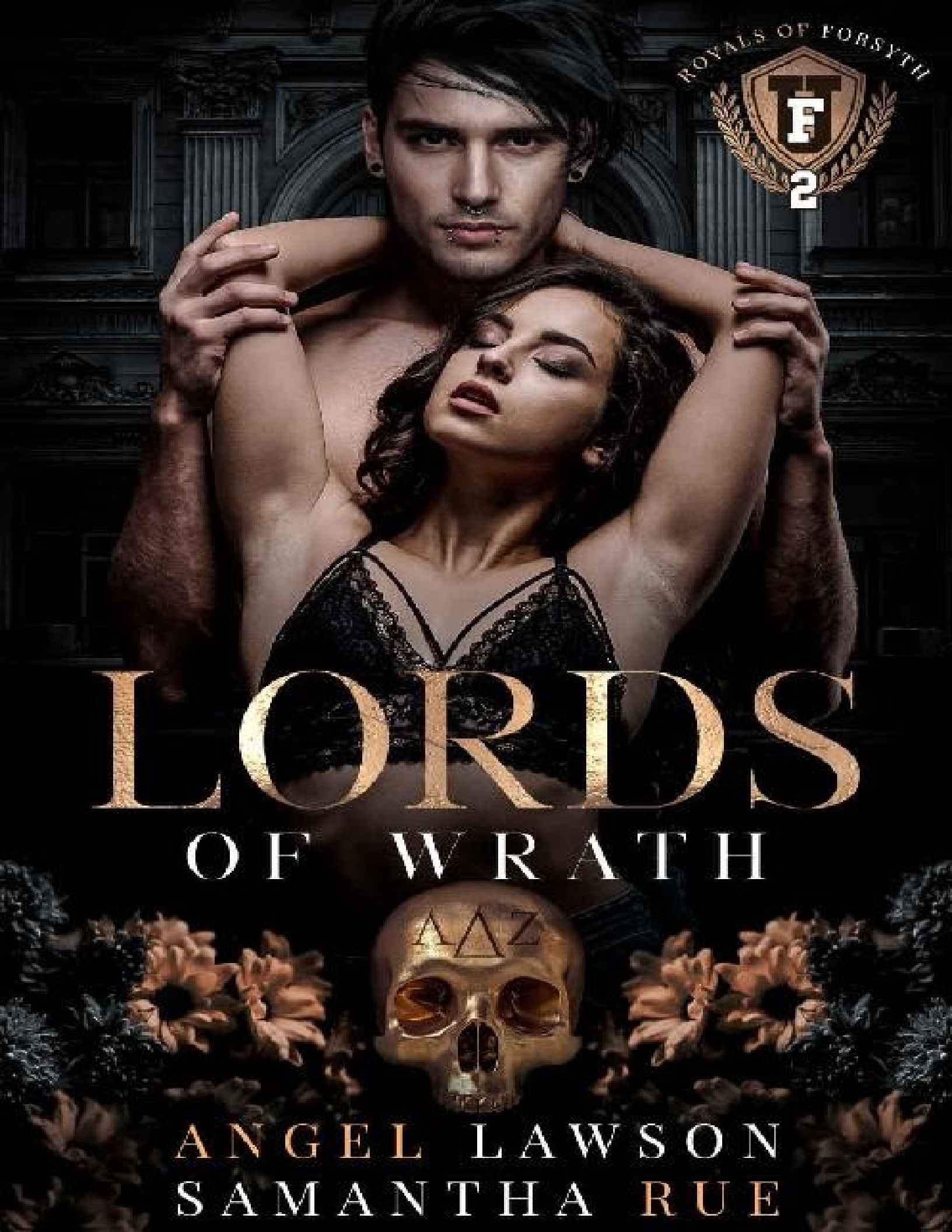

ROYALS OF FORSYTH
F
2
LORDS
OF WRATH
ΔΔΖ
ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

VAHŞETİN EFENDİLERİ

ROYALS OF FORSYTH U

ANGEL LAWSON

SAMANTHA RUE

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24 Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27 Bölüm 28 Bölüm 29 Bölüm 30 Bölüm 31 Bölüm 32 Bölüm 33 Bölüm 34

Teşekkür

ÖNSÖZ

Sevgili okurlar,

Eğer bir aile üyesi ya da arkadaşıysanız, desteğiniz için teşekkür ederim ama lütfen bu kitabı kapatın ve bir daha asla açmayın. Bu kitap kabuslarla dolu bir eser. Eğer bir okuyucuysanız, neye bulaştığınızı anlamak için lütfen aşağıdakileri okuyun. Bu kitap Acının Efendileri'nden çok daha karanlıktır.

Kimsenin seni uyarmadığını söyleyemezsin.

Gazap Lordları, Forsyth U. Kraliyet'inin devamı niteliğinde. Bu kitapta da benzer ama daha karanlık temalar var. Eğer Acının Lordları sizi rahatsız ettiyse, bu daha iyi değil. Dürüst olmak gerekirse, daha kötü.

Killian Payne, Dimitri Rathbone ve Tristian Mercer hâlâ kötü, şımarık, hak sahibi ve karmaşık insanlar. Açıkçası, korkunçlar. Onları seviyoruz ama pek çok davranışları affedilemez sınırında. "Sınırda olmak", yaptıkları her şeyi haklı gösterme yöntemimizdir.

Story Austin çivi gibi serttir, ama saf kötülükle karşı karşıyadır. Kurtuluşa giden yol uzun ve zordur. İntikam yolu ise umutsuz ve kirli. Hızlı bir çözüm istiyorsanız, burada bulamayacaksınız, ancak sizi temin ederim ki bir HEA onların geleceğinde. Sadece oraya varmak sıcak ve acı dolu dakikalar alacak.

Tetikleyici Uyarı: Bu kitap grafik istismar, dub/non-con, yoğun zorbalık, aşağılama, sakatlama, intihar düşüncesi, kan ve bıçak oyunu ve diğer rahatsız edici durumlar içerir.

Gitmeden önce! Lütfen Okuyucu Grubumuza katılın!

1

KILLIAN

Antrenmandan eve döndüğümde ev sessizdi, kapıdan girdiğimde tam bir sessizlikle karşılaşıyordum. Rath'ın üst kattaki kulübesinden müzik sesi gelmiyor, muhtemelen hâlâ somurttuğu için. Tristian'dan da ses yok, muhtemelen odasına kapanmış düşmanlarımızdan bir tür çarpık, berbat intikam planları yapıyor.

Beni ilgilendirmez.

Bayan Crane'in gece için çoktan yerleştiğini anlamak için bakmama gerek yok ama kendi başımın çaresine bakacak kadar açlıktan ölüyorum. Antrenman sahanın bir ucundan diğer ucuna kadar kıçımı tekmeledi. Mezunlar gününe iki hafta kala Koç, mükemmel sezon hedefinden uzaklaşacağımızdan endişeleniyor ve bugünkü oyunuma bakılırsa haklı da. Kendimi becermekten vazgeçmeliyim, hem de hemen.

Eşyalarımı mutfağın hemen dışındaki koridora bırakıyorum. Akşam yemeğinin buzdolabında, plastikle kaplı olduğunu fark ettim. Tam bir baş belası ama o huysuz yaşlı kaltak aptal değil. Bizi nasıl çalıştıracağını ve neye ihtiyacımız olduğunu çok iyi biliyor. Yukarı çıktığımda yatağımı kan lekeli çarşaflardan arınmış, hiçbir şey olmamış gibi bulacağımı biliyorum. I

Gördüğü manzara karşısında irkildiğinden bile şüpheliyim, sadık bir şekilde suçu temizledi. Onu tanıyorsam, muhtemelen bunu yaparken ıslık çalmıştır.

Tabağı tezgâhın üzerine koyuyorum ve arkamda küçük bir kıpırtı duyuyorum. Arkama bakınca onu gördüm. Hikaye. Üvey kız kardeşim. Bugün sahada bu kadar sürünmemin, defalarca delinmemin sebebi. Kapı aralığında duruyor, kolları iki yanında gevşek, gözleri kapalı. Muhtemelen hepsi kafamın içinde, biliyorum ama ona bakarken aklıma şu düşünce geliyor. Artık bakire olmadığı için farklı görünüyor. Altımdaki görüntüsünü hala hatırlıyorum, o pelüş dudaklar, kendimi onun dar, bakire amına sokmaya zorladığımda şok ve acının eşit parçalarında açılıyor.

İsa.

Bugün odaklanamamama şaşmamalı.

Eğer dün gece onu becermenin nasıl bir his olduğunu düşünmüyorsam, o zaman boş bir yatağa uyandığımı, kurumuş kanının hala aletimde olduğunu düşünüyordum. O gitmişti, ama tüm kanıtlar kalmıştı. Aldığım şeyin kirli bir hatırlatıcısı. Bana *borçlu* olduğu şeyin. Ne kadar şiirsel.

"Bunu senin için yapabilirim," diyor mutfağa girerken. Kenara çekiliyorum ama onu izliyorum, bunun aramızda bir şeyi değiştirdiğini düşünecek kadar amının sarhoşu değilim. Aksine, muhtemelen benden daha çok nefret ediyor. Beni zehirlemek için elinden geleni ardına koymazdım. Buzdolabını açıyor ve bir bira çıkarıyor, üstünü kapatıyor ve şişenin kapağını havaya fırlatıyor. Elimle ustaca yakalayıp şişeyi masanın üzerine koymasını izliyorum. "Otur. Yorgun olduğunu biliyorum."

Ses tonunda zerre kadar nezaket yok. Sadece zorunluluk. Bana göre hava hoş. Onu becerdiğimi çok iyi biliyor çünkü bunun olması gerekiyordu. Güvende değildi. Kontlar ve Baronlar onu kaçırıp bize ait olanı çalmaya çalıştıklarında bu çizgiyi çektiler. Ama tek sebep bu değildi.

Onu kazandım. *Kazandım*. Hem de adil bir şekilde. Beni şahsen seçmemiş olsaydı bile -ki bu zaferin gerçek işaretidir- Oyunun skoru yine de benim lehime sonuçlanacaktı. Tristian ve Rath gibi güvenli oynamadım.

onların küçük zihin manipülasyonları. Buraya taşındığı günden beri onun kıçına sahibim, hatta ondan daha uzun süredir. Yıllar önce tanıştığımız günden beri.

Mikrodalganın zamanlayıcısına basmasını izliyorum, bileğindeki kelepçenin onu LDZ malı olarak işaretlediğini görüyorum. Kapıdan içeri bakmak için ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve bana kıçını zar zor örten pamuklu şortunun hoş bir görüntüsünü veriyor. Son birkaç haftada çok yol kat etmiş. Daha az kavgacı. Daha uyumlu. Şu harekete bak, dün gece sakin bir şekilde kazanan olarak beni seçti. Onu bembeyaz çarşaflarımın üzerine yatırdığımda ve sonunda her zaman benim olan şeyi sahiplendiğimde benimle kavga bile etmedi.

"Antrenman nasıldı?" diye soruyor arkasını dönerek.

Gerçekten umurunda olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum. "Zor." Tabii ki umursamıyor.

"Bayan Crane bu haftaki basın toplantısı için takım elbisenizin dolabınızda olduğunu söylememi istedi."

Başımı sallıyorum ve biramın geri kalanını uzun, gergin bir yutkunmayla bitiriyorum. Buzdolabına gitmek için yanımdan geçerken yüzüme onun kokusundan bir dalga gönderiyor. Tek düşünebildiğim bacaklarının arasında olmak, boşalırkenki hali, sikimin etrafında titremesi, haykırırken alnında oluşan o küçük çukur, sanki çok iyi hissetmiş ama bu yüzden çok sinirlenmiş gibi.

Kendimi ayarlamak için uzanıyorum. "Bir tane daha ister misin-"

"Hayır." Mikrodalga fırın bip sesi çıkarırken ona ters ters bakıyorum. Ses tonumdaki sertlikten rahatsız olmamış gibi görünerek tabağı alıp önüme koydu. Bir hizmetçi gibi. Bir *hanımefendi gibi*. Kokusunu sert bir şekilde içime çekerek, "Yemek güzel. Gidebilirsiniz."

Acaba içinde hala benim spermim var mı?

Ellerini kavuşturur, sesi düzdür. "Emin misiniz? Sakıncası yok-" "Yukarı çık ve yatmaya hazırlan." dedim.

Duraklıyor, gözleri ocağın üzerindeki saate kayıyor. Saat sadece dokuz. "Sen... yatmamı mı istiyorsun?" Bu ses tonu - güvensizlikle karışık belirsizlik

-Dün geceden beri onu ilk kez görüyorum.

Çatalımı güvece batırıp üzerine üflüyorum ve sakince "Bundan sonra benim yatağımda uyuyacaksın" diyorum.

"Ama..." Yüz ifadesi donuyor, takmaya çalıştığı maske gözlerindeki alarm kıvılcımının altında parçalanıyor. Yüz hatlarını düzelterek maskeyi tekrar bir araya getirmeye çalışmasını izliyorum. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü sana söylemiştim." Yemeği ağzıma atıp yavaşça çiğniyorum, şimdiden onu orada, çarşaflarımın arasında kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken bulmayı bekliyorum. Bunun düşüncesi bütün gün sikimi zonklattı. "İki saat içinde orada ol. Daha geç olmasın. Ve diğerlerine bu konuda ağlama. Onlar zaten biliyor."

Tartışmak istiyor. Ağırlığını nasıl değiştirdiğini duyabiliyorum, sanki geri itmek için hazırlanıyor. Bunun yerine topuklarının üzerinde dönüyor ve sessizce, *itaatkâr bir şekilde* odadan çıkıyor.

Ben aptal değilim. Dün gece onu, tadını çıkarmaya değer biriymiş gibi becerdim. Onu çok yoğun bir şekilde istiyormuşum gibi becerdim, bunu fark edip etmemesi umurumda bile değildi. Onu bir ödül alıyormuşum gibi becerdim.

Bunların hepsi doğruydu.

Şimdi bunun ne anlama geldiğini anlaması gerekiyor. Bekareti masadan kalkmış olabilir, ama hala bizim kurallarımız altında - *benim* kurallarım altında - ve şimdi onun tadına baktığıma göre, gitmesine izin vermeyeceğim.

2

HIKAYE

COLORADO'YA KAÇTIĞIMDA, kendimi önemsemeyi bıraktım. Saçlarım tuhaflaştı ve hiç kısaltmadım. Çok zayıfladım, çok solgunlaştım. Makyaj yapmak ya da yeni güzel kıyafetler almak gibi şeyleri hiç yapmadım. Nasıl göründüğünü umursamadan bir spor çantasıyla yaşadım. Kısacası, hayatta kaldım.

Geri döndüğümden beri durum farklı. Çaba sarf ediyorum - güzel görünmeyi önemsediğim için değil, güzel görünmek artık hayatta kalmanın bir parçası olduğu için. Parlak saçlar. Makyaj. Kıyafetler. Bunlar birer araç. Buraya ilk geldiğimde, sabahları aynaya her baktığımda endişe verici bir sürprizle karşılaşırdım, bir rol oynadığıma dair bu yeni farkındalık.

Ama bir noktada bu farkındalık kayboldu.

Şimdi yansımama baktığımda, giydiğini unuttuğu bir kostümün içinde kıvranan birini görüyorum. Kitaplarda ve filmlerde, bir kızın bekaretini kaybettiğinde yaptığı bir şey vardır. Aynaya bakar, fiziksel bir değişiklik, kızlıktan kadınlığa geçişin somut bir işaretini arar. Aptalca ve gerçek değil ama kendimi

Yine de yapıyorum, dönüştüğüm bu kişiyle uzlaşmaya çalışıyorum; dün gece üvey kardeşimin odasına giren ve bu sabah bir kadın olarak çıkan kızla.

Bunu anlamam uzun zaman aldı ama şimdi anlıyorum ki Killian'la seks yapmak her zaman garip bir şekilde kaçınılmazdı. Tüm yanlışlığı içinde doğruydu, tıpkı giydiğim bu kıyafetler gibi -uygunsuz ama mükemmel bir şekilde uyarlanmış. Sonuçta, ailelerimizle akşam yemeğinde tanıştığımız geceden beri çekiçle çivinin başına vurur gibi birbirimize çekildik. Bekâretimin ödülü kendimi korumak için kullandığım bir şeydi, ama bunun tükeneceğini ve birine vermek zorunda kalacağımı biliyordum. En nefret ettiğim adamdan daha iyi kim olabilirdi ki? Evet, bu çok uygun.

Beni döndüren şey bu değil. İçimdeki Killian'ın baskısı, uzun zamandır sağlam tuttuğum bariyeri aşması değil. Bu konuda nazik olması da değil. Tüm direncime rağmen bir şekilde bunu korkunç hissettirmemesi bile değil. Hayır, beni en çok değiştiren şey bu değil.

Benimle ne kadar sert oynadıklarını öğreniyorum.

Onların gönüllü kölesi olmayı kabul ettim ama aptalca, çocukça oyunlarında gönülsüz bir piyon olduğumu bilmek bir perdeyi kaldırdı. Sözleşmeye ve istismara rağmen aramızda bir bağ oluştuğunu düşünecek kadar aptaldım.

Aynada gördüğüm şey bu. Bir aptalın yansıması.

Tristian'ın benim için özenle seçtiği yemeklerden Dimitri'nin yatağının yumuşak ve rahatlatıcı güvenliğine kadar Lordlarla yaşadığım her karşılaşma sahteydi. Elbette, buraya gelme nedenimi saklıyordum - sapığım Ted'den korunmak için - ama o sözleşmeyi imzaladım ve onların Leydisi olmayı kabul ettim. Karşı koymayı bıraktım. Bir an için her şeyin değiştiğini hissettim. Sanki *Dimitri-Rath-ve* Tristian, karşısında kıvrılabileceğim, *güvenebileceğim, güvenebileceğim* adamlarmış gibi görünüyordu.

Ne kadar acınası.

Aynadaki kadına bakıyorum. Az önce Killian'a yemek hazırlayan kadına. Onun yatağı için giyinmiş olana. Bu üç sosyopattan biri tarafından seçilmiş beyaz, şeffaf bir iç çamaşırı giyiyorum. Kendimi makyajın ve dantelin altındaki gerçek kişiyi görmeye zorluyorum; nasıl hayatta kalacağını bilen bir kadın.

Sırları olan sadece Lordlar değil. Onların dengesiz davranışlarına katlandım çünkü onlara ihtiyacım var. Ted dışarıda bir yerlerde ve annemin evindeki paketi aldığımda beni bulduğunu anladım. *Tekrar*. Ted'le lisede şeker bebek rolü oynarken tanışmıştım. Bunu sadece Killian ve sapık babası Daniel'dan kaçmaya çalıştığım için yapmıştım. Ted bana tapıyordu. Beni takip etti. Bana eziyet etti. Bana sahip olmayı saplantı haline getirmişti ve beni saf tutmak için her şeyi yapardı.

Jack, eski oda arkadaşım, bunun kanıtı. Ted yakın olduğumuzu öğrendiğinde onu öldürdü, bu yüzden dün gece ona o mesajı göndermenin ilk kurşunu sıkmak olduğunu biliyordum.

Ted artık Killian'ın benden ne aldığını, kanımı akıttığını biliyor. Lordlara ne yapacağından tam olarak emin değilim ama benimle oynadıklarına pişman olacaklarını biliyorum. O zamana kadar, sözleşmenin kurallarına uyacağım ve onların Leydisi olacağım. Tristian'ın akıl oyunlarını oynayacağım ve Rath'a okul ödevlerinde yardım edeceğim. Hatta gecelerimi Killian'ın yatağında geçireceğim.

Ve sonra... Ted hamlesini yapmaya hazır olduğunda, onların yanışını izleyeceğim.

~

Ne kadar yanlış ve aptalca olursa olsun, yirmi beş saat öncesine kadar Rath'ın yatağı benim psikolojik olarak mutlu olduğum yerdi. Her zaman çok rahat, pelüş ve davetkârdı. Killian'ın yatağı farklı. Daha sert. Daha soğuk. Odası biraz fazla düzenli, sanki her şey sahnelenmiş gibi ürkütücü bir izlenim veriyor. Battaniyenin altına uzanıyorum ve pencerenin altındaki duvara dayalı ayakkabılarının mükemmel çizgisine bakıyorum ve battaniyeyi yukarı çekerek titriyorum. Müzik yok.

Duyabildiğim tek ses trafiğin uzaktan gelen uğultusu. Ne kadar süre orada yatıp dinlediğimi bilmiyorum. Ayak seslerini bekliyorum. Bana ne yapacağını merak ediyorum. Bu evde daha güvenli bir yer olmasını diliyorum, her ne kadar buradaki her yatak utanç ve acıya davetiye çıkarsa da.

Uyuyakalmak istememiştim.

Burada, bu rahatsız yatakta, bu soğuk odada bu kadar kolay olmamalı. Yine de yanıma kıvrıldığımda göz kapaklarımın düştüğünü, yorgunluğun hayali çekiciliğinin beni altına çektiğini fark ediyorum. Ona teslim olmak, kendimi uykunun akılsız davuluna teslim etmek zahmetsiz. Ne kadar süre böyle kaldığımı bilmiyorum ama rüya gördüğümü biliyorum.

Kulağımın altındaki deriyi gıdıklayan sessiz nefesler hayal ediyorum. Boğulmama neden olacak kadar yoğun, erkeksi bir koku bulutu. Bir parmak ucu alt dudağıma değiyor, ağzımı aralıyor. Saatin tik tak sesleri ve kumaş hışırtıları. Bir elin kalçama sürtünmesi. Soğuk hava ve tüylerimin diken diken olması. Çok iyi hatırladığım fısıltılı kelimeleri hayal ediyorum.

"Evet, hoşuna gitti."

Sesi dün geceden daha sessiz bir şekilde bana doğru süzülüyor. Zar zor duyuluyor. Daha uzak. Ve sonra biraz farklı bir şeye dönüşüyor. Arkamdan söylenen yeni kelimeler. "*Eminim benim için şimdiden ıslanmışsındır."*

Rüya yoğun ve puslu, o kadar his dolu ki elimde olmadan içine dalıyorum. Killian'ı hayal ettiğimin farkındayım, nefesi boynumda, vücudu o kadar yakın ki teninden ısı yayılıyor. Tiksinmem, iğrenmem, kaçmam ve kendime gelmem gerekiyor ama yapmak istediğim son şey uyanmak. Artık güvenli olan tek yer burası, rüyalarımın içinde kaybolmak, bana sadece utanç ve acı getirecek gibi görünen arzularımı kabullenmeme izin vermek.

Neredeyse yarı bilinçli bir şekilde uzanıp parmaklarımı kalçalarımın arasına sokuyorum ve çok ihtiyaç duyduğum sürtünmeden dolayı nefes alıyorum. Artık hayatım hakkında bir şeyler söylüyor, düşüncesizce duraklıyorum, hayatımın temel bir parçası

hindbrain buna izin verilmediğini kabul ediyor- onların izni olmadan olmaz.

Bir hışırtı, sert bir nefes verişin fısıltısı ve ardından arkamda Killian'ın sesi. "Rüya görüyorsun, değil mi?" diyor, hem sıcak hem de soğuk bir şey -dili- şahdamarımın üzerindeki deriyi kavrıyor. "Aletimin üzerinde yarılmayı hayal ediyorsun."

Karnım kelimeler ve anılar karşısında arzuyla kıvranıyor ve vücudumda gezinen, meme uçlarımla alay eden ve oynayan hayali ellere daha da gömülüyorum. Kıçımın altına sokulan parmaklardaki gücü hissedebiliyorum, külotumun kasıklarına yumruk atıyor, kenara çekiyor, sıcaklığımı soğuğa maruz bırakıyor. Parmak eklemleri arka tarafıma değiyor. Parmak uçları kıvrımlarımın arasından kayıyor, dürtüyor, keşfediyor. Düşünmeden geri itiyorum, sıcaklığı ve dokunuşu arıyorum, nefeslerim daha hızlı geliyor. Nabzımın atışına, kalçalarımın titreyişine, kulağımın kabuğuna fısıldanan kelimelerin yumuşaklığına kapılmak için iyi bir yer.

"Çünkü artık benimsin."

İlk başta gerçekten anlamıyorum -girişime karşı baskı, sırtıma baskı yapan tüm derinin sıcaklığı- ta ki ilk acı hissi gelene kadar. Bir ses çıkardığımı sanıyorum ama duymaktan çok hissediyorum. Küçük ve acılı ama daha çok şaşkın. Buranın daha iyi bir yer olması gerekiyordu. Acı ve ızdırabın olmadığı bir yer.

"Şşş. Hâlâ rüya görüyorsun," diyor ses, baskı daha da derinleşiyor. "Amın sırılsıklam olmuş. Bunu o kadar çok istiyorsun."

Bir el kalçamı arkadan kavrayıp öne doğru itiyor ve beni neredeyse tamamen karnıma doğru döndürüyor. Üstüme doğru kayıyor ve güçlü, sarsıcı bir hamleyle geri kalan yolu içeri doğru itiyor. İçeri girişi şok edici ve ani, etimin yırtıldığını fark etmemi sağlayacak şekilde keskin bir acı veriyor. *Tekrar.*

Kalbim küt küt atıyor ve karanlığa alışmaya çalışan gözlerim hızla açılıyor. Gördüğüm ilk şey turuncu ve mor Forsyth bayrağı. Sonraki

Hissettiğim şey, içime girip çıkan bir *sikin -onun* sikinin- yumruğu. O olduğunu biliyorum. Onun odası. Onun yatağı. Onun kokusu. Leğen kemiği kıçıma değiyor. Mutlak kontrol ihtiyacı.

Bunların hiçbiri rüya değil.

Kısa, sıcak nefeslerini boynuma doğru üflüyor, kalçaları benimkini iterken aleti amansızca peşinden koşuyor. "O kadar çok kez," diye fısıldıyor, dişlerinin sürtünmesiyle omzumu çiziyor. "Bunu yapmayı o kadar çok düşündüm ki. Birçok kez. Sikmeyi. *Kez.*" Kelimeleri kalçalarıyla aynı anda söylüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir korkak gibi ölü taklidi yapıyorum. Canım yanıyor ve olanları tam olarak algılayamıyorum, vücudunun ağırlığı içime giriyor, elinin görünüşü, yastığımın yanındaki çarşafları yumruklayışı, nefes nefese kalışının sesi, vücudumu kullanış şekli.

Ama çoğunlukla, ne kadar iyi olduğunu anlayamıyorum.

Az önceki tahrik azalmıyor. Bunun yerine, gittikçe artıyor, içimde şişiyor, ta ki gevşek ve pasif kalmak bir mücadele haline gelene kadar. Kendime biraz izin veriyorum; ona karşı kıvranıyorum, uykulu bir şekilde kolumu vücudumun altına sokup kendime dokunuyorum ve ne kadar uyanık olduğumu fark etmemesini umuyorum.

Neyse ki öyle bir şey yapmıyor. "Bu doğru," diyor nefes nefese. "Bunun hayalini kuruyorsun. Bunu istiyorsun. Seni doldurmam için sabırsızlanıyorsun." Hızı artıyor, güçlü, atletik vücudunu benimkine doğru acımasızca sürüyor. Her şeyi tüketiyor. Tamamen kontrol edici. Acımasız.

Keskin, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla saldırıyor; avını yakalayan bir hayvanın sesi. Bu artık aşina olduğum bir ses, fiziksel acıyı sona erdirecek ama yine de bir yara bırakacak bir ses. Beni sertçe itiyor, yatağa doğru itiyor ve avuç içimin topuğu klitorisime sürtünerek beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Bu nazik bir orgazm türü - sessiz yoğunluğunda neredeyse acı verici - ama bir şekilde anın sisini temizliyor ve beni canlı bir farkındalıkla bırakıyor.

Ağzımdan yumuşak bir nefes çıkıyor. "*Dimitri...*"

Aleti içimde yumuşamaya başlarken bile Killian kaskatı kesiliyor. Orada asılı kalırken göğsü kabarıyor, kulağıma sert nefeslerinin sesinden başka bir şey dolmuyor. Hiçbir şeyin olmadığı uzun bir an var ve sonra kayıyor, serbest kalıyor ve düşüyor, yanımda sırt üstü yere iniyor.

Ondan yayılan öfke, bacağımdan damlayan döl kadar açık ve günlerdir ilk kez gülümsememe izin veriyorum.

Aynı hızla sertleşir.

"Bunu yapmayı düşünmüştüm..."

Killian'ın odamdaki görüntüleri zihnimde titreşiyor. İzlendiğim hissi. Sandalyede oturuyordu. Mastürbasyon yapıyordu. Birkaç santim ötemde duruyordu. Her zaman rüya olduğunu varsaydığım şeyler, buna çok benziyor ama çok daha belirsiz. Killian kendini tutuyor, kendini *okşuyor,* parmak ucuyla ağzımda geziniyor. Onlara karşı bir dilin hissi. Yapış yapış dudaklarla uyanmak ve dilimin arkasında tuz ve etin tadını almak.

Bu skoru eşitlemek için dudaklarımda başka bir adamın adından daha fazlası gerekecek.

3

HIKAYE

RATH BİR GECE YARISI KUDURANI OLABİLİR, ama Killian hiç de öyle değildir. Bütün geceyi ürkütücü bir şekilde hareketsiz, yatağın diğer tarafında geçirir. Horlamıyor. Göğsünün inip kalkması olmasaydı, neredeyse öldüğünü düşünebilirdim. Uyuyabilmemin tek sebebi bu.

Uyanmaya yaklaştığım anda odasından hızlı ve sessiz bir şekilde kaçıyorum. Onu yatakta çıplak ve taş gibi hareketsiz bırakıyorum ve alarmı onu uyandırmadan dışarı çıkıyorum.

Duşta zaman geçiriyorum, onun kokusunu tenimden temizliyorum. Kalçalarımdaki kurumuş spermlerini. Boynumdaki dudaklarının hayali hissini. Santim santim, dakika dakika, yavaş yavaş bedenimi geri kazanıyorum. Eskiden aylar, günler, saatler süren bir süreçken, şimdi bunu tek bir duşta, buhardan çıkıp Killian'ın ödünç aldığı tene geri dönerek yapabiliyor olmam ne tuhaf.

Dolabımı açtığımda, neyi atmam gerektiğini hemen anlıyorum. Dar pantolonlar. Şirin elbiseleri. Bunun yerine, Tristian Mercer koleksiyonundan bir şeyler seçiyorum; dekolte bir üst ve kısa, pileli bir etek.

Alt katta, yumurta ve domuz pastırması kokularının yükseldiği yemek odasının önünde duruyorum ve ortasında oldukları belli olan tartışmaya kulak misafiri oluyorum.

"...çocuk gibi davranıyorsun çünkü oyunu kazandığım için hâlâ tuzlusun," diyor Killian, çatalın seramik üzerindeki sesi yüksek ve ürkütücü, sanki tabağındaki her şeyi bıçaklıyormuş gibi.

"Oyunu sen kazanmadın," diye yanıtlıyor Rath, sesi düz. "Oyunu *ben kazandım*. Ayrıca, bunda tuzlu olacak ne var? Seni neden seçtiğini hepimiz biliyoruz. Fabrikada mühürlenmiş amcığın özel bir yanı yok zaten."

Küçük bir çınlama duyulur ve ardından Tristian'ın sesi duyulur. "İkiniz bir dakikalığına büyük resme odaklanabilir misiniz? Burada devam eden başka bir oyun var - daha büyük bir oyun - ve bu bizim küçük kiraz patlatma yarışımızdan daha önemli." Bir anlık bir duraklama oluyor, havada yoğun bir gerilim var ve sonra Tristian, "Misilleme yapmamız gerekiyor" diyor.

"Peki sen ne öneriyorsun?" Killian cevap verir, sesi serttir.

Tristian, "Masada birkaç seçenek var. Doğrudan Perez'in peşine düşeriz, tıpkı Story'ye yaptığı gibi ya da ona ait bir şeyin peşine düşeriz. Kontes. Sevgili G-Wagen'inin. O güzel sikik suratının." Tristian'ın sesi alçalıyor, sessiz bir yoğunlukla renkleniyor. "Bunu bu gece yapabilirim ama senin iznine ihtiyacım var."

"Yapamam," diyor Dimitri, sıkılmış bir sesle. "Mezunlar günü etkinliği için zorunlu bir provam var."

"Katil mi?" Tristian sorar.

"Biz kimiz, Dükler mi? Avluda ona öylece yaklaşıp taşaklarından asamayız. Biz lorduz. Bunu doğru yapmak için zaman ayırırız." Bir çatal tabakta şıngırdıyor ve Killian ekliyor, "Ayrıca şu an kötü bir zaman. Bu hafta her zamankinden daha çok işimiz var. Rath'ın dediği gibi, bu eve dönüş. Benim için bir sürü yükümlülük olduğunu biliyorsun. Hem sahada hem de kardeşlikte."

Gergin bir ritmin ardından Tristian'ın soğuk sesi cevap verir: "Leydimizi geceleri yatağınıza zorla sokmak gibi mi?"

Yemek odası sessizliğe gömülür.

Killian'ın sessiz, esprisiz kıkırdaması olduğunu anladığım hızlı bir nefes patlaması duyuyorum. "Dün ikinizin de bununla bir sorunu yok gibiydi. Rath belli ki yeşil ışık yakmış çünkü onu cezalandırmanın bir yolu bu."

"Siktir git," diye tersliyor Rath. "Kafamın içinde neler olduğunu bilmiyorsun."

Ama yapıyor, yaptığını biliyorum. Bu kaçınılmaz, kötü niyetli bir *Rath*. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Göğsüm yavaşça yanan bir öfkeyle kabarıyor, o videoda nasıl göründüğünü çok iyi hatırlıyorum, başım onun kucağında sallanırken kameraya sırıtıyordu. Eskiden Tristian ya da Killian'ın üçü arasında en kötüsü olduğunu düşünürdüm ama artık daha iyi biliyorum.

Killian bir canavar olabilir ama bunu gizlemek için hiç maske takmadı. Tristian bir ucube olabilir, ama bunu hiçbir zaman güzel yalanlarla süslemedi.

Rath size bulaşan türden bir şeytan. Kanınıza girer ve orada saklanır, sizinle işi bitene kadar belli olmayacak yerlerden sizi yaralar. O, geldiğini göremediğiniz bir iç felakettir.

Açık ara en kötüsü.

"Lütfen," diye alay etti Killian. "Kimse seni bizden daha iyi tanıyamaz. Ama Tristian'ın amacının ne olduğunu merak etmiştim."

Tristian, "Bu bir açı ile ilgili değil," diye savunuyor. "Eğer senin yatağından çıkmak istiyorsa, bunu bize söyleyecektir. Bu senin oyun sırasında dikkatinin dağılmasıyla ilgili çünkü kupayı çoktan kazandın."

Killian burnunu çekerek, "Dikkatim dağınık değil," diye ısrar ediyor. "Parametrelerin belirlenmesi gerekiyordu. Ben onun kirazını patlattım diye statüsü değişmez. O bizim Leydimiz. Bunun ona hatırlatılması gerekiyor."

Her iki adam da onunla tartışmıyor, bu da bu konuda nerede durduklarını oldukça kanıtlıyor.

"Bakın, bu adamların paçayı kurtardıklarını düşünmelerini istemiyorum," diyor Tristian. "Ne kadar beklersek o kadar zayıf görünürüz. Lordların -ve Leydi'nin- burada korkak gibi görünmesini gerçekten istiyor muyuz? Bunu şimdi yapmalıyız."

Derin bir nefes alıyorum ve odaya girerken omuzlarımı dikleştiriyorum. "Haklısın." Üçünün de bakışları benimkilere yöneliyor, yüzlerinde farklı derecelerde şaşkınlık ifadeleri beliriyor. "Ben de seninle geliyorum."

Killian'ın gözleri kısılır. "Cehennem gibi olacaksın."

Dün gece bana ne yaptığını bildiğim için gözlerine bakmak zor ama tam olarak bunu yapıyorum. Çenemi kaldırıyorum ve omuz silkiyorum. "Neden olmasın? İncittikleri kişi benim."

Killian avuçlarını masanın üzerine koyarak yavaşça ayağa kalkar. "Çünkü bu Kraliyet'in işi. Sen daha büyük bir oyunda sadece bir piyondun, anlamadığın bir oyunda. İhtiyacımız olan son şey senin daha fazla soruna neden olman." Gözlerinde aldırış etmediğim bir uyarı parıltısı var.

Evet, onların lanet oyunlarını biliyorum.

Tristian'a bakıyorum. "Sorun çıkarmayacağım. Yardım edebilirim. Kendi başının çaresine bakamayan zavallı bir genç kız değilim. İki yıl boyunca tek başıma hayatta kaldım." *Üçünüzden de kurtuldum,* demiyorum. "Hepinizin bildiğinden çok daha fazlasını yaşadım."

"Ne gibi? Temel silah güvenliğini hiç öğrenmemek gibi mi?" Killian homurdanıyor. "Çünkü eğer kendine bakmayı böyle öğrendiysen, birkaç derse daha ihtiyacın olacak."

"Tamam!" Kanımın ısındığını hissederek bağırdım. "Silah kullanmayı bilmiyorum.

Ama bu kendime bakamayacağım anlamına gelmiyor."

Beni Perez ve diğerlerinden kurtarmak zorunda kaldığını bilmek içimi sızlatıyor. O zamanlar o kadar minnettardım ki bunun nasıl göründüğünü gerçekten düşünmemiştim. Sanki efendisinin onu korumasına ihtiyaç duyan zavallı küçük bir kızmışım gibi.

Beni en çok kızdıran kısmı ise bunun doğru olması.

Rath tabağını kenara itti ve sandalyesini iterek masanın etrafından dolaşıp önümde durdu. "Killian haklı." Uzanıp parlak saçlarımdan bir tutama dokunuyor ve nazikçe omzuma atıyor. Muhtemelen sevecen görünmek içindi, ama şimdi onu aramam gerektiğini bildiğimden, gözlerindeki soğuk parıltı samimiyetten yoksun olduğunu ele veriyor. "Bu senin sorunun değil. Bizim sorunumuz."

Elimi yumruk yapıp yüzüne bir tokat atma dürtümü zar zor dizginliyorum.

"Araba üç dakika içinde," diyor Killian, Rath'la birlikte odadan çıkarken bana karanlık bir bakış atıyor.

Tristian, "Haklı oldukları bir nokta var," diyerek daha fazla tartışmanın önünü kesiyor. "Royals sıradan bir öğrenci birliğinden çok daha fazlası. Bundan daha büyük bir şey."

"Ben de öyle anladım."

Kahvaltımı bir peçeteye sarıyor ve gözleri tepeden tırnağa tarayarak bana bakıyor. "Görünüşe göre tek parça halindesin ama dün hiç konuşmadık. İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Yaklaşıyor ve avucunu kalçama doğru kaydırıyor. "Bugün çok seksi görünüyorsun." Elini eteğimin altına daldırıp geniş avucuyla merkezimi nazikçe kavradığında irkilmemeyi başarıyorum. "Ağrın var mı?"

Yutkunarak buz mavisi gözleriyle buluşuyorum, oradaki samimiyetin benimle hiçbir ilgisi olmayabileceğini biliyorum. Muhtemelen sadece sıranın kendisine ne zaman geleceğini bilmek istiyor. "Evet."

Ağzı mutsuzca eğildi. "Ona sana birkaç gece izin vermesini söyledik ama nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Evet," diyorum, ağzım kurumuş gibi hissederek. "Evet."

"Zor birkaç gün geçirdiğinizi biliyorum ama her şey normale dönecek."

Gülüyorum. "Normal" olan ne, Tristian? Kaçırılmamak mı, yoksa her zamanki Lordlar işkencesi mi? Artık neyin 'normal' olduğunu anlamıyorum."

Gözleri kapanıyor, eli düşüyor. "Normal olan senin yerini hatırlaman, Tatlı Kiraz."

Onlar için hissettiğim öfkeyi yutuyorum. Her ne kadar iç karartıcı olsa da, Tristian şu anda müttefikime en yakın kişi. Bunu lekelemeyi göze alamam. Yüzüme alaycı bir gülümseme yerleştirerek, "Haklısın. Özür dilerim. Sinirimi senden çıkarıyorum. Geçen gün beni gerçekten korkuttular ve mesele şu ki? Bunu onlara ödetmek istiyorum, Tristian." Başka tarafa bakarak yüzümü buruşturuyorum. "Artı, Killian'la ilgili her şey var..."

Uzanıp çeneme dokunuyor ve bakışlarımı onunkine çevirmeye zorluyor. "Görünür bir çürük bırakmadığını biliyorum ama çok mu sertti? Başka bir şey mi oldu?"

Böyle nazik ve endişeli olduğunda daha da kötü oluyor. Sanki umurundaymış gibi. Sanki bahse katılmamış ya da Killian'ın yatağında yatmamı kabul etmemiş, tüm bu süre boyunca ne olacağını biliyormuş gibi.

"Sert... değildi," diye itiraf ediyorum, Killian'ın kamyonetinin uzaktan gelen kükreme sesini duyarak. "Ama yine de acıttı."

Yüzümü araştırırken gözlerinin arasında bir kırışıklık beliriyor, sanki gerçeği bulmaya çalışıyormuş gibi. Asla bulamayacak. Açıkça itiraf edeceğim son şey, üvey kardeşimi becermenin başıma gelen en kötü şey olmadığıdır.

Tristian başımı yukarı doğru eğiyor ve bana bir öpücük veriyor - duygusal ve telaşsız- yumuşak dudakları dudaklarıma değiyor. "Daha iyi olacak," diyor, sesi kadife gibi pürüzsüz. Bu şekilde, beni önemsediğini neredeyse hayal edebiliyorum. Sonra bana gülümsüyor ve ekliyor: "Sadece seni biraz daha alıştırmamız gerekiyor, hepsi bu."

Bu, illüzyonu etkili bir şekilde paramparça eder.

Kampüse kadar sessiz bir yolculuktu, uydu radyosundan kötü country rock çalıyordu. Arkada oturuyorum, bu yalancılarla aynı havayı soluduğum için boğuluyorum. Dikiz aynasında iki kez Killian'la göz göze geliyorum. İkisinde de gözlerim başka tarafa kayıyor. Şimdi düşünmeden edemiyorum.

Ted ile yüz yüze gelir. Korkmaktan çok kızacak mı merak ediyorum. İkisinin de bunu acısız yapmayacağını biliyorum.

Kaçırılmamdan bu yana kampüse döndüğüm ilk gün ve kamyondan iner inmez bakışları üzerimde hissediyorum. Genellikle, Killian'ın hemen çıkıp gittiği ve Rath ile Tristian'ı o günkü talimatlarımı yerine getirmeleri için bıraktığı bir rutinimiz vardır.

Bu sefer beni kabaca yanına çekti.

Ona karşı kaskatı kesiliyorum, şaşkınlıktan neredeyse takılıp düşüyordum. Tristian kampüste beni öpmeye bayılır, beni duvara yaslar ve üzerinde hak iddia eder. Rath bu konuda daha az gösterişli, ama kolunu boynuma dolayarak beni gezdirdiği biliniyor. Diğer ikisinin aksine, Killian benimle asla halka açık bir gösteri yapmadı.

Asla.

Bugün, geniş avucunu kıçıma koyarak beni kampüse doğru götürüyor. Aptalca onu takip ediyorum, aniden artan ilgi karşısında yüzüm kızarıyor. Yanımızda Rath ve Tristian var, üzerlerindeki gözlerin farkında ama umursamaz görünüyorlar, adımları gevşek ve amaçlı. Üçü tek bir kötücül varlık gibi hareket ediyor, beni de peşlerinden sürüklüyorlar ve diğer öğrenciler Lordlara yol vererek onlar için ayrılıyor.

"...sıradan kardeşlik çocuklarından daha fazlası."

Sanırım herkes bu kadarının farkında.

Killian sessizce beni sınıfımın bulunduğu binaya kadar götürüyor, bir grup kabadayı alt sınıf öğrencisinin yanından geçerken eli kıçımda bir marka gibi sıkıyor.

Üçü merdivenlerde duruyorlar ve Killian beni kendine doğru çekerken ellerim neredeyse acı verici bir şekilde kenetleniyor. Vücudunun katı duvarına tökezliyorum, pantolonundaki şişkinlik açık.

Parmakları saçlarımı avuçluyor, bakışlarımı onunkilere dikmeye zorluyor. Yoğun bakışları karşısında gözlerimi kırpıştırırken, teşhir edildiğimizin farkındayım. Belli ki herkesin bizi görmesini istiyor.

Bana kimin sahip olduğunu biliyor. Onu çıkarıp üzerime işeseydi daha az kurnaz olurdu. Acaba Ted bizi buldu mu? Acaba bunu izliyor mudur? Bunu görmek ona ne hissettiriyor merak ediyorum.

"Kimseyle konuşma ya da tek başına bir yere gitme," diyor Killian, gözlerini ağzıma dikerek. "O Kraliyet sürtükleri de dahil olmak üzere kimseye güvenme."

"Yapmayacağım."

Bir an için beni öpebileceğini

düşündüm. Ama öpmedi.

"Aferin kızıma." Kıçımı bir kez daha sıkıyor ve gözlerini kaçırarak, "Tris, Hikâye görevindesin. Geç saate kadar evde olmayacağım."

Kendimi sabitlemek için parmaklarımı gömleğinin içinde döndürmek zorunda kalıyorum. Sorma ihtiyacı duyduğum için kendimden nefret ediyorum. "Beni yine odanda mı istiyorsun?" Dün gece yatmadan sadece birkaç saat önce bana bu emri vermişti. Böyle daha iyi olacak, ne bekleyeceğimi bilmek, bunu tahmin edebilmek ve kendimi hazırlayabilmek.

Bana bakıyor, çenesinin keskin kenarı gerginleşiyor. "On bir. Ondan önce ne istersen yapabilirsin."

Yutkunarak başımı salladım. "Orada olacağım."

Bir an için durur. Yüzünün sert hatları değişmemiş olsa da gözlerinde düşünceli bir şeyler var. "Yine de bir kural daha var." Bunu eğilip kulağıma söylüyor, sesi alçak ve kesik. "Şu andan itibaren yatağa çıplak geleceksin."

Nabzım tekliyor ama karnımdaki sıcak kıvrımı takip eden utanç dalgasına alışmaya başlıyorum.

Beni serbest bırakıyor ve belli ki onlar beklerken benim binaya girmemi bekliyorlar. Merdivenleri tırmanırken gözlerini üzerimde hissediyorum ve Ted'in harekete geçmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. O zamana kadar kendi planımı yapmam gerekecek.

Oyun oynayabilenler sadece bu üçü değil.

Tristian tepsiyi önüme koyarken, "Filizleri onlara tutturdum," diyor. Yemek salonundayız, o yemeklerimizi sipariş ederken ben masada bekliyorum. "Onlardan nefret ettiğini biliyorum."

"Teşekkür ederim." Hindi ve avokadolu sandviçi elime alıp bir ısırık alıyorum. "Sen ne aldın?"

Tristian ne yiyeceğimi, neyi sevdiğimi bilme konusunda giderek daha iyi hale geliyor ve ben de bunu Hanımefendiliğimin az sayıdaki faydalarından biri olarak görme konusunda daha iyi hale geldim. Söylentilere göre Prensler Prenseslerinin üzerine titrerlermiş. Görünüşe göre ona el pençe divan duruyorlar. Onu şımartıyorlar. Ona *tapıyorlarmış.*

Lordlar kendilerinden başka hiçbir şeye tapmayacaklar, ancak bu, herhangi birinin ulaşabileceği en yakın nokta olabilir.

Yanıma oturup bir kabın kapağını kaldırıyor ve ortaya bir kase kahverengi lapa çıkıyor. "Mercimek çorbası. Protein oranı yüksek. Kilo almaya çalışıyorum." Kaşığı uzattı. "Tadına bakmak ister misin?"

Yüzümü ekşittim. "Hayır, teşekkürler. Hepsi senin."

"Sabah nasıl geçti?" diye soruyor. "Hiç Kraliyet ailesi gördün mü?"

"Hayır." Ama bu tam olarak doğru değil. "Sutton'ı gördüm ama arkamı döndüm ve diğer yöne gittim."

Kolunu koltuğumun arkasına atıp alay ediyor. "Ondan korkmana gerek yok."

"Oh, korkmuyorum," diye cevap veriyorum, çenem geriliyor. "Aslında suratını dağıtmak çok hoşuma giderdi. Ama Killian ona yaklaşamayacağımı söyledi, o yüzden sanırım emirlere uymak zorundayım." Tristian'a bu konuda tam olarak ne düşündüğümü anlatan bir bakış atıyorum.

Sırıtıyor, lapadan büyük bir ısırık alıyor. "Sadece tedbirli davranıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Size söyledim, sandığınız kadar aptal ve kırılgan değilim."

"Öyle diyordun," diyor bana hesapçı bir bakış atarak. "Yatılı okuldan kaçtığını duymuştum. Neden?"

Neden mi? Yastığımın üzerinde beni bekleyen bir mektup vardı, içinde tüyler ürpertici bir not ve takipçimden gelen güncel fotoğraflar vardı.

Söylesene? Hâlâ bakire misin? Umarım kız okulunda olduğun için saf kalabiliyorsundur. Seni sahiplenen kişi olmak istiyorum. Artık nerede olduğunu bildiğime göre, fırsatımı kollayıp bekliyor olacağım. Biraz sabırlı olabilirim.

Oradan hemen çıkmam gerekiyordu.

"Sadece uyum sağlayamadım," diye yalan söyledim, kabuğumu karıştırırken. "Öğretmenlerden ve elitist tutumdan nefret ediyordum. Tamamı kızlardan oluşan bir okul sürekli drama demekti. Sadece oradan çıkmak istedim."

Bir kaşını kaldırıyor. "O zaman neden eve gelmedin?" Ona ters

ters bakıyorum. "Tanrım, merak ediyorum."

Ağzı çiğnemenin ortasında durdu, sanki hatırlıyormuş gibi. Yıllar önce o gece bana yaptıkları için özür diledi. Beni dizlerimin üstüne çökmeye zorladı. Onu yutmamı sağladı. Ama bu sözleri söylemiş olsa da, gerçek anlamda değiştiğine inanmak zor.

"Kötü bir yerdeydim..."

'Kötü yerlerin' her an ortaya çıkabileceğini benden iyi kimse bilemez. Tristian kendini öfkeli ve güvensiz bulduğunda bir dahaki sefere ne olacak? Şu anda iyi biri olsa da -bana değer veriyor olsa da- Tristian'ın canı ne zaman isterse beni kesebilecek keskinlikte bir jilet olduğunu unutmama izin veremem.

"Tamam, ama o zamana kadar mezun olmuştuk. Killian evden ayrılmıştı. Biz burada kız öğrenci yurdundaki kızları beceriyorduk." Omuz silkiyor. "Eve gelip kaldığınız yerden devam edebilirdiniz."

Sorun tam olarak buydu. Ted bunu tahmin ederdi. Ayrıca, o çatı altında sorun çıkaran tek Payne Killian değildi.

Öğle yemeğimin kalıntılarını bir kenara itiyorum. "Kendi başıma olmak istedim."

"Yalan söylüyorsun," diyor, sesi etkilenmemiş gibi çıkıyor. "Bir şeyler oldu. Bir şeyler değişti." Belli belirsiz bir mırıltıdan başka bir şey söylemeyince, tavrını değiştiriyor. "Okuldan ayrıldıktan sonra ne yaptın? Nerede yaşıyordun? *Nasıl* yaşıyordun? Kaç yaşındaydın, on sekiz mi?"

Burada yalan söylemeyi ben de düşünüyorum ama ne anlamı var anlamıyorum. "Colorado'ya gittim. Birkaç oda arkadaşıyla bir daire buldum. Şehirdeki bir lokantada garsonluk gibi boktan bir iş buldum." Rahatsız bir şekilde yer değiştirerek ekliyorum: "Güzel değildi ama idare ettim."

Arkasına yaslanıyor, ağzı sinsi bir sırıtışa dönüşüyor. "Bir garson, ha? Şu küçük sevimli üniformalardan mı giyiyordun? Mavi mi? Yeşil? Hardal sarısı?" Kendini *ayarlamak* için uzanıyor. "Lütfen bana sıcak, lezzetli turta servis ettiğinizi söyleyin."

Yanaklarım kızarsa da yüzüm tiksintiyle buruşuyor. "Kapa çeneni." Bir süre sonra alaycı bir tavırla ekliyorum: "Sanki lokanta turtası gibi değersiz bir şeyi yemeye tenezzül edersin de."

"Milyon yıl geçse de olmaz," diyor bir elini çıplak kalçamda gezdirerek. "Ama eğer yapsaydım, güzel, sıcak bir dilim kiraz olurdu."

Ona donuk bir bakış attım. "Gerçekten mi? Bu tür flörtler genelde işine yarar mı?"

"Ah, Tatlı Kiraz," diye mırıldanıyor, parmak uçları tenimi gıdıklarken, "hiçbir fikrin yok."

Anlamsız zaten. Tristian beni isteseydi, sahip olabilirdi. Başka seçeneğim olmazdı. Onun merhametine kalmış durumdayım, her zaman bir işaret bekliyorum, beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlayacağı anı bekliyorum - yıllardır peşimi bırakmayan o yere, ağzımdan acımasızca zevk alırken soğuk, duygusuz gözlerine bakıyorum. Sanki bir parçam her zaman o sert, kötü niyetli çocukla tekrar karşılaşmayı bekliyormuş gibi, bu gibi anları daha da gerginleştiriyor. Bazen, keşke bu işi bitirse diyorum. Yara bandını yırtıp atmasını. Çok daha büyük endişeler için kafamda biraz yer açılsın.

Boğazımı temizleyerek, "O zaman peşinden gittiğin kızlar gerçekten aptal olmalı" diyorum.

"Bahşişlerin bok gibiydi, değil mi?" Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Eminim öyleydi. Oldukça kötü bir tavrın var."

"Bahşişlerimin mükemmel olduğunu bilmeni isterim."

"Hm, belki." Bacağımı sıkıyor. "Oldukça hızlı öğreniyorsun ve ilk elden deneyimlerimden biliyorum ki başkalarına hizmet etmeye olan bağlılığın..." Gözleri parlıyor, ağzı titriyor. "...birinci sınıf."

Onun dokunuşuyla tenimin karıncalanmasından nefret ediyorum. Ona kızgınım, hepsine. Yalan söylediler ve küçük aptal oyunlarıyla beni manipüle ettiler. Bana asla yapmayacağım şeyleri yaptırdılar. Aşağılayıcı, teşhir edici, ihlal edici şeyler. Yine de tek gereken küçük bir flört ve nazik bir dokunuş ve ağdaki bir sinek gibi yakalandım. Bu aptalca ve pervasızca. Buraya kadar sinek olmak için gelmedim.

Örümcek olmak istiyorum.

"Ben hayatta kalan biriyim, Tristian. Hepsi bu. Her gün kalkıp bir sonraki güne ulaşmaya çalışıyorum. Çalışıyorum, okuyorum, *hizmet ediyorum*. Her zaman gurur duymasam da yapmam gerekeni yapıyorum." Odanın karşısındaki Kraliyet ailesinin masasına bakıyorum. Güzel ve dengeli görünüyorlar. Kontrollüler. Tristian bakışlarımı takip ediyor ve yüz hatlarımı sertleştirmesi gereken keskin, çelik gibi şeyi saklamıyorum. "Kendi başıma başarmak için bir şeyler yapmak zorundaydım; en başta da pisliklerin yoluma çıkmasına izin vermemek."

"Kulağa idare ediyormuşsun gibi geliyor." Elini bırakıp içkisine uzandı. "Neden geri geldin ki?" Soruya rağmen, sesi meraktan çok somurtkan çıkıyor.

Omuz silkerek, "Hayatımı geri almak istedim," diyorum ve bu tamamen yalan değil. "Sonra Daniel bana üniversite eğitimi için bir şans sundu ve bu fırsatı kaçırmak aptalca geldi."

Tristian uzun bir süre bana bakıyor, yüz hatları o kadar keskin ve acı verecek kadar güzel ki, odaklanabileceğim başka bir şey olsun diye sandviçimi tekrar elime alıyorum. "Haklısın," diyor kararlı bir sesle.

"Ne hakkında?" Bir lokma hindinin etrafında soruyorum.

"Sen hayatta kalan birisin," diye cevap veriyor, yüz hatlarına sert ve kararlı bir ifade yerleşiyor. "Ve eğer o piçlerden öç almak istiyorsan, atışını yapmalısın."

Duraksayıp merak ediyorum, "Peki ya çocuklar? İkisi de hayır dedi."

"Eh," diyor kolunu sandalyeye dolayarak. "Seni benim tanıdığım kadar tanımıyorlar. Küçük adımlarla başlayacağız. Bebek adımlarıyla."

"Ne?" Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, beni en iyi onun tanıdığı kısmını kabul etmeyi reddediyorum. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Ne zaman?" Bir adrenalin titremesi omurgamı yalayıp geçiyor ve ben de can h a v l i y l e ona tutunuyorum.

Uzaklara bakıyor, alnı düşünceli bir şekilde kırışmış. "Bu gece. Hava karardıktan sonra."

Çorbasına tekrar dalıyor ve birden iştahımın yerine geldiğini fark ediyorum. Lordların evinde oturup kurbanı oynamak, Ted'in bir sonraki hamlesini beklemek beni delirtecek. Bu gerçek. Bu bir eylem. Tristian'ın önerdiği şeyin sonuçları olacağından hiç şüphem yok ama zayıf görünmekten bıktım. Zayıf *hissetmekten* yoruldum.

Forsyth Kraliyet Ailesi'nin zavallı olmadığımı öğrenmesinin zamanı geldi. Özellikle de Lordlarımın.

~

"BU SENIN ARABAN MI?"

Brownstone'un önündeki kaldırımda parlak siyah bir Porsche rölantide durmaktadır. Tristian direksiyonda, kapıyı açıp dışarı çıkarken her zamankinden daha seksi görünüyor.

"Evet." Ön tarafa geçip yolcu kapısında durdu. "Mezun olduğumda almıştım. Kampüsteki park yeri çok boktan olduğu için ailemin evinde tutuyorum, ama ara sıra onu oynamaya götürüyorum."

Elimi eğimli, şık dış yüzeyinde gezdiriyorum. Hiç şüphesiz muhteşem bir makine parçası. Belli ki kusursuz bir şekilde muhafaza edilmiş. Özenle bakılmış. Bu Tristian'ın değer verdiği bir şey. "Kaç atlı?"

Soru üzerine bir kaşını kaldırıyor. "Altı kırk."

Lanet olsun. Arabaya o kadar odaklanmışım ki, bir adım öteye gidene kadar Tristian'ın kıyafetlerini fark etmiyorum. Geniş göğsünü saran dar, uzun kollu siyah bir gömlek, siyah bir kot pantolon ve botlar giymiş. Siyah bir çorap şapkası alıp sarı saçlarını onunla örtüyor ve bir an için ne diyeceğimi şaşırıyorum.

Tristian kampüste her zaman altın çocuk gibi görünür. Bunun bir yalan olduğunu benden iyi kimse bilemez. Sarı saçları ve mavi gözleri, çekici sırıtışı, tüm havası ve soğuk kibarlığı - bunların hepsi bir avcının yemi.

Ama *bu*? Koyu renk tişörtü zayıf ve sıkı kaslarını ortaya çıkarıyor. Gözlerindeki donukluk. Çenesinin keskin hatları ve ekonomik ve kontrollü hareket etme şekli.

Kanca bu.

"Bakıyorum da giyecek bir şeyler bulmuşsun." Bir kolunu arabanın tavanına dayayarak beni kendine çekiyor, bir parmağının ucuyla gömleğimin yakasında geziniyor. Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Hatırlat da Cadılar Bayramı'nda seni Kedi Kadın olarak giydireyim. Böyle giyinince çok seksi görünüyorsun."

Titrememi bastırıyorum, en azından kendimi tamamen utandırmamayı başardığım için minnettarım. Lordlar'ın satın aldığı kıyafetlerle kendi kıyafetlerimin bir karışımını giyiyorum. Siyah yırtık kot pantolon benim, aşınmış, yıpranmış savaş botları da. Ama gömlek dolaptan alınmış - büyük olasılıkla Rath'ın seçimi - ikinci bir deri gibi üzerime oturacak kadar dar. Tristian cebinden uyumlu bir şapka çıkarıp başıma geçiriyor ve saçlarımı nazikçe altına sıkıştırıyor. Beni bir kez daha süzdükten sonra geri çekilip yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve elini uzatıyor.

Arabaya girmem gerekenden çok daha az çekinceyle giriyorum, pahalı deri ve Tristian'ın kolonyasının kokusunu içime çekiyorum, "Sence de tüm bunlar biraz abartılı değil mi?" diye sormadan önce direksiyona yerleşmesini bekliyorum.

"Oh, tatlım." Bana sırıtarak motoru çalıştırıyor ve birkaç devir çeviriyor. "Her zaman doğru miktarda öldürmeyi bilirim." Gözlerindeki soğuk, yırtıcı parıltıyla omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Eliyle vitesi kavrıyor, sonra gaza basıp arabadan çıkıyor. Arabayı müzik dolduruyor, ama Killian'ın çaldığı country müziği değil. Karanlık ve ritmik bir şey, bas göğsümün çukuruna doğru kıvrılarak ilerliyor. Midemde kelebekler uçuşuyor.

"Peki bana planını ne zaman anlatacaksın?"

"Önce birkaç şey almamız gerekiyor," diyor otoyola çıkıp kampüsten uzaklaşırken. Forsyth Üniversitesi şehirde ama şehir *merkezinde* değil. "İkimizin de izini süremeyeceğimiz temel malzemeler."

Frene basıyor ve biz yoldan çıkarken yan şeridimizdeki bir arabaya "Pislik" diye mırıldanıyor. Porsche altımızda mırıldanıyor, pürüzsüz ve hafif bir titreşimle.

"Rüya gibi sürüyor," diyorum elimi gösterge panelinde gezdirerek. "Onu hiç yola çıkardın mı? Sınırlarını zorladın mı?"

"Sen de *o* kızlardan birisin, ha?" Ağzı bir sırıtışa dönüşüyor ve vites değiştiriyor. "Babamın taşrada bir yeri var. Hepsi arka yollarda. Belki bir ara seni de götürürüm."

Şirin restoranları, özel mağazaları ve butikleriyle şehrin turistik kısmından geçerek, sokakların engebeli ve dar olduğu, binaların endüstriyel ve düşük gelirli konutların bir karışımı olduğu tarafa doğru ilerliyor. Köşede bir grup çocuğun yanından geçiyoruz, sonra da bir köprünün altına sıkışmış evsizler kampını. Tüm bunların ortasında devasa bir ev var - daha çok bir malikane, gerçekten. Alçak duvarların ve bir kapının arkasında duruyor, pencerelerinde sıcak ışıklar bir fener gibi parlıyor.

"Bu da ne böyle?" Karşıya geçerken dışarı bakarak soruyorum.

Başını çevirip bakıyor ve kıkırdıyor. "GussyZ o ucubeyi annesi için inşa etti. Bir süre hacizdeydi ama şimdi," dedi ve bana çözemediğim bir ifade takındı, "özel bir işletme."

Homurdanarak, "Güney Yakası emlak piyasasını takip ediyor musun?" diye şaka yapıyorum.

Omuz silkiyor. "Birazcık. Farklı ilgi alanlarımız var ama günün sonunda biz Lorduz." Bana sırıtarak, "Bölge, küçük Cherry." diye detaylandırıyor.

Bu kadar gösterişli bir arabayla burada olmak aptalca geliyor, ama Tristian belli ki nereye gittiğini biliyor, karanlık bir depo otoparkına keskin bir dönüş yapana kadar sokaklarda hızla ilerliyor.

"*Buraya* erzak için mi geldik?" Arabadan iner inmez sordum.

Keskin bir *bip sesiyle* arabanın alarmını açtı. "Evet." Olağandışı bir şey yokmuş gibi elimi tutuyor ve beni binaya doğru çekiyor.

Onun güçlü, kayan omzuyla depo arasında gidip geliyorum. "Burası neresi?"

"Çoğunlukla depo," diye yanıtlıyor. Bir kapıya yaklaşıyor ve tuş takımlı bir kilide ustalıkla bir şifre giriyor. Bana sorarsanız, bu boktan çevreye göre biraz lüks görünüyor. Lordların Güney Yakası'nda bir tür 'iş' yaptıklarını biliyorum. Burası o işin yapıldığı yer mi?

İçeri girdiğimizde deponun içi karanlıktı ama Tristian bilerek uzandı ve kolayca bir düğme buldu. Loş floresanların sert ışığı yanıp sönmeye başladığında büyük bir binada değil, daha küçük, kare bir odada olduğumuzu fark ediyorum.

Sessizce, "Burada bekle." diye emretti.

O arkasını dönüp odaya doğru adım atarken gergin bir şekilde duruyorum ve elimde olmadan kapı aralığından içeri bakıyorum. Oda küf, yağ ve rutubet kokuyor. Tristian'ın doğrudan duvara dayalı uzun bir rafa yönelip mekanik bir şekilde malzemeleri karıştırmasını izliyorum. Burası her neyse, fazla karıştırmasına gerek kalmadan iyi biliyor gibi görünüyor. Onun emin hareketlerini takip ederken, en yakındaki raf gözüme çarpıyor. Birbirinin aynısı

küçük kutular, düzenli ve özenle organize edilmiş, neredeyse bir mağazada görebileceğiniz bir şey gibi. Bunlar sadece malzeme gibi görünmüyor. Bir yığın gibi görünüyor. Kutuların üzerindeki büyük rakamları ve harfleri seçmek için odaya çok fazla girmeme gerek yok.

Mühimmat.

Tristian'ın omzuna bir çanta almasını izlerken geriye doğru sarsılıyorum, omurgam kaskatı kesiliyor. "Sanırım ihtiyacımız olan şeyi buldum," diyor. Elinde bir benzin bidonu ve bir

bir şişe çakmak gazı. Çantada ne olduğunu sadece Tanrı bilir.

Dışarı çıkarken benzine bakıyorum, tedirgin ve kararsız hissediyorum. Killian'ın bir silahı olduğunu biliyorum elbette. Onu elime aldım, soğuk metaline ve ağırlığına dokundum. Ama bunun maço bir güç gösterisi olduğunu düşündüm.

Kapının arkamızdan kilitlenme sesini duyunca ürperdim. "Evlerini mi yakacaksın?"

Tristian bana dönerek kaşlarını kaldırdı. "Şimdi kim fazla öldürüyor?" Başını sallayarak anahtarlığa bastı ve arabanın cıvıldamasını sağladı. "Kontların evini yakmayı ne kadar çok istesem de, sanırım bu biraz daha ince ve biraz daha az 'cinayete teşebbüs suçlaması' gerektiriyor." Bagaj açılır ve büyük bir plastik küvet ortaya çıkar. Benzin bidonunu ve şişeleri içine yerleştirir. "Sanırım sadece arabası iş görür."

Bir anının titreşimi, daha çok bir söylentiye benziyor, beni duraklatıyor. Genevieve'in Tristian'ı aldattığı son sınıftan birkaç gün sonra...

Pekala. Çamaşır odası.

Marinada bir yangın çıkmıştı ve okuldaki çocukların bu konuda şakalaştıklarını duydum. Tristian'a 'ateşböceği' demişlerdi. Birkaç gün sonra kasabadan ayrıldım, ama şimdi buradayız ve sormak zorundayım, "Bu konuda ciddi misin?"

"Kalp krizi gibi." Bagajı çarparak bana dönüyor, yüzü keskin bir çene hattının anlaşılmaz bir siluetine dönüşüyor. Beni izlerken başını eğiyor. "Bu senin için çok mu fazla? Çünkü bana üstesinden gelebileceğini söylemiştin."

"Yapabilirim." Kapalı bagaja kaşlarımı çatarak bakıyorum ve o mermi rafını hatırlıyorum. "Sadece..."

Parmakları çenemde sıcak, geniş avucu serin yanağımı kavrıyor. "Tatlım, canını yaktılar." Başparmağı tenimde geziniyor, tam morardığım yerde. "Seni bizden aldılar. Seni bağladılar. İstediler ki..." Perez'in bana tecavüz etmesi fikri karşısında verdiği sert nefesi görüyor, hissediyor ve duyuyorum. "Bize ait olana zarar vermek istediler. Ben bir Lordum, Story." Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor, iffetli ve nazik. "Ben *senin* efendinim. Bu da onlara bunu ödetmem gerektiği anlamına geliyor. Ama seni önce eve bırakmamı tercih edersen-"

"Hayır," diyerek sözünü kesiyorum. Göğsümde bir ateş topu yanıyor. Bu yanlış ve aptalca olduğunu biliyorum, çünkü bu adamlar beni bir insan olarak görmüyorlar. Beni bir nesne olarak görüyorlar, sadece sahip oldukları için önemli olan bir şey olarak. Tristian'ın Porsche'si gibi, ben de onun kusursuz bir şekilde muhafaza ettiği, özenle koruduğu bir eşyayım. Bu insanlıktan çıkarıcı. Ama Lordlar aynı zamanda benim için savaşan tek insanlar.

Ve Tristian kendim için savaşmama izin veren ilk kişi. Derin

bir nefes alarak, "Hadi yapalım şunu." diyorum.

4

HIKAYE

TRISTIAN Porsche'yi karanlık bir otoparka çekiyor. Caddenin karşısına bakıp bir süre önce Killian'la gittiğim barı gördüğümde hemen tanıyorum. Bekâret sırrımı Sutton'a -Kontes'e- özel ve rahatlatıcı bir an gibi görünen bir anda söylemem, istemeden de olsa bu karmaşaya neden olmuştu.

Biraz fazla burnu havada görünüyor ve bir an için bana şaka yaptığından endişeleniyorum.

Ya da daha kötüsü.

"Şuradaki kırmızı G-Wagen'i görüyor musun?" Yolun karşısındaki kutu görünümlü Mercedes SUV'u işaret ediyor. "Bu şey yanıyor."

Otoparkın köşesine, çapraz bir açıyla park etmiş araca göz kırpıyorum. İki yer kaplıyor. "Bunlar çok pahalı değil mi?"

Bana doğru uzanıyor, torpido gözünü açıp iki çift siyah eldiven çıkarırken ön kolu kolunun altında esniyor. Birini bana uzattı. "Başlangıç fiyatı? Yüz elli bin dolar. Ama Perez'i tanıyorsam, muhtemelen tamamen doludur. Daha geçen hafta aldı."

Perez beni kaçıran, yıkık dökük bir evde yatağa bağlayan ve sonra da tecavüz etmekle tehdit eden Kont'tu. Neredeyse bir hafta sonra bile, üzerimdeki ellerinin hatırası beni hala etkiliyor. Onun iğrenç arabasına bakarken göğsümde öfke çalkalanıyor, onun gibi adamların her seferinde yaptıklarının yanlarına kâr kalmasının adaletsizliği içimde kaynıyor.

"Ve onu yakmak mı istiyorsun?" En son birinin arabasına zarar verdiğim zamanı hatırlayarak sordum. O zaman da Perez'di. Rath onun spor arabasının üç lastiğini kesmiş, sonuncusunu da bana saklamıştı. Sanırım Perez gibi bir adamın lastikleri kesilince böyle oluyor. Yeni bir şey alıyor.

İğrenç.

Tristian'ın kahkahası alçak ve karanlık bir tonda. "Oh, hayır, tatlım." Eğilip burnunu boynuma sokuyor ve oradaki deriye emici bir öpücük konduruyor. "Onu ateşe vereceğiz."

Geri çekildiğinde, çorap şapkasının kenarına uzanıyor ve onu aşağı doğru yuvarlayarak tam bir kar maskesini ortaya çıkarıyor. Kalbim onun buradaki görünüşüne çarpıyor, gözlerinin mavisinden başka hiçbir şey maskenin ve koyu renk giysilerin altındaki adamın gerçekliğini ele vermiyor.

Kalbim küt küt atarken, o aynısını benimkine yapmak için hareket edip başımdan aşağı dikkatlice çekerken hareketsiz kalıyorum.

Bu gerçek. Bunu gerçekten yapıyoruz.

"Geri çekilmek için son şansın," diyor elini kapı koluna dayayarak.

Ama başımı sallayıp maskemi düzeltiyorum. "Hayır. O şerefsizin cezasını çekmesini istiyorum."

Gözlerinde kötü niyetli ve sevinçli bir kıvılcım var. "İşte benim Leydim," diyor ve çeneme hafifçe vuruyor.

Park yeri karanlık, sadece açık bagajının yumuşak iç ışığı kısa süreliğine aydınlatıyor. Tristian benzini alıyor ama çakmağı bana uzatıyor, bagajı kapatmadan önce bir kutu kibrit alıyor. Etraftaki havanın enerjisini içimize çekerek karanlıkta bir süre bekliyoruz. Müzik

Bardan gelen ses boğuk ve sessiz, ama yine de bir şekilde kemiklerime çılgınca yerleşiyor. İki araba geçiyor ve sonra Tristian başını sallıyor, hedefimize doğru adım atarken bana bakmaktan kaçınmıyor. Onu caddenin karşısına kadar takip ediyorum, eski bir minibüsün arkasına saklanıp çömeliyorum, kalçamı okşamak için uzandığı dokunuşun ağırlığıyla sabitleniyorum.

Sesler kaldırımda yankılanıyor, arabaya rahat olduğumdan daha fazla yaklaşıyor. Eğer burada yakalanırsak, bu şekilde giyinmiş, benzin ve hızlandırıcı taşırken? Kesinlikle boku yeriz. Ayak sesleri gülünç derecede yüksek ve yakın geliyor. Tristian elimi tutuyor ve kaşlarını kaldırarak geri çekilmem için bana bir şans veriyor.

Yine başımı salladım.

Dizlerim ağrıyor ve ayaklarıma kramp girmeye başlıyor, ama sonunda ayak sesleri azalıyor ve sonra tamamen kayboluyor. Tristian ayağa kalkıp alanı taramadan önce tam bir dakika daha bekliyoruz. "Temiz," diyor beni yerden çekerek.

SUV'a doğru yürürken hareketleri bir kediyi aratmayacak şekilde akıcı ve amaca yönelik. Yol boyunca benzin bidonunu söküyor, takip ettiğimden emin olmak için sadece bir kez arkasına bakıyor. Yumuşak, neredeyse akılsız hareketlerle arabanın etrafında dönüyor ve arkasında sıçrayan bir iz bırakıyor. Hava ağır benzin kokusuyla doluyor, yoğun ve boğucu. Tristian bunu sanki daha önce yaptığı bir şeymiş gibi zahmetsizce yapıyor. Bir an için içimde garip, açıklanamaz bir gurur parıltısı beliriyor. Bunun akıl oyunlarıyla arka beynimi karıştırmalarının bir başka yolu olduğunu biliyorum ama Lordların Kontlardan daha iyi olduğu düşüncesi aklıma geliyor. Bu dengesiz ve garip bir şekilde sahiplenici ama o kadar güçlü ki ürperiyorum.

Ben onların olabilirim ama derin ve temel bir şekilde onlar da benim gibi hissediyor.

Bilmek benim.

Yaralamak

benim.

Dövmek

benim.

İlham beynimin arkasını gıdıklıyor ve hiç düşünmeden tampona tırmanıp eldivenimi çıkarıyorum. Dikkatlice hızlandırıcıyla ıslatıyorum ve sonra kaputa bakıyorum, tertemiz ve parlak. Tasarımın izini sürmek için biraz zaman ayırıyorum ama bileğime bağlı iyi bir referansım var. Tristian elini kalçama koyduğunda durmuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Göreceksin."

Eldiveni kaldırır kaldırmaz elleri belimde, güçlü kolları beni yavaşça yere indiriyor. Sözünü sakınmadan beni kaldırımdaki benzinin menzilinden çekip çıkarıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor, kibritlerini çıkararak.

Kibritlerimi çıkarırken ben de başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Evet."

Üçe kadar saydığımızda onları sülfür şeridine vuruyoruz. Alevler canlanıyor, onları yere fırlattığımızda telaşlı bir şekilde titriyor. Onunki arabanın tabanının etrafındaki çembere düşüyor, ama benimki doğrudan kaputa gidiyor.

Alevin yarattığım tasarımın etrafında dolanışını şaşkınlıkla izliyorum.

Tristian başını eğerek boş benzin bidonunu tutuşunu ayarlıyor. "Bu bir..."

"Elbette öyle."

Bir kafatasının ana hatları, kaba ama yine de görülebiliyor. Beni zincire vuran sembole olan ani yakınlığım çok tuhaf. Alev gittikçe yükseliyor ve kafatası bir duvar tarafından tamamen tüketilene kadar etrafı gölgeli bir ışıltıya boğuyor.

"Güzel, değil mi?" diye nefes alıyor, gözleri ateşi yansıtıyor. Uzun bir süre daha izliyor ama elini tutup onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Biri gelecek," diye açıklıyorum ve bu onu kendine getiriyor gibi görünüyor.

Arazide koşuyoruz, arabaların arkasına çömelip uzakta göz ve kulak var mı diye tarıyoruz. Neyse ki kimse yoktu. Tristian bagajını açıyor, eldivenlerini ve maskesini çıkarmadan önce tenekeleri dikkatsizce içine atıyor. Ben de onu takip ediyorum ama aramızda dalgalanan adrenalini inkar edemiyorum. Tristian

Beni kabaca arabaya doğru itiyor, ereksiyonunun şişkinliği karnımın alt kısmına baskı yapıyor, karşı koymuyorum. Eli boynumun arkasına geçiyor ve sonra beni öne doğru çekerek ağızlarımızı birbirine çarpıyor.

Tristian'ın özel öpücükleri her zaman herkesin önünde olanlardan biraz farklıdır. İzlenmekten hoşlanıyor, bunu biliyorum ve insanlara bir gösteri sunmak için elinden geleni yapıyor. Ama böyle yalnız kaldığımızda, her zaman biraz daha açgözlüdür. Onun için olduğunu bu şekilde anlıyorum.

Bu öpücük de bir o kadar açgözlü ama daha da *yakıcı*.

Fiziksel olarak hayır cevabını kabul edemiyormuş gibi ağzımın kenarını yalıyor. Nefesleri sert ve hızlı ve içime girdiğinde, ereksiyonunun sertliğini kalçama sürttüğünde, hissettiğim tek şey dizlerimi titreten sıvı-sıcak bir ihtiyaç dalgası.

Beni serbest bıraktığında, sadece bir elini kalçalarımın arasına sıkıştırıyor ve huysuzca "Hâlâ ağrıyor mu?" diye soruyor. Sevişmek istediğini anlamak için kelimelere ihtiyacım yok. Gözlerindeki vahşi, dengesiz bakış bunu belli etmeye yetiyor.

Nefes nefese, "Evet." diye yalan söyledim.

Çenesi geriliyor ve keskinleşiyor. "Çok kötü," diyor ve elini bırakıyor.

Dudaklarımı yaladım ve endişeyle teklif ettim, "İstersen ben kullanabilirim. Baskı altında oldukça iyiyimdir."

Saçları kar maskesinden dolayı dağılmış, onda görmeye alışık olmadığım bir şekilde dağınık. Bana attığı şakacı bakış, göğsümdeki endişe düğümünün çözülmesini sağlıyor. "Bebeğimi başkasının kullanmasına izin mi vereyim? Hayatta olmaz." Bagajı kapatıyor, sürücü tarafına doğru ilerliyor ve kapıyı açıyor. "İtfaiye araçları gelmeden buradan siktir olup gidelim."

Tristian arabayı çalıştırıyor, gümbür gümbür değil, iyi yapılmış bir makinenin yumuşak mırıltısıyla. Vücudum titriyor -onun bana karşı hissinden, yangını başlatmanın deliliğinden, beni becermeyi çok istediğini bilmekten- ama en çok da Perez'in arabasının alevler içinde kalmasını izlemenin verdiği tatminden.

İnsanlar bardan dışarı dökülmeye başlar, yangını görmek için etrafta toplanırlar. Perez tam G-Wagen'e doğru koşarken Tristian Porsche'yi park yerinden çıkarır. Yüzündeki dehşet ifadesi paha biçilemez.

"Lanet olası pislik," diye mırıldandım. "*Onu* ateşe vermeliydim."

Tristian'ın göğsü bir kahkahayla zıplıyor. "Onunla işimiz henüz bitmedi, tatlım." Bana çarpık bir sırıtış fırlatıyor. "Ama evet, bu çok tatmin ediciydi."

Pantolonundaki şişkinliği hala görebiliyorum.

İki itfaiye aracının yanından geçiyoruz ve Tristian kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için gözlerini dikiz aynasından ayırmıyor. Forsyth'e döndüğümden ve mükemmel bir Leydi'ye dönüştürülmeyi kabul ettiğimden beri özlediğim bir şey olan sinir ve adrenalinden dolayı hâlâ gerginim. Tristian gaza basıyor, ama daha hızlı gitmesi için her şeyimi verirdim - derimin altında köpüren enerjiyi yükseltmek, bu *canlı olma* hissini uzatmak için.

Hiçbirini becermeye hazır olduğumu sanmıyorum, isteyerek değil. Tristian beni zorlayabilir, tıpkı Killian'ın yaptığı gibi. Bir yerde kenara çekebilir ve nasıl olacağını biliyorum. Taş gibi ve sabırsız görünür, bana bunun kabul ettiğim işin bir parçası olduğuna dair bir şeyler söyleyebilir. Beni kucağına alıp pantolonumu yırtabilir, beni iyice ayırıp zorla içime girebilirdi. Belki de Killian'ın bekâretimi aldığı o geceki gibi görünürdü, kalçalarımın beşiğinde becerirken gergin ve güçlü. Benim için kötü bile olmazdı. Nefret ederdim ama yine de hoşuma giderdi.

Koltuğumda huzursuzca kayıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, gözlerini gezdirerek.

Ama Tristian bunu yapmayacak. Ben bütün olana kadar bekleyecek. Onun için bir eşya olabilirim ama Tristian eşyaları konusunda dikkatsiz değildir. Tıpkı bu araba gibi, beni de parlak ve kusursuz tercih ediyor. Kusursuzca muhafaza edilmiş.

Başka şeyler yapmamı da isteyebilir.

"Evet. Adrenalinden." Bana attığı hızlı ve şaşkın bakıştan güç alarak uzanıp parmaklarımı boynunda gezdiriyorum. "Bana izin verdiğin için teşekkür ederim.

Ben de geleyim."

Parmak eklemleri vitesin etrafında beyazlaşıyor. "Daha iyi misin?"

"Yapmamalıyım," diyorum rol yapmaya devam ederek, "ama gerçekten yapıyorum. Bu adamlar çok kötü." Otoyola çıkıyoruz ve ensesindeki saçları çekiştiriyorum. "Eve dönmek için arka yoldan git."

Kaşları çatılır. "Ne için?"

"Arka yoldan git," diye tekrarladım. "Son birkaç gündür bana gerçekten iyi davrandığın ve peşime takılmama izin verdiğin için, belki... minnettarlığımı ifade edebilirim diye düşündüm."

Günün birinde, Tristian onun için tekrar dizlerimin üstüne çökmemi isteyecek. Onu yutmamı isteyecek. Bu konuda kaba bile olmayacak. Muhtemelen beni istediği gibi almak yerine ağzımla onu memnun etmemi isteyerek bana bir iyilik yapıyor olacak. *Hepsinin* istediği gibi.

Eli vites kolunu kavrıyor ve son anda otoyol rampasından sapıp bağlantı yoluna geri dönüyor.

"Minnettarlığını tam olarak nasıl göstermeyi planlıyorsun, Tatlı Kiraz?" Sesi bir oktav düştü, ama içindeki memnun beklentiyi duyabiliyor, huzursuzca kıpırdanışını görebiliyorum.

Eğilip boynuna doğru sıcak bir yol yalıyorum, takdirle mırıldandığında dilimin ucu çenesindeki gerginliğin üzerinde kayıyor. Elimi göğsünden aşağı, sert karın kaslarının üzerine kaydırıyorum. Keskin bir nefes alıyor ama ben devam ediyorum, elimi bacaklarının arasına götürüyorum. Pantolonundaki sert çıkıntıyı sıkıyorum ve "O arabayı ateşe vermek seni tahrik etti mi?" diye soruyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor, başı koltuğa yaslanıyor. "Belki de o kibriti çakışını izlemek işe yaramıştır." Sikine masaj yapıyorum, elimin altında sertleştiğini hissediyorum. "Cherry, eğer bunu yapmaya devam edersen çükümü patlatacağım."

Boynuna doğru nefes alıyorum. "Amaç da bu zaten."

Elini vites kolundan kaldırıp benimkinin üzerine koymadan önce bir duraksama oluyor. Sertliğine doğru itiyor. "Öyle mi? Bana mastürbasyon mu yapacaksın?"

"Hayır."

Kaşlarının yukarıya doğru kalkışını izliyorum. "Kızgın olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim." Pantolonunun düğmesine parmak atıyorum ve fermuarını indiriyorum, "Ama ağzım iyi." diye fısıldıyorum.

Tristian'ın göğsü uzun bir nefesle iniyor, ifadesi çöküyor. "Kahretsin, benimle dalga geçme."

Pantolonunun içine uzanıyorum, parmak uçlarım onun sıcak, kadifemsi uzunluğuna dokunana kadar tereddüt ediyor. Ama avucumu etrafına sarmak için yeterli yer yok. "Yukarı kaldırman gerekecek."

"Kenara çekmeme ne dersin?" diye sorar, sesi alçak ve acelecidir. "Bardan yeterince uzaktayız."

Gözlerinin içine bakmak zorunda kalsaydım bunu yapamazdım. Çamaşırhanedeki o geceyi hatırlamak zorunda kalsaydım. Bana söylediği şeyi yapmak zorunda kalsaydım. "Tristian Mercer," diyorum parmağımı şaftında gezdirerek. "Onca insan varken, senin yollara düşkün olacağını düşünürdüm."

Ağzında yavaş bir sırıtış yayılıyor, iki eli de direksiyonun etrafında kenetlenmiş. Arabada ona oral seks yapmamın kaç puan edeceğini sormamak için kendimi zor tutuyorum. Seksen puan mı? Yüz mü? Acı bir şekilde, daha sonra viski ve dizüstü bilgisayar başında yeni skoruna hayran kalarak bununla övünüp övünmeyeceğini merak ediyorum.

Yine de, "İzin verin size doğru dürüst teşekkür edeyim, Tanrım," diyorum. Güney Yakası ile Üniversite arasında, şehrin ıssız dış mahallelerindeyiz. Bir an için ayağını gazdan çekiyor ve kalçalarını kaldırıyor. Pantolonunu indiriyorum ve siki serbest kalıyor, sertleşiyor ve ucu öfkeyle kızarıyor.

Lordların iki tarafını uzlaştırmaya başladım. Zalim ve çıkarcılar ama hepsinin ne kadar tehlikeli derecede ateşli olduğunu göremeyecek kadar da kör değilim. Bana itaat ve hürmeti öğrettiklerini düşünüyor olabilirler ama

çoğunlukla

Bana cinsel sınırlarımı zorlamaktan hoşlandığımı öğrettiler. Beni ne kadar istediklerini bilmenin bana verdiği kontrol hissini seviyorum. Belki de hep öyleydim, çamaşırhanede bile. Bacaklarımın arasındaki nem yeterince kanıt.

Bu Tristian'ın yolda giderken sikinin emilmesini hak ettiği anlamına gelmiyor. Ama şu anda ben de en az onun kadar oyun oynuyorum. O puan alacak. Ben sermaye oluşturacağım. Bir gün hepsini yakacağım, tıpkı Perez'in değerli arabası gibi.

"Sadece bizi öldürme, tamam mı?"

Dudaklarını yalıyor. "Elimden geleni yapacağım."

Avucumu yalıyorum ve tabanının etrafına sararak aşağı yukarı kaydırıyorum. Titriyor ama kalçalarındaki hafif kıpırdanma dışında hareketsiz ve sakin kalıyor. Eğildiğim anda eli boynumun arkasında duruyor, başparmağıyla kaslara masaj yapıyor.

Aletinin ucu dilimin üzerinde tuzlu ve sıcak, dudaklarım aletin etrafına yaklaştığı anda Tristian sert bir inilti çıkarıyor ve avucunu başımın arkasına doğru kaydırıyor. Yavaşça beni aşağı itiyor. Karşı koymuyorum. Kiminle uğraştığımı biliyorum.

Onu içime alıyorum ve yüksek sesle bir nefes veriyor, avuç içi sadece sevişme olarak tanımlanabilecek bir şey karşılığında baskıyı bırakıyor. "Çok iyi," diye mırıldanıyor, sesi boğuk. Geri çekildiğimde, sadece tekrar aşağı dalmak için, nefes nefese soruyor, "Bunu sana Rath mı öğretti? Yoksa ben mi?"

Verdiğim tek tepki, kalçalarının gerilmesine ve gevşemesine neden olan alçak bir mırıltı. Ayağını gazda tutmak zorunda olmasaydı ağzımın içine gireceğini hissediyorum.

Düzensiz bir kıkırdama çıkarıyor. "O utangaç küçük bakireden bu kadar hevesli bir saksocuya dönüşeceğini kim bilebilirdi?"

Sözlerinin beni korkutmasına izin vermiyorum, alay ediyor ve alay ediyorum, onu tekrar içine almadan önce şaftının kenarını yalıyorum. Kalçaları yukarı doğru itiyor ve sonra eli aşağı bastırıyor, aşağı ve *aşağı*, horozunun ucu olana kadar

boğazımın arkasına doğru itiyor. Endişeli bir ses çıkarıyorum, nefes alamıyorum.

"Sh," diye yatıştırıyor, parmak uçlarını kafa derime bastırıyor. "Bunu kaldırabilirsin.

Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

Kıvranarak rahatlamaya çalışıyorum, her ne kadar boğulurken gözlerim yaşlarla dolsa da. Ama sözünün eri, daha fazla dayanamadan beni bırakıyor. Çılgınca bir nefes alıyorum, göğsüm yanıyor ve tükürüğümü emmeye çalışıyorum.

"Gördün mü? Benim için çok iyi bir kızsın," diye nefes nefese beni tekrar okşuyor. "Pantolonunun düğmelerini aç," diye emrediyor. İstediğini yapıyorum, gerginim ama bana verdiği tepkiden memnunum. Araba altımızda yumuşak bir şekilde titriyor ve vites değiştirmek için elini kaldırıyor. "Amına dokun tatlım. Bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Bacaklarımın arası çoktan ısındı ve elimi pantolonumun önünden aşağı doğru iterek iç kıvrımlarımın kaygan sıcaklığını hissediyorum. Parmaklarım klitorisime sürtündüğünde bir inilti çıkarıyorum ve Tristian ayağı gazdan kayarken inliyor. Ne kadar telaşlı olduğuna sırıtmak için aletini çekmem gerekiyor ama bu sadece onu kızdırıyor ve homurdanarak hızlanmak için ayağını yere vuruyor.

Elinin ağırlığını yine başımın üzerinde hissediyorum ama bu sefer hazırlıklıyım, beni aşağı itip sikiyle boğmadan önce derin bir nefes alıyorum. Rath ile böyle değildi. Rath yavaş ve derin seviyor ve ben de onun bir ritme ihtiyacı olduğunu öğrendim. Ama Tristian beni sikinin üzerine ittiğinde titriyor, kalın boyu, sonunda bıraktığında dilimde tuzlu tadı olan bir pre-cum dalgasıyla zıplıyor. Tristian *böyle olmasını* seviyor, nefes nefese çılgınca yukarı çıkıyorum. Nefesimi tutacak kadar uzun süre şaftını aşağı yukarı sallamama izin veriyor ve sonra tekrar yapıyor, parmakları saçlarımı yumruklarken beni aşağıda tutuyor.

Bir parmağımı amıma sokuyorum ve aynı ritimde hareket ediyorum, beni her aşağı indirdiğinde avucumun topuğuna sürtünüyorum. Onun horozu

kalınlaşır ve genişler, nefesleri düzensizleşir ve sertleşir. Ayağı tekrar gaz pedalından kayıyor, bu sefer uzun bir süre için.

Sesi kısık ve aceleci çıkıyor. "Boşalmam için hazır mısın, tatlım?" Başımı sallamaya çalışıyorum ama ağzımda o kadar çok şey varken, boğazıma doğru itilirken zorlanıyorum. Ayağı yere çarpıyor ve araba ileri doğru yalpalıyor, aynı anda serbest bırakılması onu parçalıyor. Sıcak boşalması boğazımı dolduruyor. İnliyor, parmakları saçlarımı çekiyor ve ben boğulmadan yutmaya çalışıyorum. Görüşümün kenarları parıldıyor, ama panik yapamadan beni yukarı çekiyor, son salgısı dilimi boyuyor.

Zihnim bulanıklaşıyor, nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı unutuyorum. Oksijen eksikliğinden olmalı, sıcaklık bedenime ve uzuvlarıma yayılıyor. Elimin topuğuna yaslanıyorum, orgazm dalgamın tepesine çıkıyorum.

"Göster bana," diyor, serbest bırakılmasının verdiği tatminle adeta vızıldıyor. "Seni tatmak istiyorum, Tatlı Kiraz. Ne kadar hoşuna gittiğini göster bana."

Ne demek istediğini anlayabilmek için bir an kendimi toparladım. soruyorum. Geri çekilerek elimi külotumdan çıkarıyorum ve gözyaşlarımı burnuma çekerek ona parlayan parmaklarımı gösteriyorum. Bana tek bir bakış bile atmadan parmaklarımı ağzına götürüyor, serbest bırakılmamın tadına bakarken kapüşonlu gözlerini yola dikiyor.

Mırıldanıyor, dili parmaklarımın etrafında zarifçe dolanıyor ve sonra onları serbest bırakıp emerek temizliyor. "Aferin kızıma." Bunu bir köpekmişim gibi söylüyor, sanki onun fahişesiymişim gibi... *Ama* sonunda bana baktığında uzanıp yanağımı okşuyor ve gözyaşlarımın ıslaklığını siliyor. Beni öptüğünde, tadını ağzıma ittiğinde, serbest bırakılmam kadar tatlı hissediyorum.

Ve onunki kadar acı.

5

TRISTIAN

Bir hanımefendi olmak ona gerçekten yakışmaya başladı.

Eve gizlice girerken ben de bunu düşünüyordum. Biraz zaman aldı ve elbette her şey papatyalar ve güneş ışığı değildi, ama Story az önce bir arabayı ateşe verdi ve sonra beynimi saatte yetmiş mil hızla aletimden emdi.

Biz diğer evler gibi değiliz. Çoğunun kızlarının ne olması gerektiğine dair net bir tercihi var, ancak bir Leydi'nin ne olduğuna dair yıllar boyunca pek çok görüş ortaya çıktı. Kontes gibi itaatkâr ve saygılı mı? Prenses gibi narin ve tatlı mı? Barones gibi karanlık ve gizemli mi? Her LDZ yinelemesinin kendine has bir tadı olmuştur. Geçen yılın Leydi'si Charlene, soğuk, sürtük ve acı verici derecede hoş biriydi. Hiç bizim tipimiz değil. Killian daha çok Kontes tipi olduğuna yemin etse de, ben daha iyi biliyorum. Killian Payne muhtemelen bir prensesi tercih ederdi. Yumuşak, sevimli ve kolay yara alan birini. Rath ise Barones'i tercih ederdi. Yanında acı çekmek için saklanabileceği bir kız.

Ama ben?

Benim mükemmel Leydim her şeyden önce sadıktır.

"Bekle," diyorum ve onu durduruyorum. Brownstone'un birinci kat koridorundayız. Çenesini işaret ediyorum. "Burada küçük bir şey var."

"Oh." Yüzüne doğru uzanıyor, ama oraya önce ben varıyorum, eğilip erimiş dondurmayı yalıyorum.

Açıkçası, yol kafası bir muameleyi hak ediyor. Spermimin tadını onun sıcak, yetenekli ağzından çıkaracak bir şey. Fıstık ezmesi ve çikolata seçti. Ben mavi ahududu aldım. Şimdi dilimde çikolata izleri var. Neredeyse onun kaygan parmaklarının tadı kadar tatlı.

Başını eğiyor, yanakları ısınıyor, bu da ağzımın sırıtmasına neden oluyor. Otuz dakika önce sikimi gırtlağına kadar sokmuşken şimdi utangaç davranması garip. Külahından bir ısırık alıyor, çalışma odasının önünden geçerken çıtırdatıyor ve Killian'ın onu böyle tatlı, utangaç ve isteksizce memnun bir şekilde gördüğünde pantolonunu kremalayacağını fark ediyorum.

"Hangi cehennemdeydin?!"

Şeytanın sözü.

Öykü, üvey kardeşinin sesindeki öfke karşısında gözleri faltaşı gibi açılarak durdu. Elinin külahının etrafında nasıl titrediğini kaçırmıyorum. Bakışlarımı anlatılanlara dikiyorum ama Killian'ın bariz öfkesine rağmen sakinliğimi koruyorum. Buna hazırlıklıydım.

"Dışarıdaydık," diyorum külahımı kaldırarak. "Sadece biraz dondurma alıyorduk."

"Sen mi? Dondurma mı yiyorsun?" Rath bana soğuk ve boş bir bakış attı. "Senin sinir bozucu beslenme zırvalarından öğrendiğimiz bir şey varsa, o da süt ürünlerinin sindirim sistemi için kötü olduğu ve şekerin toplum için bir kanser olduğudur."

Omuz silkerek külahımı kapının yanındaki çöp kutusuna atıyorum. "Bu gece bir ilkti. Birkaç şey için." Story'ye dönüp göz kırpıyorum. "Öyle değil mi hanımefendi?"

Bir adım arkamda duruyor, gözleri endişeyle çocuklar arasında gidip geliyor. Ona sorun olmadığını, ikisinin de onu bu yüzden cezalandırmasına izin vermeyeceğimi söylemek istiyorum. Ama odanın ışığında alnına bulaşmış isi görebiliyorum. Doğrudan Killian'ın emrine karşı gelmiştik ve bunun bir sonucu olacağını biliyordu.

Elini tutup onu vücudumun kıvrımlarına doğru sürüklüyorum. "Merak etme tatlım. Ben hallederim."

"Hanımefendi," dedi Killian, sert bir resmiyetle, "yukarı çıkın. Şimdi."

Ses tonundan ürküyor, ama ben onu tutuyorum ve ona kızgın bir bakış fırlatıyorum. Pelüş, soğuk dudaklarının kıvrımını yalamak için eğildiğimde, bu çoğunlukla üçüne de Killian'ın burada patron olmadığını göstermek içindi. Eğer onun tadına bakmak istersem, bakarım. Eğer uzanıp onun sıkı, dolgun kıçını sıkmak istersem, kimse beni durduramaz. Çenesini tutup parmağımla ağzını yoklamak istersem, bunu yaparım.

Başparmağımı dudaklarının arasına soktuğumda gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Bir an alıyor ama ağzını parmağımın etrafına kapatıyor, kırmızı yanakları tereddütlü bir emişle çökerken gözleri düşüyor.

Sikim seğiriyor. "Aferin kızıma." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, o kadar hızlı ve ağırbaşlı ki, Killian'ın kendisi için tasarlanmış olabilir. İşin ironik yanı da bu ya, Killian'ın ona asla söylemeye cesaret edemeyeceği tek şey olan basit bir övgü sözcüğü karşısında Öykü'nün bu kadar tatlı bir şekilde ortaya çıkması.

Bunun sadece o anla ilgili olmadığını bildiğini söyleyebilirim. Onun yanımda, bu kadar istekli ve arzulu olması güzel bir geceydi. Başparmağımın ağzından kaymasına izin veriyorum, geri çekilirken dudağını sürüklüyorum. "Gidebilirsin."

Killian onun odadan çıkışını izliyor, gözleri kızgın yarıklar halinde kıçında sabitleniyor. "Ne yaptın lan sen, Tristian?"

Koltuğa doğru yürüyorum ve yayılıp oturuyorum. "Sana söylemiştim. Hanımefendimizi dışarı çıkardım." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Son birkaç günden sonra bir molayı hak etmiş gibi görünüyordu, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Bu garip," diyor Killian dişlerini sıkarak, "çünkü az önce barda bir arabanın alev aldığına dair bir mesaj aldım."

"Hangi bar?"

"Sakın beni deneme," diye homurdanıyor. "Gittiğimiz tek bar."

"Oh. Bir yangın, ha?" İlgileniyormuş gibi yaparak soruyorum. "Sanırım bu bir sürpriz değil. Şehrin boktan bir bölgesi."

Killian bana ters ters baktı. "Perez'in yepyeni G-Wagen'iydi."

"Gerçekten mi?" Bir kahkaha attım. "Ahh. Söylemeliyim ki, daha iyi bir hıyarın başına gelemezdi."

"Tanrım, Tristian," diyor Rath, oturduğu yerden doğrulurken. "Bu iş çok ciddi." Telefonunu yüzüme doğru itiyor, ekranda Perez'in cipinin kömürleşmiş kalıntılarının fotoğrafı görünüyor.

"Zavallı piç," diye iç geçirdim, başım titriyordu. "Güzel bir yolculuktu."

Rath bana bakıyor, saçmalıklarıma inanmadığı belli. "Arabanın kaputunda ne gördüğünü söylemek ister misin?"

Fotoğrafa bakıyormuş gibi yapıyorum, sanki şenlik ateşi gibi parladığını bizzat görmemişim gibi. Ama fotoğrafta ateş yok, sadece sonrası var. Yine de bir şeyi gözden kaçırmak zor. Kırmızı boya kaputtan tamamen gitmiş ama geriye kalan şey oldukça belirgin. Story'nin kafatası. *Bizim* kafatasımız. Tanrım, onun kibriti yakıp hiç umursamadan ateşleyişini izlemek.

Gördüğüm en seksi şey.

Ve buna on dakika sonra sikimde boğulma görüntüsü de dahil.

"Görünüşe göre biri bize tuzak kurmaya çalışıyor," diyorum.

Ani bir gürültü duyulur, Killian şöminenin rafından bir şey fırlatmıştır. "Bizimle oyun oynama, Mercer! Duman ve benzin kokuyorsun. Sanki yangın çıkarmaya olan düşkünlüğünü bilmiyoruz?" Killian bir nefes alır ve parmaklarını saçlarında gezdirir, belli ki kendini toparlamaya çalışmaktadır. Bu adamın çabuk sinirlenmesi ona

Bu günlerde anevrizma. "Lanet olsun, Tristian. Yarı yolda bırakıp gitmene şaşırmadım ama Story'yi de yanında götürme riskini aldığına inanamıyorum!"

"Üzgünüm Katil," diye karşılık verdim ona, "ama buradaki tüm kararları senin vermen gerektiğine ne zaman karar verdin bilmiyorum. Story ilk sevişmesi olarak seni seçtiğinde mi? Yoksa onun seni *en az* istediğini fark ettiğin zaman mı?"

Killian bana doğru hamle yaptı ve ben de karşılık vermek için zıpladım.

İş o noktaya gelmeden Rath aramıza giriyor ve bizi ayırmak için kollarını uzatıyor. "Çocuklar, sakin olun," diyor, ikimizi de yatıştırmaya çalışarak. "Burada gerçek bir sorunumuz var."

Gerekirse Killian'la dövüşür müyüm? Elbette. Güzel yüzümü çürütmesini ister miyim? Elimden gelirse hayır. Yine de geri adım atmam.

"Mesele bu mu yani?" Killian soruyor, gözleri Rath'ı atlatmanın bir yolunu hesaplıyor. "İkiniz de benim onu beceriyor olmamı ve sizin beceremiyor olmanızı kaldıramıyorsunuz."

"Belki birimiz yapabiliriz," diye karşılık veriyorum, yumruklarım kıvrılıyor, "ama dün gece onu becerdin, o yüzden iyileşme şansı olmadı."

Killian en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. "Bu benim hakkım."

"Yanılıyorsun," diyorum çenemi Rath'a doğru sallayarak. "Story de bana ve Rath'a ait. Aletini onun içine sokmuş olman ve her gece onu yatağında uyutuyor olman bunu değiştirmez."

"Haklı," diyor Rath, Killer'a dönüp dik dik bakarak. "Hepimiz ona biraz zaman tanıyacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Beklemekten sıkıldım!" diye çıkışıyor, kollarındaki damarlar patlıyor. "Sen birkaç aydır bekliyorsun. Ben *yıllardır bekliyorum.*"

"Bunların hiçbirinin Kontlardan intikam almakla bir ilgisi yok," diye araya giriyor Rath, telefonunu kaldırarak. "Bu bize geri dönecek."

"Her neyse, o bir kafatası," diyorum kayıtsızca. "Ne olmuş yani? Bunu herkes yapabilir. Perez'in düşmanı az değil, bizim de öyle."

Bana döndüğünde Rath'ın çenesi gerildi. "Sıcağa ihtiyacımız yok. Bu çok aptalcaydı, Tristian."

"Sana ne olduğunu söyleyeyim," diyerek telefonu elinden kapıyorum. Telefonu havaya kaldırıp onlara resmi gösteriyorum. "Bu sadece ilk vuruş. Daha işim bitmedi. *İşimiz* bitmedi. Bize ait olanı kirletmeye çalıştılar. Ve evet, *bize ait* dedim."

Rath telefonunu geri alarak, "Sadece bir sorun var," diyor. "Bu ilk saldırı değil. İkincisi."

Killian'ın bakışları yavaşça ona kayar. "Bu ne demek oluyor?"

Sert bir nefes alıyor ve telefonunu cebine sokuyor. "Bir süre önce Perez'le ufak bir sorun yaşadım." Burnunu çekerek, "Benimkini aldım." diye ekledi.

"*Neyini* aldın?" Ben soruyorum.

"Lastiklerini kesmiş." Bunu dünyadaki en bariz şeymiş gibi söylüyor. "En azından üç tanesi. Dördüncüsünü hikaye aldı."

"Affedersiniz?" Kaşlarım alnıma doğru yükseliyor. "Bu ne zaman oldu? Bize hiç söylemeyecek miydin?"

Geri atıyor. "Öyle *miydin*?"

"İnanılır gibi değil." Killian geniş ve öfkeli gözlerle bize bakıyor. "İkiniz birden çıldırdınız ve lanet olası Leydimizi de yanınızda mı götürüyorsunuz?" Alçak sesle, esprisiz bir kahkaha atıyor. "Umarım bu numaraya değmiştir, çünkü Güney Yakası'na çağrıldık. Sabah ilk iş olarak. Bu küçük isyan hareketinin bir bedeli olacak. Söyle bana," çenesini kaldırıyor, "bunu ödeyecek olan kim olacak? Çünkü ikinizin de olmayacağı kesin."

İşte o anda Killian'ın öfkesini anlıyorum. Perez'den intikam almak zorunluydu -o piçin bunu hak ettiğini biliyordu- ama Story Güney Yakası'nın radarında değildi.

Onu yanımda getirene kadar olmaz.

"Katil," diye deniyorum, "bunun bir parçası olmak istedi, hayır, buna *ihtiyacı vardı.* Dikkatliydik."

"Hayır, değildin." Başını sallıyor. "Ve onun ne istediği umurunda bile değildi. Bu senin ne istediğinle ilgiliydi." Başını eğerek bana soğuk bir gülümseme veriyor. "İşe yaradı mı? Senin için dizlerinin üzerine çöktü mü?"

Teknik olarak hayır.

"Sikerim böyle işi." Rath kanepeden deri ceketini alır ve merdivenlere yönelir. "Bu saçmalıkla yarın ilgileneceğiz. Devam edin ve bir amcık için birbirinizi parçalayın, umurumda değil."

İki kat üstümüzde Rath'ın yatak odasının kapısının çarparak kapandığını duyana kadar ikimiz de hareket etmiyoruz.

Sessizliği bozan ben oldum. "Eve dönerken sikimi yaladı." Gözlerinin sertleştiğini ve kapandığını izliyorum. "Onu zorlamak zorunda değildim. Ona sormak zorunda değildim. Bilincini kaybetmesini beklemek zorunda değildim. İstediği için yaptı ve hayatının en güzel anlarını yaşadı. Bu yüzden bu gece yukarıda, sikini ona sokmaya çalışırken, onun neden bu kadar ıslak olduğunu hatırla." Merdivenlerden çıkarken, "Bir şey değil." diye seslendim.

6

KILLIAN

KIZ ÇIPLAK.

Daha önce Tristian'a karşı hissettiğim her şey -öfke, kızgınlık, somut kararlılık- onu yatağımda gördüğümde kapılıp unutulmaya yüz tutuyor. Dün gece olmuş olması da önemli değil. Onu orada, küçük, savunmasız bir hayvan gibi benim alanıma sokulmuş halde görmek bile kanımı lav haline getirecek kadar taze.

Hayranlar için harika başlayan bir gün, hızla kötüye gitti ve bok çukurunda sona erdi.

Uyandığımda hikâye gitmişti, gece boyunca ona yaptıklarımın anısı taşaklarımda bir sızıya dönüşmüştü. *Sonunda* -sonunda- ona istediğim şekilde, ellerimde bir bez bebek gibi sahip olabileceğim düşüncesi, sabah duşta yaptığım mastürbasyon sırasında beni ateşledi. Kahvaltıda bir tür tepki bekliyordum. Gözyaşları, bağırmalar ya da çocuklardan birine ağlaması. Ama ağlamadı. Soğuktu ama bu benim için yeni bir şey değil.

Bütün gün onu düşündüm - onun içinde olmanın, vücudu üzerinde tam bir kontrol ve hakimiyete sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu. Ve ne zaman

ve Tristian'la bir yerlere gittiklerini öğrendim... sorun değildi. Ben eve gelmeden önce ne yaptığının onu ilgilendirdiğini söylemiştim. Sonra mesaja Perez'in arabasının fotoğrafı geldi. Hemen Tristian olduğunu anladım. Psikopat itfaiyeci. Çocukluğumuzdan beri yangın çıkarıyor. Muhtemelen bu kadar uzun süre beklemesi bir mucize.

Ama ona bakınca, tüm bu sıkıntılar eriyip gidiyor.

Her zaman düzene karşı bir tutkum olmuştur. Bazıları buna takıntılı diyebilir. Ama her şey yerli yerine oturana kadar hiçbir şey doğru gelmiyor. Bir şeyler yolunda gitmediğinde bu sinir bozucu, dırdırcı farkındalığı yaşıyorum. Buna engel olamıyorum, olmak da istemiyorum. Çünkü her şeyin yerli yerine oturduğu, olması gerektiği gibi olduğu o an seksten bile daha iyi. Sıcak bir okşayış gibi omurgamdan aşağı kayıyor, kemiklerimin merkezine yerleşiyor ve iliklerimin etrafında dolanıyor.

Şu anda Story'yi yatağımda görünce böyle
hissediyorum. Burası onun yeri.
Burası onun ait olduğu yer.
Neden başka kimse bunu
göremiyor?

Sanırım bu son birkaç gece, o dırdırcı, keyifsiz farkındalığın beni tamamen terk ettiği tek zaman oldu. Yıllar önce ortadan kaybolduğunda, bizi sarmalayan dalları birbirinden ayırdım ve bu bana kolay göründü. Onun annesi. Benim babam. Ortak banyomuz. Onu izlemek için odasına gizlice girme rutinim. Okuldaki dolabının içi her zaman parıltılı çıkartmalarla sıvanırdı. Yemek masasındaki koltuğu. Çamaşır odası.

Metodik olarak onu zihinsel olarak onlardan uzaklaştırdım. O artık bir yere ihtiyaç duyan bir şey değildi. O gitmişti. Boştu. Boş alan ve sessizlik. Kolay görünüyordu.

Şimdi anlıyorum ki aslında hiç işe yaramamış. Şimdi yatağımda, yastığımın etrafında kıvrılmış durumda ve o yerleşik-karanlık hissini o kadar şiddetli yaşıyorum ki ellerim titriyor. Artık o benim ve beni geri istememesi önemli değil.

Şimdi, ben kazandım.

Ödülüme doğru sessizce ilerliyorum, pencereden gelen ışığın çıplak tenine bir battaniye gibi nasıl düştüğünü izliyorum. O da tam bir baş belası. Çarşafın altına bile girmedi. Örtünme zahmetine bile girmedi, sadece içeri girip emirlerime uyduğunu görmemi istedi. Muhtemelen bunu inatla-acı çekerek-yüzüme fırlattığını düşünerek yaptı.

Bunun yerine, itaatkâr ve çekici görünüyor. Taşaklarımı bir beklenti ürpertisi k a p l ı y o r ama acele etmiyorum, yatağın etrafında dolaşıp onu seyre dalıyorum. Dün gece sabırsız ve açgözlü davranmış, hemen kıçına yapışıp doyasıya almıştım. Bu gece uzandım ve tek bir parmak ucumu bacağının pürüzsüz çizgisinde gezdirdim. Tristian'ın onun için seçtiği o saçma iç çamaşırıyla dün geceden çok daha iyiydi.

Onu gerçekten takdir ettiklerini düşünseydim, onlarla paylaşmaktan çekinmezdim. Ama ikisi de onu küçük bir sürtük gibi giydirmeye o kadar niyetliler ki. Onun yumuşaklığını ve tatlılığını silip yerine kırmızı dudaklar, danteller ve yapay saçmalıklar koymak istiyorlar. Böyle kızlardan bir düzine var. Birinci sınıf bir biftek alıp, sonra onu iyi pişmiş pişirmek ve üzerine ketçap dökmek gibi.

Çok savurgan.

Uykusunda iç çekiyor, yastığa sokuluyor, ama parmağım kalçasından, kalçasından, belinin altından, ağır, dolgun memesinin yumuşak tarafından geçerken uyanmıyor. Orada sadece bir an oyalanıyorum, tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum ve sonra soyunuyorum.

Yatağıma isteyerek girmedi. Bunu biliyorum. Onun düzensiz olmasını ve kontrol duygusu için mücadele etmesini istiyorum. Tristian'ı arabayı yakmaya götürmeye ikna etmesi, onun erkekler, hatta Lordlar üzerindeki gücünü kanıtlıyor. O hep böyleydi. Şeker babalarla. Babamla. İnsanların derisinin altına giriyor. Onu istemelerini sağlıyor. Ona *zarar vermemizi* istiyor.

Aletim bütün gün yarı yarıya sertleşti, aklım sürekli bu yere dönüyordu. Ne kadar gevşekti. Onu becerirken gözlerinin arasındaki o küçük kırışıklık. Meme uçlarını sıktığımda parmaklarının uykudaki seğirmesi.

Sikeyim.

Bunu hayatımın sonuna kadar her gece yapabilirim ama yine de yeterli olmaz.

Omzuna dokunup onu sırt üstü yatırdığımda güzel ve uysaldı. O zamanlar bunu yapmaya hiç cesaretim yoktu, uyanmasından çok korktuğum için poz vermek, onu bana açmak gibi şeylerle uğraşmak istemedim.

Bu gece, bir elimi dizlerinin arasına sokuyorum ve onları nazikçe ayırıyorum. Benim için kolayca açılıyorlar ve onları daha geniş açtığımda zar zor kıpırdanıyor, aralarındaki yatağa tırmanırken bana yer açmak için dizlerini büküyor.

Teni her zamanki gibi ruhani bir solgunlukta, ama en güzel yerleri ateşli, pembe bir renkte. Diri meme uçları. Küçük güzel amcığı. Dolgun dudakları. Sevimli, tatlı yanakları. İlk önce hangisini şımartmak istediğimi seçmekte zorlanıyorum.

Üzerine eğilerek, uykuda ayrılmış dudaklarını seçiyorum. Dilimle dudaklarında izler bırakıyorum, eşit bir şekilde nefes alırken nefesinin ılık yıkamasını hissediyorum. Öpücüklerimi sığ ve yavaş tutuyorum, bir avucumu onun yan tarafında gezdiriyorum, göğsünün ağırlığını avucumun içine alıyorum. Dün gece dudaklarında Rath'ın adıyla boşaldı.

Bu gece, benim olacak.

"Kime ait olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyorum kulağına, meme ucunu hafifçe okşayarak. "Söyle."

Nefes alıp veriyor ve hiçbir şey söylemiyor. "Sorun değil," diyorum ona.

"Bütün gecem var."

Elimi karnına götürüyorum, aşağıya doğru inerken kasları seğiriyor, aynı anda hem ne kadar kaygan olduğunu keşfetmeye hevesli hem de Tristian için olacağını bilmekten korkuyorum.

Bacaklarının arasına daldığımda, parmaklarım kıvrımlarında gezinirken duraklıyorum, ürperiyorum.

Tanrım, sırılsıklam olmuş.

Ağzımı köprücük kemiğinin üstündeki mağaraya bastırıyorum ve bir parmağımı amının içine sokarak tırtıklı bir şekilde nefes veriyorum. Başka birinin gözünden kaçabilecek kadar ince bir şekilde, duvarları etrafımda kenetleniyor.

"Ağrın yok, değil mi?" Parmağım girip çıkıyor. "Sadece benim için saklıyordun. Söyle bana." Kulak memesini dişlerimin arasında sürükleyerek, "Adımı söyle." diyorum.

Hiçbir şey.

Uyurken çok hareketsiz yatıyor. Ben onun içindeyken bile. Başparmağımı şişmiş klitorisine sürttüğümde bile. Dudaklarım onunkileri çekerken, yumuşak, emerken ve *alırken bile*. Story tamamen hareketsiz yatıyor.

Sikimi onun dar amına soktuğumda bile.

Nefesimi tutmak için bir saniye durmak zorunda kalıyorum, o ıslak, mükemmel sıcaklığın içine yarı yarıya gömülüyorum. Daha fazla gevşemedi. Gerilmenin ona zarar vermemesine imkan yok.

Verdiği tek yanıt, kaşlarının hafifçe kırışmasıdır.

Daha derine dalmak için kalçalarımı çekiyorum ve tıpkı diğer seferlerde olduğu gibi, beynimin içinde tam bir kaos anı yaşıyorum. Bir yanım onu parçalara ayırmak istiyor. Parmaklarımı etine sokmak ve onu morluklarımla işaretlemek istiyor. Onu sert ve acımasızca becermek, ona sahip olmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu kanatmak istiyor. Onunla kaplanana kadar onu parça parça ayırmak istiyor.

Ve sonra onu tekrar bir araya getirmek istiyor.

Çok, çok dikkatli.

Onu korkutan yanımın bu olduğunu biliyorum. Kahretsin, bu şey beni de korkutuyor. Kontrolde olmamaktan daha kötü bir şey yok, canını yakmak ve okşamak isteyen vahşi, çırpınan şey tarafından akılsız bir köle gibi yönlendirilmek ve

kendi. Beni asla istememesinin, sevmemesinin ve kabul etmemesinin nedeni bu. Kaç kez onu ittiğimi, yumruklarımı sıktığımı ve gitmesine izin verdiğimi bilseydi, o zaman belki yapamadığım zamanlar için beni affedebilirdi.

Ama muhtemelen değil.

Onu bu şekilde beceriyorum, özgürlüğüne kavuşmak üzere olan bir adam gibi, o kadar sıkı tutunuyorum ki teslim olmamak fiziksel bir acı veriyor. Onu ne kadar dikkatli siktiğimi fark ettiğinde vücudu neredeyse hiç kıpırdamıyor. Muhtemelen böyle istediğini düşünüyor. Yavaş, tatlı ve temkinli. Tristian ve Rath onu böyle sikmezdi. Rath, kız titreyip yalvarana kadar sert ve acımasız olurdu. Tristian muhtemelen yüzü morarana kadar parmaklarını boynuna dolardı. Bunu yapabilecek tek kişi benim, sikim ona girip çıkarken ağzımı onunkine dayıyorum.

Aşağı doğru ittiğimde, gidebildiğim kadar derine, sonunda bir ses çıkarıyor. Daha çok bir nefes, gerçekten. Başını yastığa gömüyor ve soluk soluğa kalıyor, söylemek üzere olduğunu biliyorum. Alnındaki büzülmeden, kalçalarının benimkilerin etrafında esnemesinden, boğazındaki zıplamadan konuşacağını anlayabiliyorum.

"Söyle," diyorum, sikimi içeri ve dışarı sürükleyerek. "Adımı söyle."

Kesik kesik bir nefes alıyor, parmakları kıvrılıyor ve sonra alçak sesle uykulu bir inilti çıkarıyor. "Tristian."

Donup kalıyorum, onun adının dudaklarından dökülüşünü izlerken nabzım hızlanıyor. Görüşüm kıpkırmızı oluyor ve birden o vahşi, çırpınan şey kırılıyor, çenesini tutup bana doğru çevirmek için uzanıyor. "Uyan lan!"

Gözlerini açıyor ve sonra *bana bakıyor* ve lanet olsun, istediğim bu değildi. Neden hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor? Sıkıyorum, parmaklarım çenesine giriyor ve sonra sikimi içine sokuyorum, dişlerinin tıslayarak nefes alışını izliyorum.

"Neden," diye homurdanıyorum, onu becerirken, "böyle lanet bir kaltak olmak zorunda mısın?"

Kaşları düşük, gözleri yapabileceğinden bile şüphelendiğim bir kötülükle parlıyor. "Siktir git," diye homurdanıyor, pazılarıma yapışıyor, tırnakları kaslara sertçe batıyor.

Taşaklarım sıkıca geriliyor, ama ben buna engel oluyorum, yatak başlığım duvara çarpana kadar itişlerimin gücünü artırıyorum. Her keskin 'patlamada', gözlerinin arasındaki çukur biraz daha keskinleşiyor, biraz daha derinleşiyor, ta ki yüzü berbat olup gözleri kapanana kadar.

"Gözlerini aç!" Tersledim. "Seni kimin becerdiğini görmeni istiyorum."

Bunu yaptığı anda sorduğuma pişman oluyorum. Öfke ve nefret muhtemelen hala orada, yüzeyin altında gömülü, ama onu gölgede bırakan gergin ve sıkışmış bir şey var.

Ona zarar veriyorum.

Donup kalıyorum, dişlerimi gıcırdatarak onun acı dolu yüz ifadesine bakarken nefes nefese kalıyorum. Buraya ıslak, açık ve hazır bir şekilde gelmişti. Muhtemelen onu uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekmezdi. Şimdi ise sarmalanmış ve içine kapanmış, beni itiyor.

"Allah kahretsin!" Sarsılarak uzaklaşıyorum, sikim içinden kayıyor ve bir ayağımı yere koyduğum anda dizleri kapanıyor. Bu öfkeli, vahşi şeyi uzaklaştırmak için bir an duruyorum, çünkü onu böyle becermeye devam etmek istiyor. Bunun onun suçu olduğunu söylemek istiyor. Eğer sadece bir kez beni düşünseydi, onu kilit altında tutabilirdim. Onu nazikçe sikebilirdim, ona iyi gelmesini sağlayabilirdim.

Şimdi bana bakıyor. Saçlarımı çekiştirirken boynumdaki ağırlığı hissedebiliyorum, dişlerimi gıcırdatırken çenem tıkırdıyor. Omuzlarımdaki gerginliği atmaya çalışarak uzun bir nefes alıyorum. Onu uyandırırsam olacağı buydu. Çivi gibi sert ve sikimi koyacak yerim yok.

Ona dönüp baktığımda, battaniyeyi yavaşça üzerine çekerek beni dikkatle izliyor.

Siktir et.

Battaniyeyi itip bacaklarının arasına dönüyorum ve kalçalarını ayırıyorum. Ürkek bir ses çıkarıyor, kasları kasılıyor ama ona bir bakış atıyorum.

"Sadece rahatla."

Yapmıyor, topuklarını şilteye gömüyor.

Bu, eğilip yarığına sıcak bir şerit yalamamı engellemiyor. Her bir kalçasına yerleştirdiğim ellerimin altında kaskatı kesiliyor ve onu benim için açıyor. Ama bu uzun sürmüyor. Dilim klitorisine ulaşır ulaşmaz, avuçlarımın altındaki tendonlar uysallaşıyor ve gevşiyor. Onu izlemek için başımı kaldırıyorum, amını yalarken gözlerini tavana dikmiş bakıyor. Çarşafları yumrukladığını söyleyebilirim, ayak parmaklarının yanıma doğru kıvrıldığını hissedebiliyorum, göğsünün açgözlü bir nefesle yükselip alçaldığını görebiliyorum.

Orada birkaç dakika geçiriyorum, onu daha önce olduğu yere geri getirmeye çalışıyorum. Bunu yaptığım iki kızdan biri olduğunu bilseydi ne derdi merak ediyorum. İlki sadece hoşuma gidip gitmeyeceğini görmek için yaptığım bir deneydi. Hoşuma gitmedi, ben de bir daha yapmadım. Ta ki Story'nin kirazını aldığım geceye kadar.

Biraz zaman alıyor ama sonunda dilimle birlikte hareket etmeye başlıyor, kalçaları altımda seğiriyor, arıyor, huzursuz. Diğer kızdan hoşlanmamış olmama rağmen, kendimi Story'den aç buluyorum, kıçını tutup onu kendime doğru eğiyorum, dilimi amına kaydırmak için aşağı iniyorum. Tadı et, kız ve belli belirsiz metalik bir şey gibi ve ben tatmin edici bir gümbürtü çıkardığımda, en tatlı küçük sesi çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırıyor, parmaklarını saçlarıma geçirmek için çarşafı bırakıyor ve *evet*. Sikeyim evet. İstediğim şey buydu. Altımda kıvranıyor, zevkten burnunu kıvırıyor, dudakları dişlerinin arasında sıkışmış, inliyor ve ağzımı ona doğru tutuyordu. Uykuda olmasından daha iyi, bu akılsızlık, kendi amcığı tarafından yönlendiriliyor, kim olduğunu bile umursamıyor, böyle iyi yapmaya devam ettiğim sürece.

Çok geçmeden kalçaları titriyor, ağzı yumuşak çığlıklarla aralanıyor, kalçaları dilime çarpıyor. Şimdi tamamen açık, bacakları yayılmış

ve ne zaman boşalacağını biliyorum çünkü omuzları kıvrılmaya başlıyor, parmakları saçlarımı acıtacak kadar sert bir şekilde yırtıyor.

Dilimin sivri ucunda, onun içinde çırpındığını hissedebiliyorum. Vücudundaki tüm kaslar sıkıca kenetleniyor ve göğsü bir solukla inliyor.

Kısa, hıçkırıklı bir nefesle serbest bırakılır. "*Killian.*"

Doğruldum, sikimi kavradım ve içine soktum. Duvarları hâlâ salıverilmesiyle birlikte kasılıyor, altımdaki narin bedeni ben sikimi içine sokmaya zorladıkça titriyor. Sığ ve hızlı tutmak için her şeyimi harcıyorum, ama yine o kadar ıslak ki -benim için *ıslak*- sertleşmeden önce bir düzine pompalamam bile gerekmiyor, içlerini uzun, titreyen boşalma dalgalarımla kaplıyorum.

Gözlerimi açtığımda bana bakıyor, alnı ince bir ter tabakasıyla parlıyor. Gözlerinde şaşkın bir yumuşaklık var, sanki buraya nasıl geldiğini merak ediyor.

O hatırlamadan uzaklaşıyorum.

Kolumu gözlerime siper ederek nefesimi tutuyorum ve onun yanımdaki varlığından kaçmaya çalışıyorum. Odanın diğer tarafında bir vantilatör çalışıyor ve uzun bir süre boyunca tek duyduğum bu oluyor.

Uykuya dalmak üzere olduğumu fark etmedim ta ki sesi beni

o.

"Neden ben uyurken bana böyle şeyler yapıyorsun?" Sesi

düşünceli, eşit oranda şaşkınlık ve tiksintiden oluşuyordu.

Neden?

Çünkü çok ateşli. Çünkü onunlayken kontrolün bende olduğunu hissettiğim tek an bu. Çünkü bana hayır demediği tek zaman bu. Çünkü bana gözlerindeki o soğuk, mesafeli nefretle bakmıyor.

Kolumu gözlerimden kaldırmıyorum. "Çünkü çok istiyorum." Oda yeniden sessizliğe gömülüyor ama cevaptan duyduğu memnuniyetsizliği duyar gibiyim. Muhtemelen daha fazlasını beklemeyeceği kadar uzun sürüyor.

Elimi yumruk yapıp ekliyorum: "Seni incitmeden bunu yapabildiğim tek zaman bu."

Bu bir açıklama değil.

Bu bir uyarı.

Uzun bir sessizlik oluyor ve sonra hafif bir kayma duyuyorum; başını çeviriyor. "Neden?"

Bu sefer cevap vermiyorum, havanın aşırı ısınmış tenimi serinletmesine izin veriyorum. Ancak o zaman boğuk bir piyano sesinin tavandan aşağıya doğru süzüldüğünü fark ediyorum. Rath. Duvara çarpan yatak başlığını duymamalarına imkân yok. Muhtemelen bu konuda kızgındırlar. Yarın onların pisliğini temizlemek için Güney Yakası'na taşımam gerektiğine göre umurumda bile değil.

"Artık... gidebilir miyim?" Öykü bir kalp atışı kadar kısa bir s ü r e d e yataktan çıkabilecekmiş gibi yuvarlanarak yer değiştiriyor.

"Hayır."

Duraklıyor. Çıplak göğsünü örttüğünü anlamak için onu görmeme gerek yok. "Bitirmedin mi?"

Sonunda kolumu gözlerimden kaldırıp "Uyu hadi!" diye bağırdım.

Yüzü kaşlarını çatarak yerine geri çekiliyor. "En azından gidip bir duş alabilir miyim?" *Duş almak.* Bu, az önce vücuduna soktuğum her şeyi yıkamak istediği anlamına geliyor.

"Hayır."

Hızlıca nefes alıyor, belli ki sinirlenmiş. "Bu... *kalçalarımda*. Kuruyup pul pul olacak ve iğrençleşecek." Şakaklarımın zonklamasına neden olan o keskin, iğrenç ses tonuyla konuşuyor.

Tanrı aşkına, bir adam birazcık keyif yapamaz mı?

Hırıltımı bastırarak yataktan fırladım, kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Ona yerinde kalmasını söylememe gerek olmadığını bilerek kapıyı arkamdan çarpıyorum. Banyoya doğru yürüyorum, çırılçıplak ve az önce gerçekten güzel bir taşak yemiş bir adam için fazla gerginim. Bir bezi ıslatıp kendi aletimin üzerinde gezdirdim.

Önce aynadaki yansımama baktım. Onu uyandırmak zorundaydım, değil mi? Onun gevşek bedeniyle anın tadını çıkaramazdım. Şimdi onu *halletmem gerekiyor.*

Döndüğümde ayağa kalkmış, battaniyeyi göğsüne bastırmış, ben kapıdan içeri dalarken yüzünü buruşturuyor. Gözlerindeki belirsizlik, omuzlarının dik ve gergin duruşu karşısında duraksıyorum.

Yüz hatlarımı kapatarak yatağa doğru yürüyorum ve ona "Arkana yaslan ve bacaklarını aç" diyorum.

Yüz ifadesindeki bir şey emirle çöküyor, ama söyleneni yapıyor, yavaşça sırt üstü yatıyor, dizlerinin ayrılmasına izin verirken bir yutkunmayla boğazı sallanıyor. Belli ki bunu istemiyor. Orada olmamdan hoşlanmıyor. Dokunulmak istemiyor. Gözlerimin üzerinde olmasını istemiyor.

Bunu söylemek istiyorum. *Bu yüzden sen uyurken yapıyorum.*

Bunun yerine bacaklarının arasına girip onları ayırıyorum ve gözlerimi amına dikiyorum. Kıpkırmızı ve çok kullanılmış görünüyor ve aletim ondan damlayan spermlerimi görünce zayıf bir seğirme yapıyor. Tanrım, bunu ne kadar zamandır hayal ediyordum? Lisedeyken onu izlediğim o uzun geceler, yatağının üzerinde durmak, bir köşede gizlenmek, dudaklarını aletimin başında hissetmek...

Ve şimdi benimle o kadar dolu ki, damlıyor.

Sanki transa geçmiş gibi, dışarı sızdığı yere uzanıyorum, parmak ucumla serbest bıraktığım şeyi topluyorum ve tekrar içeri itiyorum. Gerginleşiyor, kalçaları kapanıyor ama parmağımı orada, amının yarısında tutuyorum.

Gergin ve endişeli gözlerine bakıyorum ve itirafım bir şeytan çıkarma ayini gibi içimden çekilip alınıyor -kaba ve yapmacık. "Seni incitmeye çalışmıyordum."

Bana göz kırpıyor, dudakları mutsuz bir çizgiye dönüşüyor. "Ne zamandan beri?"

Yüzüm sertleşiyor, çünkü onu ne kadar incitmediğime dair hiçbir fikri yok. Ama boşalmamı amının içinde tutmak için onu parmağımla tıkıyorum ve bu bilginin bu noktada hoş karşılanacağını sanmıyorum.

Onu temizleme hareketlerini yapıyorum, bezi uyluklarının iç kısmında gezdiriyorum, kırmızı, iltihaplı merkezinin üzerinde çalışırken nazik davranıyorum. Sert ama itaatkâr, ben onu bizden temizlerken gözlerini tavana dikiyor. Story'nin gerçekten narin bir cildi var, çok pürüzsüz ve yumuşak görünüyor. Onu en çok yeni duş almış, güzel kokulu ve yeni, diğerlerinin dokunuşlarından ve kirinden arınmışken seviyorum. Ama bu neredeyse daha iyi, benimle dolu olduğunu bilmek, bütün gece ve bütün gün beni içinde taşımak.

Tam o sırada midesinden gürültülü, talepkâr bir gümbürtü

duyulur. Eli karnına doğru uçuyor, yanakları pembeleşiyor.

"Um..."

Gözlerim kısılıyor ve Tristian'la yaşadığı küçük maceraya daha da sinirleniyorum. Onu dondurma yemeye götürdüğüne ve başka bir şey yapmadığına göre, onu gerçekten çok çalıştırmış olmalı. Bu onun işi olmalıydı, ne kadar yediği ve ne kadar temiz olduğu konusunda endişelenmeliydi. Ve ben onu yıkıyorum.

İşte buradayım, boxer'larımı çekiştiriyorum ve aşağı inip onu besleyecek bir şeyler bulmak için yatağımın sıcak konforunu terk ediyorum.

Yüce İsa.

Hazırlanmış bir şey yok - Bayan Crane gece geç saatlerde seks sonrası atıştırmayı pek planlamıyor - bu yüzden ona özensiz bir fıstık ezmesi ve jöleli sandviç yapıyorum, bıçağı her sürdüğümde öfkeleniyorum. Benim işim bu değil. Onu yatağımda bulmam, kendi kişisel oyuncağım gibi kullanmam ve sonra yorgun, sikilmiş ve mutlu bir şekilde uykuya dalmam gerekiyor.

Onun yerine, bir elimde tabak, diğerinde bir bardak sütle merdivenlerden çıkıyorum.

Ne tür bir Prince aromalı saçmalık bu?

Kapıyı arkamdan çarpmak için ayağımı kullanarak hışımla geri döndüğümde küçük tırnağını kemiriyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi, sesle sıçrıyor ve dizlerini göğsüne çekiyor. Bu sefer duraksamıyorum ama yine de beni rahatsız ediyor. Onu daha önce hiç incitmemiştim.

Bir sefer hariç. Şey, o

iki sefer.

Her neyse, onlar özel durumlardı. Bu sadece benim tükenmişliğim ve soğukkanlılığımı korumayı umursamayacak kadar yorgun olmam. O bununla başa çıkabilir.

Tabağı ve bardağı onun yanına, sehpanın üzerine bıraktım ve ısırarak, "Tristian'a bundan bahsedersen seni aptal bir arınmaya sokar," dedim.

Gevşek, şaşkın bir ifadeyle sandviçe bakıyor ama ben masama gidip dizüstü bilgisayarı açarken tek kelime etmiyor. Bilgisayarı eline aldığında onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama koklamasını ya da bana şüpheli ve emin olmayan bakışlarını kaçırmıyorum.

O yemek yerken birkaç e-postayı yanıtlıyorum, yatağımda kırıntılar olduğu düşüncesiyle rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. İşte o zaman hesap tablosuna yapılan yeni eklemeyi görüyorum. İşe yaramaz. Lordların oyunu bitti. Story'nin bekareti gitti. Artık önemli olan tek şey evler arasındaki puanlar.

Ama Tristian 'Blowjob'u 'Road Head'in bir varyantıyla girerek kendine tam yüz puan verdi. Rakam karşısında dudağım kıvrılıyor, bunu sadece beni kışkırtmak için girdiğini biliyorum. İşe yaramıyor. Aslında, bu sadece kazananın ben olduğumun kanıtı. Onu henüz becermedi. Siken tek erkek benim. Kafamı kaldırdığımda, sandviçten bir parça koparıp ağzına atmasını izliyorum, tedirgin ama rahat görünüyor.

Şimdilik, o sadece ve sadece benim.

Dizüstü bilgisayarı kapatmadan önce kalan sütü yudumlayarak bitirmesini bekliyorum. Yatağa doğru ağır ağır ilerleyip yerime yerleşirken eskisinden daha az gergin görünüyor. Kolumu başımın arkasına sıkıştırıyorum ve yarını düşünmekten kaçınarak günün yorgunluğuna gömülmeye çalışıyorum. Forsyth, The Lords, South Side... Burada her şey bir oyun. Onları oynamakta iyiyim ama bazen keşke bu kadar çok oyunla uğraşmak zorunda olmasaydım diyorum.

Tenimiz buluşmadan önce şiltede bir eğim oluyor, serin bir yanak omzuma bastırıyor. Bu beni ürkütüyor, kaslarım ani istila karşısında geriliyor, ama nedense Story gibi orada uzanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

yanıma sokuluyor. Bana doğru yerleşirken, bir dizi kalçamın üzerinde sürüklenirken, yumuşak göğüsleri kaburgalarıma baskı yaparken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve elini göğsüme koyuyor.

Eline, yırtık pırtık ısırılmış tırnağına, onu bizim malımız olarak işaretleyen bilek kelepçesine, parmaklarının tenime kıvrılışına bakıyorum.

Ve dilim çalışmıyor.

Ağzımın çatısına yapışmış, imkansız bir şekilde birleşmiş, çünkü hiçbir evrende Story şu anda *bana sarılıyor olamaz.*

Anlık, şimşek hızında bir düşünce akınına kapılıyorum. Belki de Tristian başından beri haklıydı. Belki Prens'in taktikleri işe yarıyordur. Belki de inadına bile olsa en küçük bir iyilik yapmak yeterlidir ve o da buna ölümüne sarılır. Belki de onu kırdık. Belki de düşündüğümden daha aptaldır.

Belki benim olabilir.

Yavaşça, isteksizce, elimi başımın arkasından kaydırıyorum ve parmak uçlarımı çıplak sırtında gezdirmeye cesaret ederek ona yaklaştırıyorum. Bu temkinli, sınayıcı bir hareket, ondan çok benimle ilgili. Bu istediğim bir şey mi? Uyurken onu sıcak ve uykulu bir şekilde yanımda hissetmek istiyor muyum? Hoşuma gidiyor mu? İyi bir şey mi?

Pekala.

Fena değil.

Sessizce soruyor, "Kimsenin bana zarar vermesine izin vermezsin, değil mi?" "Ne?" Bu soruda bir şaşkınlık var ama

Vücudumun içinde küçük ve savunmasız bir şekilde kıvrılmış hissediyor.

"Eğer biri bana zarar vermek isteseydi," diye açıklıyor, "beni korur muydun?"

Şaşkın ve kaybolmuş bir halde bakışlarımı onun pürüzsüz vücudundan ve parlak saçlarından başka yöne çeviriyorum. "Daha önce yaptım, değil mi?"

Bir süre sessizlik oldu ve bir noktada göğsümdeki dövmeyi izlemeye başladı, eli kavurucu devrelerle zar zor hareket ediyordu. "Ama eğer

Biri yaptı. Eğer bana zarar verirlerse. Sen..." Sesi ince bir nefes verişte kaybolup gidiyor.

Avucumu sırtına bastırarak saçlarının kokusunu içime çekiyorum. Yavaşça cevap veriyorum, "Onları öldürürdüm."

Yanağını omzuma yaslıyor. "Tamam."

Tamam.

Bana huzursuz bir his veriyor, sanki şartlarını bilmediğim bir sözleşme imzalamışım gibi. Bana karşı uykuya daldığında, dokunuşumdan kaçmadığında umursamak çok zor.

7

HIKAYE

KILLIAN HORLUYOR. Bütün gece kulağımın dibinde göğsü inip kalkarken duyuyorum. Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim. Tek gereken biraz uyuyormuş gibi yapmak, fısıldanan isimler, bir zayıflık gösterisi, biraz kırılganlık ve tatlı bir şekilde sunulan minnettarlıktı.

Saçlarımı koklayarak ve parmaklarını omurgamda gezdirerek uykuya daldı.

Ona karşı yerimden kıpırdamak istemeyerek, nöbet ve patlamalar halinde uyuyorum. İlk defa bana böyle dokunuluyor -böyle tatmin oluyorum- ve hiçbir pişmanlık ya da utanç hissetmiyorum. Killian beni kandırmadı. Ben *onu kandırdım*. Beni tatmin etmesi için onu manipüle ettim ve üvey kardeşim bir canavar olabilir ama yüzünü bacaklarımın arasına gömüp beni boşaltmakta çok iyi. Kemiklerim hâlâ yumuşak ve hayali karıncalanmalarla dolu.

Boş boş, umarım bunu ona tekrar

yaptırabilirim. Çok yakında.

Şafaktan hemen önce ayrılıyorum, bunu istediğim için değil, onun bekleyeceği şey bu olduğu için. Doğrusu, onunla biraz daha oynayabilirim, bakalım

diliyle o şeyi tekrar yapmasını sağlayabilirim. Ama çok da abartmamak lazım.

Sonunda duşumu alıyorum, buharın altında duruyorum ve dün sabahtan farklı. Bedenimi geri kazanıyormuşum gibi hissetmiyorum. O hiçbir zaman benim olmadı. Bu o kadar yoğun bir heyecan ki, elim ıslak ve kaygan bir şekilde kalçalarımın arasında geziniyor. Killian'ın dilinin anısını kendi dokunuşumla değiştirerek klitorisime bastırırken buhara doğru nefes veriyorum.

Ne yaptığımı fark ettiğimde donup

kalıyorum. Sanırım azmış olabilirim.

Bir sürüngen beni olmaya zorladığı için değil, sadece iyi hissettirdiği için. Aşağılanmanın ve utancın acelesini bekliyorum ama tek hissettiğim kalp atışlarımın istekli ve bekleyiş içindeki gümbürtüsü.

Yine de kural kuraldır.

Duştan çıkıp telefonuma uzanırken kendime böyle söylüyorum. Ama bunun itaatle hiçbir ilgisi yok. Grup sohbetini açıyorum ve isteğimi yazıyorum.

Hanımefendi: *Günaydın, Lordlar.*

İzne ihtiyacım var.

Onlardan daha erken kalkmıştım, bu yüzden herhangi bir yanıt almak için birkaç dakika beklemem gerekiyor. O günü, Killian'ın benim için seçtiği tüm o şirin elbiseleri yok ettiğim için neredeyse pişmanlık duyarak, kıyafetlerimi seçerek geçiriyorum. Dün gece olanlardan sonra onun için giyinmek mükemmel bir oyun olabilirdi. Bu çok fazla olabilir...

Onun yerine yine Tristian için

giyiniyorum. Sonunda telefonum bir

yanıtla çalıyor. Lord Tristian: *Ne için*

izin?

Eğlenmek istiyorum.

Lord Tristian: *Kendini kurtarabilir misin diye mi soruyorsun?*

Evet. *Lütfen.*

Lord Tristian: *İzleyebilir miyim?*

Lord Dimitri: *Reddedildi.*

Rath'ın kötü bir şekilde yanlış yazılmış mesajına bakıyorum, öfkem göğsümde kabarıyor. Onun yerine Killian'ı seçtiğim için hâlâ kızgın. Eğer intikamımı almayı planlıyorsam, o zaman bunu düzeltmem gerekecek. Yine de onun önünde eğilip el pençe divan durma fikri midemi bulandırıyor. Onunla olmak diğerleriyle olmaktan daha zor. Tristian'ın kendimi yanlış tarafta görmek istemediğim acımasız bir çizgisi var, ama kendi garip, çarpık yolunda beni önemsiyor - sadece değerli bir varlık olarak olsa bile. Killian'ı yakınımda tutmak her zaman zor bir görev olacaktı ama bunu yaptıkça daha az korkutucu geliyor.

Ama kalbimden küçük bir parçayı ilk koparan Rath oldu.

Yakın zamanda çıkmayacağım için - ve çıksam bile bunu bilmeyeceklerine inanacak kadar aptal olmadığım için - alışkanlıktan eski e-postalarımı kontrol ediyorum. Son üç gündür gelen kutusunu yeniliyor, Ted'den bir yanıt bekliyordum. O fotoğrafı onu kışkırtmak umuduyla göndermiştim. Dün gece Killian'a sarılıp ona karşı hala geçerli bir savunma olabileceğinden emin olmak istemiştim. Dördünü seyir füzeleri gibi birbirlerine doğru konumlandırmak için bir düzine küçük ama muazzam hamle yaptım. Bu tehlikeli bir oyun, düşünmeden verilmiş bir karar ama artık geri dönüşü yok.

Gelen kutumda e-postayı gördüğümde kanım hala buza dönüşüyor.

Bir çuval kaya gibi yatağımın ayak ucuna düşüyorum ve nefesimi tuttuğumu fark etmemi sağlayan tek şey görüş alanımın kenarındaki lekeler oluyor. Nefesimi kesik kesik veriyorum, e-postayı açarken başparmağım titriyor.

Şaşıracağımı mı sandın, Tatlı Kiraz? Şaşırmadım. Tabii ki bir fahişesin. El üstünde tutulabilirdin ama ucuz bir delik gibi kullanılmayı tercih ettin. Bunu yıllar önce sende görmüştüm. Her zaman etrafta gösteriş yapıyordun, vücudunu tüm o yaşlı adamlara veriyordun, gözlerini

genç adamlar. Aptalca, seni ikna edebileceğimi düşünmüştüm. Şimdi gerçeği biliyorum. Diğer pisliklerden farkın yok.

Ne büyük kayıp. Sen gerçekten çok tatlı, güzel bir şeydin. Şimdi bir sonraki depozitini arayan başka bir sürtüksün. Bu konuda ne yapmayı planladığımı bilmek ister misin? Pekala.

Restitüsyonlarımı etten alıyorum. TED

Üç kez tekrar okudum, her şeyin gerçekliği fazla gerçek oldu. Bu, zihnimde mayalanmakta olan soyut bir strateji değil. Bu ateşten daha sıcak, bıçaktan daha keskin bir şeyle oynamak. Kısa bir an için, saf, kemiklerimi sızlatan bir dehşet dalgasına kapıldım.

Uzun sürmez.

Her zaman böyle olması gerekiyordu. Killian, Tristian, Rath, Ted... Hepsi kendilerini bekleyen kaderi hak ediyor. Eğer oyunu oynamaya devam edebilirsem, kazanma şansım var. Ya kaybedersem?

Pes edip yenilgiyi kabul etmekten daha iyidir.

Aşağı indiğimde hepsi gitmişti. Bu çoğunlukla bir rahatlama, çünkü e-postayı aldığımdan beri hala dengem bozuk ve Killian'la ilgili eylem dizisini tamamen kaybettim. Onun yanında nasıl davranmalıyım? Kucağına mı oturmalıyım? Ona bir öpücük vermeli miyim? Her nasılsa, her ikisinin de hoş karşılanacağından ya da radarın altından geçecek kadar ince olacağından şüpheliyim.

Masadaki yerimi alırken Martin bana "Bu sabah Lordların işlerini halletmeye gittiler," diyor. Acelesi ne olursa olsun, Tristian'ın besleyici bir kahvaltı yapmamı sağlamasına engel olmadı.

"İşte," diyor Bayan Crane, önüme beyaz, yeşil ve iğrenç görünümlü bir tabak bırakarak. "Bana bu kahverengi şeyin ne olduğunu sorma. Cehalet mutluluktur." Beni izleyerek, "Eee? Aşağı in, küçük hanım! Kıymetli küçük yavrusunun mineral ve vitaminlerini almadığını öğrendiğinde o sikik herifin mızmızlanmasını dinleyecek değilim."

"Mutfakta Pop-tart olma ihtimali var mı?" Yumurta beyazı omlete bakıp yüzümü buruşturarak soruyorum. Çatalımla karıştırıyorum, ıspanak ve bir çeşit sahte et ortaya çıkıyor. Bulamaç bu olmalı. "Bir tost makinesi waffle'ı bile mi? Bir kase mısır gevreği?"

"Size hizmet etmem için bana söylenen buydu," diyor.

"Ve sen her zaman sana söyleneni mi yaparsın?" Gerçekten merak ederek soruyorum. "Bu pek sana göre değil." Düşündükçe, aralarındaki dinamiği daha çok merak ediyorum. Bayan Crane onları terslemekte bir sakınca görmüyor, onlar da bunu kabullenmekte. Yine de onların emirlerine uyuyor.

Bana her şeyden çok alaycı bir gülümseme veriyor. "Kendimize küçük bir asi çizgi çiziyoruz, değil mi? Ne kadar şirin."

Omuz silkerek, "Belki de bu isyan değildir. Belki de sadece dürüstlükle ilgilidir."

"Dürüstlük mü?" Sert bir kahkaha atıyor. "Tanrım, beni dürüstlüğü hakkında ağlayan başka bir güzel fucktoy'dan kurtar. Dürüstlüğün seni nereye götüreceğini bilmek ister misin? Hiçbir yere, hiçbir bok yapmaya. Batakhanedeki insanların *dürüstlüğü* vardır. Başımı sokacak bir çatı ve uyuyacak güvenli bir yer her zaman benimdir. Hayatta kalmak fedakarlık demektir. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın, küçük kız."

Muhtemelen haklıdır.

Çatalımı alıp sakızlı yumurtalara saplıyorum. Menü sorunun sadece yarısı. Bayan Crane çok iyi bir aşçı değil, bu yüzden yumurtalar çok pişmiş, ıspanak solmuş gri renkte ve kahverengi bulamaç uzaktan tanımlanamıyor. Çatal elimden çekildiğinde ilk ısırığı almak üzereydim.

"Unut gitsin." Başını salladı, buruşuk dudakları kaşlarını çatarak büzüştü. "Beni takip et, küçük pislik."

Hızla hareket ediyor ve ben de sandalyemden fırlayıp onun peşinden mutfağa koşuyorum. Tabağı lavaboya bıraktı ve kilere girdi. Lordların kileri, yiyecek raflarıyla kaplı standart küçük bir dolap değil. Bir ordu kışlasını besleyecek kadar yiyecekle dolu koca bir oda. Bu şaşırtıcı değil. Açlıktan gözü dönmüş üç adamı ve kardeşliğin geri kalanını haftada birkaç kez besliyor. İyi bir aşçı olmayabilir ama yine de çok fazla yemek yapmak zorunda.

Bayan Crane, tuz, şeker ve un gibi temel gıda maddelerinin endüstriyel boyutlarda paketlendiği bir rafta durur. Bir pirinç kabının arkasına uzanıyor ve küçük bir kolu çeviriyor. Bir an sonra kapı açılır ve ikinci bir oda ortaya çıkar. "Nedir bu?" Onu takip ederek içeri giriyorum. Oda rahat, rahat görünümlü bir sandalye ve bir masanın üzerine monte edilmiş güzel bir televizyon var. Kitaplıklar duvarda sıralanıyor. Küçük, ayrı bir mutfak ve boydan boya kapılar var - belki bir yatak odası ve banyo. Bir dolaba doğru yürüdü ve

neşeyle renklendirilmiş bir kutu mısır gevreği.

"Süt buzdolabında," diye homurdanarak bana bir kase ve kaşık uzatıyor. Buzdolabını açıp kutuyu çıkarıyorum ve yaşam alanlarına hayret ediyorum. Tezgâhın üzerinde duran her şeye başıyla işaret ediyor. "Hadi, kendine bir kase hazırla." Daha alçak sesle, homurdanarak ekliyor, "Yumuşuyorum amına koyayım."

Bana söyleneni yapıyorum. "Burada mı yaşıyorsun?" Şekerli mısır gevreğinden cömert bir kâse doldurup üzerini sütle kaplayarak soruyorum. İlk ısırık değerli, tatlı, sağlıksız bir cennet patlaması.

Başka bir kapıya doğru başını sallıyor. "Oradan."

Ağzıma biraz daha mısır gevreği atarken, "Bu evde gizli odalar falan olduğunu bilmiyordum" diye düşünüyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu ev hakkında bilmediğin çok şey var."

Her gün daha fazla şey öğrenmeme rağmen yine haklı. Kameralar ve aslında çalışmayan kilitler gibi. Mısır gevreğimi yavaşça çiğniyorum, tadını çıkarıyorum.

şekerli karışım. "Bilmem gereken başka bir şey var mı? Bilirsiniz, Lordlarıma daha iyi bir Leydi olabilmem için?"

Ani bir kahkaha atıyor. "Bana rol yapma zahmetine girme kızım. Ben çük beyinli bir öğrenci derneği çocuğu değilim." Başını sallayarak hırkasından bir paket sigara çıkarıyor ve küçük masaya vuruyor. "Onlar erkek. Erkekler basittir. Tek istedikleri açılacak güzel bir çift bacak ve gevezelikten başka bir şey için açılacak bir ağızdır. Güzel memeler ve egolarına sıkı, kaygan bir vuruş isterler. Onlar için güzel bir oyuncak ol. Bu boku bir kaşıkla yiyecekler."

"Keşke bana böyle hitap etmeseydin," diyorum kâsemi yere bırakırken. Başlık iştahımı hızla yok ediyor.

Alaycı bir şekilde elini göğsüne götürüyor. "Giydirmemi ister misin? *Hanımefendi*?"

"Hayır," diye itiraz ediyorum, bu alçaklık karşısında midem bulanıyor. "Ben sadece *bundan* başka bir şey için var olduğumu düşünmek istiyorum."

"Onlar için değil, sen için değil." Paketten bir sigara alıp iki işaret parmağının arasına sıkıştırıyor. Beni işaret etmek için kullanıyor. "Kendinin sevdiğin kısımlarını alıyorsun, kendin için saklamak istediğin kısımlarını.
-Ve o köpekler etraftayken onları kilitliyorsun. Onların küçük oyuncağı oluyorsunuz ve bu işte iyi oluyorsunuz."

"Kulağa çok..." Yüzümü buruşturup mısır gevreğimi kâsemin içinde itiyorum. "Berbat."

"Senin sorunun ne biliyor musun?" diye soruyor bir sandalyeye oturarak. "Kötü olduğunu düşünüyorsun. Kibirli olduğun için onu küçümsüyorsun. Diğer sikik oyuncaklardan daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Bunların hepsi sana yakışmıyor, değil mi?"

"Sanmıyorum-"

Sözümü kesti. "Tabii ki biliyorsun. Aptal değilsin, değil mi?" Kaşlarının kavisi kurnazca. "Doğrusu, bunu sevgiyle söylüyorum. Muhtemelen kendimi alçaltarak yapabileceğim en büyük iltifat. Bir erkek üzerinde sahip olabileceğin en büyük güç, onun için diz çöktüğün zamandır. Aletini al

sertleşir ve onu avucunun içine alırsın. Bacaklarının arasındaki o şeyi kullanmaktan kastettiğim de buydu." Sigarasını kasıklarıma doğru tutup kokluyor. "O genç amcığa sahipsin. Hala taze ve ilginçken onu kullanabilirsin. Kaliteli bir amcığın raf ömrü vardır, inan bana."

Ona bakakalıyorum, yüzüm sıcaklıkla çiçek açıyor. "Biraz kaba birisin, bunu biliyor muydun?"

"Bana kaba olduğumu söylemene ihtiyacım yok, küçük pislik. Biliyorum." Bana bakıyor, gözleri sadece yumuşaklık denebilecek bir şeyle dolu ve muhtemelen şimdi görüyorum. İçindeki şefkati. İltifatı. Bakışlarımı tutarak, "Burada olup bitenler hakkında çok şey biliyorum," diye itiraf ediyor.

Kalın kalın yutkunurken gözlerindeki farkındalıkla irkiliyorum. "Ne gibi?"

"Çarşafları değiştiriyorum, kızım." Yüzümdeki solgunluğu umursamadan bana karanlık bir gülümseme veriyor. "Onların kirli çamaşırlarını topluyorum ve sonra yıkıyorum. Bunu istediğin gibi yorumlayabilirsin."

O kalp atışında, gerçeği fark ettim. O her şeyi biliyor. Her iğrenç detayı. Bekâretimi almak için oynadıkları oyunu ve Killian'ın geceleri bana neler yaptığını biliyor. Rath'ın manipülasyonlarını ve Tristian'ın kontrolünü biliyor. Ama benim de kendisi gibi hayatta kalan biri olduğumun farkında olmalı.

"Oh."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Seni yırttı mı? Tanrı biliyor ya, o zamandan beri her gece sana biniyor."

Kekeleyerek cevap veriyorum, "Ben iyiyim."

Dilini şaklatıyor. "Genç kedi dirençli olabilir, ama ben hala o çarşaflarda biraz kan görüyorum. Bana palavra sıkma."

"Bak, alınma ama," diyorum ona, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, "bu b i r a z . . . özel bir konu."

Gözlerini deviriyor. "O et kafalının seni çiğ çiğ sikmesiyle ilgili kanlı detayları istediğimi mi sanıyorsun? Ona karşı biraz zaafım olabilir ama bu olmadan da yapabilirim." Burnunu çekerek bir çakmak alıyor. "Daha önce de belirttiğimiz gibi, ben bana söyleneni yaparım."

O zaman bana bunu sorması için emir aldığını anladım. Kim tarafından; Tristian mı, Killian mı, yoksa Rath mı? Bakışlarındaki küstahlığa bakılırsa, bu sorunun cevaplanacağından şüpheliyim. "Biraz zor," diye itiraf ediyorum, boğazım kurudu. "Ama sanırım... sanırım daha iyiye gidiyor."

"Sonunda aygırını nasıl evcilleştireceğini öğreniyorsun, ha?" Bir kahkaha atıyor. "Aferin sana. Yine de o şeyi bir gece dinlendirsen iyi olur. Ve eğer o-hey! Bana bak kızım." Sesi sert, tartışmaya yer bırakmıyor. "Eğer *çok* sertleşirse, buraya gel ve bana söyle, duydun mu?" demek için bakışlarını karşılayana kadar bekliyor.

Yüzüm alev alev yanarken hızlıca "Evet, hanımefendi" diye mırıldandım.

Bir çekmeceyi açıyor ve beyaz tozla dolu küçük plastik bir kap çıkarıp kasemin yanına koyuyor. "Kendine ılık bir banyo hazırla - *ılık,* sıcak değil. Bunu suya ekle ve çözünmesini bekle. Şişliğe ve yırtılmaya iyi gelecektir."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Ye," diyor, sigarayı hiç yakmadan, "ve o sarışın herife sana kutudan bir şey verdiğimi söyleme. Sonunu asla duymayacağım." "Peki, hanımefendi." Son birkaç kaşık dolusunu da ağzıma atıyorum. Git. "Teşekkür ederim."

~

Etrafı temizleyip okul çantamı aldım ve evde Martin'i aramaya başladım. Okula hiç yalnız gitmemiştim ve Tristian'ın o günkü yemek emirlerine zaten itaatsizlik ettikten sonra, yanlış bir adım atmak istemiyorum.

Onu kütüphanede, LDZ üyesi olduğunu anladığım bir adamla konuşurken buluyorum. Aynı zamanda Killian'ın takım arkadaşlarından biri ve bir an adını hatırlıyorum; Marcus. Duvara monte edilmiş beyaz bir tahtanın yanında duruyorlar. Bir sütunda isimler, diğerlerinde yıldızlar olan bir tablo şeklinde düzenlenmiş. Her isimde farklı sayıda yıldız var; bazılarında hiç yok, bazılarında birkaç tane, bazılarında ise bir düzine. En altta bir sayı toplanır.

"Dün gece," diyor Marcus Martin'e, ağzı bir sırıtışa dönüşmüş. "Sağlam bir on puan değerinde olmalı."

Puan.

Midemde huzursuz edici bir çalkantı oluşuyor. Lordlar bekâretimi kimin kazanacağını belirlemek için puan topladılar. Tüm puanları beni manipüle ederek kazanıyorlardı - bana bir şeyler yaptırarak, cinsel eylemler, iyilikler, nezaketler. Killian'la seks yapana kadar böyle bir şey olduğundan haberim yoktu. Bilgisayarındaki hesap çizelgesini o zaman gördüm. Beyaz tahtaya baktım, o geceyi hatırlamaktan kendimi alamadım. İhanet ve utanç. Kandırıldığımı biliyordum.

Bu grafik benzer ama farklı. Daha büyük. Devam eden daha büyük bir oyun mu var? Ben hâlâ bunun bir parçası mıyım?

Sinirle odadan çıkmak için dönüyorum, acelemle sehpaya çarpıyorum. Bir plaket devrildi ve yüksek sesle tahtaya çarptı.

Sikeyim.

"Ah, Leydi," diyor Martin. "Bizi bulacağınızı umuyordum." Şaşkınlığımın yüzümden okunuyor olması gerektiğini bilerek döndüm. Beni burada mı istiyordu? "Lordlar bugün müsait olmadıkları için Marcus size kampüse kadar eşlik edecek."

Marcus el sallıyor ve ben de ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Harika. Teşekkür ederim." "Hazır mısın?" diye soruyor sırt

çantasını yerden kaldırarak. "Evet, ne zaman istersen."

Hangi oyunu oynadıklarını daha iyi anlamaya çalışarak tahtaya son bir kez bakıyorum, ancak herhangi bir özellik yok - sadece bir sürü kod var. Buna şaşırmamalıyım. Lordlar değerli bir şeyi bırakacak kadar aptal değiller.

açıkta bilgi. Aynı zamanda, sır olarak saklıyorlarmış gibi de görünmüyor.

Marcus da Killian gibi bir kamyonet kullanıyor ve ön koltuğa oturduğumda cesaretimi toplayıp "Kütüphanedeki o tahta ne içindi?" diye soruyorum.

Hızlı ve geniş gözlerle bakıyor. Endişeli. Bana, Tanrı'nın değerli hanımına yakın olmaktan ya da sorudan olabilir. "Oh, o mu? Sadece bir kardeşlik olayı."

"Bir puan sistemine benziyordu." Sesimi eşit tutuyorum. "Bu bir oyun mu?" "Evet, s a y ı l ı r . " Marcus yakışıklı bir genç.

Killian gibi fiziksel olarak korkutucu. Ancak üvey kardeşimin aksine yumuşak bir yüzü ve nazik gözleri var. "Farklı Royal kardeşliklerinin nasıl bir rekabet içinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak pencereden dışarı baktım ve "Özel olarak." diye mırıldandım.

"Şey, her yıl kardeşlikler birbirleriyle yarışır," diye açıklıyor, açıklamadan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Endişesi benimle ilgili olmalı. "Farklı şeyler için puanlar verilir."

"Kızlarla yatmak gibi mi?" Midem bulanarak soruyorum. "Bakireler mi?"

Bana bir bakış atıyor, alnı kırışıyor. "Bunun için bir çetele var, elbette. Ama daha büyük bir şemada küçük patates kızartması."

Garip. Gördüğüm elektronik tablo hiç de küçük patates kızartması gibi görünmüyordu. Yalan söylüyor olabilir. Ne kadar küçük bir oyuncak olduğumu bana bildiren kişi olmak isteyeceğinden şüpheliyim. Merak ediyorum, "O zaman puan kazanmak için ne yapıyorsun?"

"Lordlar sana tüm bunlardan bahsetmedi mi?" diye soruyor, her şeyden çok kafası karışmış görünüyor.

"Kabullenmem gereken çok şey var," diyorum acı acı gülümseyerek.

Omuz silkerek, sözlerini gelişigüzel söylüyor. "Bazı şeyler sadece gelenektir. Rakibin evinden bir şey çalmak. Bir Baron törenini sabote etmek. Düklere karşı yıllık boks maçını kazanmak. Prens'in maskeli balosuna gizlice bir kız sokmak. Her birliğin kendine göre bir şeyi vardır."

Tamamen kaybolmuş bir halde ona göz kırpıyorum. "Onların şeyi mi?"

"Bilirsiniz, Lordların bölgeleri olduğu gibi. Baronların garip, karanlık şeyleri var. Savaşçı Dükler. Prensler ve onların-" Bana keskin bir bakış attı, "Prens... şeyleri" diye bitirdi.

Bana söylemediği bir şey var. Bana

söylemediği *çok şey* var.

Gözlerimi kısarak soruyorum. "Ödül ne?"

"İçten mi?" Yine gergin görünüyor. "En iyi üç kazanan hüküm süren Lordlar olacak, evde yaşayacak ve bir Leydi tutacak."

"Peki ya dışarıdan?"

"Tabii ya," diyor gülerek. "Kazanan kardeşliği yöneten insanlar Kral olur."

"*Neyin* kralları?" İlk başta cevap vermeyeceğinden endişeleniyorum, tüm bu endişeli kıpırdanmalarla birlikte, ama garip bir şekilde, bu cevap diğerlerinden daha kolay geliyor.

Kampüse yanaşıyor ve bana sırıtıyor. "Her şeyi."

8

RATH

Kulaklıklarım takılı olmasaydı bile, Güney Yakası'na giden yoldaki adamlarla konuşmak konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı. Kamyonun kabini sessizdi. Killian, kendisine itaat etmediği ve Story'yi riske attığı için Tristian'a hâlâ kızgın. Tristian da Killian'ın her gece ona çivi çakmasına kin besliyor. İkisine de kızgınım. Tristian bizi Güney Yakası'na çağırdığı için, Killian da Story'yi her gece kişisel sikişi olarak kullandığı için.

Bu işin böyle yürümemesi gerekiyor.

Killian kamyonu 70'lerin sonunda yenilenmiş ofis binasının önüne park eder. Kahverengi süslemeli bej renkli binanın birinci katı penceresiz. İçeride ne tür bir iş yapıldığını gösteren hiçbir işaret yok. Daniel burayı emlak merkezi olarak satın almış, Güney Yakası'nın hemen kenarında yer aldığı için de gayet iyi işliyor. Müşteriler ve yatırımcılar için yeterince gösterişli olsa da, kendi bölgesinin kalbine yeterince yakın olduğu için her şeyi izleyebiliyor.

"Kimse Story'den bahsetmeyecek, anlıyor musun?" Killian geldiğimizde söyledi. Dönüp koltuğunun üzerinden bana bakıyor. "Tek bir kelime bile."

Tristian sabırsızlıkla cevap verir: "Ona ne yaptıklarını söylemeliyiz. Bizim olanı korumanın önemini anlayacak biri varsa o da odur."

"Bizim kazanmamıza ihtiyacı var," diye belirtiyorum. "Hâlâ kızgın olacak ama

o."

"Sence ne onu daha çok kızdırır?" Killian'ın çenesi

keskin ve gergin. "Misilleme mi, yoksa en başta Leydimizi ele geçirmelerine izin verdiğimiz gerçeği mi?" Soru retorik olsa da aramıza bakıyor. Hepimiz bunun cevabını biliyoruz. Parmağını binaya doğru uzatıyor. "İkiniz de onun için bu kadar mı endişeleniyorsunuz? İyi o zaman. Orada sınırların dışında. Aksi takdirde, onu anlamaya bile başlayamayacağı bir karmaşanın içine sürüklemiş oluruz."

Aramızdaki gerginliğe rağmen, kimse aynı fikirde değil. Daniel şimdiye kadar Story'nin bizim Leydimiz olduğunu öğrenmiş olmalı. Futbol maçından ve Killian ile Story'nin akşam yemeğinden sonra babasının bileziği kaçırmasına imkan yok. Killer'ı tanıyorsam, muhtemelen o gece ona göstermek için yemeğe çıkmayı kabul etmiştir. Bu ikisinin onun için yaptıkları sidik yarışı efsanevi.

Asansörle en üst kata çıktık, sessiz ve gergindik. Killian bu toplantıya katılmaktansa taşaklarına iğne batırmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor, ki bu muhtemelen adil. Neredeyse onun için üzüleceğim. *Neredeyse*. Eminim son üç gecedir üst üste sevişmek acısının bir kısmını hafifletiyordur. Umarım Bayan Crane ne kadar kötü olduğunu anlayabilir. Ayrılmadan önce onu kenara çekip Story'nin durumuyla ilgilenmesini istemiştim.

Her ne sikimse artık. Sonunda kapılar

kayarak bir lobiye açılıyor.

Vivienne, Daniel'in sekreteri, biz içeri girdiğimizde başını kaldırıp bakıyor. "Bunlar bizim çemberli çocuklar değil mi!" Sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru itiyor. "Geleceğinizi duydum."

"Viv," diye selamlıyor Killian, başını sallayarak. "Ona burada olduğumuzu söyler misin?"

"Elbette." Telefonu açar ve alçak sesle konuşur. Telefonu kapattıktan sonra, "Sana kahve getireyim mi?" diye sorar. Tristian'a bakar. "Çay?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Tristian, masasına doğru yürüyor ve kenara yaslanıyor. Sandalyesinde oturuyor ve ona göğüslerinin mükemmel görüntüsünü veriyordu. Doğuştan büyüktüler ama bu Daniel için yeterli değildi. Bir gece puro içerken bize bu bebekler için on bin dolar ödediğini söyledi. Her bir taraf için beşer bin. "Bugün göz kamaştırıcısınız, Bayan Viv. Kolyeye bayıldım."

Eli boynundaki zincire gidiyor, kolye ucu dekoltesine müstehcen bir şekilde yerleşmiş. "Ah, teşekkür ederim! Bu bir hediyeydi."

Kimden geldiğini söylemek zorunda değil.

Vivienne, Daniel ofisi açtığında görüştüğü yirmi adaydan biriydi. Yerel birini istiyordu. Güney Yakası'nı anlayan ve çıkarlarına sadık olacak birini. *Ona* sadık. Vivienne o zamanlar gençti, liseden yeni mezun olmuştu. Daniel, müstakbel hanımlarla kendi mülakatımızı yapmadan önce bize onun mülakat videosunu gösterdi. Sanki ihtiyacımız varmış gibi bilgelik aşılıyordu. Şimdi, onun sağ kolu olduğu için, temelde tüm bu sahnenin kraliçesi o ve ben sertleşmeden ağzına bakamıyorum.

Telefon masasının üzerinde vızıldıyor ve telefonu açıyor, bize söylemeden önce sadece bir an dinliyor, "Hazır. İçeri girin."

Odaya girdiğimizde Daniel devasa masasının arkasında oturuyor. Güney Yakası'nı tasvir eden çerçeveli siyah beyaz fotoğraflar bir duvarı süslüyor, diğer duvarda ise bir dizi düz ekran yer alıyor. Masasının arkasındaki duvarı dolduran devasa bir pencere onun *bölgesine* -bizim bölgemize- bakıyor. Bir rafta, bir önceki yılın Sivil Lideri olarak ilan edildiği kristalden yapılmış bir ödül var. Daniel üç blok ötede, belediyeye ait bir konut projesinde büyümüş. Sokaklarda büyüdü ve arkadaşlarının ya hapse girmesini ya da genç ve aç ölmesini izledi. O bunu istemedi. Eğitim aldı. Tırnaklarıyla kazıyarak

her zamanki gibi acımasızca kaçtı. Sonra geride kalan insanlarla ilgilenmek için geri döndü. Killian'la aralarındaki düşmanca ilişkiye rağmen, oğlunun toplumda bir çıkarı olması konusunda kararlıdır. Daniel'ın oğlu için başka bir seçenek yoktu. Killian bir Lord olmak için doğmuştu. Sahip olmak için. Sahip olmak için. Elinde tutmak için.

"Beyler," diyor aldatıcı bir profesyonel ses tonuyla. "Bu kadar erken geldiğiniz için teşekkür ederim."

Killian masanın karşısındaki sandalyeye çöküyor. Geniş yayılımı ve mürekkepli kollarıyla babasının resmi tavrı ve şık takım elbisesiyle tam bir tezat oluşturuyor. Tristian ve ben Daniel'ı selamlıyoruz ama ikimiz de oturmuyoruz. Killian ve babası arasındaki güç oyunu benzersiz ve çarpık. Bunun ortasında kalmamayı uzun zaman önce öğrendik.

Liseye kadar Killer babasının izinden gitmekten çok memnundu. Eğer Story hiç ortaya çıkmasaydı, bahse girerim her şey farklı olurdu. Killian da Tristian gibi tiki bir işletme öğrencisi olabilirdi. Onun yerine NFL hayalleri ve LDZ zaferi peşinde koşuyor. Bu muhtemelen başka bir babayı iğrenç bir şekilde gururlandırırdı ve hakkını vermek gerekirse Daniel rolünü oynuyor. Her zaman iç saha maçlarına katılıyor. Bağış kampanyalarında cömertçe bağış yapıyor. Formalarını asar ve şampiyonluk zaferlerini sergiler. Ama dördümüz daha iyisini biliyoruz. Futbol bir bildiriydi, ki bunu düşünmek çok komik. Çoğu çocuk hayatlarını mahvederek isyan eder, NFL'de yıldız olma yolunda ilerleyerek değil. Klasik Payne enerjisi.

Destek gösterilerine rağmen, babasının onun için istediği tek şey
bu. Killian Payne, Güney Yakası Lordu.
Sanırım Daniel'in şartlarıyla yapmaktansa yıkılmasına izin
vermeyi tercih etti. "Fazla seçeneğimiz olduğunu
sanmıyorum," diyor babasına.

İkisini karşı karşıya görmek, birbirleriyle ilk kez fiziksel ilişkiye girdikleri anı hatırlatıyor. Killian on dört yaşındaydı ve babasının kokain zulasına girmişti. Daniel, Killian'ın bir yanını ortaya çıkardı.

O zamana kadar kendisinde olduğunu bilmiyordum. Her zaman çok sakin ve metodik, düpedüz Makyavelist, ama o soğukkanlı dış görünüşünün altında kimsenin görmek istemediği kaynayan bir öfke var.

Killian'a öfke miras kalmıştı ama onu gizleme yeteneği pek yoktu.

Daniel oğluna bir anlık kızgınlıkla bakar. "Şeften dün geceki yangınla ilgili bir telefon aldığımda seçenekleriniz buharlaştı."

"Evet," diyor Killian uzun bacaklarını uzatarak. "Resmi sen gönderdin. Bunun bizimle ne ilgisi olduğundan emin değilim."

Bu çok cesurca bir hareket. Daniel'ın Tristian olduğunu bilmeme ihtimali yok. O tam bir ateşböceği. Killian onu otobüsün altına atarak kendini büyük bir dertten kurtarabilirdi ama yapmayacak. Tristian'a kızgın olsa bile - bunun pervasızca ve aptalca olduğunu düşünse bile - yine de arkamızı kollar.

"Bu arabanın -çok pahalı bir Mercedes- Kontlardan birine ait olduğunu öğrenene kadar ben de aynı şeyi merak ediyordum." Bilgisayarına dönüyor ve yanımızdaki duvardaki düz ekrana bir fotoğraf gönderiyor. Durduğum yerden bunun bir G-Wagen'in kabuğu olduğu açıkça görülüyor. "Siz çocuklar son zamanlarda onlarla karşılaşmadınız mı?"

Daniel, sadece South Side'da değil, profesyonel ilişkide bulunduğu insanlarla da herkesin işini kendi işi gibi gören bir kişi. Bu yılki LDZ yöneticimiz olduğu için, bu sadece Lordları kapsamıyor. Hepsini kapsıyor.

Tabii ki Kontlar ve Leydimizin başına gelenlerden tamamen haberdar.

"O iş halledildi," diye yalan söylüyor Killian.

"Yani intikam almak için Mercedes'in kaputuna bir kafatası yakmadın mı?" Sandalyesinde arkasına yaslanmış, yavaşça fotoğrafı inceliyor. Başını iki yana sallıyor. "Bu çok özensiz bir çalışma çocuklar."

Tristian araya giriyor, "Daniel, bak-"

Killian onun sözünü keser. "O bölgede o kadar çok suçlu var ki, polisin tek bir taraması yarım düzine sağlam şüpheli getirir. Perez böyle bir arabayı bara götürdüğü için aptalın tekiydi. Bunu o istedi." Killian'ın sesi hiç titremiyor, yüzü taş gibi sert. "Eğer bizi buraya bir şey için getirdiysen, o zaman sadede gel. Hepimizin yoğun programları var."

Daniel fotoğrafı göstererek, "Ben de öyle," diyor. "Aslında, Güney Yakası'nda bir kundakçı serbest kaldığından beri burası çok daha yoğun hale geldi. İş dünyası tedirgin - anlaşılır bir şekilde, çünkü üyelerin yarısından fazlası benim korumam için para ödüyor. Söyleyin bana, bu size korunuyor gibi mi görünüyor?" Üçümüzün arasına bakıyor ve bir cevap bekliyor. Cevap gelmeyince ifadesi sertleşiyor. "Buranın güvenliğini sorgulamak için bahane arayan bir medya var. Şehir sınırlarının dışında mal varlığımı araştırmak için fırsat kollayan federaller var. En önemlisi, en kârlı girişimimi yeniden başlatmanın ortasındayım, bu da tüm bunların göze alamayacağım bir ilgi olduğu anlamına geliyor. Bir de siz üçünüz varsınız," diye ekliyor, gözleri kararark, "dandik intikam planlarınızla lanet olası mısır gevreğimin içine işiyorsunuz."

"Biz yapmadık-" demeye çalışıyorum ama bana attığı ters bakışla sesim kesiliyor. "Bana yalan söylüyorsun, bu da bana bu numaranın ne kadar aptalca olduğunu bildiğini gösteriyor.

ama aslında umurumda değil. Yangından siz sorumlu olmasanız bile," ifadesi bizim sorumlu olduğumuzu bildiğini ağır bir şekilde ima ediyor, "siz üçünüz pisliği temizliyorsunuz."

"Şimdi mi?" Killian ağzını gergin ve sinirli bir çizgiye bastırarak sorar. "Kötü bir zaman. Halletmemiz gereken bir mezuniyet balosu var. Koç benimle uğraşıyor." Bana dönüp bakıyor. "Rath'ın mezunlar için gösteri yapması gerekiyor ve biz meşgulken Tristian da kardeşliğin başında. Bunun için zamanımız yok."

"Koçuna karşı sorumlulukların öncelikler listesinde o kadar alt sıralarda yer alıyor ki, neredeyse hiç önemsenmiyorlar bile." Kıvrılmış bir dudakla oğlunu izliyor, sözlerinden küçümseme sızıyor. "Ama senin için bu kadar önemliyse, şehrimde terör estirmeye gitmeden önce bunu düşünmeliydin."

elinde bir liste tutuyor. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Erkenden, herkes uyanmadan, çocuklar okuldayken gidersin. Para topla, müşterilerimize bölgenin güvenli olduğuna dair güvence ver, cüzdanları salla, el sıkış, penis salla, ne gerekiyorsa yap. Eğer biri karşı çıkarsa... o zaman da ne yapacağını biliyorsun."

Killian bir şey söylemek için ağzını açar ama Tristian öne çıkar ve listeyi alır. "Peki efendim. Bu işi hemen halledeceğiz."

Görevden alındığımız açık ve Killian önden gidiyor, gerçek Payne tarzında fırtına koparmaya tamamen hazır görünüyor. Ama biz ayrılamadan Daniel'ın Tristian'ın adını söylediğini duyuyorum. Arkama baktığımda bir kolunu Tristian'ın omuzlarına dolamış, diğer elinde de telefonunu tutuyordu.

"Gitmeden önce sana bir şey göstermem gerekiyor."

Telefonunda bir şeyi işaretliyor ve başka bir televizyon canlanıyor. Video sarsıntılı bir döngüdür, ama belli ki bir güvenlik kamerasından alınmıştır. Oda gölgeli ama iki şey net; bir erkek ve bir kadın ve birinin elinde benzin bidonu var. Ekranı durdurur ve kaskatı kesilmiş ve kolundan tutulmuş olan Tristian'a bakar.

"Yangını kim başlattıysa benim malzemelerimi kullanmış. Depoma dışarıdan birini getirmişler, görünüşe bakılırsa bir kız. Sanırım onun cılız bacaklarının arasına girmek için organizasyonumu tehlikeye attılar." Tristian'ın boynunu sıkıp kulağına tıslayarak, "O yol kafası buna değse iyi olur. Değil mi evlat?"

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor Tristian ve poker suratı kusursuz olsa da gözlerindeki dehşet parıltısını görebiliyorum. Daniel, Story'nin ona yol verdiğini nereden bilebilirdi ki?

Daniel onu zorlukla dizginlenmiş bir itmeyle serbest bırakıp masasına geri dönüyor ve telefonu bir takırtıyla fırlatıyor. "Son sınıfta yaptığımız o küçük konuşmayı hatırlıyor musun Mercer?"

Tristian başını sallayarak çenesini eğiyor. "Anlıyorum."

"Umarım öyledir," diyor Daniel, onu bakışları altında kıstırarak. "Çünkü senin kadın seçme konusundaki beceriksizliğin lanet olası bir orman yangınından daha fazla maddi hasara neden oldu. O tekne olayını örtbas ettiğin için hâlâ bana borçlusun. Bunu da unutma."

"Yapacağım," diyor Tristian, eski kız arkadaşı Genevieve'den bahsedince gözlerinin kenarları geriliyor. Bu bir tekne değildi, bir yattı ve lisedeki softbol koçumuzun başlıca sevişme alanıydı. Tristian, Genevieve'in Tristian'ın arkasından onu becerdiğini öğrendiğinde kendini kaybetmişti. Geriye dönüp baktığımızda, muhtemelen yakılanın bir yat olduğu için şanslıyız. Onun zonklayan öfkesi bütün şehri yakabilirdi.

Tristian yanımdan geçip gidiyor ve ben ekrana son bir kez bakıyorum. Ben bile Tristian ve Story olduğunu anlayamıyorum ama Daniel'ın bir bildiği var.

Her zaman bir bildiği vardır.

9

HIKAYE

Sevgililerim kampüse hiç gelmezler. Düzenli olarak kontrol ediyorum, onlara nerede olduğumu mesaj atıyorum ve her şeyin yolunda olup olmadığını soruyorum. Cevapları kısa ve bağlayıcı değil. Tristian'la dün gece yaptıklarımız yüzünden ortalığın karıştığı çok açık. İntikam tatlıydı ama sonuçta geçiciydi. Kontları kampüste bir an bile göremiyorum, bu yüzden kızgın yüzlerini görmenin vereceği tatmin duygusunu kaçırıyorum. En çok da Killian muhtemelen haklıydı diye sinirlendim. Onu dinlemeli ve daha iyi bir anı beklemeliydik. Bu kesinlikle en kötü kısmı.

Kampüste onlarsız olmak çok garip. Özgürlüğü takdir edeceğimi düşünürdünüz; etrafta dolaşan, besleyici öğle yemeklerini bana zorla yediren veya elini eteğimin altına sokan Tristian yok. Arada sırada antrenmanını izlememe ya da işine yardım etmeme izin verecek kadar gardını indiren, ama bir anda çark eden, gerçekten rahat hissetmek için fazla karamsar ve dengesiz olan Rath da yok.

Bir de Killian var. Normalde onu gün içinde çok az görüyorum, ama yine de sürekli uğursuz bir varlık, fırtınalı bir bulut gibi pusuda bekliyor.

bulut, onun ya da benim yolumdan geçen herkesi terörize etmekle tehdit ediyor.

Onlar gitmiş olsa bile, yalnız değilim. Marcus bana tutkal gibi yapışıyor, diğerlerinden daha yakın duruyor. Günün büyük bölümünde konuşmuyor ya da gözlerimin içine bakmıyor. Onu suçlamıyorum. Ben de gözlerinin içine bakmak istemiyorum. Killian'ın beni dizlerimin üstüne çöktürüp bütün birliğin önünde ona sakso çektirdiği o gece odada olduğunu biliyorum. Bunu umursadığından şüpheliyim. Muhtemelen benimle bir tür sınırı aşmayı düşündüğü için hadım edilmekle tehdit edilmiştir. Bu, beni en düşük noktamda görmüş, aşağılanmış ve küçük düşürülmüş bir yabancıyla omuz omuza yürümek konusunda daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Dersler bittiğinde, Marcus avluda duraklar. "Archer binasında durabilir misin? Koç'tan bir şey almam gerekiyor."

"Bana uyar." Eve dönmek ve bir gece önceki düşüncesizliğimizin sonuçlarıyla uğraşmak için acelem yok.

Mercer Sahası'nı geçerek atletizm binasına doğru ilerliyoruz. Oval stadyum yüz bin taraftar alıyor ve boşken bile etkileyici. Marcus bizi binanın ana girişine götürüyor. Bu kısım tamamen idari; biletler, bağış toplama, işe alım. Onu itaatkâr bir şekilde, havanın sıcak ve terden ekşidiği alt kata kadar takip ediyorum. Oyuncuların spor salonu, antrenörler ve koçluk ofisleriyle birlikte burada.

"Beni bekleyebilir misin?" diye soruyor, telaşlı ve sabırsız görünüyor. "Bir dakikaya geliyorum."

"Sorun değil." Koridorda sıra sıra dizilmiş takım fotoğraflarına bakıyorum. "Ben burada olacağım."

O ofise giriyor ve ben duvardaki fotoğrafları inceliyorum. Siyah beyaz fotoğraflardan renkli fotoğraflara geçerken dönemleri izlemek ilginç. En sonda Killian'ı görüyorum. En son fotoğraf. Pek de iç açıcı bir fotoğraf değil, belli ki bir antrenmandan sonra çekilmiş. Yüzü kıpkırmızı, gözleri çelik gibi sert, saçları nemli ve koyu. Burada bile,

takımın arasında göze çarpıyor. Biraz daha uzun, biraz daha iri. Kolları mürekkeple süslenmiş. Çenesi sabit, çenesi yüksek. Kılık değiştirmiş bir suçlu gibi görünüyor.

Sanırım ben konuşmayı seven biriyim.

Yine de onu böyle görmek, sadece birkaç saat önce onun yanına sokulmuş olduğumu, çıplak tenimizin birbirine karıştığını bilmek garip. Tüm o sertliği ve boş bakışlarıyla o zaman aklıma gelmezdi ama şimdi ne olduğunu anlıyorum. Muhtemelen bu Killian'ın olabileceği kadar yumuşaktı.

Koridorun sonunda, üç otomatın bulunduğu küçük, açık bir oda var. Zihnimi Killian'ın yumuşaklığın keskin versiyonundan arındırmak için, parlak renkli şekerlerin camın arkasından benimle alay etmesine izin veriyorum. Aptalca ama Tristian'ın katı diyet kaygılarıyla yaşamak iştahımı on iki yaşındaki bir çocuğunkine çevirdi. Çantamda bir dolar var. Kimsenin, Tristian'ın bile haberi olmaz.

Kendimi şeker kavanozuna gizlice giren bir çocuk gibi hissederek buruşuk banknotu buluyorum ve hızla yuvaya sokuyorum. Fermuar içeri giriyor ve geri çıkıyor - çok buruşuk olduğu için reddediliyor. Düzeltip tekrar deniyorum. Reddedildi. Ve tekrar.

"Sorun mu var?"

"Sadece makinenin dolarımı almasını sağlayamıyorum," diye homurdanarak arkama bakıyorum. Yüzümdeki kan çekiliyor. Doların parmaklarımdan kayıp önümdeki adamın ayaklarının dibine düştüğünü zar zor hissediyorum.

Saul Cartwright.

Cüzdanını açarak, "Biraz telaşlı olabiliyor," diyor. Gevrek banknotları karıştırıyor ve iki tane çıkarıyor. "Bunlardan birini dene."

"Hayır. Um. Hayır, sorun değil." Adamdan bir adım geri çekildim. Kendisi Forsyth'in Atletizm Direktörü; başkanın ardından en yüksek maaşlı ikinci iş. Ayrıca internetteki eski şeker babalarımdan biri. Ama daha kötüsü? Ted olabilir. "Zaten şekere ihtiyacım yoktu."

"Saçmalama. Herkes arada bir ikramı hak eder." Bana göz kırparak kasaya bir dolar soktu. Anında kabul etti. Ama

Benim dikkatimi çeken bu değil. Parmağındaki büyük, iğrenç altın yüzük. Lord yüzüğü mü? Hayır, kafatası yok. Bu bir kardeşlik yüzüğü ama.

DKS.

Delta Kappa Sigma mı?

Dukes.

"Neyle ilgileniyorsunuz?" diye soruyor makineyi incelerken. "Çikolata mı? Çiğnenebilir bir şey? Emmek için bir şey?"

Gözlerim dehşet içinde yukarı fırlıyor, ama o sanki ima bile etmemiş gibi atıştırmalık sırasına odaklanmış durumda. Cevap vermediğimde, bir kod giriyor ve ürün keskin bir çınlamayla aşağıya düşüyor.

"Güzel, eski moda bir çikolataya ne dersin?" Cartwright eğiliyor, başı göğüslerime birkaç santim yaklaşıyor ve sonra elini küçük kapıdan içeri sokup şekeri arıyor. Bana gülümsüyor ve zihnimde bir anı canlanıyor; şeker bebeklik günlerime ait bir anı. O, bilgisayar ekranının diğer tarafında, ona nasıl sakso çekeceğimi göstermemi istiyordu.

"Su şişeni kullan," diye talimat verdi. "Koca sikime nasıl bakacağını göster bana güzel kız."

Yanlarını yalayarak ve üstünü emerek yoluma devam ettim. Porno filmlerde gördüğüm kadınlar gibi inliyordum, ama sadece parayı istiyordum, bunun için o kadar çaresizdim ki elimden geldiğince iyi rol yaptım. Yine de ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama onun vardı. Ben onu düşürürken o otuz bir çekti ve bu sırada bana ne kadar güzel, seksi ve *olgun* olduğumu söyledi.

On altı yaşındaydım.

Doğruldu ve çikolatayı uzattı. Tek düşünebildiğim, geldiğinde yüzünün nasıl göründüğü; kızarmış ve gevşek. "Al şunu," diyor, yüz ifadesi dostça. "Benim ikramım."

Nutkum tutuldu. Midem bulanıyor. Çünkü bunun usta bir manipülatör tarafından düzenlenmiş bir oyun olduğundan hiç şüphem yok. O Ted mi? Yoksa bunu Ted mi ayarladı? Ted mi?

Yalnız olduğum tek anda burada tesadüfen bana rastlamış olması çok mantıksız görünüyor.

"Şahsen ben tuzlu şeyleri severim. Cips, fındık, patlamış mısır. Sağlığım için çok kötü ama sen çok gençsin, henüz bu konuda endişelenmene gerek yok." Cartwright bana tekrar bakıyor ama bu sefer gözleri kısılıyor, başı merakla eğiliyor. "Tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?"

"Hayır," diye geveleyerek bir adım geri çekildim. "Hiç sanmıyorum."

"Muhtemelen haklısın. Küçük, güzel bir kızı kesinlikle hatırlardım-" Gözleri bir şeye takılıyor. Bileğimdeki kelepçeye, fark ettim. Bunu görünce dudaklarının kenarları kalktı. "-Senin gibi bir bayan." Dikkati omzumun üstündeki bir şeye çekiliyor ve ayak sesleri duyunca dönüp bakıyorum. Marcus'un bize doğru geldiğini görünce o kadar rahatlıyorum ki başım dönüyor. "Erkek arkadaşın mı?"

"Hayır," diye atılıyorum, bir adım daha atıyorum. "Sadece bir arkadaş."

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa cevabı zaten biliyordu. "Bu çocuklara dikkat et," diyor usulca, gözleri yavaşça geri çekilişimi izliyor. "Futbol programında onları şımartıyoruz. 'Hayır' kelimesini duymaya alışık değiller." Sessizce ekledi, "Özellikle Payne."

Marcus yaklaşır ve başıyla selam verir. "Efendim."

Cartwright omuzlarını dikleştiriyor ve kocaman bir sırıtış takınıyor. "Bu hafta sonu yapılacak mezuniyet maçına hazır mısın, evlat?"

"Evet, efendim."

Cartwright ona sertçe başını sallar. "Bunu duyduğuma sevindim. Siz ikinize iyi öğleden sonralar."

Merdiven boşluğuna dönene kadar nefes almıyorum, ellerimdeki titremeleri atmaya çalışıyorum. Çikolatayı Marcus'a doğru itiyorum. "İşte, al."

Marcus şaşkın görünüyor ama söyleneni yapıyor. "İstemiyor musun?"

Başımı sallıyorum ve merdivenleri çıkmaya başlıyorum. "Sanırım tatlılara olan düşkünlüğümü kaybettim."

Eve döndüğümde tüm çocuklar havaya girmiş durumda, ama ben bunu bekliyordum. Tristian merdivenlerden odasına çıkarken bana zar zor bakıyor. Killian deri koltuğunda oturuyor, sıcak ve öfkeli gözleri koridor boyunca yolumu izliyor, sanki dün gece birlikte geçirdiğimiz zaman hiç yaşanmamış gibi. Benimle konuşmaya tenezzül eden tek kişi Rath.

"Hadi," diyor başını kütüphaneye doğru sallayarak. "Yarına yetiştirmem gereken bir ödevim var ve başım şimdiden zonklamaya başladı."

Böylece bir sonraki saatimi Rath'a Robert Frost'un doğayı tematik kullanımı üzerine bir kompozisyon yazmasında yardım ederek geçirdim. Edebiyat dersine "sahil" dediklerinde şaka yapmıyorlarmış. Bunu dokuzuncu sınıfta işlediğime eminim. Muhtemelen hala eski eşyalarımın arasında bir yerde benzer bir kompozisyonum vardır - annem saklamışsa tabii.

Beni odasına götürmediği için minnettarım, hala o videodaki halini hatırlıyorum, yatağa yayılmış, ben ona sakso çekerken kameraya sırıtıyordu. 'Odaklanabilmem için önce orgazm olmam lazım' numaralarından birini daha denerse soğukkanlılığımı koruyabileceğimden emin değilim.

Tristian ve Killian sonunda kendi işleriyle uğraşırken araya giriyorlar ve bu da gerilimi daha da ağırlaştırıyor. Killian'ın öfkesi her zaman ağır, hissedilir bir şey olmuştur ve şimdi onu omuzlarıma binen bir ağırlık gibi hissedebiliyorum. Birdenbire, biraz seks ve zar zor rızaya dayalı sarılmayla bir ilerleme kaydettiğimi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Rath sessiz ve okuması zor biri ve ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum, o gece videoda gördüğüm sahteliği acı bir şekilde arıyorum. Tek gördüğüm yüzünün çıplak açıları, yılan ısırığı piercingleri, dişlerini dudağının üzerinde gezdirirken dalgın dalgın sallanıp duruyor.

"O bir macun, dostum. Cezalar işe yaramıyor ama ne işe yarıyor biliyor musun? İyi davranmak!"

"Bekle." Şakaklarını ovuştururken tedirgin ve sıkışmış görünüyor. Geç oluyor ve sürekli baş ağrısından yakınıyor. "Bu hiç mantıklı değil. Bu saçmalığı okumaya çalışmaktan bıktım." Bileğinin bir hareketiyle kitabı masanın üzerine fırlattı - zaten okuduğu da yoktu. Temel şiirleri yüksek sesle okuyordum. "Kafam beni öldürüyor. Bana sadece ne yazacağımı söyle."

Ona bakıyorum. "Sana ne yazacağını söylememi

istiyorsun." O da bana bakıyor. "Evet."

"Sonra da senin için yazarım."

Dili dudak halkasını dürtmek için dışarı çıkıyor.

"Evet." "Ve sonra yüksek sesle oku, böylece ne

yazdığını bilirsin." Bir elini uzatıyor. "Aynen öyle."

İç çekerek dizüstü bilgisayarı itiyorum. "Belki de bunu senin için teslim etmeli, notunu almalı ve hazır başlamışken tüm diplomanı almalıyım." Bu çok keskin -çok asi- ama bu *duygularla* başa çıkamıyorum.

Beni bu kadar kötü incitebilmesinden

nefret ediyorum. Ondan nefret ettiğimden

daha çok nefret ediyorum.

Odanın öbür ucundan Tristian bir ses çıkarır, kısık ve gergin bir kıkırdamaya benzer.

Rath bana sert bir bakış atarak, "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" diye sordu.

"Burada biraz çalışmalısın, Rath!" Doğruluşunda içgüdüsel bir tepki var, yüz hatlarına çöken acımasız karanlık ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Damarlarımda dolaşan kin, bu tepkiyi bastırıyor. "Bunu olabildiğince kolaylaştırdım ama dinlemiyorsun bile. Muhtemelen bana son şiirin ne hakkında olduğunu bile söyleyemezsin." Sinirlenerek dizüstü bilgisayarı kapattım. "İnsanları seni memnun etmeleri için manipüle ederek hayatını sürdüremezsin. Ben yıldız gözlü bir kooperatif üyesi değilim.

tüm yoğun işlerini yapmak için kandırabilirsin. Ben senin *hanımınım*. Belki de bana öyle davranmaya başlamanın zamanı gelmiştir!"

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı var ve onun da bana aynı tehditkâr bakışı attığını anlamak için Killian'a bakmama gerek yok.

Rath'ın dudakları muhtemelen bunu başkalarına yaptırmakta bir sakınca görmediğini söylemek için aralandı. Haksız da değil. Sadece gözünü korkuttuğum için özel ders almayı kabul etmişti. Bu durumu daha iyi yapmaz. Bundan yeterince faydalandı.

O, ağzından çıkacağı kesin olan kötü, dikenli şeyi söyleyemeden Martin kütüphaneye daldı. "Hanımefendi," dedi kapıda durarak. "Size yarın öğleden sonraki toplantınızı hatırlatmak istedim."

"Toplantı mı?" Hâlâ bana bakmakta olan Tristian'a bakıyorum, patlamamdan duyduğu gururlu hoşnutsuzluğun kutsal olmayan bir karışımıyla.

"Mezuniyet balosu hazırlıkları mı?" Martin adamlara bakıyor, yüz hatlarını kızgınlık kaplıyor. Belli ki beni bundan haberdar etmeleri gerekiyordu. "Bu bir çeşit toplantı. Kraliyet kızları hafta sonundaki sosyal etkinlikleri, özellikle de yılın en büyük bağış etkinliği olan yıllık Forsyth karnavalını koordine etmek için toplanıyor."

Odaya bakıyorum, küçük öfke nöbetimin havayı daha da bozduğunun farkındayım. "Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum, kendimi sert ve olması gerekenden çok daha az kırılgan hissederek. "Kaçırılmam için beni kandıran sürtüklerle bir araya gelmemi istiyorsun, böylece... ne? Bir parti mi planlayalım? Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız."

Rath bana uzun ve alaycı bir bakış attı. "Bizim gibi muamele görmek istiyorsun

Bayan mı? İşte burada, Sour Cherry. Bu işin bir parçası. Bununla başa

çık." "Ciddi olamazsın!"

Killian odanın karşısındaki sandalyesinde kaykılıyor, dirseklerini dizlerine dayayarak beni bir bakış altında tutuyor. "Bu bir gelenek. Sen bu evin hanımefendisisin, bu da bizi temsil etmen gerektiği anlamına geliyor." Bir süre izledikten sonra

Ben ona bakakaldım, o başka tarafa baktı. "İnan bana, hiçbirimiz bundan memnun değiliz."

"O zaman beni bu işten kurtar!" Tanrım, olanlardan sonra o kızların yanında aptal gibi görüneceğim. Kaçırılma yeterince kötüydü, ama sahte memeli ve pahalı ayakkabılı bir grup kız tarafından kandırıldığım gerçeği? Bu başka bir aşağılanma seviyesi. İki yıl boyunca tek başıma yaşadım. Ben şımarık bir şehir kulübü amcığı değilim. "Ya tekrar bir şey denerlerse?"

"Bundan kurtuluş yok," diyor Tristian, ağzı gergin ve mutsuz bir şekilde eğik. "Ama endişelenmene gerek yok. Aslında, seni güvende tutmak için bir plan yaptık."

Rath burnunun kenarını sıkarak koltuğuna geri gömüldü. "Sanırım kraliyet 'biz' anlaşmamızı biraz abartıyor."

Aralarına bakıyorum, tedirginliklerini fark ediyorum. "Bana silah mı vereceksin?"

"Ne?!" Killian bana sanki bir kedinin derisini yüzmesini önermişim gibi baktı. "Yok artık!

Deli misin sen?"

"Belki," diye karşılık veriyorum. "Tecavüz girişimi insana bunu yapmanın bir yolunu bulabilir."

Killian'ın yüz hatlarına uğursuz bir gölge düşüyor. Bunu daha önce de görmüştüm, çenesinin nasıl gerildiğini, avuçlarını birbirine kenetlerken parmak eklemlerinin nasıl bembeyaz kesildiğini. Bu manzara karşısında midem rahatsız bir şekilde dönüyor.

"Marcus bize Cartwright'ın bugün atletizm binasında size yaklaştığını söyledi."

Kahretsin.

Bu da Killian'ın bana neden bu kadar kızgın olduğunu açıklıyor. Lanet Marcus.

Onların gözü kulağı olacağını bilmeliydim.

"Önemli bir şey değildi," diye ısrar ediyorum. "Ona yaklaşmış falan değilim."

Tristian kitabını kapatır. "Story, sana herhangi bir erkeğin yaklaşması büyük bir olay, ama eski babalarından birinin yaklaşması? Bu boktan şey uçmuyor."

Killian parmağını bana doğru uzatıyor, gözleri parlıyor. "Ve sen bu konuda tek bir kelime bile etmedin. Saatlerdir buradayız ve elimize ne geçti? Hiçbir şey."

"Hiçbir şey olmadı!" Ama gerçek şu ki, korkmuştum. Başka erkeklerle konuşmak benim için kurallara aykırı ama yine de nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Arkamı dönüp gitsem mi? Aptal gibi mi görüneyim? Durum, onların Leydisi olarak sınırlarımın üstesinden gelmek zorunda kalmadan da yeterince dayanılmazdı.

Tristian sakin ve ölçülü bir sesle, "Uygunsuz bir şey söyledi mi?" diye sorar.

"Pek sayılmaz." Başımı sallıyorum ve ona mutsuz bir bakış atıyorum. "Beni hatırladığını bile sanmıyorum."

Tristian bir kaşını kaldırır. "Emin misin?"

Hayır. Hiç de değil. "Evet."

"Önemli değil," diyor Killian. "Sen de dahil olmak üzere hepimizin yoğun bir programı var. Biz sürekli yanınızda olmadan yapmanız gereken şeyler var, mesela mezuniyet balosu hazırlıkları gibi."

Gözlerindeki kararlılık karşısında sönüyorum. "Peki, ne yapacaksın? Marcus'u benimle gönderecek misin?"

Rath alay ediyor, tek gözünü kırarak bana ters ters bakıyor. "Kuralları olan tek ev biz miyiz sanıyorsun? Hiçbiri kızlarını bir köşede pusuya yatmış rakip bir kardeşlik üyesinin olduğu bir toplantıya göndermez."

Tristian başını sallar. "Daha iyi bir çözüm bulduk. Biraz daha... kalıcı bir şey."

Kalıcı mı?

Omurgamda bir tedirginlik ürperiyor.

Rath ikisine de bir bakış atarak, "Sen ve Killer bir çözüm buldunuz," diye düzeltti. "Beni bu işe karıştırma." Bana boş ve ölü gözlerle bakıyor. "Vicdani reddimi, o çok önemsediğiniz 'yoğun işlerden' bazılarını yapma isteğim olarak kabul edin."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve "Ne tür bir çözüm?" diye merak ediyorum.

"Martin," diyor Killian, çenesini adama doğru iterek. "Ray henüz gelmedi mi?"

Martin başını sallar. "Otuz dakika önce. Bodrumda hazır bekliyor olmalı."

"Bodrum mu?" Sandalyemi devirerek ayağa kalktım. "Neler oluyor?"

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor, ciğerlerim aniden daralmış gibi hissediyorum. Killian'ın beni tüm kardeşliğin önünde cezalandırdığı geceden beri bodruma inmemiştim. Eskiden tüm kâbuslarımın mekânı eski çamaşır odamızdı, ama şimdi kesinlikle oradaki oda, loş ve onların tezahürat ve alaylarının hatıralarıyla dolu.

Tristian önümde beliriyor, yüzümü geniş avuçlarının içine almak için uzanıyor. Gözlerimi arıyor ve bulduğu şey kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Korkacak bir şey yok tatlım. Seni güvende tutmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Beni en son güvende tutmak istediklerinde, bekaretimi üvey kardeşime kaybetmek için yukarı çıkmıştım.

"Bodruma inmeyeceğim." Sesime hissettiğim kadar kararlılık katmaya çalışıyorum ama sesim çatlıyor, ağlamaklı ve acınası çıkıyor.

Killian sandalyesinden kalkıp öne doğru yürüyerek, "Yürüyeceksin," dedi. "Ya yürürsün ya da ben seni taşırım ama oraya gidiyorsun."

Düşüncesizce kapıya doğru koştum. Gülünecek kadar beyhude. Daha odadan çıkmadan kaslı kollar vücudumun üst kısmını sarıyor ve beni yerden kaldırıyor.

"Eğer sakin olursan, bunu konuşabiliriz!" Killian homurdanıyor, pazıları şişiyor. "Siktir et. Rath, kapıya bak."

"Hayır!" Ona karşı kıvranarak bağırıyorum. "Killian, lütfen beni oraya götürme. Her şeyi yaparım. Senin için uyurum! Rath'ın ödevini yazacağım, yemin ederim!"

O kadar kısa bir süre duraklıyor ki, kaçmak için bir fırsat aramasaydım bunu kaçırabilirdim. Denemek için yeterince uzun sürmedi. Çekiyor

Kütüphaneden çıkıp koridordan aşağı inerken sanki hiçbir şey değilmişim gibi birine "Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırıyordum.

Bodrumun kapısı.

"Bekle, bekle, bekle!" Deniyorum, kollarım onun tutuşundan ağrıyor. "Konuşabiliriz, tamam mı?

Bunu konuşabiliriz, dinleyeceğim, söz veriyorum."

Killian bunun zamanının geçtiğine karar vermiş olmalı, çünkü Tristian kapıyı açar açmaz beni merdivenlerden aşağı çekiyor. Ayaklarımı duvarlarda sürüklemek için kullanarak mücadele ediyorum, ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor, her çırpınışta kısık, sinirli sesler çıkarıyor.

"Saçmalıyorsun!" diye tükürür.

İlk fark ettiğimiz şey, derneğin bizi toplantı odasında beklemediğidir. İkinci olarak da başka birinin *beklediğini fark ettik*. Yastıklı ve steril görünümlü bir masanın yanında duran yaşlı bir adam var. Kır saçlarını at kuyruğu yapmış ve çıkardığım kargaşadan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyor.

Metal aletlerin bulunduğu bir masa yakınlarda bekliyor. "Onu nerede istiyorsun?" Tristian sorar.

Adam cevap verir, "Onu sırt üstü yatırın."

"Hayır!" Tristian'a doğru geriliyorum. "Lütfen bana bunu yapma. Her ne ise, lütfen yapma. Lütfen?"

"Hey, hey," diyor Killian'ın önüne geçerek. Çeneme dokunuyor ve başparmağıyla yumuşak bir vuruş yapıyor. "Bu bir ceza değil, tatlım. Bunu yapıyoruz çünkü senin için en iyisi bu. Ama ne kadar çok mücadele edersen, bu o kadar zor olacak. Sakin ol, çabucak bitecek."

Bacaklarım tutmuyor ama Killian beni geniş göğsüne o kadar sıkı bastırıyor ki öylece asılı kalıyorum. Tristian ümitsiz vaka. Rath kapının yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, gözlerini ayakkabılarına dikmiş. Vicdani retçi olsun ya da olmasın, kurtarıcım olmayacak. Onun yerine, boynumu büküp Killian'ı yakalamaya çalışıyorum.

bakışlar. "Beni koruyacağını söylemiştin," diye haykırarak kollarını kavrıyorum. Çelik gibi hareket etmiyorlar.

Eğer dün geceden bahsetmemin onda sempatik bir şeyler uyandıracağını umduysam, fena halde yanılmışım. Cevabı sert ve dişlerini sıkarak geldi. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum!"

Olmak üzere olan şeyin iyi olamayacağını bu şekilde anlıyorum. Acı, aşağılanma ve başka bir yarayı yalayarak geçirilecek uzun bir gece olacak. Geriye çekilip tüm gücümle Killian'a karşı savaşıyorum. Doğal olarak işe yaramıyor. Beni masanın üzerine yatırıyor ve her iki omzuma birer avuç yerleştirerek beni yere sabitliyor.

"Kıpırdama," diye bağırıyor, "yoksa seni bağlamak zorunda kalacağız."

Duraklıyorum, nefesimi düzene sokmaya çalışırken göğsüm inip kalkıyor. "Lütfen beni bağlamayın."

Tristian saçımı okşuyor. "Uslu duracağına söz verir misin?"

Başımı sallıyorum, artık gözyaşlarımı tutamıyorum. "En azından bana ne yapacağını söyleyecek misin?" Aklıma her türlü dehşet geliyor. Korkunç, cinsel, istilacı şeyler.

Tristian yanağımdaki bir damla yaşı siliyor, mavi gözleri benimkileri tutuyor. "Ray derinin altına, kulağının hemen arkasına bir GPS takip cihazı yerleştirecek. Böylece her zaman nerede olduğunu bileceğiz."

Nefesim kesiliyor, ciğerlerimi bir ağrıyla dolduruyor. "Ne?" Aklıma gelen onca şey arasında bu yoktu. Bunu düşünecek kadar sapkın değilim. "Bana bir takip cihazı mı yerleştiriyorsun? Lanet olası bir köpekmişim gibi mi? Bu yasal olamaz!"

Killian'ın avuç içleri omuzlarımda ağır ve inatçı bir şekilde duruyor ve gözlerimin içine bakmak için eğildiğinde sadece tıslıyor, "Belki de şaibeli yaşlı sapıklarla kızışmış bir orospu gibi konuşmasaydın, sana öyle davranmak zorunda kalmazdık."

Hem sözleri hem de gözlerindeki çıplak kötülük karşısında çenem gevşiyor.

Tristian için bu bir ceza değil.

Killian için
mi?

Öyle.

Elimi kurtarıyorum ve üvey kardeşimin suratına bir tokat atıyorum, vuruşumun şiddetiyle avucum yanıyor. Başının zar zor sallandığını izliyorum.

-Ve sonra gözleri aniden kararır.

Boş.

Korkunç.

Rath aramızda beliriyor ve Killian'ı uzaklaştırıyor. Bir elini göğsüne koyarak, "Yapma," diye tersledi. "Geçen seferi hatırlıyor musun? Ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Bağla onu," diye hırlıyor Killian, onu tutan Rath'ın yanından geçmeye çalışıyor. "Onu bağla yoksa kendim yaparım ve sana söz veriyorum, nazik olmayacağım."

"Peki," diyor Tristian, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Onu bağlayacağım ama sen de odadan siktir olup gitmelisin."

Gözleri kısır yarıklara dönüşüyor. "Hayır."

"Evet," diyor Rath, onu geri iterek. "Çok kızgınsın. Kendini kaybedeceksin ve her şeyi berbat edeceksin. Çık git buradan. Biz icabına bakarız."

Killian üçümüze de ters ters bakıyor ama sonunda topuklarının üzerinde dönerek hışımla dışarı çıkıyor. Merdivenlerin başında kapının çarpma sesini duyana kadar bir daha nefes almadım.

Tristian yumuşak bir sesle, "Tatlım," diyor ve saçlarımı geriye doğru okşuyor. "Bunu yapmak zorundayız. Üzgün olduğunu biliyorum ama bunu seni incitmek için yapmıyoruz. Nasıl göründüğünü biliyorum ama bunu seni kontrol etmek için bile yapmıyoruz. Dışarıda seni daha önce incitmiş ve tekrar incitebilecek bazı kötü insanlar var. Bunu anlıyorsun, değil mi? Sadece seni güvende tutmak istediğimi anlıyorsun."

İşin boktan tarafı, neredeyse anlıyorum. Tristian eşyalarıyla ilgileniyor ve ben de onlar için öyleyim. Bir şey. Bir eşya. Parlak bir biblo.

Değerli bir seks oyuncağı. Bu ve ara sıra yaptığı şekerli yiyecekler Tristian'ın birine sevgi göstermeye en yakın olduğu anlardır.

İç çekerek, "Seni bağlamak istemiyorum Öykü," diye ekliyor.

Her şeyin kaçınılmazlığı karşısında dudağım titriyor, bir gözyaşı daha şakağımdan aşağıya iniyor. Tristian düşmeden yakalıyor. "Acıyacak mı?"

Tristian omzunun üzerinden Ray'e bakar. "Önce seni uyuşturacak, bu yüzden sadece hızlı bir atış olacak. Bununla başa çıkabilirsin, değil mi? Bizim için iyi bir kız olabilir misin?"

Rath kapının yanındaki yerinden başını sallayarak, "Beni rahat bırakın," diye mırıldandı.

Burnumu çekerek tavana bakıyorum, kendimi kırılgan ve kaskatı hissediyorum. "Ben... iyi olacağım."

Rahatlamış görünüyor, eğilip dudaklarımdan yavaş ve iffetli bir öpücük alıyor. "Bu bizim Leydimiz. Sana güzel bir şeyler getireceğim, tamam mı?"

Cevap vermiyorum, tıpkı Bayan Crane'in söylediği gibi kendimi toparlamak için zaman ayırıyorum. Saklamak istediğim tüm parçalarımı sıkı ve güvenli bir şekilde kilitliyorum. Ben üç canavara tasmalanmak üzere olan bir kız değilim. Ben onların kaderlerini tasarlayan kızım.

Bu bir ceza değil. Bu bir

savunma olmayacak.

Cephaneliğim için başka bir silah yapacağım.

"İŞİ BİTTİ," diyor Ray, masadan uzaklaşarak. Sonunda özgürlüğümün elimden alınması Tristian'ın söz verdiği kadar hızlı oldu. Yanımda bekleyen birkaç iğneye eşlik etmek için kulağımın arkasına birkaç iğne.

İrkilmedim bile.

Tristian oturmama yardım ediyor ama ben omuz silkiyorum. Ray toparlanıp gitmeye hazırlanırken oda sessiz. Bu da uzun sürmedi. Boş boş

Acaba çaresiz kadınlara zorla implant takmak için ne kadar para alıyor? Faturalandırılabilir saat başına birinin özerkliğinin bedeli nedir?

O gittikten sonra bile kıpırdamadan ellerime bakıyorum, omuzlarım çökmüş ve ağırlaşmış hissediyorum. İçimdeki tüm mücadele tükenmiş, beni boş ve soğuk bırakmıştı. Kulağımın arkasındaki nokta acımıyor. Henüz acımıyor. Ama neredeyse acımasını dileyeceğim. Bu umutsuzluk çukurundan başka bir şey hissetmek bir erteleme olurdu.

"Hadi," diyor Tristian, beni masadan kaldırırken. "Seni yukarı çıkaralım, temizleyelim."

Dondum kaldım, sonunda paniklemiş ve çaresiz bir şeyin tohumunu hissettim. "Beni Killian'ın odasına gitmeye zorlama. Yapamam... bu gece olmaz." O beni becerirken ölü taklidi yapma düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Tristian Rath'a bir bakış atar. "Sorun değil. Odana gidebilirsin," diyor bana.

Çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Hayır. Bu işe yaramaz. O sadece..." Gözlerimin cam gibi ve kırmızı olması gerektiğini bilerek yutkunuyorum. "Anahtarı var."

Tristian ağır ağır başını sallayarak, "Yapabilirsin-" der.

Sözünü bitiremeden sözünü kestim. "Seninle kalabilir miyim?" Rath'a sordum.

Bu isteğe şaşırdıysa da belli etmez. Kabul etmeden önce Tristian'a bir bakış atar. "Tamam," diyor ellerini ceplerine sokarak. "Hazır olduğunda yukarı gel."

Tristian, Rath giderken beni izliyor, botları merdivenlerde gürültülü ve ağır. "Bana kızgınsın," diye gözlemliyor, gözlerimi ararken başını eğiyor.

Bana uzandığında, geri çekiliyorum. "Yapma."

Gözleri kapanıyor, o kusursuz maskesi sıkıca yerine oturuyor. "İhtiyacın olan buysa, kızgın ol. Sürekli risk altında olacağına kızgın olmanı tercih ederim."

Tanrım, buna gerçekten inanıyor, değil mi?

Bodrumdan çıkıp yüzümü yıkamak ve banyo malzemelerimi almak için yukarı çıktığımda beni durdurmuyor. Daha önceleri, beni bekleyen

Rath'ın odasına tekrar girmeyi düşündüm. Artık her oda bir şekilde lekelenmiş gibi geliyor. Banyomda uzun bir süre geçiriyorum - kilitle bile uğraşmadan - enjeksiyon bölgesine bakmak için saçlarımı geriye doğru süpürüyorum. Bakabilmek için yara bandını açmam gerekiyor ama açtığımda neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum. Bu kadar önemli bir şey, kabuk bağlamış bir etin küçük bir noktasından daha fazlasını bırakmalı.

Rath'ın odasına ancak bir saat sonra gidebiliyorum. Beni hep suçladıkları küçük fare gibi Killian'ın kapısının önünden hızla geçip, sanki arkamdaymış ve beni ensemden yakalamaya çalışıyormuş gibi, nabzım hızla atarak üçüncü katın merdivenlerini tırmanıyorum.

Rath'ın kapısını iterek açmadan önce iki kez tıklatıyorum. İçerisi karanlık, eskisinden de karanlık. Ama her zamanki gibi müzik çalıyor. Melodi acı tatlı ve unutulmaz. Parmak uçlarımla eşikten geçip etrafı kolaçan ediyorum. Ama o yatakta ya da piyanonun başında değil. Bir ışık titremesi dikkatimi banyo kapısına çekiyor, hafif bir parıltıyı ortaya çıkarmak için aralık bırakılmış.

Koridorlardaki yolculuğumdan dolayı kendimi hâlâ kötü hissederek endişeyle yaklaşıyorum. Boşluktan bakınca, titremenin aslında bir mum olduğunu görüyorum. Üç, belki daha fazla. Yaklaşırken yumuşak bir su şırıltısı duyuyorum, itip açmaya ve içeri adım atmaya cesaret ediyorum.

Daha önce hiç Rath'ın banyosuna girmemiştim. Onun yatağında uyandığım sabahlar, her zaman önce o sahiplenir ve beni kendi yatağıma dönmek zorunda bırakırdı. Bu beni rahatsız etmiyordu. Kendime ait bir yerim olması hoşuma gidiyordu, her ne kadar sunduğu mahremiyet zayıf olsa da.

Şimdi anlıyorum ki yanlış yapmışım.

Odanın sonunda, sadece mumların ışığı ve açık pencereden sızan ay ışığıyla aydınlanan büyük bir küvet var. Hava buhar ve keskin dumanla ağırlaşıyor.

Rath başını arkaya eğmiş. Gözleri kapalı, kollarını küvetin kenarına yavaşça dolamış. Bir elinde, kör bir çubuğu sıkıştırıyor.

işaret parmağıyla başparmağı arasında. Diğer elinin parmakları, sanki hoparlörlerden gelen melodiye eşlik ediyormuş gibi porselenin üzerinde yükselip alçalıyor. Gevşek ve korumasız görünüyor, saçları o kadar gelişigüzel nemli ki ıslak elinin bir noktada saçlarını ittiği belli oluyor.

Kişisel bir anınıza izinsiz girdiğim gibi ironik ve tamamen yanlış bir düşünceye kapılıyorum. Biyolojik bir AirTag'den kurtulmaya çalıştığımı düşünürsek, bu düşünce boğazımdan bir kahkaha çıkarıyor.

Rath'ın gözleri bu sesle açılır.

Odanın karanlığında o kadar siyahlar ki bir şeytana benziyor, dudaklarındaki halkalar dişleri gibi parlıyor. Bakışlarımı kırmadan sigarayı dudaklarına götürüyor ve yavaşça içine çekiyor. Ciğerlerinde tutuyor, tembel bir duman bulutu halinde dışarı verirken o iblis gözleriyle beni izliyor.

"Su hala sıcak."

Sesi sessiz ve sert. Bir

davet.

Kabul edip etmeyeceğime karar verene kadar uzun bir süre geçiyor. Küvetin dibindeki Epsom tuzu kartonunu gördüğümde, Bayan Crane'e benimle ilgilenmesini söyleyen kişinin Rath olduğu aklıma geliyor. Sağlığımı sorması için. Yaralanmadığımdan emin olmak için.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Gömleğimin eteğine uzanıp onu başımın üzerine kaldırırken bu gerçeği dikenli tel gibi kalbimin etrafına doluyorum.

10

RATH

Hiç çekinmeden soyunuyor, sanki hiçbir şey yokmuş gibi eteğini ve külotunu çıkarıp önümde çırılçıplak duruyor. Yine de solgun ve narin görünümüyle, o dolgun göğüslerinin mükemmel bir şekilde kavranabilir olmasıyla tam bir hayal gibi duruyor. Yaklaştığında dişlerimi dudağımda gezdiriyorum, gözlerim vücudundan aşağıya, o tatlı amına doğru sürükleniyor.

Epsom tuzunu gösterip "Bayan Crane gönderdi" diye açıklıyorum. Story içindi, ama hey. Uzun bir ıslanma kaslara iyi gelir.

Bacaklarımın arasında ona yer açıyorum ve suya adım atışını izliyorum. Bunu itiraf etmeden önce yüksek bir yapıdan atlamayı tercih ederdim ama sanırım son birkaç gündür onu özlemiş olabilirim. İlginç biriydi. Oynamak eğlenceliydi. Uyanmak güzeldi. Sıcak. Hoş sayılırdı, gerçekten.

Ve sonra Killian'ı seçti.

Bu konudaki kinimi o kadar uzun süredir içime atıyordum ki, birkaç saat öncesine kadar onun da bir tane emzirdiğini fark etmemiştim.

Sadece nedenini bilmiyorum.

Kendini suya bırakırken bakışlarımdan kaçıyor, kıçı hızla büyüyen sikime dayanıyor. Killian o amcığı taciz ediyordu, o kadarını biliyorum. Tristian ağrıyor demişti. Bayan Crane endişeli görünmüyordu ama iyileşmeden bir saniye önce sikimi oraya sokmaya çalışırsam testislerimi çeşitli yaratıcı yollarla tehdit etmişti.

Bu gece bir şey alamayacağım konusunda beni aydınlatması için o huysuz yaşlı yarasaya ihtiyacım yoktu. Story'nin dizlerini göğsüne çekmiş, gergin ve içine kapanık hali yeterince kanıt.

İçimi çekerek küntümü yakmaya gidiyorum ama közün söndüğünü fark ediyorum. Mumu uzatıp yeniden yakıyorum. "Daha önce hiç ot içtin mi?"

Sadece elmacık kemiğinin kıvrımını görebileceğim kadar dönüyor. "Evet."

Kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Ne zaman?"

Omuzlarından biri gevşek bir omuz silkme hareketiyle kulağına doğru kıvrılıyor. "Yatılı okuldayken."

"Özel okul kızları, ha?" Başımı sallayarak açıklıyorum: "Başım ağrıdığında işe yarayan tek şey bu. Bir de ışıkları kapatmak." Ciğerlerime bir fırt daha çekerek, "Beğendin mi?" diye soruyorum.

Yanıt olarak mırıldanıyor ve dizlerinin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "İyiydi."

Pekala.

Bu kadar saçmalık yeter.

Omzunu okşamak için uzanıyorum, onu nazikçe geri çekiyorum. Göğsüme yaslanmak için geri çekilmeden önce sadece bir saniyeliğine -bir dürtü gibi- direniyor. Muhtemelen kafam iyi olduğu için aptallık ediyorum ama vücudumun kıvrımlarına ne kadar mükemmel oturduğunu fark etmeden edemiyorum. Göğsüne bakıp suyun pembe meme uçlarının üzerinde dalgalanışını izlerken bir sigara tüttürüyorum.

"İşte," diye teklif ediyorum, esrarı dudaklarının önünde tutarak. Bir an donmuş gibi bakıyor, ben de ekliyorum: "Hayır diyebilirsin. Benim için daha fazla."

Yapmıyor.

Dudakları sigaranın ucuna dolanıyor, kısa bir nefes çekiyor, ben de sigarayı çekip içine çekişini izliyorum. Yavaş, sabit bir duman akışıyla salınıyor.

"Tadı kıç gibi," diye fısıldıyor. Buna rağmen vücudunun gevşediğini, başını omzuma yasladığını hissedebiliyorum.

Saçlarını ensesinden geriye doğru süpürme fırsatını değerlendirdim ve o saçma sapan takip cihazına bir göz attım. Tristian o şeyde kararlıydı. Başka zaman olsa Killian'ı ikna edebilirdim.

Ve sonra Cartwright'ı öğrendi.

Killian'ın bu kızla ilgili pek çok takıntısı vardır ama bir tanesi her zaman ön planda olacak ve onu aklın sınırlarını zorlamaya itecektir: Sapık yaşlı erkeklerden herhangi bir şekilde ilgi gören, onları arayan ya da kabul eden bir hikâye.

Parmağımı o noktanın üzerinde gezdiriyorum. "Acıyor mu?"

Gözlerini odanın karşısındaki bir şeye sabitliyor. "Evet."

Doğru. Aptalca bir soru. Bu evde derisine metal sokulmasının nasıl bir his olduğunu anlayan biri varsa o da benim. "Peki ya..." Parmaklarımı kolundan aşağıya, karnından aşağıya, suyun altına doğru kaydırıyorum. Klitorisinin üstündeki deri parçasına hafifçe dokunuyorum. "...buraya mı?"

Başını başka yöne çevirir. "Bilmiyorum. Birazcık."

Tristian ve ben geceleri Killer'ın odasında neler olduğunu merak ediyoruz. Story kendi isteğiyle gidiyor, en azından öyle görünüyor. Hiç iz yok. Emin olmak için dikkatli davrandık. Ama ona zarar vermenin bir yolunu bulacağını bilmeliydim.

Tanrım.

"Killian tam bir *sikik.*" Başımı küvete yasladım, gözlerim kayarak kapandı. Bir süre öfkemi kontrol ettikten sonra ona "Senin için iyi bir şey yapardım" diyorum. Ağırlığını üzerimde hissediyor, parmak uçlarımı omzunun üzerinde tembelce gezdiriyorum. "Bütün bu planları yaptım..."

"Planlar" diye tekrarladığında sesi kurudu.

"Evet." Parmaklarımı kolunun üzerinde gezdiriyorum. "Bir çalma listem vardı. Leydimin bekâretini boktan bir müzikle kaybetmesine izin veremezdim, değil mi? Prezervatif takacaktım, bol kayganlaştırıcılı. Sabah olacaktı, çünkü..." Duraksıyorum, bunun neden bir ayrıntı olduğunu hatırlamak için çok düşünmem gerekiyor. "Çünkü sabahları çok iyiyiz, değil mi? Seni bir süreliğine dışarıda yiyecektim. Hafta sonu olması gerekiyordu, böylece acele etmeyecektik. Şimdi düşünüyorum da, sanırım o kadar da ayrıntılı bir şey değildi. Yine de, muhtemelen senin aldığından daha iyi olurdu."

Başını bana doğru çeviriyor ama yüz ifadesini görmek için gözlerimi açmıyorum. Sesi düz geliyor. "Belki."

Boynumdaki gerginliğin bir kısmının akıp gittiğini hissederek kütüğe tekrar vurdum. Lanet stres baş ağrıları. En kötüsü. "Ne olursa olsun, izleyiciye karşıydım. Bana sorarsanız polis devleti saçmalığı. Ama..." Sonra bir göz kırpıyorum ve onun da beni izlediğini, gözlerinde okunamayan bir duygunun yüzdüğünü fark ediyorum. "Haklı olabilirler."

Okunamayan duygu anında buza dönüşür. "Bir köpek gibi mikro çipliyim, Rath. Bir *hayvan gibi*. Bunu daha az ihlal haline getirebilecek hiçbir 'nokta' yok."

Uzanıp çenesinin çizgisine dokunuyorum. "İnsanlar evcil hayvanlarını çiplerler çünkü onlar için önemlidirler. Çünkü onlar değerlidir. Çünkü onları önemserler." İçimi çekerek ona sigarayı tekrar uzatıyorum ve o kısık, kızgın ifadesiyle sigaradan bir nefes çekişini izlemek biraz komik oluyor. "Bunun en iyi gösteri olduğunu falan söylemiyorum. Sadece..." Başımı sallayarak saçlarının kokusunda kendimi kaybediyorum ve kaslarımın gevşemesine izin veriyorum. "Kahretsin. Biz meşgul insanlarız, Story. Programlar ve ev işleri gibi değil. Hiç durmayan türden bir meşguliyet. Elimiz bir sürü işe bulaşıyor ve neredeyse kimse bundan hoşlanmıyor. İnan bana, dışarıda Perez'den daha kötü insanlar da var."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sigarayı ağzıma götürüp bir nefes daha çekiyorum ve düşünüyorum. "Ormanın güzel, karanlık ve derin olduğu anlamına geliyor. Ama tutmamız gereken sözler var."

Nefes vererek gözlerimi açıyorum ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ve uyumadan önce gitmemiz gereken kilometreler var."

"Robert Frost?" Bana yavaşça göz kırpıyor. "Daha önce dinliyor muydun?"

Elimi uzatıp yakındaki bir tepsiye atıyorum. "Kim güzel bir kızın kendisine şiir okumasını dinlemez ki? Sadece başım ağrıyor. Dediğim gibi..."

Başka tarafa bakıyor. "Oh."

Sonra ellerimi suya sokuyorum, yanlarını yokluyorum, yumuşak, olgun teninin üzerinde gezdiriyorum. Burnumun ucunu kulağının kabuğunda gezdiriyorum, "Daha iyi hissediyor musun?" diye merak ediyorum.

Kesinlikle daha rahatlamış hissediyor.

Ya da parmaklarım göğüslerinin kenarına değene kadar öyle yapıyor. Sonra tekrar gerginleşiyor.

Siktiğimin Killian'ı.

Aşağı uzanıp tapayı kaldırıyorum ve suyu boşaltıyorum. "Hadi," diyorum onu dürterek. "Seni kurulayalım ve yatağına yatıralım."

Dışarı çıktığımızda ona verdiğim havluyu alıyor ve ortasına sıkıca sarıyor.

"Uyumak için bir şey getirdin mi?"

"Hayır." Sonunda bana baktı. "Senin bir şeyini giyebilirim. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette." Çıplak olmasını tercih ederdim ama bu önerinin hoş karşılanacağından şüpheliyim. Banyodan çıkıp şifonyerime gidiyorum ve eski bir tişört buluyorum. Gri renkte ve önünde siyah bir Lord kafatası var. Pamuğu yumuşak ve yıpranmış. Bunu lise birinci sınıftayken almıştım. Tüm bu olanlar o kadar kartların içindeydi.

Döndüğümde, banyonun hemen dışında duruyor, külotunu bacaklarından yukarı çekiyor. Gözleri yatağa yapışmış, sanki bakması acı veren bir şey görüyormuş gibi.

"Bırak şunu," diyorum havluyu çekiştirerek. Bir an kıpırdanıyor, sonra çözüp yere bırakıyor. Gömleği boynuna kadar kıvırıp uzatıyorum. Bu jest karşısında şaşkın bir bakışla karşılaşıyorum ama kollarını geçirerek başının üzerinden geçirmeme izin veriyor.

Ona yakışıyor.

Sikimi sertleştiriyor.

Dirseğini tutmak için göğsünün üzerinden uzanıyor, az önce bir oyun kurucunun suratına temiz bir tokat atmasını izlediğim biri için küçük ve garip bir şekilde savunmasız görünüyor. "Kanepede uyuyabilirim."

O bunu söylediğinde boxer'ımı çekmenin yarısındaydım. Donup kalıyorum, kafamı kaldırıyorum, gözlerim kısılıyor. "Kanepe mi?"

Pardon?

Başını eğerek onaylıyor. "Evet."

Hayattaki pek çok şey söz konusu olduğunda biraz kaybolmuş olabilirim, ancak bildiğim bazı şeyler var.

Çok fazla sigara içtiğimi ve beynimin yaratıcı tarafının en iyi votka içtiğimde ve doğru düzgün göremeyecek kadar yorgun olduğumda çalıştığını biliyorum. Van Morrison'ın gerçek bir tanrı olduğunu, Debussy'nin abartıldığını ve elektronik müziğin doğru ellerde gerçekten iyi olabileceğini biliyorum. Killian ve Tristian'ın her gün onlardan nefret etmem için bana bir düzine sebep verdiğini ve ikisinden biri için bir saniye bile düşünmeden kurşun yiyebileceğimi biliyorum. Hepsinden önemlisi, bir şeyi isteyip de ona sahip olamamanın başarısızlık işaretinden başka bir şey olmadığını biliyorum.

Tatlı Kiraz beni donduruyor. Bildiğimi

biliyorum.

Bu lanet tekerlekleri yağlama zamanı. "Tamam. Önce senin için bir şey yapabilir miyim?"

Saçlarını gözlerinin önünden itiyor, kaypak kaypak bakıyor. "Ne gibi?"

Parmaklarımı kolunda gezdirirken tüylerim diken diken oluyor,

Vücudunun tepki olarak kasılmasını izliyordu. "Sana masaj yapmama izin ver. Bunlar

parmaklar piyano çalmaktan daha iyi."

Bu asık suratlı bir açıklama kazandırır. "Haberdar edildim."

"Cinsel bir şeyden bahsetmiyorum," diye ısrar etsem de... kabul edelim. *Göreceğiz bakalım*. "Hadi, güzel bir vızıltı yakaladık. Hâlâ üzgün olduğunu biliyorum ama en azından rahatlamana yardımcı olmama izin ver." Eğilerek kulağına fısıldıyorum, "Kullan beni, *bayan.*"

Muhtemelen daha önce ona bir hanımefendi gibi davranmakla ilgili söylediği sözlerden dolayı hâlâ kızgınım.

Bana şüpheyle bakıyor. Haklı. Verici ruhumla tanınmam. Tristian, Story'nin üzerine yemek ve hediyelerle titremeye bayılır, sanki küçük fino köpeğiymiş gibi. Bu *onun* oyunu. Banyo ve masaj benim tarzım değil. Bu özenli bakım işinde iyi değilim. Bunu satabileceğimden de şüpheliyim. Ama sorunun ne olduğunu bulmalıyım, yoksa zemin kaybedeceğim.

Onu kaybedeceğim.

"Hadi," diyorum, sırtımı yatak başlığına dayayarak oturuyorum. Bacaklarımın arasındaki yatağı okşuyorum. "Buraya otur ve gerginliğini biraz azaltayım."

Bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyormuş gibi bir an düşünüyor. Bu doğru. Tuzak *değil*. Sonunda yumuşuyor, kıçı kasıklarıma yaslanacak ve sırtı önümde olacak şekilde hareket ediyor, tıpkı banyoda olduğu gibi. Sikim seğiriyor ama durmasını istiyorum.

Boynundan başlıyorum, saçlarını kenara itiyorum ve takip cihazının yerleştirildiği küçük noktaya dokunmamaya özen g ö s t e r i y o r u m . Sıkı kasları yavaş ve bilinçli hareketlerle çalıştırırken, bunu bir senfoni gibi düşünmemi sağlıyorum; her biri bir bütün oluşturmak için çizilmiş farklı hareketler.

Belki de kontrol onda olmasa bile kendini kontrol altında hissetmeye ihtiyacı vardır. Muhtemelen Tristian'ın o yangını çıkarmak için onu yanında götürmesinin nedeni de buydu. Story'nin gücü olduğunu hissetmesini istedi, her ne kadar nihayetinde bize ait olsa da - beden, zihin ve ruh.

Ellerim omuzlarında geziniyor, sonra kollarına iniyor. Küçük pazularını yoğuruyorum, sonra ön kollarını ovuyorum ve bileklerine, avuçlarına, her parmağına zaman ayırarak aşağı indiriyorum. Sonra baştan başlayıp hepsini tekrar yapıyorum. Yavaşça kasları gevşiyor ve nefesleri derin ve eşit geliyor.

Yer değiştirip tekrar içime gömüldüğünde, kıçı çivi gibi sert olan sikime sürtünüyor. Ağzıma almayalı bir dakika olmuştu ama aşağıda Killian'la birlikte olduğunu, yumuşak çığlıklar attığını ve yatak başlığına vurduğunu duydum.

Evet, bunun için nefes nefese kaldım.

Sertliğimi hissedince hemen geriliyor.

"Onunla hiçbir şey yapmayacağım. Söz veriyorum." Şüpheci bakışları üzerine ekliyorum: "Bayan Crane beni piyano teliyle boğar, kızım."

Nefes veriyor ve başını sallıyor. "Doğru."

Omuzlarından başlayıp sırtından aşağıya, kollarına ve ellerine doğru tekrar aynı hareketi yapıyorum. "Arkana yaslan," diyorum, o da bana uyuyor ve bedenini göğsüme yaslıyor. Mis gibi kokan saçları burnumun dibinde. Parmaklarımı boynunun uzun sütununda gezdiriyorum, kulaklarının üstündeki saçlara sokuyorum, kafa derisine, şakaklarına masaj yapıyorum.

Uzun bir inilti çıkarıyor ve gevşiyor.

"Piyano çalmaya ne zaman başladın?" diye soruyor, sesi uykulu.

Soruya şaşırdım ama kolayca cevap verdim: "Altı yaşındayken. Ailemin fazla parası yoktu. O zamanlar sadece ben ve annem vardık. Ağabeyim Alessio çoktan liseden mezun olmuştu."

"Senin ağabeyin mi var?"

"Çok daha yaşlı," diye vurguluyorum, bana karşı gevşediğini hissederek. "Annem onu genç yaşta doğurdu. Hiçbir zaman yakın falan olmadık." Alessio South Side'dan ayrıldı ve bir daha arkasına bakmadı. Bize değil.

Avuçlarıma doğru başını sallıyor. "Yani piyano..."

"Annem, zengin insanların çocuklarına sağladıkları gibi bize de sağlamak istiyordu. Eğer bir enstrüman çalmayı öğrenirsek, bunun bizim

çıkış biletimiz olacağına inanıyordu. Komşumuzla bir anlaşma yaptı,

Piyanosu olan Bayan Budd, bize piyano öğretirse annemin çamaşırlarını yıkayabileceğini söyledi. Alessio bu konuda berbattı, ama ben çok çabuk öğrendim." Omuzlarının arkasını yoğuruyorum, küçük bir gerginlik düğümünü çözmeye çalışıyorum. "Şimdiye kadar iyi olduğum tek şey bu."

"Lisedeyken futbolda iyiydin," diye dikkat çekiyor.

"Doğru, ama bu bir takım işiydi. Enstrüman çalmak... Bu tamamen bana ait bir şey." Sırtına iğnemi batırdığımda irkiliyor ama bu hissi sevdiği belli. "Sır tutabilir misin?"

Kıpırdamıyor. "Evet."

"Bir süredir kendi piyanom için para biriktiriyorum. Gerçekten gösterişli bir tane istiyorum." Daniel'la olan durumumu göz önünde bulundurursak bu benim için bencilce ve açgözlü bir davranış ama gerçekten istediğim tek şey bu. Tristian bana anında bir tane alırdı ama ona izin vermek doğru gelmiyor. Bunun için değil.

Odanın diğer ucuna bakıyor. "Peki ya şu?"

Alay ederek açıkladım, "O şey mi? O eve ait. Kütüphanede olması gerekiyordu ama taşındığımız zaman yukarı çıkarttırdım." Birkaç üye bugün bile bunu bana karşı kullanıyor ve bu çok komik.

Bir süre durakladıktan sonra, "Ne kadar biriktirdin?" diye soruyor.

"Benim istediğimin fiyatı kırk bin dolar. Yaklaşık on iki bin birikmişim var." Gözlerimi kapatıp istediğim bebek binliği ve Story'nin tepesinde domalmış, siki amının derinliklerine gömülmüş, adımı haykırırken nasıl görünebileceğini düşünüyorum. Sessizce, "Neden beni adımla çağırmayı bıraktın?" diye soruyorum.

Burada kemiksiz, ben ellerimin arasında gezdirirken kafası sallanıyor. "Ne...?" diye soruyor, alnı ya zevkten ya da şaşkınlıktan kırışıyor. "Sana adınla sesleniyorum."

"Eskiden öyleydin," diye cevap veriyorum, saçlarını iki yumruğumun arasında toplayıp yavaşça, nazikçe çekiştiriyorum. Bu hareket onu ürpertiyor, ağzını ayırıyor. "Hoşuma giderdi. Başka kimse beni böyle çağırmıyor. Hep 'Rath' derler."

Neden bahsettiğimi anladığını görebiliyorum. Gevşek çenesi kalkıyor, boğazı bir yutkunmayla sallanıyor. "Alışkanlık, sanırım."

Saçmalığın daniskası.

Birkaç gün önce aynı yatağı paylaşıyor, sevişiyor ve kaslarımız gerilmeden birbirimize bakıyorduk. Okul ödevlerime yardım etmesine izin vermem için bana yalvarmış, hatta hayatımın en iyi oral sekslerinden bazılarıyla gerginliğimi hafifletmeye bile razı olmuştu. Bunu istemişti, bunu talep etmişti, bu da onu çok ateşli yapan şeydi. Şimdi benimle aynı yatakta uyumak bile istemiyor mu?

Son birkaç gün içinde gerçekten değişen tek bir şey var.

"Katil mi?" Bir avucum köprücük kemiğine sürtünerek aşağı inerken diğeri yumuşak saçlarını çekiştirmeye devam ediyor. Dudaklarım şakağına doğru hareket ederken soruyorum: "Sana bu konuda bir şeyler söylüyor muydu? Mesafeni korumanı mı söylüyordu? Çünkü kıskanç bir tip olduğunu biliyorum ama-"

Başını iki yana sallar. "Hayır, o değil."

Cevabında özellikle umursamadığım bir belirsizlik var. Hâlâ oyunun ortasındayız, riskler söz konusu ve *lanet olsun*. Aslında okuma konusunda onun yardımına ihtiyacım var. Bana yardım etmek için gerçekten zaman ayıran ve beni geçiştirmeyen ya da benimle alay etmeyen ilk kişi o. Ama bunun ötesinde, bu tarafta olmaktan hoşlanmıyorum.

Bu bokun değişmesi lazım.

Nefes alıp verirken göğüsleri inip kalkıyor ve gömleğimin yumuşak pamuğunun altında meme uçlarının çakıllı olduğunu görüyorum. Ellerimi yanlarında gezdirirken burnumu pembe yanağında gezdiriyorum. "Eskiden burada uyumayı severdin. Güzeldi, değil mi? İyiydik."

Şaşkın bir şekilde kekeleyerek "Ben..." dedi.

"Bir şey oldu," diye düşünüyorum, ellerim onun bana karşı kıvranmasına neden olan bir noktanın üzerinde geziniyor. Parmaklarım kaburgalarına tırmanmadan önce gömleğinin kumaşı üzerinden yumuşak karnını sıyırıyorum. Kalçaları hafifçe kayıyor ve tahrik olduğundan hiç şüphem yok. Muhtemelen çoktan ıslanmıştır. Kahretsin, parmaklarımı bacaklarının arasına daldırıp öğrenmek istiyorum. Ama yapmıyorum. "Her neyse, diğerleri için geçerli değil gibi görünüyor. Bir erkek biraz incinmiş hissedebilir."

"Yapabilirdi," diye nefes alıyor, göz kapakları ağır bir kırpmayla yükselip alçalıyor. "Ama yapmayacak."

Yüzünü dikkatle izliyorum. "Nedenmiş o?"

Ellerim tekrar yükselip göğüslerinin alt tarafını çerçeveleyene, kaburgalarının üzerine gerilmiş derisini okşayana kadar cevap vermiyor. "Muhtemelen önce ilgilenmesi gerekir" diye alçak sesle cevap veriyor.

Duraklıyorum, ellerim hareketsiz kalıyor. "Umurumda değil mi sanıyorsun?" Cevap vermeyince, *siktir et* diyorum ve ellerimi yukarı kaldırıp göğüslerini avuçluyorum, uzun uzun sıkıyorum. Kısık bir sesle, "Seni özlemediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyorum.

Sertleşiyor ama sırtı hâlâ ellerime doğru eğik. "Ben mi? Yoksa senin için yaptığım şeyler mi?"

Bu pek adil değil. İkisi arasında kaçınılmaz bir bağ var. "Yani bana kızgınsın çünkü... ihmal edilmiş hissediyorsun?" Bana biraz prim verdi ve ben de onu kendi başının çaresine bakması için gönderdim.

"Sana kızgın değilim." Açıkça yalan söylüyor.

Tanrım, çok sinir bozucu. Çok zorlarsam onu ürkütüyorum. Yeterince zorlamıyorum ve her şey tek taraflı oluyor. Bu kızla ne yapmam gerekiyor?

Hayal kırıklığımı bastırarak ellerimi kalçalarının kıvrımında, uyluklarının iç kısmında gezdiriyor ve onları birbirinden ayırıyorum. "Sadece rahatla," diyorum gerginleştiğinde.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ellerini yatağın üzerine koyarak. "Sana leydim gibi davranıyorum." Dilimde ekşi bir tat. Kim bu
Ne sikime bana kendi Leydime nasıl davranacağımı söylüyor ki? "Eğer aradığın şey kısasa kısas ise, o zaman bunu hemen şimdi halledebiliriz. Ben borcumu öderim."

"İstemiyorum-"

"Evet, biliyorsun." Başparmağımın ucu külotunun kenarını sıyırdığında nefesinin kekelemesinden bunu duyabiliyorum. "Az önce güzel, sıcak bir banyo yaptın. İyi bir vızıltı aldın. Masaj yaptırdın. Bundan sonra kim boşalmak istemez ki?"

"Yapmayacağını söylemiştin." Kelimeler küçük ve suçlayıcı çıkıyor.

Onu düzeltiyorum, "Aletimle hiçbir şey yapmayacağımı söyledim ve yapmayacağım." Başparmağımı külotunun ortasından geçirip kör bir tırnağı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Ama yine de seni iyi hissettirebilirim."

Dişlerini dudağına gömüyor. "Rath..."

İsmi duyunca yüzümün karardığını hissediyorum. Birden her şey yerine oturdu. Bir an için onun için bir Lord'dan daha iyi bir şey olmuş olabilirim. Bir Lord'dan daha *fazlası.* Ama şimdi tek olduğum şey buymuş gibi görünüyor. Ne zaman ya da neden olduğunu bilmiyorum ama bunun kesinliğini hissedebiliyorum. Bir şekilde, bu kızla en başa döndüm.

En azından *bunu* nasıl yapacağımı biliyorum.

Ağzımı kulağına götürerek usulca soruyorum: "Bunu bir emir haline getirsem daha mı kolay olur?"

Çenesi geriliyor, bakışları düşüyor. Dudakları ayrılmadan bir an önce ne söylemek üzere olduğunu anlıyorum. Gözlerini dolduran utanç parıltısından. "Evet."

Lanet olsun.

"Bacaklarınızı açın, bayan."

Kalçaları benim için açılıyor. Story'nin olayı bu. Ona yaptıklarımızdan hoşlanıyor. Bundan zevk alıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki her zaman geri dönüyor, farkındalığımızın sınırlarında dolaşıyor, birinin saldırmasını bekliyor. Sadece bunun için sorumlu hissetmeyi kaldıramıyor. Birkaç ay önce bu bilgi beni çok eğlendirirdi.

Belki de daha büyük bir şey başardığımın yeni farkına vardığım içindir, ama bu gece bana sadece talihsizlik gibi geliyor. Oraya Lord'un taktiklerini kullanarak varmış olmam önemli değil. İkimiz de eğlendik.

Bir elimi içine daldırıp parmaklarımı kayganlığında gezdirdiğimde külotunun içi sıcak ve zaten nemli. Bir anda ellerime yapıştı, başını omzuma yasladı. Sığ nefes alıyor ve kasları gevşemiş, dizindeki kıvrım kremsi kalçalarını ayırıyor. "Oh..."

Oh, doğru.

Onu ters çevirip sikimi içine sokmak, sadece bu gece için bile olsa kendime ait olduğunu iddia etmek için içimi burkan dürtüye karşı gözlerimi kapatıyorum. Yine de bu işe yaramayacak. Onun yerine bunu onunla ilgili yapıyorum, bir ritim ayarlamadan önce klitorisini kendi ıslaklığıyla güzel ve kaygan hale getiriyorum. Kalçaları daha da açıldığında, küçük elleri bacaklarıma kenetlendiğinde doğru vurduğumu anlıyorum.

Yanağına doğru mırıldanıyorum. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Ağzı yine gevşek, gözlerinin arasında bir kırışıklık oluşuyor.

Cevap vermiyor.

Diğer elimin gömleğinin altına girmesine izin veriyorum. "Senin üstte olmana izin verirdim," diyorum ona, tüm planlarımı hatırlayarak. Memesini avuçluyorum, başparmağımı sert meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. "Sana bana nasıl bineceğini gösterecektim, güzel ve yavaşça. Bırak tempoyu sen ayarla." Nefesi kesiliyor, kalçaları titriyor. Oh, evet. Bu fikir hoşuna gitti. "O küçük, sıkı vücudun titremeye başlayana kadar klitorisinle böyle oynayacaktım." Kızarmış yanağına sırıtarak, "Tıpkı şu anda titrediğin gibi" diyorum.

Elimi külotundan çektiğimde nefesi kesildi, "Rath..."

Onu susturuyorum, avucumu uyluğunun yumuşak iç kısmına sürtüyorum. "Oraya varacağız."

Boşalmanın eşiğindeydi. Uyluk kaslarındaki ince titremeler yeterince kanıt, ama kalçalarının kıpırdanışı da bunu doğruluyor. Parmak eklemlerimi külotunun pamuğuna sürtmeden önce bir an veriyorum, onu o dik uçurumdan geri çekiyorum.

"Daha fazla mı istiyorsun?"

Dudağını ısırıyor, başını sallıyor.

"O zaman belki de bunları çıkarmalıyız, hm?" Parmaklarımı külotunun lastiğine geçiriyorum, külotu kalçalarının üzerinden bacaklarına doğru sürüklememe izin verdiğinde sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha sonrası için küçük bir ikram olarak onları yastığımın altına sıkıştırıyorum.

O endişeli gerginliğin bir kısmı geri gelmeye başlıyor, bu şekilde zamanın geldiğini anlıyorum. Kalçalarını ayırıp işe koyuluyorum, parmaklarımın ıslak yarığında aşağı yukarı çalışmasını izliyorum. O da izliyor, şişmiş klitorisinin etrafında sıkı, kasıtlı devreler çizerken kahverengi gözleri ağır ve kapüşonlu.

"Seni sikimin üzerine boşaltırdım," diyorum ona, parmaklarımın pembe amcığına bakışının tadını çıkararak. "Sonra, benim için tamamen gevşediğinde ve ıslak olduğunda, bizi yuvarlardım ve seni doğru beceirdim." Meme ucunu çimdiklediğimde titriyor. "Seni parçalamazdım. Ama ertesi gün beni hissettiğinden emin olurdum."

Tanrım, ne zamandır onun bekaretini almayı düşünüyordum?

Görünüşe göre çok düşünmüşüm.

Tekrar titremeye başladığında elimi çekiyorum ve boynuna alçak sesle "Şşşt, bebeğim," diye bastırıyorum.

Muhtemelen, hala o kinin küçük bir parçasını tutuyorum.

Ağlamaklı, nefessiz bir ses çıkarıyor. "Ne yapıyorsun?"

Parmaklarımı kalçasında biraz daha yoğuruyorum. "Sadece seni biraz sıkıştırıyorum. İyi hissettirecek ama biraz sabırlı olmalısın." Sabrın tam tersi bir ifadeyle bakıyor, koyu renk gözleri şaşkın bir ifadeyle parlıyor. Gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum. "Belki de bunu çıkarmalıyız, ne dersin?"

İtiraz etmedi, kafasına geçirmeme izin verdi.

Şimdi onu tam da ihtiyacım olan yere getirdim; azgın, çıplak ve aletimin üzerinde kıvranıyor.

İyi gösteriydi.

"Biraz daha hazır mısın?"

Ben daha cümlemi bitirmeden başını sallıyor.

Ona tekrar dokunduğumda yumuşak bir tıslama çıkarıyorum. Aşağısı cayır cayır yanıyor, o kadar ıslak ki muhtemelen battaniyelerimi bile ıslatmıştır. Parmaklarımı klitorisinin üzerine koyduğumda nabzını hissedebiliyorum. O

Elimin ağırlığıyla dolar, sürtünmenin peşine düşer ve onu bekletmem.

Bu dokunuşu hafifletiyorum, kollarımdaki kaslar gerginleşiyor ve keskinleşiyor, parmaklarımın düz kısımlarını bileğimin sıkı, öfkeli hareketleriyle o sinir demetinin üzerinde gezdiriyorum. "Gözlerimi açık tutacaktım," diyorum ona.

Başını omzuma sürttüğünde, dokunuşumu göz ucuyla olmaktan öteye götürmeyerek geri çekiyorum. Başını omzuma yasladığında boynundaki tendon sertleşiyor ve belirginleşiyor.

"Bütün bu süre boyunca seni izlerdim," diye devam ediyorum, sesim çakıl gibi sertleşiyor. "İyi hissettiğinden emin olurdum."

"Lütfen," diye soluyor, elimin sürtünmesini kovalıyor.

Sonunda.

Elimi çekiyorum, yanıt olarak mızmızlandığında ona sıkıca sarılıyorum. "Neredeyse," diye onu temin ediyorum. Şu anda sikim muhtemelen bir delik açabilir ama onun parçalara ayrılmasına izin vermeden önce duymam gereken bir şey var. Kızarmış yüzünü izlemek için dönüyorum, çenesini fırçalamak için uzanıyorum. "Hadi bebeğim," diyorum, onu kendime doğru iterek. "Ağzını bana ver."

Akılsızca itaat ediyor, başı yana yatarken dudakları ayrılıyor ve dikiş yerini yalamama izin veriyor. Dili utangaç ve tembel, ben onu öperken zar zor kendi dilime bastırıyor. Yine de benim olanı alıyorum, elim onun merkezine dönerken ağızlarımızı birbirine bastırıyorum.

Elinin saçlarıma dolandığını hissediyorum ve sonra klitorisine sert ve ısrarlı bir şekilde sürtünürken nefesini yutuyorum. Kahretsin, ben de bunu özlemiştim. Story'nin öpüşleri çok uysal, tatlı ve gevşek, anın ritmi ya da sıcaklığı ne olursa olsun, sanki diliyle sikilmekten memnunmuş gibi.

Ben de ona tam olarak bunu veriyorum, ağzının içinde ve dışında sanki onun sahibiymişim gibi yalıyorum ve sanırım bir şekilde yapıyorum. "Boşalmadan hemen önce, çekip prezervatifi çıkaracaktım" dediğimde kendi kelimelerim nefes nefese geliyor.

Vücudunun sıkılaşmaya başladığını hissedebiliyorum, kırılmaya o kadar yakın ki titriyor.

"Yapma," diyor dudaklarıma karşı, çok tatlı bir şekilde yalvarıyor. "Lütfen durma."

"Seni doldurabilmek için çıkarmanı isterdim." Belki ben de biraz titriyorum ama çoğu kendimi tutmaktan. Yine de yeterli değil. Sesim çok sertleşiyor, dişlerim hırıltıyla dudağına sürtünüyor. "Yükümü o kadar içine gömerdim ki *tadını alabilirdin.*"

İnzivaya çekilme zamanım mükemmel.

Elimi çektiğimde çıkardığı ses tiz ve yaralı. "Rath, *lütfen.*" Uzun bir hıçkırık, hayal kırıklığı ve acı dolu bir nefes.

Saçlarını geriye tarıyorum, yüzeyin altında kaynayan vahşi, agresif şeyi bastırıyorum. "Ne istediğimi biliyorsun."

Öyle.

Öyle olduğunu biliyorum çünkü bana bakmıyor.

Söylerken bile.

"Lütfen..." Yutkunarak bana verdi. "Dimitri."

Hiç duymamaktan daha kötü. Hiç nezaket yok. Yumuşaklık yok. Eskiden adımı söylerdi ve ben de hafifliğini hissederdim. Başta bundan nefret ederdim -ağzına bakma isteği uyandırmasından, ete bürünmüş şeklini izlemekten- ta ki aramızdaki baloncuğun bir parçası haline gelene kadar, sessiz ve o kadar durgun ki kendimi onun içine kapatıp kaybolabilirdim.

Şimdi sadece içi boş geliyor, soğuk çift dudaklara ve steril ünsüzlere indirgenmiş.

Başımı yatağın başlığına yaslıyorum ve aynı şekilde işini bitiriyorum. Mekanik bir şekilde, sanki bir görevden başka bir şey değilmiş gibi. Bana doğru eğilip parçalandığında, ağzı çığlık çığlığa açıldığında bile

Diğerlerinin duymaya mahkum olduğu gibi, parmaklarımı onun yumuşak yerlerine bastırıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Onu yatakta, nefessiz ve kırmızı yüzlü, alnı terden parlayan bir halde bırakıp mastürbasyon yapmak için banyoya giriyorum.

Çıkarken, banyoya girmeden önce çıkardığı bilek kelepçesini alıyorum ve sonra ona bir bez atıyorum, sessizce kendini temizlerken izlemiyorum. Dolaptan birkaç battaniye alıp birini onun için yatağa, diğerini de kanepeye sererken gözleri odanın içinde beni takip ediyor.

Benim için.

Bir yastık almaya gittiğimde beni durdurdu. "Bekle."

Ona bakıyorum ve sinirleniyorum çünkü bu kızla olan tüm ilişkimi kaybetmiş gibiyim ve neden ya da nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Ama tüm bu öfkenin altında başka bir şey var.

Sanırım reddedilmek böyle bir şey olmalı.

Beni istemediği apaçık ortadayken bunu yapmama izin verdiği için ona bir fahişe olduğunu söyleyip saldırmak istiyorum. Ona, kendisini parçalayacak ve elleyecek olan ama görünüşe göre benden daha çekici olan erkek kardeşine geri dönmesini söylemek istiyorum. Ona zaten o kadar da özel olmadığını ve ondan daha iyi, daha kolay, daha güzel kızlarla birlikte olduğumu söylemek istiyorum.

Gözlerindeki kel panik bakışıyla tüm yalanlar boğazımda düğümleniyor. "Sen... deli misin?"

Belki beni eskisi gibi istemiyor ama kullanmak, alay etmek ve *incitmek* için bizden bir başkasının daha olmasını göze alamaz.

Ben de bu hissi bastırıp elini tutmak için uzandım. Bileğini kaldırıp kelepçeyi nazikçe yerine oturttuğumda kolu gevşekti. "Sorun yok," diyorum, bir yandan da iyi olmadığımızı biliyorum. "Uyumaya git."

11

HIKAYE

TOPLANTI öğrenci merkezinde, ön pencerelere yakın bir masada yapılıyor. En azından güzel ve halka açık bir yer. Yirmi dakika öncesinden etrafı kolaçan ettim, panik ve aşağılanmışlık boğazımı tırmalıyordu.

Kraliyet kızlarının en kötüleri -Prenses Sonbahar, Barones Marigold ve Kontes Sutton- karşımda oturuyor. Sanki bu üçü beni bir hafta önce tuzağa düşürmemiş gibi, sergilediğimiz rolle ilgili her şey kaskatı ve gergin. O gün olaya dahil olmayan tek kişi Düşes Bianca.

Neyse ki, önünde bir yığın klasörle Bianca sorumlu kişi gibi görünüyor. Onları dağıtırken telefonum 'Lord Tristian'dan gelen bir mesajla çalıyor. İhtiyatlı bir şekilde masanın altından açıyorum, beni karşılayan şeye tamamen hazırlıksızım: kalkmış sikinin bir resmi.

Lord Tristian: T-Bone senin güzel ağzını özlüyor.

Telefonu karıştırıyorum, şoktan kaskatı kesiliyorum. Bir süre sonra başka bir mesaj geliyor

içinde.

Lord Tristian: *Belki bana olan kızgınlığını üzerinden attığında, sonunda ödülünü alabilirsin.*

Şaşırmamalıyım. Tristian tam da bir kızın toplantının ortasında sikini görmek istediğini düşünecek türden bir adam - kız ona kızgın olsa bile. Kalabalık bir odada sizi parmaklayabilecek türden bir adam. Aletinin, zorla mikro çip takılmasından kaynaklanan kızgınlığı silmeye değer bir 'ikram' olarak nitelendirilebileceğini düşünen aynı türden bir adam.

Azgın psikopat.

"Telefonlar açık," diyor Bianca, gözlerini bana dikerek. Yüzümün kızarmış olması gerektiğini bilerek telefonu cebime geri koyuyorum. "Bu toplantıyı mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorum. Bu öğleden sonra hastanede rotasyonum var ve gece yarısı da bir Duke'u düzeltmem gerekiyor."

"Telefonunu kaldırmana izin var mı, Story?" Sutton kirpiklerini kırpıştırarak soruyor. "Yoksa bu kurallara aykırı mı?"

Diğer kızlar gülüyor ve benim çenem geriliyor. "Bilmiyorum, Sutton." Kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Başka kadınların yanında onları bir dalkavuk gibi arkadan bıçaklamadan *bulunmana* izin var mı, yoksa bu kurallarına aykırı mı?"

Bana dikenli bir gülümseme veriyor. "Gerektiğinde istisnalar yaparım."

Her neyse. Onlar da en az benim kadar kraliyet ailesine aitler. Sutton her zaman bir kolye takardı, boğazının etrafında yüksek ve sıkı. Eskiden sadece takı olduğunu düşünürdüm ama her kıyafetine uymuyordu. Şimdi gerçekte ne olduğunu anlıyorum. Tıpkı benim bilekliğim gibi. Sahipliğin bir işareti.

Bir yaka.

Bianca'ya dönerek, bir müttefik duygusu için çabalıyorum. "Düklerinizden birini mi tedavi ediyorsunuz? Yaralandı mı?"

"Duh." Bana bunun açık olması gerektiğini söyleyen bir bakış attı. "Onlar Dükler. Bilirsin, öfkeli kaos goblinleri?" Yavaşça, şaşkınca göz kırpmam üzerine, "Onlar savaşçı, Hanımefendi. Her zaman tamir edilmeleri gerekir."

"Oh," diyorum, başım geri dönüyor. Marcus'un sözleri aklıma geldi.

"Bazı şeyler sadece gelenektir. Rakibin evinden bir şey çalmak. Bir Baron törenini sabote etmek. Düklere karşı yıllık boks maçını kazanmak..."

Buna tutunarak, "Yıllık boks maçı ne zaman?" diye merak ediyorum.

Bianca bu söz üzerine güneşe dönen bir çiçek gibi parlıyor. "Ocak ayı. Lordlarınız alınmasın -Payne kesinlikle çok iyi- ama benim çocuklar *kesinlikle* kazanacak. Dükler neredeyse her zaman kazanır."

Sıkıca gülümseyerek, "Belki orada görüşürüz." diyorum.

Bianca bu samimiyetten rahatsız olmuş gibi görünmüyor, her ne kadar artık ona güvenilemeyeceğini anlasam da. Sutton ve diğerlerinin şu anda bana bakışları yerine yapay nezaketi tercih ederim.

Bianca omuzlarını dikleştirerek, "Yeni olanlar için olay şu," diye söze başladı. "Her yıl, mezuniyet haftasında bir karnaval düzenliyoruz. Kız kardeşliklerin tatil formaliteleri ve ezik mikserleri olabilir, ama bu Kraliyet kadınlarının taçlarındaki en büyük mücevherdir. Bunu doğru yapmalıyız. Hepiniz evlerinizi temsil etmek için buradasınız ama bir birim olarak Forsyth'i temsil etmek için bir araya geliyoruz." Dosyasını açarak şöyle açıklıyor: "Karnavalın eğlenceli olması amaçlanıyor ama bu sizi yanıltmasın; bu, Kraliyet'in hayırseverlik çabalarının altını çizmek için düzenlenen ciddi bir etkinlik. Bu, evlerimizin mirasının bozulmadan kalmasını sağlayan bir miras."

"Bekle, bekle, bekle," diye mırıldandım. "Royals bunu *hayır* için mi yapıyor? Şaka yapıyorsun."

Bu adamların hiçbirinin vücudunda hayırsever bir kemik yok.

Autumn ilgisiz görünerek alay eder. "Bilmeniz gerekirdi *leydim*. Lordlar tüm kardeşlikler arasında en çok bağış toplayanlar. Güney Yakası Toplum Merkezi ile yaptıkları çalışmalar ulusal çapta takdir topladı. Geçen yıl yarım milyon dolar topladılar."

Bianca başını sallıyor ve Sutton bana aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. Son birkaç haftayı hayatta kalmaktan başka bir şey yapmayarak ve onların pek de hayırsever olmayan tavırlarını ilk elden deneyimleyerek geçirmemiş olsaydım *kendimi aptal* gibi *hissedebilirdim.*

"Dosyalarınızda karnavaldaki sorumluluklarınızın ayrıntılı bir özeti var. Kontes, yiyecek ve içeceklerden siz sorumlusunuz. Barones, oyunları ve ödülleri sen alacaksın. Prenses, programı düzenleyecek ve kurulumu yapacaksınız. Ben oyuncaklarla ilgileneceğim ve Leydi, siz de yer için izinlerin alınmasından sorumlu olacaksınız."

Sayfadaki bilgilere bakıyorum. Görünüşe göre, South Side'ın hemen dışında bu tür şeylerin normalde düzenlendiği büyük bir arazi var. Mülk sahibinin iletişim bilgilerini görüyorum ve sönüyorum.

Daniel Payne.

Mükemmel.

Bianca sorumlulukları sıralamayı bitirdiğinde, "Çok iş var gibi görünüyor ama çocuklar üzerlerine düşeni yapacaktır," diyor. "Bu bir gelenek ve bu kardeşliklerin ritüellerini sürdürmekten daha çok sevdiği bir şey yok. İnsan gücünü onlar sağlayacak, ağır işlerin çoğunu da üye adayları üstlenecek. Herkes bu işe gerçekten kendini kaptırıyor, bu yüzden bunalmayın. Acele etmeyin. Doğru yapın."

Kovulduktan kısa bir süre sonra dışarı çıkıp bir sütuna yaslanıyorum ve endişeyle çocuklara durumumu mesaj atıyorum.

Hanımefendi: *Hepsi tamam.*

Diğer Kraliyet mensuplarını şüpheci ve gergin bir şekilde çevremde tutuyorum. Cevap veren Tristian oldu.

Birkaç dakika içinde orada ol. O zaman ikramını alabilirsin.

Telefona boş boş bakıyorum, midem bulanıyor. *Harika*. Şimdi ona sakso çekmem ve bunu yaparken dişlerimle koparmak istemiyormuş gibi davranmam gerekecek. Bu gün tam bir felaket.

En azından dün gece yalnız uyuyabildim.

Sayılır.

Rath kanepesinde uyudu ve beni büyük, rahat yatağında bıraktı. İyi de bir uykuydu. Muhtemelen Killian'ın yanında uyumama izin vermeyeceğim türden bir uyku. Rahatlatıcı bir banyo, biraz ot, bir masaj ve...

Tanrım.

Şu orgazm.

Uzun zamandır ilk kez tam sekiz saat boyunca dünyaya karşı ölü gibiydim.

Sorun şu ki, vurdumduymaz kalmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen aramızda bir şeylerin değiştiğini biliyor - ki düşününce elimden gelenin en iyisi buydu. Benimle birlikte puan sıralamasında tepetaklak olduğunu bilmesinin onu öfkelendirdiğine hiç şüphem yok. Ne de olsa hepsi aşırı rekabetçi egomanyaklar.

Rath hakkında keşfettiğim şey, kızdığında bana zarar vermediği.

Öyle olmadığı zamanlarda da gayet iyi idare ediyordu.

Autumn ve Sutton'ın kolonun diğer tarafında konuştuklarını duyana kadar telefonumda geziniyorum.

"Perez'in arabasıyla ilgili bir haber aldın mı?" Autumn soruyor.

"Kesinlikle kundaklama," diye cevaplıyor Sutton, alaycı bir sesle. "Barın dışında kameralar vardı ama heriflerin maskeleri takılıydı."

"Bu berbat."

"Öyle, ama kimin yaptığını bilmiyor değiliz." Sutton kibirle burnunu çeker. "Bunun bir önemi yok zaten. Patronlarının çok *kızgın olduğu söyleniyor*. Güney Yakası konusunda nasıl olduğunu bilirsin. Kendi bölgelerinde çizgiyi aştılar. Onlara her ne yapacaksa, muhtemelen Kontların bulabileceği herhangi bir intikamdan daha iyidir."

Autumn merak ediyor, "Ne yani, Perez onu bırakacak mı?"

Sutton güler. "Şüpheli. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz. Onu iki kez alt ettiler. Ama benim oğlum sabırlıdır. Bekleyecek, güzel ve

sabit."

Sohbet tekrar mezuniyet balosu planlamasına kayıyor ve onlar gidene kadar saklanıyorum. Perez'in hâlâ intikam almayı planladığını bilmek avuçlarımı terletiyor ve ilk kez bu takip cihazının derimin altına yerleştirilmiş olmasına aldırmıyorum. Lordlar kesinlikle düşman edinmenin bir yolunu buluyor. Kontları biliyorlar. Ted'i bilmiyorlar.

Acaba hangisi önce onlara ulaşacak?

Tristian yanaşmak için tam o anı seçti. Camları içeriyi göremeyecek kadar renkli ama kapıyı açar açmaz müziği çalmaya başlıyor. Müziğin sesini kısmak için uzanıp yolcu koltuğuna vuruyor. "Atla bakalım."

Katı bir şekilde, kasıklarına kötücül bir bakış atarak itaat ediyorum. İronik olan şu ki, birdenbire, keşke beni Rath alsaydı diyorum. Buradaki her gün, en az nefret edilen Lord'dan en az nefret edilen Lord'a doğru sallanan, acı verici bir maymun çubukları seti gibiydi. Beynim skoru hesaplamaya devam ediyor, kazanan ayrıştırabildiğimden daha hızlı değişiyor. Her ihlalinde, *bu kadar olduğunu* düşüneceğim - hiçbir şey onu en kötü kötülükten daha az gösteremez. Ama sürekli yanıldığım kanıtlanıyor.

Bazen, içlerinden biri bana yumuşak ve uyumsuz bir şey göstererek, belki de herkesin -hatta bu sert, zalim adamların bile- hem aydınlık hem de karanlıktan oluştuğu gerçeğiyle yüzleşmemi sağlıyor. Ama bazen, içlerinden biri beni daha fazla, daha iyi, daha haince incitiyor, her vahşet eylemiyle çıtayı düşürüyor.

Bu ikisinin garip bir karışımı.

Tristian'ı bana izleyiciyi yerleştirdiği için asla affetmeyeceğim ama aynı zamanda dün gece Rath'a olan hislerimi de karmaşıklaştırdı. Beni manipüle etme yeteneğinin fazlasıyla farkındayım ama küvetteki hali, beni kucaklayıp kendine çekmeye hazır hali hiç de yapay görünmüyordu.

Bana iyi geceler dileyip beni yatakta bitkin ve şaşkın bir halde bıraktığında gözlerinde o kasvetli bakış da yoktu.

Tristian'ın burnunda bir güneş gözlüğü var, bileği direksiyonun üzerinde gevşek duruyor. "Nasıl gitti?"

Cevabım kısa. "Peki." Arabayla bir yere gidip gitmeyeceğini merak ediyorum, böylece ona tekrar yol verebilirim. Brownstone'a eve dönerken bir şeyler yapmaya zahmet edemeyecek kadar yakınız, ama dolambaçlı bir yoldan gidebilir. Şüphesiz kalabalık bir yere.

Duraklıyor, gözlüğün arkasından beni izliyor. "Hâlâ kızgın mısın?"

Sessizliğimi koruyarak kampüse bakıyorum.

İç çekerek vitesi kavradı ve geri çekerek otoparktan çıktı. "Biliyor musun, ben de kızgın olabilirim." Ağzı gergin, mutsuz bir çizgiye dönüştü. "Bir kere bile yatağımda yatmadın. Rath'la yatacaksın. Seni incitse bile Killer'la yatacaksın. Ama ben?" Vitesi öfkeyle yukarı itiyor ve ben irkiliyorum. "Hiçbir şey alamıyorum. Ve neyin berbat olduğunu biliyor musun?" Sanki bir cevap bekliyormuş gibi bana bakıyor. Bütün gün burada olurduk. "Seninle ilgilenen benim. *Benimle*. Yaptığım her *şey* -ki bu seni kızdırabilir ama doğru- seni elimde tutmak istediğim için."

Beni tut.

Beni mutlu

edemez. Beni

güvende tutmaz.

Sadece *beni* tut.

Gevşek, umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Neden beni yatağında uyutmuyorsun? Killian öyle yapıyor."

Avucunu direksiyona vurarak kükrüyor, "Seni yapmak istemiyorum!"

O kadar sert irkiliyorum ki tüm vücudum sıçrıyor. Killian'la olan kavga dışında, Tristian'ın daha önce hiç bağırdığını duymamıştım. Boğazımda sert ve panik dolu bir şeylerin yükselmesine neden oluyor. Derin bir nefes çekişini, burun deliklerinin genişleyişini iri gözlerle izliyorum.

Yumuşak bir küfür savurur ve parmaklarını sarı saçlarında gezdirmek için uzanır. Yavaşça, "Ben Killian değilim." diyor.

Bağırmaktan mı yoksa onunla yatma emrinden mi bahsettiğinden emin değilim ama "Tamam," diyorum ve kendimi daha az bağsız hissetmiyorum.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bana başkası olsa özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Bağırmamalıydım."

Yutkunarak gözlerimi pencereden dışarı dikiyorum. "Sorun yok."

"Hayır, öyle değil. Seni korkuttum ve bu..." Bizi eve götüren caddeye dönüyor ve benden yola doğru ileri geri baktığını görebiliyorum. "Dün haklıydın. Rath'a Leydimiz gibi muamele görmekle ilgili söylediklerinde. Bazı şeyleri bize söyleyebilirsin, biliyorsun."

Zayıf bir kahkaha attım. "Yapamayacağım pek çok şey var."

"Evet, var," diye kabul ediyor ve evin önündeki noktaya dönüyor. "Ama bu onlardan biri."

Arabayı park edip kontağı kapatırken göz ucuyla onu izliyorum. Orada öylece duruyor, camdan dışarı bakıyor, yüzü çalkantılı ve dalgın, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi.

Ya da benim bir şey söylememi umuyor gibi.

Bunu anlıyorum... farkındalık. Şu anda elimi uzatsam ve aradaki boşluğu kapatsam, sanırım rahatlardı. Mutlu olurdu. Çünkü şu anda bariz bir şekilde *mutsuz*.

Her nasılsa, davranış biçimim bunu yapabilecek

güce sahip. Ne kadar tuhaf.

Bunun neden, nasıl ya da ne zaman olduğundan emin değilim. Tristian'ın beni bir insandan çok bir nesne olarak önemsediği çok açık. Sıcak ya da soğuk olmam onun için neden önemli olsun ki?

Bu teoriyi test ederek, hâlâ vitesin üzerinde duran eline uzanıyorum ve avucumu hafifçe parmak eklemlerinin üzerine koyuyorum. Kıpırdamadan duruyor ama gözlerinin ellerimize kaydığını, kaşlarının arasındaki o somurtkan yarığın anında kaybolduğunu kaçırmıyorum.

Tanrım.

Çok kolay.

Elini çeviriyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Hey," diye fısıldıyor ve kolumu hafifçe çekiştiriyor. Bakışlarıyla buluşmak için döndüğümde, o mavi gözler bana alev alev bakıyor. "Beni affediyor musun?"

"Bağırdığın için mi?" Ben soruyorum. Yalan söylememe bile gerek yok. "Evet." Gözleri dudaklarıma kaydı. "Peki ya diğer şey için?"

Ona dik dik bakıyorum. "Beni, kendi akıl sağlığım için tutunduğum ince özgürlük kaplamasını etkili bir şekilde ortadan kaldıran bir mikro çipten geçmeye zorladığın için seni affediyor muyum?" Gülümseyerek cevap veriyorum. "Hayır, sorduğun için de siktir git."

Gözleri sertleşir. "Bunu senin için yaptım-"

Parmaklarımı ağzının üzerine koyarak sözünü kestim. "Bunun benim iyiliğim için olduğu hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum. Bu konuda kızgın olabilirim, Tristian. Beni bir şey hissetmemeye zorlayamazsın ve beyninde delik açan çarpık mantığı görmem için beni ikna edemezsin." Elimi bıraktım, anlamasını diledim. "Bu benim kontrol edemediğin bir parçam. Bununla başa çıkmak zorundasın."

Bir an için onunla konuşmaya çalıştığım için deli olduğumu düşündüm. Bu daha fazla incinme ve aşağılanmaya giden bir yol. Takip cihazı, belli ki onu suçlamama izin verilmeyen şeylerden biriydi.

Gözleri yüzümü arıyor. "Ama bundan hoşlanmıyorum."

Bu kadar açık bir şekilde söylenen bu yanıt karşısında gerginliğimin bir kısmı omurgamdan akıp gidiyor. "Sen de böyle hissetmekte özgürsün. Ama bence korkak, küçük bir Stepford robotunu Leydiniz olarak isteseydiniz, başka birini seçerdiniz."

"Haklısın," diyor uzun ve düşünceli bir anın ardından. Elimi kaldırıyor, bileğimdeki kelepçeye bir öpücük kondururken bakışlarımı tutuyor. "Yine de sana ikramda bulunmama izin verecek misin?"

Yüzüm düştü. "Oh." Tepki karşısında kafası karışmış görünüyordu ve fermuarına uzanıp "Burada mı istiyorsun?" diye sorduğumda kafası daha da karıştı.

Bileğimi tutuyor, kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sen istemedin mi..." Şaşkınlıkla ona baktım. "Ağzımı istediğini söylemiştin."

İfadesi karardı ve sonra alçak sesle ve muzipçe kıkırdadı. "Tatlım, tabii ki ağzını istiyorum. Ama aklımdaki ikram bu değildi."

Yüzüm utançtan kızarıyor. "Oh."

"Hadi," diyor, kapısını açarken heyecanlı görünüyor. "Sana göstereceğim."

Uzun süre ona baktım, hareket edemedim.

Göğsüm aynı anda işleyemeyeceğim kadar çok duyguyla dolup taşıyor. İnançsızlık, çünkü yanılıyor olmalı - bunun benim olmasına imkân yok. Bu bir şaka, bir numara. Asıl sürpriz içeride bekliyor ve o kadar da çekici olmayacak. Sonra bir şüphe ve korku dalgası hissediyorum, çünkü buna bağlı olması gereken koşulları hayal bile edemiyorum. Ondan sonra kalp ağrısı geliyor. O kadar yoğun bir keder ki sanırım boğulabilirim. Çünkü *Tanrım,* bunu istiyorum.

Tristian'ın kolları arkadan belime dolanıyor, kulağımın altına bir öpücük konduruyor. "Hoşuna gitti mi?"

"BEN..."

Nutkum tutuldu.

Omzuma bir gülümseme gömüyor. "Bütün günümü mükemmel olanı aramakla geçirdim. O koyu kiraz kırmızısını gördüğüm anda, onun benim tatlı küçük Kiraz'ıma ait olduğunu anladım."

"Benim mi?" Dilim kuru ve ağır hissederek soruyorum. "Gerçekten benim mi?"

"*Gerçekten* senin," diyor ve arabaya doğru yürümek için uzaklaşıyor. Tamamen kırmızı değil. Aslında çoğunlukla düz, mat bir siyah. Ama üzerinde zarif bir şerit var.

kapılar boyunca süpürür, kaputu ve tavanı keser, bu derin, canlı bir kırmızıdır. Tristian arabaya bakıyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. "Kuşkusuz, kaslı araba beni çağırdı çünkü ben hırıltıyı ve hızı seven kırmızı kanlı bir adamım, ama geçen gece Porsche'mi beğenmiş görünüyordun. Kızların genelde yaptığı gibi de değil. Pahalı ve parlak olması umurunda değildi. Sadece kaputun altındaki gücü sevdin." Bana dönüp bilmiş bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

Bunu fark ettiğine bile inanamıyorum.

Colorado'da terk ettiğim için pişman olduğum tek şey olan eski arabama hiç benzemiyor. O eski bir arabaydı. Eski ve paslıydı ama hızlı ve doğruydu. Bazı günler beni bir arada tutan tek şeydi, ıssız bir otoyolda kükreyerek ilerliyordum, kendimi o kadar özgür hissediyordum ki göğsüm olasılıklardan dolayı ağrıyordu.

Bu sanki bir dergiden fırlamış gibi. Şık ve kusursuz ve... "Bu bir Dodge

Charger," diyorum, hâlâ şaşkınlıkla. Bana bir araba verebilirdi.

sadece yarı sürülebilir pas yığını ve ben de aynı şekilde şok olurdum. Ama bu?

Kollarını iki yana açmış, sinsi bir yakışıklılıkla bakıyor. "Oldukça tatlı, değil mi?"

"Tristian, bu..." Başımı sallıyorum, korku hızla kazanan duygu haline geliyor. "Bu kadarı da fazla."

Bunu hak edemem.

Karşılığında ne yapmamı isterse istesin, buna değmeyecek.

Muhtemelen.

"Senin için mi?" diye soruyor, önümde durarak. Uzanıp bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Asla."

Kalın kalın yutkunarak sormak zorundayım. "İpler nedir?"

Beni izlerken kaşları birbirine çarpıyor. "Takip cihazının senin için bir ihlal olduğunu anlıyorum. Sadece her şeyin o kadar da kötü olmadığını anlamanı istedim." Başını Charger'a doğru eğiyor. "Özgürlüğünün bir kısmını geri vermemize yardımcı olabilir, anlıyor musun?"

Bir süre şaşkın şaşkın ona baktıktan sonra, "Yani diyorsun ki... Ben zaten bedelini ödedim?" diye soruyorum ve o da bana şaşkın bir bakış atıyor.

"*Bedeli yok,* Öykü," diyor kalçalarımdan tutup beni kendine çekerek. "Bu bir hediye, çünkü bir Lord Leydisi için bunu yapar. Eğer karşılığında bir şey bekleyip beklemediğimi soruyorsan, o zaman... haklısın." Sözleri karşısında midem bir tuğla gibi çöküyor, boynuma bir öpücük kondururken öylece durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar hayal kırıklığına uğruyorum. "Gülümsemelisin" diye fısıldayarak orada kalıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Gülümse."

Başını sallayarak, "Hepsi bu kadar. Senden istediğim tek şey bunun tadını çıkarman. Böyle tatlı bir arabanın kıymetini bilecek bir hanımefendiye ihtiyacı var, öyle değil mi?" Elini cebine atarak bir çift anahtar çıkardı. Onları önümde sallandırıp bekliyor.

Onları elimden alma ihtimaliyle avuçlarım terliyor, bu yüzden kaçınılmaz olana hazırlanarak, halıyı altımdan çekip alması için ona çok fazla fırsat vererek onlara usulca uzanıyorum.

Ellerim tuşlara yaklaştığında içimde bir şeyler c a n l a n ı y o r , nabzım hızlanıyor.

Tristian bir şekilde bunu görüyor ve dudakları hoşgörülü bir sırıtışla kıvrılıyor. "Hadi ama. Bir tur atmak istediğini biliyorum."

Görmediğimden değil. Bu muhtemelen başka bir manipülasyon taktiği. İstediğim bir şeye sahip olmak, benden alabilecekleri bir şeye sahip olacakları anlamına geliyor. Bu onlara koz verir. Kontrol. Umutlanmamalı ya da bağlanmamalıyım. Bunu açıkça olması gerektiği gibi bir rüşvet olarak görmeliyim. Geri dönüp beni ısıracak. Bunu biliyorum.

Ama hayat sert, soğuk ve acımasız ve sanırım ben de çocuklarla aynı durumdayım, sürekli olarak aydınlıktan karanlığa çıkmak zorundayım, bir sonraki maymun çubuğuna ulaşabilmek için her türlü iyiliğe sımsıkı sarılıyorum.

Bu hafif. Bu

iyi bir şey.

Anahtarlara bakıyorum, yüzümün isteksiz bir sırıtışla çatladığını hissediyorum.

"İşte burada," diye fısıldıyor, çenemin altına bir parmak eklemini sürterek. "Üstüme koy, hm?" Yanağını okşuyor, onu öpmek için zıpladığımda kaymağı yiyen kedi gibi sırıtıyor. "İşte benim iyi kızım. Bu şeyi halledebileceğini düşünüyor musun?"

Gömleğinin yakasından güneş gözlüklerini çıkarıp takıyorum. "Sanırım idare edebilirim."

Yüzümdeki zorlukla dizginlenmiş sabırsızlığa gülerek sormama izin vermiyor. "Git hadi. Bir saat içinde dön. Diğerleriyle birlikte seni idare ederim." Kıçıma bir tokat atıyor ve beni yoluma gönderiyor.

Arabanın kapısını açıp saygıyla direksiyona geçtiğimde, yolcu koltuğunda beni bekleyen bir şey fark ediyorum: Bir düzine güneşli papatya. Dikiz aynasından sarkan bir kafatası var, süslü ve yepyeni, bunun bir Leydi'nin arabası olduğunu işaret ediyor.

Tamam, belki Tristian en *kötüsü*
değildir. Şimdilik.

Bu oyun öncesi parti ile ilki arasında temel bir fark var. Killian'ın beni kardeşliğin önünde ona sakso çekmeye zorlaması sayesinde buradaki her erkek kim olduğumu çok iyi biliyor. Ayrıca tamamen sınır dışı olduğumu da anlıyorlar. Partide yürürken kimse beni rahatsız etmiyor, hala daha önce aldığım sürücünün vızıltısını hissediyorum.

Araba tekerlekler üzerinde seks.

Avuçlarımın altındaki saf, su katılmamış güç.

Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama dün bana arabayı almak için takip cihazını alıp almayacağımı sorsalardı, bunu düşünmek zorunda kalabilirdim.

Sert.

Arka yollara gitmiştim, onu gerçekten açmıştım, onunla tanışmıştım. Debriyaja her basışımda "Merhaba, benim adım Öykü" diyordum ve vitesleri her değiştirdiğimde araba da bana "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Öykü" diye karşılık veriyordu. Aynaları ayarladığımda, "Sanırım çok iyi arkadaş olabiliriz," diyordum ve pedala bastığımda, "Sanırım haklısın," diye cevap v e r i y o r d u .

Bu gece görevlerim olmasaydı, gençliğimde zar zor tanıdığım arka yolları keşfetmek için hala orada olacaktım.

Rath ana odanın köşesinde, çenesi bir parça sakızın etrafında tembelce çalışıyor. Canının sigara çektiğini ama dizüstü bilgisayarını ve müziği bırakıp sigara içmek için dışarı çıkmak istemediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. Dün geceyle ilgili hâlâ biraz huzursuzum. Bana davranış şekli hakkında. Açıkça kızgın olmasına rağmen bunun acısını benden çıkarmaması konusunda. Videoları hiç bulmamış olsaydım, sanırım dün gece beni kaçınmış olduğum için minnettar olduğum bir duygu kanyonuna itecekti. Açıkçası, perdenin kalkması daha iyi, ama bir parçam yalanı kabul edebilmeyi diliyor. O gece onu seçebilirdim. Benim için yaptığı planlar.

Mükemmel olurlardı.

Tam da onun istediği gibi seks yapabilirdik ve bunun nasıl gelişeceğini çok iyi görebiliyordum. İkimiz bütün gün onun yatağında yuvarlanır, birbirimizin vücutlarını öğrenirdik. Sonra, yorgun ve dağınık olduğumuzda, belki duş alırdık ya da banyo yapardık. Bayan Crane bize yiyecek bir şeyler getirebilirdi. Belki ben onun tabağından yemek çalarken Rath bana piyanoda bir şeyler çalardı. Belki de konuşurduk, sessiz ve yakın, sırlar terli, hassas tene bastırılırdı. O odadan değişmiş bir insan olarak çıkabilirdim. Bağlanmış bir insan. Düşmenin kıyısına o kadar yakın bir insan ki kendimi geri çekmem imkansız olurdu.

Harika, heyecan verici ve korkunç derecede sahte olurdu.

Rath kucağına kayana kadar geldiğimi görmüyor, müziğe o kadar dalmış ki bu istiladan irkiliyor. Gözlerinde bir anlık kızgınlık beliriyor ama ben olduğumu anlayınca bir anda kayboluyor.

Beni alçak sesle, "Vişneli" diye selamlıyor ama sözlerine rağmen kolu belime dolanıyor ve beni kendisine bağlıyor.

"Bu gece tatlı olmaya karar verdim aslında." Getirdiğim birayı ona uzatıyorum, henüz terlemeye başlamayacak kadar soğuk.

Yutkunurken gözleri göğüs dekolteme kayıyor. Her gün onun için giyindiğimi düşünürsek, Tristian beni nasıl Rath ve Killian'ı kayırmakla suçlayabilir bilmiyorum.

"Eminim öyledir," diye cevap veriyor ve beni kalçasından yukarı çekmek için belimi kavrayışını ayarlıyor. Sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltmasına rağmen koyu renk gözleri odayı tarıyor. "Sana bir araba da alabilirdim, biliyorsun."

"Gerçekten mi?"

Alay ederek birayı yere bırakır. "Yok artık. Mercer parası dipsizdir. Rathbone parasının hem tabanı hem de tavanı vardır ve arada pek yer yoktur."

Kaşlarım vahiyle kalktı. Hep onun da diğerleri kadar varlıklı olduğunu düşünmüştüm. "İki taneye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Hm." Yüz ifadesi onun için bile son derece düşünceli, bu yüzden test etmeye karar verdim. Tristian üzerinde kullandığımın aynısı.

Yanağını kavrayıp onu kendime çeviriyorum ve sonra dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. Öpücüğü söz verdiğim gibi tatlı tutuyorum, piercinglerin arasından dudaklarını nazikçe koparıyorum. O da beni kendine çekip diliyle dudaklarımı aralayarak karşılık veriyor, açgözlülükle ağzımın içine dalıyor. Tadı bira ve tarçın gibi ve dilinin altında sıkışmış sakızı hissettiğimde, onu kendim için çalıyorum ve geri çekiliyorum.

"Teşekkürler," diyorum ve uzaklaşırken sakıza birkaç şaplak atıyorum.

Gözleri, saatlerce sırıtacağım aptal bir bakışla geri çekilişimi takip ediyor.

Sonra oyun odasına giriyorum, Tristian barın yanındaki bir masada kart dağıtıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve aptal gibi görünen bir grup üyenin etrafını sarmış, bu da muhtemelen tüm paralarını aldığı anlamına geliyor.

Tristian gözümü yakalıyor ve tutuyor, başparmağının ustaca bir hareketiyle kartları karıştırıyor. "Toparlansanız iyi olur çocuklar. Gizli silahım az önce içeri girdi: Leydi Şans."

Adaylar teker teker dönüp beni izliyor. Onlarla biraz daha kolay. O gece hiçbir üye bodrumda değildi, bu yüzden benim hakkımda bildikleri tek şey dokunulmaz olduğum. Ancak yaklaştığımda her biri ayağa kalkıyor, bu da beni hazırlıksız yakalıyor ve gerilmeme neden oluyor. Aslında biraz ürkütücü. Bir an için kaçmak üzere olduklarını düşündüm, ama bunun yerine sadece... beklediler. Beni bekliyorlar. Oturmamı.

Kaçmıyorlar.

Centilmenlik yapıyorlar.

İçlerinden biri şapkasını bile çıkarıyor. Hızlı, panik bir hareket, sanki çıkarması gerekip gerekmediğinden emin değil ama işi şansa bırakmamaya karar veriyor. Sahne o kadar gerçeküstü ki, söyleyecek bir şey bulamadan uzun bir süre onlara bakıyorum.

Tristian beni bileğimden tutup kendine çekiyor ve kucağına sürüklüyor. Sanki bir düğme çevrilmiş gibi, hepsi koltuklarına geri gömülüyor. Bir süre Tristian'ın bir birinci sınıf öğrencisini iki elli dolarlık banknotla ustalıkla ayırmasını izliyorum. O gittikten sonra, huysuz bir ikinci sınıf öğrencisi elini deniyor ve üç yirmiliği o kadar hızlı kaybediyor ki, Tristian onları cebine sokmadan önce zar zor görebiliyorum. Arada bir eğilip kulağımın arkasına bir öpücük konduruyor ya da sırtıma yaslanmış saçlarımı okşuyor.

Son kurban da parasını kaybettikten sonra Tristian barmeni yanına çağırır ve "Bunu dene" der. Bir içki uzatır. Yakut kırmızısıdır ve içinde iki kiraz vardır.

üstünde yüzen. "Bu sizin özel kokteyliniz olabilir."

"Ah, muhtemelen yapmamalıyım," diye kekeliyorum. Bu adamların yanında hislerimi bastırmak akıllıca görünmüyor.

"Sadece bir yudum." Önce bir yudum alır ve dudaklarını yalar. "Sanırım hoşuna gidecek.

Çok tatlı, tıpkı senin gibi."

Yüksek sesli kahkahalar odanın içinde yankılanıyor ve ben de bakıyorum. Killian şöminenin yanında üç kızla çevrili. Son partiden farklı kızlar ama yine de tam onun istediği tipler. Sarışın, bronz tenli, büyük göğüslü, kısa etekli. Benim tam zıttım. Biri eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor ve içimde bir kızgınlık titreşimi beliriyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım.

Tristian gözlerimi takip ederek sahneye bakıyor. "Cherry, Killian ve onun oyun öncesi şeyleri için heyecanlanmamalısın. Deli gibi batıl inançları var. Neredeyse sakat bırakıyor."

Uzaklara bakmadan önce gözlerim kısılıyor. "Geçirdiğim haftadan sonra, Killian ne tür boşluklar eklemiş olursa olsun, sözleşmeyi bozmamalı."

Tristian, "İşler o şekilde yürümüyor," diyor.

"Tabii ki işe yaramıyor. Ne zamandan beri bu boktan durumla ilgili herhangi bir şey benim lehime işliyor?"

İçkiyi ondan alıyorum ve büyük bir yudumda içiyorum. Dilimde tatlı, boğazımdan aşağı inerken baharatlı-tarçınlı, sakız gibi. Kirazları koparıp ağzıma attıktan sonra boş bardağı onun eline geri itiyorum. "Başka var mı?"

Kaşlarını kaldırdı ve bardağı barmene uzattı. Bir dakika sonra bir içki daha aldım. Tadı ilkinden daha güzel. Çabucak içiyorum ve uzatıyorum. "Biraz daha."

Tristian bana onaylamayan bir bakış atıyor. "Tatlım, böyle devam edersen kafayı bulacaksın. Ne kadar küçük olduğuna bir bak. Muhtemelen bir gerbil metabolizmasına sahipsin."

"Mercer," diyorum soyadını kullanarak, "geçen hafta içinde kaçırıldım, bekaretimi üvey kardeşime kaybettim, yüz elli bin dolarlık bir arabayı ateşe verdim, derimin altına lanet bir takip cihazı yerleştirildi ve kampüsteki en kaltak kızlarla aptal bir mezuniyet balosu yardım etkinliği düzenlemeye zorlandım. Burada kafayı bulmayı benden daha çok hak eden bir kişi söyleyin."

Sanki tartışacakmış gibi kaşları aşağı doğru eğiliyor. Ama tartışmıyor. "Tamam, beni yakaladın," diye kabul ediyor ve barmene bakıyor. "Bir sonraki duble olsun."

"Bir üçlü," diyorum, şimdiden vızıltıyı hissediyorum. Odanın diğer ucundaki Killian ve fahişelerine bir kez daha bakıyorum ve kolumu Tristian'ın boynuna doluyorum.

"Onun sorunu ne biliyor musun?" Bir kiraz daha yiyip parmaklarımı yalayarak soruyorum.

Tristian bu jest karşısında eğlenmiş görünüyor ve bakışlarını gömleğimin altına sabitliyor. "Eminim bana anlatacaksın."

"Şımarık, hak sahibi ve saplantılı biri."

Bir kaşını kaldırıyor. "Az önce bu odadaki her erkeği tarif ettiğine eminim Cherry. Killian'ın farkı, *sana kafayı* takmış olması. Yıllardır öyle."

Gözlerimi deviriyorum, alkolün sıcaklığını tenimin altında hissediyorum. "Benden nefret ediyor. Annemin araya girdiğini ve babasının ilgisini dağıtarak onun mükemmel, şımarık küçük hayatını mahvettiğini düşünüyor. Bana kafayı takmış değil. Sadece beni cezalandırmaya kafayı takmış durumda."

"Ne derler bilirsin," burnunu ensemde gezdiriyor, "aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır. Killian Payne bu çizginin üzerinde, senin üzerinde olmayı sevdiğinden daha da sert bir şekilde duruyor."

Likör kan dolaşımıma karışıyor ve oda bulanıklaşıyor. Uzun zamandır ilk kez kendimi ağırlıksız ve gevşek hissediyorum - ottan bile daha fazla

Dün gece Rath ile. *Tanrım*. Takipçileri, rüşvetleri ve oyunlarıyla bu adamların canı cehenneme.

Tristian'ın kusursuz yüzüne, keskin çenesine ve mavi gözlerine bakıyorum. "Nasıl oldu da beni henüz becermedin?"

Kaşları alnına doğru yükseliyor. "Yapmamı ister misin?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim, bardağımdaki kirazı kopardım. "Killian kirazımı patlattıktan sonra beni kendinize alacağınızı düşündüm. Birinizin saldırmasını bekleyip duruyorum. Başımı ağrıtıyor."

Tristian çenemi kaldırıp beni bakışlarıyla buluşmaya zorlamadan önce bir süre sessizlik oldu. "Oh, bunu düşündüm. Defalarca." Yavaş bir öpücük çalmak için öne doğru eğiliyor. Bu öpücüğün iffetli doğası, daha sonra söylediği sözlerle yalanlanıyor. "Seni yatağıma atmayı ve adımı haykırmana neden olacak kadar sert bir şekilde içine girmeyi düşündüm. Seni kanepenin kenarına domaltıp -şuradaki- diğer ikisine seni içime alırken izletmeyi düşündüm. Bunu milyonlarca farklı şekilde yapmayı düşündüm."

O sahneler gözümün önünden geçiyor, midemde sıcaklık birikiyor. "Peki neden yapmadın?"

"Belki de iyileşmeni bekliyorumdur." Ağzımı yalıyor, dili ağzımın içinde geziniyor. "Ya da belki soruma 'bilmiyorum' yerine 'evet' diye cevap vermeni bekliyorum."

Tristian Mercer, benim rızamı önemsiyor musun?

Ani kahkaham karşısında dudakları yukarı kalkıyor. Eğlenen bakışları odada bir kişiden diğerine geçene kadar bakışları üzerimize çektiğimizi fark etmiyorum. "Bu komik mi?"

Başımı salladım, hırıltılı bir şekilde. "Aman Tanrım, bu çok komik." Neyin bu kadar komik olduğunu hatırlamakta güçlük çekerek ama komik olduğunu bilerek yanımı tutuyorum.

Kıkırdayarak başını sallar. "Tamam, iyice kafayı bulmuşsun. Kalkıyoruz."

Beni ayağa kaldırdığında tökezliyorum, ama kolları anında orada oluyor, beni yakalıyor ve yakınına sürüklüyor. "Oh, hayır." Başımı avuçluyorum, gözlerim kamaşıyor. "Her şey allak bullak oldu."

"Eminim öyledir." Benimle aptalmışım gibi konuşuyor. Çocukmuşum gibi.

"Neden şimdi yapmıyorsun?" diye sorduğumda merdivenlere henüz varmıştık. Sanırım bu şekilde yapabilirim. Her an olabilirmiş gibi hissetmeyi bırak. Sonunda en ufak bir huzur duygusuna sahip olurum. "Beni bu gece becerebilirsin. Evet diyeceğim."

Merdivenleri ağır ağır çıkıyor, neredeyse beni taşıyor. "Kanındaki yüksek alkol oranı yüzünden böyle konuşuyorsun, tatlım."

Koridorda merdivenlere doğru bana yardım ediyor ama bacaklarım tutmuyor. "Oops."

Beni kaldırıyor ve kütüphaneye dönüp deri bir koltuğa oturmama yardım ediyor. Sandalyenin üzerine örttüğü yumuşak bir battaniyeyle üzerimi örtüyor ve gözlerim kapanıyor. Sanırım bu seksten çok daha iyi bir şey. Dudaklarını alnımda hissediyorum, yumuşak bir öpücük tenime bastırıyor. "Yakında, Tatlı Kiraz. Yakında benim olacaksın."

12

KILLIAN

"YUKARI ÇIKACAK MIYIZ?" Monica soruyor. Sıkı vücudu yanıma yapışmış, kalçaları müziğin ritmiyle dalgalanıyor. Salon tıklım tıklım, herkes Perşembe gecesi dışarıda olmanın heyecanını yaşıyor. Monica'nın göğüsleri yan tarafıma sürtünürken başka bir kız bana bira ikram ediyor. Bütün gece hepsiyle oynadım. Geçen sefer kaldıramadığımda itibarım darbe almaya çok yakındı. Bir daha böyle bir sorun yaşamadım - ne üst kattaki salonda Story'yle kurak dönemimi bozduğumdan beri, ne de onun bekâretini talep ettiğimden beri.

Tek eşliliğe hazır değilim ama bugünlerde sadece bir kız sikimi kaldırıyor.

İşin kötü tarafı da bu değil mi? Beni sertleştiren tek kız aynı zamanda beni o kadar öfkelendiriyor ki ona bakmaya bile zor dayanıyorum. Geçen gece beni isteyebileceği için bana sarıldığını düşünerek tam bir aptallık ettim. Şimdi ne olduğunu anlıyorum. Sadece başka bir numara. Sadece on üç saat sonra, Marcus bana onun o yaşlı sapık Cartwright'la ilişkisini anlatıyordu. Eski alışkanlıklar zor ölüyor, ha?

Tristian'ın tekrar gözüne girmesi için kırk bin dolarlık bir arabaya ihtiyacı olduğunu düşünürsek, öyle olmalı. Orospu gerçekten de orospu ağacından uzağa düşmüyor, değil mi? Bunca zaman sonra, hala ona para atacak bir aptal arıyor. O aptalın ben olmayacağıma emin olabilirsin.

Her neyse, onun bakışlarını ve soğuk omuzlarını alacağım. Tristian'ın kucağına oturup bir sürtük gibi kıkırdamasını izleyeceğim. Geceleri yatağıma yattığımda onun Rath ile yatmayı seçtiğini bileceğim.

Benim olanı alacağım.

"İstersen burada kalabiliriz," diyor Monica cevap vermediğimde, elimi tutup göğüslerinin hemen altına yerleştiriyor. "Oh, hey! Arkadaki jakuziye ne dersin?"

Bu kıza bakıyorum. Sarı saçlarına. Bronz teni. Yeşil gözlerine. Onunla daha önce birlikte olmadım ama hareketlerinden bu gece buraya beni memnun edecek kişi olduğu konusunda kendinden emin bir şekilde geldiğini söyleyebilirim. Farkında olmadığı şey, onun gibi kızların benim gibi bir erkeği düzeltemeyeceği. Eskiden bir denerdim, nasıl sonuçlanacağını görürdüm, ama şimdi anlıyorum. Başka bir şeye ihtiyacım var. Artık fantezimi gerçekten yaşadığıma göre - üvey kız kardeşim altımda, uysal, sıcak ve ıslak - geri dönüşü yok.

Her neyse, yeni bir oyun öncesi ritüelim var ve bu sürtüklerin hiçbirini içermiyor.

"Teklifin için teşekkürler ama bu gece dışarıdayım." Bir rehin yanımdan geçerken onu yakaladım ve kıza çenemi salladım. "Eminim oğlum Tucker size iyi vakit geçirtmeyi çok isterdi." Diğer iki kız reddedilmem karşısında suratları asık ve üzgün görünüyor. Oyun öncesi sikişlerimden biri olmak bir onurdur. Tucker'ın omzunu okşadım. "Öyle değil mi?"

Tucker eline altın yumurtlayan tavuğu almış bir çocuk gibi görünüyor. Daha önce yüzlerce kızı tavlamasına yardımcı olduğuna emin olduğum o sevimli sırıtışıyla sırıtıyor ve yavaş bir sesle, "Siz güzel hanımları eğlendirmekten onur duyarım," diyor.

Tucker'ın bu kızlara benden daha iyi davranacağına hiç şüphe yok, bu yüzden onlara elimi uzatıyorum ve Story'yi aramak için kalabalık odaya dalıyorum. O ve Tristian barın yanında flört ediyor ve içkilerini yudumluyorlardı. Onun için bir çift dar ganimet şortu ve daha da dar bir FU atlet giymişti. Onlar gözden kaybolmadan önce bana doğru kaşlarını çatması gözümden kaçmadı.

Kıskandın mı yoksa kızdın mı?

İki ihtimal de sikimi kaldırıyor.

Rath DJ'lik yapıyor ve parmaklarımı şıklatarak dikkatini çekiyorum. Bir kulaklığı kaldırdı, ben de "Cherry nerede?" diye sordum.

"Tris'in onu koridora götürdüğünü gördüm. İçkileri deviriyordu." Kütüphaneyi işaret ediyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyorum sırtını sıvazlayarak. Bu partilerde müziği yönetmeye bayılır, eklektik zevkini kardeşliğin geri kalanının üzerinde tutar. Tristian'ı bilardo masasının yanında, elinde ıstakasıyla görüyorum ve oraya doğru ilerliyorum. "Nerede o?"

"Kahretsin, dostum." Kimden bahsettiğimi biliyor, başıyla merdivenleri işaret ediyor. "Bizim kız çok sarhoştu, ben de onu odasına kadar taşımaya çalıştım. Ama başaramadık. Onu kütüphanede kanepede baygın halde bıraktım."

"Onu yalnız mı bıraktın?" Soruyorum, öfkem içime işliyor. "Erkek öğrenci yurdu soysuzlarıyla dolu bir evde baygın halde mi?"

Tristian gözlerini devirir. "Dostum, sen kiminle konuşuyorsun ki? Dernekteki bütün telefonları kırdıktan sonra kimse bizim Leydi'ye yanaşmaz. Orada evler kadar güvende."

Haklı olduğu bir nokta var.

"Dua etsen iyi olur."

"Çok endişeleniyorsan git bir bak." İçkisinden bir yudum alır ve duraklar. "Aslında ben de seninle geleceğim." Kızın güvende olduğuna dair tüm palavralarına rağmen, onu biraz endişelenmeye ikna ettiğimi görebiliyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, Tristian bu konuda hepimizden daha iyi. Önemli olanla ilgilenmek.

İnsanları mutlu etmek. Önem verdiği şeyleri korumak. Onun hayatı konusunda ona herkesten daha çok güvenirim.

Ben bile.

Koridorda ilerleyip misafir yatak odalarına açılan birkaç kapalı kapıyı geçiyoruz. Hemen hemen sadece doğaçlama sevişme alanları olarak varlar ve böyle partiler sırasında ilk gelen ilk hizmet alıyor. Birinin arkasında kıkırdamalar duyuyorum ve Tucker'ın kızlara iyi vakit geçirttiğini varsayıyorum. Evin kütüphanenin olduğu bölümü kardeşlik etkinlikleri sırasında yasak, Bayan Crane'in bütün bir hafta sonunu masa çekmecelerindeki sidiği temizlemeye ayırmak zorunda kalmasından sonra konulmuş bir kural. Bu konuda sızlanmasını dinlemeye değmez ve dürüst olmak gerekirse, evde vücut sıvıları ve birayla kaplı olmayan tek bir odanın olması güzel.

Kütüphanenin kapıları açık ve Story pencerenin yanındaki deri şezlongda uzanıyor. Sırtüstü yatıyor, saçları gelişigüzel yüzüne doğru taranmış. Şortu kalçalarının arasına sıkışmış ve bacaklarından biri minderin kenarından sarkıyor. Kapı aralığından, bacaklarının arasındaki süt beyazı teni mükemmel bir şekilde görebiliyorum, siyah dantel külotunun bir kısmı dışarı bakıyor.

Sadece uyuyor gibi görünmüyor.

Lanet dünya için ölmüş gibi görünüyor. Sikim

anında doluyor.

"Aman Tanrım." Omzumun üzerinden bakıp Tristian'a ters ters bakıyorum. "Leydimizi bu halde görselerdi birini kör etmemiz gerekirdi," diye tıslıyorum. Omzumun üzerinden bakıyor, yüzünü buruşturuyor. Elini uzatarak ısrar ediyor,

"Ben ayrıldığımda üstü örtülüydü. Battaniyeyi tekmelemiş olmalı."

Şimdi görüyorum, hepsi yerde birikmiş. Ona giymesi için o saçma kıyafetleri almasının karşılığı bu. Lanet olası şortlar ve mini etekler. En azından Rath ona kot pantolon almış.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyerek kapıyı kapatmaya gidiyorum.

Tristian elini uzatır, avuç içi tahtanın üzerine iner. "Evet, hiç sanmıyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Pardon?"

Beni iterek odaya girdi. "Beni aptal mı sanıyorsun? Neden burada olduğunu biliyorum. Daha önce kazanırsan onu oyun öncesi ritüeline ekleyeceğini bana kendin söylemiştin." Tartışmam için bana meydan okuyarak kollarını açtı. "Ama sen kazandın."

Dişlerimi ne kadar sıkarsam sıkayım çenem ağrıyor. "Bu benim hakkım. Bana kendi lanet olası kadınımla ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin."

Bir elini kaldırdı, sesi eşitti. "Biliyorum. Ama dün sana tokat attığını ve Cartwright yüzünden sinirlendiğini de biliyorum. Kendini kontrol edemiyorsun, Katil." Story'ye baktı, gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyordu. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Eğer onu becermek istiyorsan, o zaman haklısın. Seni durduramam. Ama gitmeyeceğim de."

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki, lekeler görüyorum. "İzleyecek misin?" Tanrım, birinci sınıftan beri bu boku yapmamıştık. "Bu ritüelin bir parçası değil."

Alay ediyor. "Lütfen. Bir kereden bir ritüel olmaz." Arkama geçip kapıyı kapatıyor ve kilitliyor. "Ayrıca, geçen sefer koridorda yapmıştın. Pek de özel sayılmazdı."

Bir küfür mırıldanarak uzanıp ereksiyonumu sıkıyorum. "İyi ama kendini kontrol etmesi gereken kişi sensin. Burada öncelik senin sikin değil. Bu *benim* ayinim ve her şeyin belli bir şekilde olması gerekiyor." Ağzını açtığında omzunu itiyorum. "Çok ciddiyim. Bu gece sikimi *yumuşatırsan* arabanın yakılmasının nasıl bir şey olduğunu öğrenirsin."

"Güvensiz hissetmek sorun değil, Katil." Bana iğrenç bir sırıtış atıyor ve uzanıp kendi sikini sıkıyor. "Onları karşılaştırdığında korkutucu göründüğünü biliyorum."

"Pek sayılmaz," diye alay ederek Öykü'ye dönüyorum. Onu izlemek için bir dakika ayırıyorum. İlk kez ışıklar açık ve uyanması için çok az tehdit var. Göğsü eşit nefeslerle inip kalkıyor. Başında duruyorum, gözlerim o küçük, sıkı bedeninde geziniyor. Böyle çok narin ve savunmasız görünüyor ama ben daha iyi biliyorum.

O bir savaşçı. Bir fırsatçı. Bir manipülatör. Bütün o şeker babalarını, babamı, Tristian'ı kandırdı. Ama şimdi, şezlongda sızmışken, kontrol bende.

Tamamen ve bütünüyle.

"Biliyor musun, onu böyle görünce," diyor Tristian, başını eğerek, "sanırım cazibesini anlayabilirim."

O ve Rath benim travesti tercihimi hiç anlamadılar. Lisedeyken onlara onu izlediğimi, sikimi çıkarıp bir parçamı onunla bıraktığımı her anlattığımda bana bok atarlardı. Tristian buna patolojik demişti.

Şimdi, sanki bacaklarının arasına tırmanmak istiyormuş gibi ona bakıyor. Fırsat bulamadan önüne geçiyorum.

Bu *benim*.

Story uyumuyor. Sarhoş. Zar zor bilinçli ve tamamen esnek. Onu izledikçe sikim daha da sertleşiyor. Suyu test ediyormuş gibi görünen Tristian uzanıp yüzündeki bir tutam saçı tarıyor. Hafifçe iç çekiyor ama uyanmıyor. Cesaretimi toplayarak parmağımı çıplak bacağında, açık kalçalarının yumuşaklığına kadar gezdiriyorum. Dili dışarı fırlıyor, pembe ve sıcak, ama gözleri hiç açılmıyor.

Tristian'ın burada olması umurumda değil. Story'yi böyle baygınken pazar gününe kadar altı şekilde sikebilirim ve bu şimdiye kadar yaptığım en iyi sikiş olur. Uyanması için endişelenmek yok, ne hatırlayacağı hakkında endişelenmek yok. Bu tam bir hakimiyet.

"Hayır," diyor Tristian aniden, sesi sakinleşerek. "Ona iyileşmesi için biraz zaman vermelisin, Katil."

Ona bir bakış fırlatıyorum, beni bu kadar iyi okuyabilmesi tuhafıma gidiyor. "Buraya onu becermeye gelmedim," diyorum, istesem becerirdim de. Ama yapmam gereken bir ritüel var, bu yüzden çenemi ona doğru salladım. "Bu gece onun için geleceğimi biliyordu. Belki de bu yüzden bu kadar içti." Yükseliş ve düşüşe bakıyorum

"Belki de bir zeytin dalı ya da onun gibi bir şeydir. Hoşuma gideceğini biliyordu."

"Ya da," diyor Tristian alnını okşayarak, "belki de bunu hazmetmesinin tek yolu budur."

Ona tehditkâr bir bakış fırlatıyorum. "Belki fikirlerini kendine saklayabilirsin."

Onu sandığı kadar iyi tanımıyor.

Göğüsleri atletinin pamuğuna bastırıyor, kendisine söylendiği gibi sütyensiz. Kayışları aşağı doğru itip omuzlarının üzerinden kaydırarak esnek göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Serin hava göğüs uçlarının gerilmesine ve sivrilmesine neden oluyor ve başparmağımı birinin üzerinde gezdirerek daha da sertleştiğini hissediyorum. Story çok güzel bir kadın. Tanıştığımızda olduğundan daha güzel. O garip, çetrefilli ergenlik çoktan gitmiş, yerini kadınsı kıvrımlar ve abartısız bir zarafet almış.

"Nasıl bir şeydi?" Tristian soruyor ve kafamı kaldırdığımda onun gözlerinin de benimkiler kadar karanlık ve kapüşonlu olduğunu fark ediyorum. Eli cebinde ama aletini ovuşturduğunu anlayabiliyorum. Detaylandırıyor. "Onu becermek, bekaretini almak."

Pantolonumun düğmesini ilikleyerek tekrar onun pembe meme uçlarına bakıyorum. "Dar," diye cevap veriyorum, yeterli olmanın sınırında bile değil. "Yumuşak. Islak. Başta biraz direndi ama hoşuna gittiğini biliyordum. Boşaldığında sırtımı biraz çizdi."

Belirsiz bir ses çıkarıyor. "Yani iyi miydi?"

"İyiydi." Ben de ona "Benim için iyiydi." diyorum.

Mırıldanıyor, kot pantolonumu aşağı indirip gömleğimi çıkardığımda rahatsız olmuş görünmüyor. Sikim bacaklarımın arasında ağırlaşıyor, taşaklarımın derinliklerinde bir sızı var. Onun için hissettiğim arzu, her şeyi tüketen istek...

Asla azalmaz. Daha da kötüleşiyor. Çocuklar bana takıntılı diyor. Bağımlı. *Patolojik*. Muhtemelen haklılar. Bu kızın bana verebileceği hiçbir şey yeterli olmayacak. Bırakmalıyım.

Yapamam.

Ellerimi Story'nin koltuk altlarına koyup onu yukarı çekiyorum. Tristian boynuna sarılmak için arkasına geçti. Dişlerimi sıkıp ağzımı açarak ona *benim olan şeyden* uzak durmasını söylüyorum.

Gözlerimiz başının üzerinde kilitleniyor ve şöyle diyor: "Onun üzerine işemek istediğini biliyorum Killer, ama o senin işaretleyeceğin bir bölge değil. O *bizim bölgemiz*. O hepimize ait."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, Tristian kararlılığını sürdürüyor, ben ise onu paylaşmayı kabullenmeye çalışıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. İşin kötüsü, mesele sözleşme, gelenek ya da Lordların yapısı bile değil. Ne kadar eskiye gittiğimizle, her zaman ne kadar iç içe olduğumuzla ilgili bile değil. Tristian o gece onu çamaşırhanede köşeye sıkıştıran ve bu topu harekete geçiren kişi. Rath onu evde biraz rahat hissetmesi için manipüle etti. Üçümüz de bunun oluşmasına yardım ettik. Birimizi bile alsaydık, her şey yıkılırdı.

O *bizim Leydimiz*.

Başını salladı, bunu anlamamı izledi ve "Bizim" diye tekrarladı.

"Boynunu tut," diyorum anlaşmanın bir yolu olarak. Onu şezlonga yaslanacak şekilde konumlandırıyoruz, artık kambur durmuyor. Burnum onunkinden birkaç santim uzakta ve kirpikleri titreyerek açılıyor. Eli beceriksizce karnıma dokunduğunda hareketsiz kalıyorum. Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve bir saniye sonra gözleri tekrar kapanıyor.

Yavaşça nefes vererek, "Senin için nasıldı?" diye soruyorum. Dudaklarını izliyorum, ayrılmış ve çok, çok kırmızı. "Seni emdiğinde - istediğinde- nasıldı?" Sadece onun ve Rath'ın erişebildiği bu bilgiyi sormak acı veriyor. Benim için, o gün bodrumda, gerçekten istediğim şey bu değildi.

Tristian onun saçlarını yana doğru topluyor, sesi alçak ve sempatik. "Güven bana, Katil. Bilmek istemezsin."

Gözlerime bakmıyor.

"Biliyorum, yoksa sormazdım."

Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi bir an duraksıyor. "Bu kızın vahşi bir tarafı var, Killer. Elbette çok kavga ediyor ama derinlerde bir yerde buna aç. Eğer tasmasını bir dakikalığına çıkarabilirsen, sen de görebilirsin. Teslim olmayı seçtiğinde çok istekli ve duyarlı oluyor." Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde alt dudağının izini sürüyor. "Tek yapman gereken ona biraz kontrol vermek, zayıf da olsa ve o sadece... lanet bir çiçek gibi açıyor." İç çekerek bana anlamlı bir bakış attı. "Yani evet, ona biraz kontrol verdim ve o da beni hayatımın en iyi yol kafasıyla ödüllendirdi."

"Arabayı ona bu yüzden verdin," diye fark ettim. Bu onun affedilmesi için hızlı bir çözüm değildi, bunu bilmeliydim. Bu Tristian'ın tarzı değil. Bu sadece temeldeki bir başka tuğlaydı.

Omuz silkerek cevap veriyor, "Tabii ki. Sence neden bu gece benimle bu kadar sarhoş olmak istedi?" Şu anda her isteğimize boyun eğen Story'ye bakıyor. "İlişkiler biraz al gülüm ver gülüm gerektirir, Katil. Böyle bir durumda bile. Bazen kazanmak için biraz kaybetmen gerekir."

Mantığı karşısında homurdandım. "Bu gece Leydimizden alacağım ve karşılığında biraz vereceğim. Madem kendimi cömert hissediyorum, sen de kalıp izleyebilirsin." Üzerine tırmanıyorum, dizlerim göğsünün her iki yanında, sikim memelerinin arasındaki vadiyle aynı hizada. Çok kuru olduğunu bildiğim için şaftını aşağı yukarı okşuyorum. Öne eğilip dudaklarını parmaklıyorum.

Tristian onun yanına çömeliyor ve saçlarını düzeltiyor. "Killer için kapıyı aç, tatlım."

"Hmmm?" diye soruyor halsizce, gözleri kapalı bir şekilde.

Başparmağımı içeri sokarken "Ağzını aç," diye fısıldıyor. "Bırak içeri."

İzinsiz girişe karşı mırıldanıyor, parmağımı emiyor. Tristian çenesini tutuyor ve g e v ş e y e n e kadar oynatıyorum. Sonra öne doğru eğilip sikimin ucunu dudaklarının arasından geçirerek onu test ediyorum. Dili dışarı fırladı ve

İç çekiyor. Gerçekten kendinden geçtiğinden ve beni ısırmayacağından emin olduğumda, sikimin uzunluğunu yumuşak dudaklarının ve sıcak dilinin üzerinden kaydırıyorum.

"İşte bizim iyi kızımız," diye kulağına üflüyor Tristian ve ben gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Gösteriş için sertleşirken bana patolojik demeyi nereden çıkardığını bilmiyorum.

Neyse ki, ben tekrar saldırganlaşmadan önce geri çekiliyor ve duvara yaslanıp beni izliyor.

Yüzünü sikme dürtüsü o kadar güçlü ki neredeyse Tristian'ın varlığına minnettar olacağım. Mesele bu değil. Ama lanet olsun, bu çok iyi, çok iyi ve o kadar ıslak ki kendimi çekilmeye zorlamak zorunda kalıyorum, sikimi onun kırmızı ağzından kaygan bir şekilde kaydırıyorum. Geri çekilerek göğüslerini kavrıyorum ve aralarındaki vadiye doğru sallanarak onları birbirine sıkıştırıyorum. Tatlı sürtünme tam olarak aradığım şeydi, vücudunun karşılık veren, uykulu seğirmesiyle daha da iyi hale geldi.

Story'nin güzel göğüsleri var, bu bir gerçek. Ama bunun için biraz fazla küçükler, sikim aralarında kayarken beni onları daha sıkı ve daha yakın sıkıştırmaya zorluyorlar. Bunu yaparken küçük tırnaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum ve o da taşaklarıma doğru fırlayan küçük bir inleme sesi çıkarıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, yumuşak teni sıcak basınçla birleşince beni şimdiden çıldırtıyor. İyi hissettiriyor - o kadar iyi ki - ve tekrar tekrar yukarı doğru iterken ona tutunuyorum, taşaklarım göğüslerinin alt tarafına çarpıyor.

"O kadar da sert değil," diyor Tristian ama sözlerinde tehdit yok. Düşük oktavdan ve fermuarının iniş sesinden arkamdan mastürbasyon yaptığını anlayabiliyorum. Her nasılsa, onu bu şekilde aldığıma tanık olduğunu bilmek, onun da onu ne kadar çok istediğini anlamak her şeyi daha da ateşli hale getiriyor. Kesinlikle beni durdurmuyor, göğüslerini tekrar sıktığımda ya da meme uçlarına dokunduğumda ve o lanet *sesleri çıkardığında,* belki de bunun için farkında olmadığına pişman olacakmış gibi.

Bir süre sadece sert nefeslerimizin ve tokatlayan etlerimizin sesi duyuldu. Göğüslerinin arasında pompalanan aletimin görüntüsü hipnotize edici. Geçen seferki gibi değil, ondan gelen lav gibi nefretten yoksun. Gerçi benim de kendime göre bir sürü nefretim var, onu geçen gün o lanet sapıkla konuşurken kolayca hayal edebiliyorum. Sadece bir sapık değil, bir kral.

Bir sayım.

Hatırlatma karşısında vücudum geriliyor ve Tristian, "Çekil lan Katil," diyene kadar onu ne kadar sıktığımı fark etmiyorum. Muhtemelen onu morartıyordum.

Bu her şeyi daha iyi yapıyor. Tristian bir metre ötede otuzbir çekerken bile. Ne olduğundan emin değilmiş gibi kaşları birbirine dolanmış olsa da, bilinç yüzeyinin altında bir şey yapamayacak kadar derinde olsa da. Onların yataklarından birinde uyuduğunu, üstünü soyduklarını ve etine bastırılmış parmak izlerimi gördüğünü düşünüyorum. Onları düşünüyorum - ona sahip olmak için can atan tüm bu lanet akbabaları - onu bir hediye gibi açtıklarını, sadece çoktan kullanılmış ve işaretlenmiş olduğunu bulduklarını düşünüyorum. Kontlar. Cartwright. Öz babam.

Hala alçak sesle homurdanıyorum, aletim göğüslerinin arasında titreşiyor. Boşalmamın kalın şeritleri göğsünü boyuyor, biri narin çenesinin yumuşak tepesine kadar fırlıyor. Omuzlarım boşalmamla birlikte sarsılıyor ve göğüslerini bırakıyorum.

Ama sadece parmağımı çenesindeki sperm topağında gezdirmek, ağzına sokmadan önce dudaklarına sürtmek için.

Tristian köşedeki yerinden alçak sesle küfrediyor. "Lanet olası bir melez gibi pantolonuma boşalmak zorunda kaldığıma inanamıyorum. Ve şuna bakın." Bir elini kızın göğüslerine doğru uzatıyor. "Şimdi yarın öğrenecek. Çok sert davrandın. *Yine*."

Bileğimi ağzıma kapatarak arkama yaslanıyorum ve onun tamamen benimle kaplı görüntüsünü hafızama kazıyorum. "O iyi," diye karşı çıkıyorum, dengesiz adımlarla ayağa kalkarak. "Her zaman kolay morarır."

Onun bilmesini *istiyorum*.

Herkesin bilmesini istiyorum.

O bizim olabilir ama bu gece benimdi.

"Tanrım, üstümü değiştirmem gerek." Tristian yüzünü buruşturarak pantolonunu düğmeler. "Onu yatağa götürme konusunda sana güvenebilir miyim? Ben kaltak değilim ama onu merdivenlerden çıkarmak yeterince zordu ve o zaman bacaklarının bir kısmı hâlâ yerindeydi."

Başımı sallayarak pantolonumu yukarı çekiyorum. "Bana bırak."

Onu kütüphaneden çıkarmak için ayrılmasını bekliyorum, gevşek bedenini kollarımda kucaklıyorum ve koridorda, benim kapımla onun kapısı arasında durduğum bir an beni duraklatıyor. Onu yatağıma koymalıyım. Ait olduğu yer orası. Ama sonra Tristian'ın sözleri aklıma geliyor.

...biraz kazanmak için biraz kaybetmek.

Sağa döndüm, kapısını tekmeleyerek açtım ve onu içeri taşıdım. Onu dikkatlice yatağına yatırdım, üstünü başını düzelttim. Tristian onu temizleyecekti. Banyosuna gidip bir bezi ıslatacak ve tüm kanıtları nazikçe ortadan kaldıracaktı.

Bilmiyorum.

Ona ne yaptığımı bilmesini istiyorum, ona kimin sorumlu olduğunu hatırlatmak istiyorum. Gitmeden önce omzumun üzerinden bakıp gerçekten yalnız olduğumuzdan emin oluyorum. Sonra yüzünü yana yatırıyorum ve nemli şakağına nazik bir öpücük konduruyorum. Tek tepkisi tembel, yarı uykulu bir iç çekiş oluyor. Göğsümün derinliklerinde, bunu neden yaptığım bilgisini bir kenara itiyorum. Tristian ona kontrolü verebilir ve ödüllerini toplayabilir, ama bu o. Onun bu şekilde etkisiz hale gelmesini istiyorum çünkü beni reddedemeyeceği tek zaman bu. Benim yerime başkasını seçemez. Ne Tristian'ı ne de Rath'ı. Şeker babaları değil.

Babam değil.

Sadece ben.

13

HIKAYE

Bodrumla ilgili bir rüya gördüm.

Killian'ın tadı var, dilimin arkasında acı, izleyen gözlerin, seslerin nüfuz edici sıcaklığı var. Ama aynı zamanda iğnelerin batması, yere yatırılıp hareketsiz bırakılma, çaresiz ve umutsuz olma hissi de var, tıpkı Ray ve iz sürücünün olduğu o gün gibi. Uğursuz bir doğası olan yerler hakkında düşünmek garip.

Beynimin derinliklerinde her zaman gizlenmiş olan o çamaşır odası gibi, bu tehditkâr anı zonklaması. Gerçi geriye dönebilseydim, dönüştüğüm kişi olarak, çok daha farklı olurdu diye düşünüyorum. Sanırım kendi dizlerimin üzerine çöker ve Tristian'ı yüzü acı içinde çökene kadar yutardım. Rath'a doğru eğilir ve onun şaşkınlığından zevk alırdım. Bunu yaparken üvey kardeşimin gözlerinin içine bakar ve bana dokunamayacağını ona gösterirdim. Onların yapabildiği gibi değil.

Hayır, çamaşır odası artık o kadar korkutucu değil. Ama bodrum benimle kalıyor. Bazı günler, ayaklarımın altında olduğunu bilmek bile dayanılmaz oluyor, hala nefes alışını duyabildiğim ölü bir tuğla yığını. Rüyamda gördüğüm şey bu. Altımdaki ağır nefes, adımı haykırıyor, beni aşağıya sürüklüyor.

Bırak girsin.

Böyle uyanıyorum, titriyorum, üşüyorum ve başımın nasıl hissettiğini düşününce fazlasıyla tetikteyim. "Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni." Elimi uzatıp telefonun alarmına vuruyorum, yere düşürmekten başka bir işe yaramıyor. "Aman Tanrım."

Kendi sesimin hırıltılı tınısı kulaklarıma bir buz kıracağı gibi saplanıyor. Gözlerim kabuk bağlamış, başım o ağır nefesli bodrum ritmiyle çarpıyor ve *Tanrım,* burası neden bu kadar aydınlık? Yuvarlanıyorum ve başımı yastığımın altına gömüp ondan saklanmaya çalışıyorum.

Dün gece ne oldu?

Geğiriyorum ve kiraz tadı boğazıma doluyor. Oh. Doğru ya. Tristian'la kafayı bulmuştum. Hatırladığım son şey, onunla alt katta oturduğum, Killian ve oyun öncesi sürtüklerinden şikayet ederken yanağımı omzuna dayadığımdı. Biri beni odama çıkarmış olmalı.

Killian'ın değil, Rath'ın değil, Tristian'ın

değil. Benim. Benim.

Belirli bir değer için.

Yataktan sarkıyorum, sonunda alarmı kapatmadan önce birkaç kez daha beceriksizce hareket ediyorum. Doğrulup aşağı baktığımda kıyafetlerimin hâlâ üzerimde olduğunu görüyorum ve ilk tepkim şaşkınlık oluyor. Ama üstümün yakası gerilmiş ve kaşınan göğsüme dokunduğumda ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyorum.

Kurumuş kabuklu, yapışkan maddenin ne olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Bu kesinlikle yağlı bir meni. Belki de öyle olmalı, ama *bu* beni şaşırtmadı. Aksine, biraz rahatladım. Dün gece bu kadar sarhoş olmamın bir nedeni de buydu, acaba sürtüklere mi gidecek yoksa bana mı gelecek diye merak etmekten bıkmıştım, parlak yeni bir oyun öncesi ritüeli.

Hareketlerini tahmin etmekte gittikçe daha iyi oluyorum.

Şifonyer aynasının önünde, nasıl göründüğüme bakıyorum. 'Sert sürdüm ve ıslak bıraktım' uygun bir tanımlama gibi görünüyor. Saçlarım karmakarışık, gözlerim kıpkırmızı,

Cildi lekeli ve nemli-solgun. Üstüm artık işe yaramıyor, tamir edilemeyecek kadar eskimiş. İç çekerek başıma geçirdim ve bir kenara attım.

Ve sonra donup kalıyorum, ciğerlerime acı veren bir nefes saplanıyor. Göğüslerim mavi ve mordan oluşan krem rengi bir tuval.

Geçen seferki kadar kötü değil, ama sadece birazcık ve eğer midem bulanıyor ve tecavüze uğramış hissetmekle meşgul olmasaydım, Killian'ın bu konudaki tutarlılığını takdir edebilirdim. Görünüşe göre, parmak izlerini etimin yumuşak kısımlarında bırakmak ritüelin bir parçası. *Bunun olacağını* nasıl tahmin edemedim?

Hatırlayamamamın daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğuna karar veremiyorum.

Duşa giden su fışkırıyor ve ben de olanları düşündükçe midem bulanarak ısıtıcıyı açıyorum. Nerede yaptı bunu? Burada mı, yatağımda mı? Işıklar kapalı mıydı? Uyurken yaptığı gibi beni öptü mü?

Buharlı spreyin altında duruyorum, avuçlarımı fayansa bastırmışım, su başımın tepesini dövüyor, o sırada yüzeye bir şey nüfuz ediyor. Bir anı, bulanık ve belirsiz. Eller başımda, saçlarımı itiyorlar. Parmaklar çenemde. Kulağımda nazik ve ikna edici bir ses.

Killer için kapıyı aç, tatlım...

Onu içeri al...

İşte bizim iyi kızımız.

Tekrar titremeye başlıyorum, ellerim yumruk olup duvara dayanıyor. Tristian oradaydı -muhtemelen Rath da- izliyor, dokunuyor ve *alıyordu*.

Ne zaman biraz ilerleme kaydettiğimi, kendi kontrolümü biraz olsun geri kazandığımı düşünsem, hiçbir şeyimin olmadığı açıkça ortaya çıkıyor. Birinin yaptığı her nazik jest bir sonraki tarafından boşa çıkarılıyor. Acı gerçek şu ki bodrum korkutucu bir yer değil. Tıpkı bu evdeki diğer odalar gibi orası da ölü tuğlalardan ve boş alandan ibaret.

Ta ki *içlerinden* biri içine girene kadar.

Göğsümdeki meniyi mekanik bir şekilde temizliyorum, göğüslerimin ağrısını, morlukların acısını ve hassasiyetini umursamıyorum. Ted'le iletişime geçeli günler oldu.

Şimdiye kadar burada olması gerekiyordu. Bunu durdurması gerekiyordu. Her şeyi havaya uçurup yenileyecekti. Ama belki de aptal olan benim, hep kaçıyor, bekliyor ve kaderimi küçük, korkunç adamların ellerine bırakıyorum.

Uzun zamandır ilk defa beklemekten sıkıldığımı fark ettim. Sonuçta, bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsanız, o zaman kendiniz yapın.

Pastırma ve yumurta kokusu midemi en az onlarla karşılaşma düşüncesi kadar bulandırıyor ama yine de yemek odasına giriyorum.

Rath yemeğinden başını kaldırıyor, beni görünce ağzı çiğnemenin ortasında donup kalıyor. Duş muhtemelen çok az işe yaramış. Hâlâ cehennem gibi ısınmış görünüyorum. Killian hiçbir şekilde göz göze gelmiyor, o kadar yetenekli ve etkili bir kaçınma ki sanki hiç içeri girmemişim gibi.

Konuşan tek kişi Tristian. "İşte bizim vıcık vıcık Leydi," diyor ve bir smoothie'yi bana doğru itiyor. "Akşamdan kalmalığın en iyi ilacı. Bir deneyin."

Köpüklü yeşil içeceğe bakıyorum ve midem isyanla gurulduyor. Bardağı görmezden gelerek duygusuzca, "Bu öğleden sonra Daniel'ı görmeye gitmem gerekiyor," diyorum.

Killian'ın gözleri sonunda benimkilere kaydı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Affedersiniz?"

Oturmaya zahmet etmiyorum, kollarım yanlarımda gevşek duruyor. "Mezunlar günü karnavalı için görev listemde bu da var. Mülkü kullanmak için ondan izin istemem ve sonra da izinleri almam gerekiyor."

Killian'ın kayıtsız cevabı "Yapabilirim," olur. Tekrar telefonuna bakar, tartışma bitmiştir.

"Hayır, yapamazsın."

Tekrar yukarı bakar. Bu kez burun delikleri alevleniyor, tepkisinde bir uyarı olduğu açık. "Az önce bana hayır mı dedin?"

"Evet."

Bakışlarımı hiç kesmeden telefonunu yere bırakıyor. "Bana bir daha babamla konuşamayacağımı söyle. Sana meydan okuyorum."

Öfke ve nefretin kabarmasını bekliyorum. Onun yerine tek duyabildiğim Tristian'ın sesi, benden Killian'a açılmamı istiyor. Hissettiğim tek şey ucuzluk. "Leydiniz olarak bana bunun benim işim olduğunu söyleyen sizlersiniz. Bununla ilgilenmek benim sorumluluğum."

"Haklı," diyor Tristian, smoothie'yi bana doğru küçük bir dürtme hareketi daha yaparak. "Eğer Kraliyet kadınları her şeyi erkeklerinin halletmesine izin verseydi, bağış toplama etkinliği başka bir sidik yarışına dönüşürdü. İşlerin bu şekilde yapılmasının bir nedeni var." Daha aşağıda Killian'a, "Bunu bir şeye dönüştürme. Hepimiz yorulduk."

"Yalnız gidemezsin," dedi Killian bana. "Ve bu hafta seni götüremeyecek kadar meşgulüm, bu yüzden beklemek zorundayım."

"Çoktan aradım ve öğleden sonrası için ofisinden bir randevu aldım." Tristian'a bakıyorum, gözleriyle doğrudan karşılaşamıyorum. Bana ne yaptığını merak ediyorum. Bu Killian'ın cesareti miydi, yoksa onunki de mi? "Beni daha sonra götürebilir misin?"

"Üzgünüm Cherry, ama ikizlerin bu öğleden sonra dans resitali var." "Bunu kaçıramam" diye ısrar ederek başını sallıyor.

"Onunla gidebilirim," diyor Rath. "Bu hafta tüm stüdyo saatlerim sabah saatlerinde ve artık bir arabası olduğu için-" Küçümseyici ses tonunu ya da Tristian'a attığı bakışı kaçırmıyorum. "-Ben de gelebilirim. Bugün dersler bittikten sonra gideriz."

Şimdi Rath'ın dün gece bana ne yaptığını merak ediyorum. Tristian ve Killian'ın ikisi de kontrolden hoşlanıyor, onlardan bunu bekliyorum. Ama bu Rath'ın tarzı gibi görünmüyor. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Tristian bardağı tekrar önüme iterek, "Şimdi bu iş hallolduğuna göre," diyor, "iç."

Sertçe bardağı kaldırıyorum ve belli belirsiz bir yudum alıyorum. Tadı sanki biri arka bahçeden çimen ve toprak kazmış ve hüznün özüyle karıştırmış gibi. Boğuluyorum, kendimi güçlü olmaya zorluyorum. Eğer onların oyununu kendi ellerime alacaksam, alabileceğim tüm iyilikleri toplamaya başlamam gerekecek.

Kampüse gitmek için Killian'ın kamyonetine biner binmez, Rath beni yanına çekti ve sert bir elle enseme masaj yaptı. Kendimi karşı koyamaz halde buluyorum, onun aldatıcı yumuşak sıcaklığında eriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. Bu beni şaşırtıyor, çünkü takip cihazını aldığımdan ve geceyi birlikte geçirdiğimizden beri çok daha nazik, ama sessiz ve hala biraz mesafeli. Sessizce başımı salladığımda, çamaşır deterjanı ve belli belirsiz bir sabah sigarası kokusuyla beni daha da yaklaştırıyor. Ağzını kulağıma dayayıp fısıldıyor: "Daniel'i görmeye gittikten sonra seni tüttürebilirim." Eli yan tarafımda geziniyor, parmak eklemleri göğsümün üzerinde kayıyor. Yanıt olarak sertleştiğimde, alçak sesle, karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "Dün gece beni öptüğünden beri çok sertleştim."

Sanki bir şey teklif etmemi bekliyormuş gibi yüklü bir duraksama var. Okula giderken, diğerlerinin önünde bir el işi. Daniel'ı gördükten sonra bir şipşak, taşlanmış ve özensiz. Öğle yemeği sırasında oral seks.

Kıpırdamadan oturuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Omuz silkiyor, elini tekrar kalçama götürüyor. "Evet, akşamdan kalmalar berbattır." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Tristian arka kapıyı açıp bana yardım ederken yüzündeki ifadeden Rath'ın bir şey aradığını anlıyor. Tristian kolunu omzuma atıyor ve "Neden Leydi'yi rahat bırakmıyorsun?" diyor.

"*Ben* mi? Neden siz ikiniz değilsiniz?" Rath karşılık verdi, gözleri karanlık ve keskindi. Binama giden yolun yarısında durdu ve bir küfür mırıldandı. "Kahretsin."

"Ne?" Tristian sorar.

"Biyografi yazımı profesörümün ofisine götürmem gerektiğini unuttum. Bugün üçe kadar teslim etmem gerekiyor." Yüzünü buruşturarak bana baktı. "Aslında, okuyup okumadığını görmek istemiştim. Dün gece soracaktım ama..."

Kelimelerin düşebileceği yere düşmesine izin veriyor.

"Elbette," diyorum, yaşamın bir kısmının kemiklerime geri sızdığını hissederek. Bunu omuzlarımı dikleştirmek için kullanıyorum. "Ne oldu?"

Cebinden telefonunu çıkarıyor ve birkaç kez dokunarak açıklıyor: "Bu, mezuniyet balosunda dağıtılan programların biyografisi. Önemli bir şey değil." *Önemsiz gibi* görünmüyor. Telefonum bir bildirimle çalıyor, paylaşılan bir dosya. "Siktir, ama üçe kadar stüdyoda olacağım. Sonra sen ve ben Daniel'ın ofisine gideceğiz." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, uzaklara bakıyor, yüzü asık ve dalgın.

Telefonumdan hızlıca bir göz atıyorum. "E-postayla ya da internetten gönderemez misin?" Lockwood'u çok iyi hatırlıyorum. O gün stüdyoda Kontlar ve Kontesleri -Lockwood'un asistanı- Bayan Crane karşılığında Rath'a geçiş izni vermeyi teklif etmişlerdi. Sanırım Lockwood mezuniyet balosunun programlarıyla da ilgileniyor.

Kötü şans.

Alay ediyor. "Lockwood sinyal ya da kablo ile gönderilen her şeyden nefret eden bir hipster. E-postalar, mesajlar, flaş bellekler, hepsi yasak. Hâlâ bir yazıcı bulmam gerekiyor."

Bunu düşündüm, metnin ne kadar kabaca yazılmış olduğunu fark ettim ve gülümsemeye çalıştım. "Tamam, ilk dersimde bir göz atsam, ikincisinde yeniden yazsam, öğrenci merkezinde çıktısını alsam ve Lockwood'un ofisine bıraksam nasıl olur? Hemen ardından otoparkta buluşabiliriz."

"Öyle mi?" Bana nadir, gerçek bir sırıtış veriyor. "Bütün bunları gerçekten yapar mısın?" Umarım gülümsemem gerçekçi görünüyordur. "Ben senin leydinim, değil mi?"

İki parmağını kemerime sokup beni kendine çekiyor. "Evet, öylesin." Bana verdiği öpücük yavaş, tatlı ve o kadar duygulu ki

hâlâ bir şeyler olmasını umduğunu söylüyor.

Ve bir şey kesinlikle olacak.

RATH'IN YAZISI KÖTÜ.

Tamamen okunamaz ya da başka bir şey değil, sadece kaba ve fonetiklerle dolu. Noktalama işaretleri yok. Bazı cümleler var ki, nasıl bu kadar uzun süre ayakta kalabildiğini anlamamı sağlıyor, çünkü hatalar acelesi olan biri tarafından kolayca geçiştirilebilir. Ama başka cümleler de var ki tutarlı olmanın sınırlarını zorluyor. İkinci dersimi yeni ve geliştirilmiş bir versiyon yazarak geçiriyorum ve telefonumun klavyesine bastığım her yeni kelime tanrılardan gelen bir kudret helvası gibi, kaybolduğunu bile fark etmediğim bir şeyi canlandırıyor.

Biyografinin çıktısını alırken onu öğrenci merkezinde gördüm.

Elinde bir yığın klasörle yönetim lobisine giriyor, gözleriyle etrafı tarıyor. Yanımdaki bir çift tarayıcıya odaklanıyor ve çantasıyla cüzdanını aramıza koyarak onlara doğru yürüyor.

Gözlerime inanamayarak uzun bir süre onu izliyorum.

Şansımız nedir?

Bakışlarımı sadece bir saniyeliğine karşılıyor ve tarayıcının kapağını açıp işe koyulmadan önce, size bakan yabancılar için tasarlanmış türden yavan bir gülümseme veriyor.

"Affedersiniz," diyorum tepsiden çıktımı alarak. "Siz... uh, Genevieve değil misiniz?"

Bana uzun uzun bakıyor. "Tanışıyor muyuz?" Genevieve Carter uzun sarı saçları ve keskin mavi gözleriyle hatırladığımdan daha da güzel.

Kağıdı çantama koyarken, "Aslında liseye beraber gittik," diye açıklıyorum. Bir süre düşündükten sonra ekliyorum, "Demek istediğim, sen hiç

bana gün ışığı verdi. Bir alt sınıftaydım, ayrıca tam bir hiçtim."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, bakışları düz ve ilgisiz. Bugün Tristian'dan çok Rath için giyinmiştim, muhtemelen bu yüzden okula giderken bir şeyler umuyordu. İşin içine penisleri girince en ufak şey bile bir jest olarak algılanabiliyor.

Genevieve mırıldanıyor, gözlerini kaçırıyor. "Hayır, benim çevremde olacağını sanmıyorum." Sözlerinde bir parça ukalalık var, ki bu da hatırladığım popüler kızın karakterine uygun görünüyor.

O ve Tristian o zamanlar bir hayaldi, ama aynı zamanda biraz ürkütücüydü. Birbirine benzeyen sarı saçları ve mavi gözleriyle akraba olabilirlerdi. Yüz hatları ve tavırları bile birbirine benziyordu; sert çeneleri, dik duruşları ve takıntılı diyetleri. Çoğu insan için muhtemelen mükemmel bir eşleşme gibi görünüyordu, ancak ben tamamen farklı ve adamı ne kadar iyi tanıdığım göz önüne alındığında, çok daha doğru bir okumaya sahiptim.

Onun gibi ama uzun saçlı, memeli ve fazladan sikilebilir bir

deliği var. Tristian aslında kendisiyle çıkıyordu.

"Buraya geldiğini fark etmemiştim." Tristian'ın da bildiğinden şüpheliyim.

Sayfaları ardı ardına tararken bana neredeyse hiç dikkat etmiyor gibi görünüyor. "Vassar'dan yeni transfer oldum. Bu yüzden transkriptlerimin bolca fotokopisini çektim."

Kaşlarım başıma tırmanıyor. "Vay canına, sınıf düşürmekten bahsediyorsun. Kulağa biraz dram gibi geliyor."

Sonunda duraklıyor ve bana bakıyor. "Evet, öyle." Genevieve gibi kızlar çok kolaydır. İyi kızların, tatlı kızların, arkadaş canlısı kızların üzerine yürürler, ama bir sürtük ortaya çıkar çıkmaz bu işe dahil olmak isterler. "Babama kanser teşhisi kondu, o yüzden annemle birlikte geri taşınmamı istediler."

Şimdi kendimi bok gibi hissediyorum.

Gözlerini deviriyor ve saçlarını geriye savuruyor. "Sanki bu konuda bir şey yapabilecekmişim gibi, değil mi? Neye benziyorum ben, bir kanser doktoruna mı?"

"Onkolog," diyorum.

Beni görmezden geliyor. "Şimdi *yine* bu cehennem çukurunda sıkışıp kaldım."

"Eskiden Tristian Mercer ile çıkmıyor muydun?" Sesimi dostça ve meraklı tutarak soruyorum. "Tüm o lise dramasını düşünmek çok komik."

Tepkisi o kadar hızlı ki, dikkatle izlemeseydim kaçırabilirdim.

Geriliyor, hareketleri daha da hızlanıyor. "Evet, Tristian." Bana bakarak homurdanıyor. "Aman Tanrım, bu isim, değil mi? Üniversiteden sonra onunla evleneceğimi düşündüğüme inanamıyorum. İnanın bana, daha yeşil çayırlara gidiyorum." Bana kenarlarından çatlayan bir gülümseme veriyor ve kahretsin, yalan söylüyor.

Yalan söylüyor.

"Hm," diye ayrılmak için döndüm, "belki bir ara görüşürüz. Sana kampüsü gezdirebilirim, en büyük sürtükleri, en ateşli erkekleri gösterebilirim..."

Beni ölçüp biçiyor, uğraşmak isteyeceği biri olup olmadığımı merak ediyor, sosyal konumumu ve işe yarayıp yaramayacağımı merak ediyor gibi bir bakış atıyor. Herhangi bir sonuca varmamış olmalı, çünkü kasıtlı olarak belirsiz tutuyor. "Evet, göreceğiz."

Eğer istediğimi yaparsam, özellikle bir kişi görecek. Ve o

gördüğünde ben de orada olmak istiyorum.

KILLIAN bizi Brownstone'a bırakıyor, böylece arabamı alabiliyoruz. Arabadan inerken Rath'a uzun uzun bakıyor ve şifreli bir şekilde başını sallıyor. "Ne konuştuğumuzu hatırla."

Rath onu tersledi ve kapıyı çarptı.

Daniel'ın ofisine giden yol sessiz ve kalbim bu sessizlikte endişeyle çarpıyor. Rath'ın dış görünüşümün ötesine, gerçekte kim olduğuma bakmanın bir yolu var, tıpkı çamaşırhanedeki gece gibi, dehşetime rağmen bana yaptıklarının -*benim yaptığım* şeyin- beni nasıl tahrik ettiğini biliyordu. Biz her zaman

açıklanamaz bir bağ vardı, ama şimdi benim hakkımdaki gerçeği bilemez. Ne bildiğimi ya da ne yaptığımı.

"Biyografimi teslim ederken her şey yolunda gitti mi?" diye soruyor, ses sistemimdeki tüm düğmelere dokunarak.

"Evet." Göz ucuyla onu izliyorum, arabamı kurcalayışından garip bir şekilde kendi bölgemdeymiş gibi hissediyorum. Aslında *senin değil, diye* kendime hatırlatıp duruyorum. "Sutton'ı görmek zorunda kalmam dışında, ama o orospu ağzını kapalı tuttu."

Sonunda müzik setinden vazgeçiyor, onun yerine elini kalçama koyuyor. "Çok fazla düzenleme yapman gerekti mi? Muhtemelen dağınık olduğunu biliyorum."

"Hayır," diye yalan söylüyorum, eli kalçamdan yukarı kayarken kıpırdamadan duruyorum. "Oldukça iyiydin. Gerçekten ilerleme kaydetmişsin."

"Ne diyebilirim ki?" Diğer elini bacaklarımın arasına daldırırken bileğini arkamdaki koltuk başlığına dayıyor. "Mükemmel bir öğretmenim var."

Gözlerimi yoldan ayırmadan kalçalarımı açıyorum. "Bazen sadece doğru motivasyonu bulmanız gerekir."

"Çok doğru," diye nefes alıyor, o karanlık gözleri elinin dar siyah kot pantolonumun üzerinden beni okşamasını izliyor. "Bu buluşmayı kısa kesebiliriz, biliyorsun." Eğilip kulağıma sıcak ve alçak sesle fısıldıyor: "Bir yere git ve sonunda seviş."

Parmakları aşağı inip sertçe bastırdığında

irkiliyorum. Duraklıyor, elini geri çekiyor. "Hâlâ

ağrıyor mu?" "Evet," diye yalan söylüyorum,

boğazımı temizleyerek. "Özür dilerim."

Yüzü asık ve fırtınalı bir şekilde koltuğuna yığıldı. "Tanrım, günler oldu."

"Biliyorum." Ona korkuyla doldurmak için elimden geleni yaptığım hızlı bir bakış atıyorum. "Ama hey, ne istersen yap."

"Boş ver. Bekleyebilirim." Pencereden dışarı bakarak, "Sanırım." diye mırıldandı. Bir kıyafet ve pasif bir terslemeden başka bir şey yapmadan,

onu o kadar sinirlendirdim ki, ön tarafında büyük, müstehcen bir şişkinlik oluştu.

Pantolon. Elini kucağına koyup sıkıyor ama başka bir şey yapmıyor.

Güney Yakası'na gitmek tanıdık ama bilmediğimiz bir bölgeye gidiyoruz -Bu biraz daha güzel. Rath beni park edeceğim yere yönlendiriyor ve ben de sıradan binaya bakıyorum. "Burası Daniel'ın ofisi mi?"

"Evet. Buraya hiç gelmedin mi?"

"Hayır." Daniel'la yaşadığım kısa sürenin çoğunu ondan kaçarak geçirdiğimi ona söylemedim. Onunla bir koridorda ya da gözden uzak bir yerde yalnız yakalanmak? Bu bana her zaman çok tehlikeli gelmiştir. "Onunla yaşarken Daniel'ın işini hiçbir zaman gerçekten anlayamadım. Tek bildiğim 'emlakçılık'tı ama şimdi düşünüyorum da bu onu küçümsemek olur."

Bina devasa ve modern, Güney Yakası'nın üzerinde kasvetli bir nöbetçi gibi yükseliyor.

"Emlak işiyle *uğraşıyor,*" diyor Rath, "ama evet, bundan daha büyük bir iş. Burada her şeye elini atmış durumda."

"Ve bir gün Killian'ın onunla çalışacağını mı düşünüyorsun?" Ona şüpheciliğimi gösteren bir bakış attım. Üvey kardeşimi takım elbise ve kravat içinde, sıradan bir ofiste masa başında otururken göremiyorum.

Rath bana sırıtıyor. "Sanırım Killian NFL'de oynamak, yüklü bir maaş çeki almak ve babasına siktir olup gitmesini söylemek istiyor." Arabadan çıkıyoruz ve kaldırımda buluşuyoruz. "Ama Daniel profesyonel futbol kariyeri gibi bir şeyin Killian'la arasına girmesine izin vermeyecektir. Onun için bir çıkış yolu göremiyorum."

Killian ve babasını hep aynı madalyonun iki yüzü olarak görmüşümdür. Biri sessiz. Biri zalim. İkisi de tehlikeli. Aralarındaki gerilimi daha önce de hissetmiştim. Bazı kavgaları görmezden gelmeye çalışırdım, vurma ve küfür sesleri duvarları delip geçerken odama kapanırdım. Akşam yemeğinde bağırışmalar. Uzun haftalar süren soğuk sessizlikler. Ama daha önce hiç baba ve oğul tanımamıştım, bu yüzden bunun doğal maçoluk saçmalığı olduğunu düşündüm.

Yine de Rath'ın yüzündeki acımasız ifade beni meraklandırıyor.

"İlişkileri karmaşık, ha?"

Büyük cam kapının kolunu tutup çekerek açıyor. "Yılın yetersiz ifadesi," diye mırıldanıyor ve bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni içeri yönlendiriyor. "Bunun sadece yarısı senin sayende." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce homurdandı. "Lütfen. Sanki bu senin için yeni bir şey." Beni asansöre götürüyor ve en üst katın düğmesine basıyor.

İç çekiyorum, omuzlarım çöküyor. "Dur tahmin edeyim, diğer yarısı annem." Çünkü Lordlar'ın olayı budur. Bunu şimdi anlıyorum. Bölge topluyorlar ve ona göre efendilik yapıyorlar. Annem Daniel'la tanışmıştı ve sonra o bölgeden bir parça alıp bana vermişti. "O da ondan nefret ediyor."

Rath kayıtsızca, "Sadece bir fahişe olduğu için. Kişisel bir şey değil."

Şokla başım geriye gitti. "Ona öyle deme!"

Rath'ın kafası da şokla geri döner. "Neden olmasın? Kelimenin tam anlamıyla öyle."

"Hayır, değil!" Kapılara dönerek, içimi kemiren yanlışlık duygusunun tenimden dağılmasını istiyorum. "O iyi bir anne ve iyi bir eş. Hayatta kalabilmek için her ne yaptıysa -*ben de hayatta kalabileyim diye- bunun bir* önemi olmamalı."

"Olmamalı," diye onaylıyor, eli sırtımda ağırlaşıyor. "Ama öyle."

"Killian'ın bunu ona karşı kullandığına inanamıyorum, sonra da dönüp beni-" Sesim sinirli bir hırıltıya dönüşüyor. Bu çok tipik bir durum.

Rath alçak sesle, yavaşça gülüyor. "Story, sana bir şey söyleyeceğim. Belirsiz olacak ve bundan asla bahsedemeyeceksin ama sana yardımcı olabilir." Elini kalçama doluyor. "Bunu daha önce yaptığın düzenleme işine karşılık bir iyilik olarak düşün."

"Tamam," diye çit çekiyorum, kendimi endişeli hissediyorum.

"Killer'ın iyi tarafına geçmek istediğin oldu mu hiç, yani onu yumuşatmak gibi bir şey?" Dikkatimi çektiğini görünce, yüzünde bir

kaş. "Onu babasına tercih et, ne olursa olsun. Anlıyor musun beni?"

Alnım şaşkınlıktan çatlıyor. "Bunun ortaya çıkabilecek bir fırsat olduğundan emin değilim ama..." Emin olamadığım için, "...emin misin?" diye sordum.

Başını sallıyor, başka tarafa bakıyor. "Bu konuda çok çarpıksın kızım."

Bunun ne anlama geldiğini soramadan asansör geniş ve aydınlık bir lobiye açılıyor. Boş ve ben tam oturmak üzereyken yan odadan bir kadın lobiye giriyor. Güzel, genç ve kalem inceliğindeki eteğini düzeltmekle meşgul.

Onu gördüğünde gülümsüyor. "Dimitri! Bir hafta içinde iki kez! Siz çocuklar beni çok şımartacaksınız. Bak bugün ne kadar yakışıklı görünüyorsun."

"Vivienne," diye selamlıyor, her şeyden çok göğüs dekoltesine bakarak başını sallıyor. O şeylerin gerçek olmasına imkân yok. "Patron için canlı bir tane var." Beni cesaretlendirerek ileri itiyor.

Gergin bir kahkaha attım. "Bir randevum var...?"

Vivienne'in gözleri parlıyor. "Tanrım, sen Story olmalısın!" Bize doğru yöneliyor ve ben tepki veremeden bir parfüm bulutu ve bu kadının sıska kolları beni içine çekiyor. Kadının iri göğüslerini benimkilere bastırması, onların gerçekliğine dair daha önceki şüphelerimi doğruluyor.

Rath'a bakıyorum ve o da omuz silkiyor.

Kadın geri çekilerek, "Ben Vivienne, Bay Payne'in sekreteriyim. Daniel ve annen bana senden çok bahsetti. Şimdiden ailedenmişiz gibi hissediyorum! Sonunda sizinle ofisteki resim yerine kanlı canlı tanışmak çok güzel."

Kabullenmesi çok zor. Daniel bu kadınla benim hakkımda mı konuşuyor? Benim bir resmimi mi saklıyor? Titrememi bastırarak cevap veriyorum, "Ben de memnun oldum."

Gülüyor. "Merak etme, eminim benden daha önce hiç bahsetmemiştir ama son birkaç yıldır senin için çok endişeleniyor. Biliyorum ki

döndün." Kapıya doğru başını sallıyor. "Hemen içeri girebilirsin. Seni bekliyor."

Rath benimle gelmek için hamle yapıyor ama ben başımı sallıyorum. "Resmi iş, unuttun mu? Burada bekle." Kaşları çatılıyor ama deri sandalyelerden birine oturuyor ve kulaklıklarına uzanıyor.

Ofisin kapısını açtım ve işte oradaydı. Daniel masasında oturuyor, telefonu kulağına dayamış. Pahalı bir takım elbise ve ayakkabı giymiş, cebinde mükemmel katlanmış bir mendil var. Eğer Killian'ın ne kadar iyi yaşlanacağının bir göstergesiyse, üvey kardeşim şanslı demektir. Daniel'ın şakaklarına yakın saçları gümüşi griye dönüyor, ama geri kalanı koyu, sessiz bir kahverengi. Killian'la güçlü bir çeneye sahipler ama Daniel kısa ve düzenli bir sakal bırakırken Killian 'üç günlük kirli sakal' görünümünü tercih ediyor.

Sanırım tam zamanında girdim, çünkü veda edip telefonu kapatıyor.

Parmağındaki LDZ yüzüğüne aptal aptal bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Takvimde adını gördüğümü sandım." Sandalyesinde arkasına yaslandı -Büyük, pelüş, uzun, *lordvari bir* şey ve bana bakıyor. Vivienne'in daha önceki tüm övgülerine rağmen Daniel bana mutlu, şefkatli bir baba gibi bakmıyor. Gözleri boş. Neredeyse soğuk. "Seni buraya getiren nedir? Bir sorun mu var?" Yanağını bir parmak eklemi ve başparmağına dayarken altın saati bileğinde yanıp sönüyor.

"Hayır, her şey yolunda." Çantamdan bir form çıkarıp uzatıyorum. "Sadece küçük bir iyiliğe ihtiyacım var."

Yaklaşmak için bir hareket yapmayınca ayağa kalkıyor, masanın etrafında dönerken kravatını düzeltiyor ve formu alıyor. Gri gözleri formun üzerinde geziniyor. "Elrod sokağındaki boş araziyi mi kullanmanız gerekiyor? Mezunlar günü hazırlıkları sanırım?"

"Evet," diye cevap veriyorum, aldığım soğuk karşılama karşısında biraz dengesiz hissediyorum. "Karnaval için. Ayrıca bir izne de ihtiyacımız olacak."

Başını sallayarak göğüs cebinden altın bir kalem çıkarır ve sorgusuz sualsiz kâğıtları imzalayıp geri katlar. "Bunu belediye ofisine götür. Onaylayacaklardır."

"Teşekkür ederim."

Kâğıdı uzatıyor, ama tam uzandığım anda geri çekiyor, ulaşamayacağım bir yere. Bana uzun uzun bakıyor. "Bunun genellikle Lordların Leydisi için bir iş olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum."

Kan yüzüme o kadar hızlı hücum ediyor ki neredeyse başım dönecek. "Evet," diye cevap veriyorum, zar zor nefes alarak.

O kadar katıyım ki bileğime uzanıp kelepçeyi incelemek için kaldırdığında hareket bile etmiyorum. Yavaşça iç çekişinde Vivienne'in parfümünün izini yakalıyorum. "Leydi olmak gerçekten de bir ayrıcalıktır. Benim Forsyth'teki görevimden çok daha önce kurumun bir parçası olmuşlardır. Düzgün Kraliyet kadınları savaş ganimetleridir."

"İş için başvurdum," diye sertçe cevap verdim. "İşi bana vererek sadece bana iyilik yapıyorlardı."

"Bir iyilik." Yalanımdan etkilenmediği belli olan yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Tabii ki. Bunlardan kaç tane biriktirdiğine dikkat etmelisin."

Tüylerim diken diken oluyor ama bileğimi geri çekmeye çalıştığımda bileğimi tutuyor, o gri gözleri bakışlarımı hiç ayırmıyor. "Erkeklere oğulları hakkında ne derler bilir misin, Story? Bize onların özel olduklarını, her şeyden çok imrendiklerini, kişinin mirasını ve soyunu devam ettirmek için gerekli olduklarını söylerler." İç geçiriyor ve tekrar manşete bakıyor. "Şahsen ben hep bir kızım olsun istedim. Oğullar ilk adımdan itibaren meydan okuyan küçük yaratıklardır ve sonra büyürler, inşa ettiğiniz her şeyi alıp kendilerinin yapmak için beklerler. Ama kızlar..." Başını eğiyor, başparmağını kafatasının üzerinde gezdiriyor. "Kızların babalarına ihtiyacı vardır. Onlar karanlık ve kasvetli bir dünyada sıcak bir ışık parçasıdır. Eğer bir kızım olsaydı, her şey çok daha basit olurdu." Şaşkın bakışlarıma karşılık vererek sessizce sordu: "Sence de öyle değil mi?"

Kapının çalınması irkilmeme neden oluyor. Tuhaf açmazımızı ilk bozan Daniel oluyor ve omzumun üzerinden davetsiz misafire bakıyor.

"Bu ne sürpriz!" diye annemin sesi çınlıyor. "En sevdiğim iki insan."

Döndüğümde şık bir takım elbise ve yumuşak deri topuklu ayakkabılarıyla kapının girişinde durduğunu görüyorum. Daniel'ın onu - *bizi*- 'kurtarmasının' üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen onu böyle görmeye hâlâ alışamadım. Yüzü taze görünüyor, yaşından on yaş daha genç. Bacakları hala olağanüstü. Ne de olsa kirayı o vücutla ödüyordu. Ama bu kıyafet içinde, altın küpeleri ve şık eşarbıyla, kimse hayatını sırt üstü yatarak kazandığını tahmin edemez.

Gözleri hâlâ bileğimi tutan Daniel'ın elinin üzerinde geziniyor ve bir anda duruveriyor.

"Sevgilim," diyor Daniel, elimi sıkıp bırakmadan ve odayı geçmeden önce. Onu yanağından öpüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir uğrayıp beni yemeğe götürmene izin vereyim dedim." Bana baktı, gülümsemesi ışıldıyordu. "Dimitri'yi lobide gördüm. Burada ne işin var tatlım?"

Elimin titrememesini umarak kâğıdı havaya kaldırıyorum. "Mezuniyet balosu için bazı evrak işlerini hallediyorum."

Daniel başını sallıyor. "Story kardeşliğin bazı hayır işlerinde çocuklara yardım ediyor. Ne kadar cömert değil mi?" Bu gülümsemeyle, az önce bileğimi sıkıca kavradığını, oğulları ve becerdikleri kızları hakkında konuştuğunu asla bilemezsiniz.

"Bu harika!" Gülümsüyor, ellerini heyecanla birbirine kenetliyor. "Onlara yardım etmene bayılıyorum. Toplum için çok iyi şeyler yapıyorlar."

Bunu en ufak bir ironi ya da endişe duymadan söylüyor, sanırım annem Lordların iç işleyişini üvey babam gibi anlamıyor. "Kapanmadan önce bunu izin ofisine götürmeliyim."

"Oh, hayır," diye surat asıyor annem. "Bizimle yemeğe çıkamaz mısın? Lütfen?" Başımı sallıyorum. "Üzgünüm anne. Bugün olmaz."

Bir elini çırptı. "Neyse, seni görmek güzeldi." Yanıma geldi ve bana sarıldı. "Seni tekrar böyle şehirde görmek çok hoşuma gidiyor."

"Sen de anne." Daniel'a sıkı bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim, Daniel." "Ne zaman istersen, Story."

Vivienne'in masasında oturduğu lobiye geri dönüyorum. Bir an için onu inceliyorum, kısa eteğini, dar bluzunu, sütyeninin olmayışını değerlendiriyorum. Kolunda, altın üzerine kazınmış bir baş harfe benzeyen hantal bir bilezik var. Bana bakıyor ve dostça sırıtıyor ama sıcaklık hissetmiyorum. Omurgamda buz gibi bir ürperti hissediyorum. Bir Payne tarafından kontrol edilen tek kişi ben olmayabilirim, ama bu konuda bir şeyler yapacak cesarete sahip tek kişi de ben olabilirim.

14

TRISTIAN

Alışkanlıktan olsa gerek, telefonumdaki mobil takip uygulamasını kontrol edip Öykü'nün hâlâ sınıfta olduğunu teyit ediyorum. Derisinin altındaki implant odaya kadar her yeri gösteriyor, oysa normal telefon GPS'i belirsiz, sadece genel bir alan veriyor. Kaçırılma olayından sonra daha sık kontrol ediyorum.

Tamam, *mecburen*.

Katil gerçekten bana bulaşmış olmalı.

Olması gereken yerde olduğunu teyit ettikten sonra, sınıfının dışındaki koridorda bir bankta bekliyorum. On dakika erken geldiğim için ChattySnap hesabımı açıyorum. Fotoğraflara hızlıca göz gezdiriyorum; bikini modelleri, sağlık ve fitness influencer'ları, birkaç ünlü ve sonra gerçekten tanıdığım insanlar. Kendi fotoğraf arşivimi açıyorum ve Story'nin bir hafta önceki futbol maçından seksi bir fotoğrafını çekiyorum. Bir başlık üzerinde çalışıyorum - her zaman Leydimi göstermeye istekliyimdir - o sırada köşedeki kalbin yandığını fark ediyorum. Özel bir mesajım var.

Birinin DM'lerime girmeye çalışması alışılmadık bir şey değil. Yakışıklı, zengin ve güçlüyüm. Hangi kadın pençelerini bana geçirmek istemez ki?

Ben mi? Ancak şu anda düşüncelerimi bir kadın meşgul ediyor, bu yüzden niyetim mesajı açmak ve silmek... ta ki mesaja ekli resmi görene kadar.

Lizzy ve Izzy'nin fotoğrafı. Ne oluyor lan?

"Ne kadar sevimli, masum kızlar. Acaba kardeşleri hakkındaki gerçeği bilseler ne derlerdi?"

İçimdeki öfke kabarıyor ve hesaba tıklıyorum. Genel bir simge ile özel. Ekran adı 'executivedaddy10'. Tekrar geri dönüp fotoğrafa bakıyorum. Kızlar hareket halinde, dans stüdyolarından çıkıyorlar. Birinin onları izlediğinden haberleri yok. Zihnim hesap yapıyor, kimin bana böyle bir tehdit göndermeye cüret edebileceğini bulmak için umutsuzca çabalıyorum, o sırada isteksiz bir "Tristian?" sesi duyuyorum.

Ateşli kanım donmuş çeliğe dönüştü.

Birinin kız kardeşlerimi izlediği düşüncesinden beni geçici olarak uzaklaştırabilecek tek bir şey var.

Kendimi yukarı bakmaya zorluyorum, gözlerim bir çift pürüzsüz, bronzlaşmış bacağa tırmanıyor, kalçalar küçük yeşil bir eteğin altına gizlenmiş. Beyaz, kepçe yakalı bir kazak giymiş, sarı saçları kusursuz bir şekilde düz. Genevieve olduğunu anlamak için daha yukarı bakmama gerek yok. O sıcak kalçaları sayamayacağım kadar çok kez etrafımda dolaştırmıştım. O göğüsleri avuçlarımda, ağzımda tuttum. O uzun, kırmızı tırnaklar omuzlarımda o kadar çok çentik bıraktı ki, tenimin orada, onun coşkusuyla lekelenmemiş görüntüsüne alışmam aylarımı aldı.

Mavi gözleri geniş -biraz paniklemiş- ki bu onun için akıllıca.

Aradan üç yıl geçti ama parmaklarımı boğazına dolamak ve gözlerindeki yaşamın soluşunu izlemek için duyduğum istek hâlâ her şeyi tüketiyor.

"Oh," diye nefes alıyor, o kırmızı, fahişe dudakları şok içinde büzülmüş. "Bunun gerçekten sen olduğuna inanamıyorum."

Gülümsemem buzdan daha soğuk ve jiletten daha keskin. "Gen." Vassar'a geri dönmeye niyeti olmadan gittiğini duymuştum. Ama işte burada, sanki dünyanın en hilekâr kaltağı değilmiş gibi umutla gülümsüyor. Telefonumun kılıfını sıkarken avucuma acı veriyor. "Seni burada görmek ne güzel."

Benim
kasabamda.

Benim
okulumda.

Benim bölgemde.

Bu kaltak tek başına dünyadaki cüreti tüketti.

Sinirle karışık bir kahkaha atıyor. "Tanrım, biliyorum. Son iki yılımı Vassar'da geçirdim ama babam hastalandı ve en azından bir sömestr için geri dönmemi istedi." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Vay canına, şu haline bak. Her zamankinden daha iyi görünüyorsun."

Eski sevgilim yalancı, aldatan, enerjiye değmeyen bir sürtük pisliği, ama bir şekilde ona bakmak hala acı veriyor. Onu özlediğim için değil. Hayır. Acıtıyor çünkü o bir erkeğin ne kadar zayıf olabileceğinin kanıtı. Bu çöp parçasıyla bir gelecek inşa etmek için harcanan yıllar. *Tanrım,* yapılan planlar -Forsyth, birbirini tamamlayan kariyerler, mezuniyette bir nişan, bir destinasyon düğünü, yatırım amaçlı mülk, üç çocuk. Geriye dönüp baktığımda onu her gün bir fino köpeği gibi kahve ve çiçekle karşıladığımı görüyorum. Yaptığımız seks, her zaman hızlı, sert ve o kadar yoğundu ki beni bitkin ama daha fazlası için aç bırakırdı. Nedenini anlamam Story ile geçirdiğim o geceye kadar sürdü. Gen'de hep bir şeyler eksikti. Bu sadece beni memnun etme hevesinin olmaması değildi - asla sikimi emmek için kendini alçaltmazdı - aynı zamanda tutku eksikliğiydi. İhtiyaç. Bağlılık.

Bu sürtüğün gerçekliğinden çok fikrine bağımlıydım. Birlikte bir gelecek görmeme izin verdiğim tek kadın oydu. Mükemmel bir ev, tertemiz bir aile, önüme serilmiş, açık, beklenen ve düzgün bir yol.

Ve bakın bana ne kazandırdı. O şerefsizin yatında, müstakbel karımı bir hayvan gibi becerirken kalçaları onun kalçalarına sarılmıştı. Hâlâ gözlerini hatırlıyorum. Adamın gözlerinin içine bakıyordu. Çünkü Genevieve her zaman kusursuz bir fırsatçı olarak yetiştirilmişti ama aynı zamanda hayal kırıklığı yaratacak kadar da saftı. Aslında o adamdan hoşlanıyordu - kendi softball koçundan - gençliğini yeniden yaşamaktan vazgeçemeyen zavallı bir ezikten. Adamdan o kadar hoşlanıyordu ki, kısa süre sonra sızdırılacak olan videoyu kaydetmesine izin verdi.

Beni lanet bir aptal olarak ifşa eden video.

Onu boğma dürtüsü tekrar kabarıyor.

"Sana rastladığıma çok sevindim," diyor üstünün eteklerini düzeltirken. Yakasını yarım santim aşağı indirerek göğüs dekoltesini daha fazla ortaya çıkarıyor. "Bu öğleden sonra bir işin var mı? Belki gidip bir kahve içebiliriz. Arayı kapatırız."

Bu kızla en son yatı ateşe verdikten hemen sonra tek kelime konuşmuştum. Her açıdan -Killian, Rath, babam, Daniel- tepki alıyordum ve *onu* bir daha gördüğümde sevdiği bir şeye kibrit çakacağımı söyledim.

Asla daha fazlasını kastetmedim.

Genevieve'in yanında bir figür hareket ediyor ve Story'nin geldiğini görmek için gözlerimi kaldırıyorum. O ve Gen birbirlerine bakıyorlar ve ben eski sevgilimin yüzündeki tanıma ifadesini görüyorum.

"Hey, seksi şey," diyorum, banktan kalkıp ikisinin de üzerinde yükselirken kelimeler soğukkanlı ve kolay. "Bitirdin mi?"

"Evet, aslında birkaç dakika erken çıktık." Bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor ve Gen'e parlak bir gülümseme veriyor. "Hey, daha önce tanışmıştık, hatırladın mı? Ben-"

"Geç kaldım." Kolumu beline dolamak için bir adım öne atıyorum. Genevieve ve Öykü'nün birbirleriyle konuşmaları isteyeceğim son şey. Ben

Leydi'min lekelenmesine izin vermeden önce o kibriti tekrar yakmalıyım. "Yapacak işlerimiz var, tatlım."

Story benimle Gen'in arasına bakıyor, gözlerinde küçük ve tatmin olmuş bir şey parlıyor. Elini göğsüme koyuyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek çeneme bir öpücük konduruyor. "Peki efendim. Sadece yolu göster."

Sikim o kadar hızlı şişiyor ki göğsümün sıkıştığını

biliyorum. Vay anasını.

Efendim.

Gen, Story'nin eline, vücudunu bana ne kadar sıkı sardığına, onu gevşek ama inkar edilemez bir şekilde sahiplenici bir şekilde kavrayışıma bakıyor. Göz açıp kapayıncaya kadar yüzü dikkatle karardı, ağzı sıkı bir çizgi haline geldi. "Evet, Tristian. Görüyorum ki ellerin dolu."

Bana tatlı tatlı bakan Öykü'ye bakıyorum ve saçlarını yanağından çekiyorum. "Hiçbir fikrin yok."

"Hm." Mırıldanma alçak sesle ve hoşnutsuzlukla sızıyor. "Belki başka bir zaman."

"Ah," diyor Story, Gen'e dönerek. "Kampüs turu yapmak istersen bir ara gel ve beni bul. Ben her zaman bir yerlerdeyim." Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor, bunu sevimli bulabilirdim ama Gen'le birlikte kampüste dolaştıkları düşüncesiyle içim içimi yemekle meşgul. Onu kendime çektiğimde yüzünü buruşturdu.

"Çok meşgul olacağız," diyorum ona, kolundan tutup götürürken gözlerinde beliren dehşet parıltısına aldırmadan.

Bizi hiçbir yere götürmezken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum - sadece *uzaklara*. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Parmaklarımı kaslarına geçirerek tıslıyorum. "O orospuyla konuşmayacaksın. Ona bakmanı bile istemiyorum."

Gen tam da kız kardeşlerime hakkımdaki 'gerçeği' söylemekle tehdit eden bir özel mesaj aldığım anda mı ortaya çıkıyor?

İnanmıyorum.

Story onu çekiştirirken homurdanıyor, kısa bacakları ayak uydurmakta zorlanıyor. "Sözleşme sadece erkeklerle konuşamayacağımı söylüyor. Zaten diğer Asillerden uzak duruyorum. Kimseyle sosyalleşmeme izin yok mu?"

Ses tonu asık suratlı ve tamamen haddini aşmış bir şekildeydi ve bir kapı bulduğumda öfkeden kaskatı kesilmiştim bile. Kapıyı fırlatıp açıyorum, sadece çalışma odası olduğunu fark ediyorum. İçeride bir kız var, bir dizüstü bilgisayarın üzerine eğilmiş, ani davetsiz misafir karşısında kafasını kaldırıyor.

"Çık dışarı," diye emrediyorum, sesim onu hemen harekete geçirecek kadar alçak ve tehlikeli. Dizüstü bilgisayarını çantasına koyma zahmetine bile girmiyor, her şeyi masanın üzerinden süpürüyor ve gözleri fal taşı gibi açılmış ve endişeli bir şekilde yanımızdan geçip gidiyor.

Kapıyı arkasından çarpıyorum ve Story'yi kapıya doğru itiyorum, parmaklarım o narin, ince boğazın etrafını sarıyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Bana bakıyor, ateşli ve gözlerini kırpmadan. "Ben hiçbir şeyle oynamıyorum!" Gözlerimde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama her ne ise tavrını bir anda değiştiriyor. "Tristian, bekle," diyor, eli yanağımı okşamak için kalkarken sesi gerginleşiyor. "Tanıdığım birini görmek güzeldi, çünkü buralarda Kraliyet ailesinden olmayan kimseyi tanımıyorum. Tüm o lise dramasının eski bir haber olduğunu düşündüm."

Parmaklarım boynuna dolanıyor. "Lise *draması* mı?"

Lise draması, Rath'ın arabasının arka koltuğunda Killer'ın haftanın lezzetini parmaklamasıdır. Lise dramı, üç yıllık kız arkadaşınızın softbol koçuyla sevişirken çekilmiş videosu değildir. Potansiyel bir kundakçılık suçlaması değildir, Mercer servetinin varisinin herkesin önünde küçük düşürülmesi değildir ve kesinlikle önümdeki kızın dizlerinin üzerine çöküp ağlamasına neden olan tek olay değildir.

O da bunu hatırlıyor olmalı. Bunu ve sabah bunun için özür dilediğimi, sadece kötü bir durumda olduğumu açıkladığımı.

"Yapma," diye nefes alıyor, o geyik gözleriyle bana bakıyor. "Eğer gerçekten o kadar kötüyse... seni bu şekilde etkilemesine izin vermemelisin, değil mi?"

Ona esprisiz bir gülümseme veriyorum. "O kadar basit olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," diyor göğsümdeki duyguyu yarıp geçen bir sesle. Genevieve'in yüzünü görmek bile tüm o eski öfkeyi yüzeye çıkardı. O zaman olduğu gibi şimdi de başka bir şey hissetmek istiyorum. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

Onunla asla konuşma, dilimin ucuna geliyor ama başka bir istekle silinip gidiyor. Alt dudağını parmaklamak için uzanıyorum, bu ağzın nasıl benim olduğunu düşünüyorum. Gen'e hiç benzemiyor. Yeni arabasını seviyor ama param için burada değil. Güzel adamlar, yatlar ya da çiçekler onu etkilemiyor. Öykü benim Leydim, koşulların ağıyla bana bağlı.

"Bunu kanıtlayabilirsin," diyorum ve eğilip çenesine bir öpücük konduruyorum.

Dişlerim kemiğe sürtünüyor. "Bana sana kimin sahip olduğunu göster."

Onu diz çökmeye zorlamayacağım, bir daha olmaz ve onu sırt üstü yatırmayacağım.

Sadakatini nasıl göstereceğini ona bırakacağım.

Nefesi kesiliyor ve ikimizin de hareket etmediği ya da konuşmadığı uzun bir an yaşanıyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor, sesindeki titreme gözlerindeki çeliği yalanlıyor.

Aletim her ihtimale karşı zaten sertleşmiş durumda, ama ona şaka yapıyorum, avucum göğsüne doğru kayıyor. "Senin içinde olmak istiyorum, Tatlı Kiraz. Aletimin üzerine boşaldığında, etrafımda titremenin nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum." Dudaklarını yalıyorum, ıslak ve müstehcen. "Beni tekrar yuttuğunu hissetmek istiyorum. O sıcak ağzın aletimin etrafında, sana verdiğim her şeyi alıyor. Benimle çok dolu olduğun için nefes almakta zorlandığını duymak istiyorum." Gözleri benimkiler gibi kapüşonlu ve büyülenmiş görünüyor. "Ama şu anda, ne yaparsan yap, bunu beni memnun etmek istediğin için yaptığını bilmek istiyorum. *Sadece* beni." Başparmağımı şahdamarına bastırarak, "Tam bağlılığını görmek istiyorum. *Göster bana.*"

Çenesini kaldırıyor, eli bileğime dokunmak için yukarı geliyor. Yavaşça parmaklarımı boğazından çekip alıyor. Beni döndürüp kapıya dayayana kadar bir eli göğsümde, ileri doğru itmesine izin veriyorum.

Ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

Hayal kırıklığına uğradım, uğramamam gerektiği halde. Zaten onu burada becermek istememiştim. Çok yakın, çok kişisel, çok *çiğ*. Ama parmakları fermuarımı açıp indirdiğinde, eğer gerçekten isteseydim yapabileceğimi bildiğim için hâlâ taşaklarıma kadar ürperiyorum. Ona emir vermeme bile gerek yok, sadece sormam yeterli. Bunu bana bakışından anlayabiliyorum.

Gen'in softbol koçuna bakışının aynısı.

Beni külotumdan çekip çıkarıyor, sıcak avucuyla birkaç yavaş vuruş yapıyor. "Lordum ne isterse."

Ağzının ilk dokunuşu cennet ve cehennem gibi, hepsi dilinin bir kıvrımında toplanmış. Arabadaki o geceden çok daha iyi - ilk başta, çünkü bu sefer gerçekten görebiliyorum, sert sikim o tatlı, pembe dudakların arasında kayboluyor. Ama sonra öne doğru eğiliyor ve beni içine alıyor, ayak parmaklarımı kıvrandıran sıcak ve ıslak bir kayma.

Ve durmuyor.

Daha yumruğumu saçlarına geçirmeden, boğazının arkasına vurmama izin veriyor, orada bana karşı duruyor, beni o kadar derinden tutuyor ki nefes alamadığını biliyorum. Çenemin gevşediğini hissediyorum, parmaklarım başının arkasına masaj yapıyor. Tam geri çekileceğini düşündüğümde, *daha da derine iniyor*.

Alçak sesle, "Lanet olsun," diye tükürdüm çünkü o gece arabada yaptığım gibi boğazını bu şekilde sikebilirdim. Bunu kaldırıp kaldıramayacağını, bundan *hoşlanıp hoşlanmayacağını* görmek için bir testti ve işte burada, o kadar özgürce veriyordu ki.

Onu aletimden çekmem gerekiyor, parmaklarım saçlarına sıkıca dolanıyor. Tatlı Kirazım bana baktığı anda Genevieve'i ve onun yalancı, hilekâr, fahişe suratını unutuyorum, sikimin ucunu emerken gözleri ıslak ve geniş.

Mırıldanarak saçlarını çekiştiriyorum. "Sen benim için çok iyi bir kızsın."

Bana uzun, yavaş bir göz kırpışı yapıyor. Killian ve Rath'ın ona iyi davrandığını söylediğimde ukalalık ettiğimi düşündüklerini biliyorum ama gerçek şu ki, övgü karşısında gözlerinin nasıl yumuşadığını ve parladığını hiç görmediler. Leydimiz iyi olmayı da kötü olmayı sevdiği kadar seviyor.

Bir kez daha öne düşerek karşılık veriyor, beni içine almaya o kadar kararlı ki. Ama bunu ancak ona izin verdiğimde, saçlarını tutuşumu gevşettiğimde yapabiliyor. Bu, onu aşağı itip kalmasını sağladığım, ancak izin verdiğimde başının yükseldiğini izlediğim yol başının tam tersi. Şimdi, mıknatıslanmışız gibi üzerime çöküyor. Onu geri çekmezsem aletimde boğulacak, gözlerindeki o yumuşaklığı tekrar görmek için neredeyse o güzel ağzına girmeye hevesli olduğum kadar hevesli.

Saatler sürüyormuş gibi geliyor, Story ıslak nefeslerini duymak için onu geri çekene kadar boğazını sikimle dolduruyor. Ona ne kadar iyi olduğunu söylüyorum ve her şeye yeniden başlamadan önce bakışlarımı tutuyor. Dağınık ve aşırı hoşgörülü ve şimdiye kadar başıma gelen en ateşli şey olabilir.

Sıkı, gırtlaktan gelen bir sesle boşalıyorum, beni boğazına gömmesin diye onu bir avuç saçından tutuyorum. Diliyle tadımı alabileceği kadar sığ olmasını istiyorum ve tam olarak bunu yapıyorum, kırmızı, istismar edilmiş dudaklarının arasında salıverdiğim horozu sarsıyorum.

O kadar iyi ki, yarı yarıya kabzasına kadar geri batmasını bekliyorum. Bunun yerine, topuklarının üzerine oturarak geri çekiliyor ve bakışlarımla buluşuyor. Ağzını açıp kırmızı dilinin üzerinde duran yükümü görmeme izin verdiğinde tekrar boşalabileceğimi düşünüyorum. Bakışlarımı tutarak çenesini kapatıyor ve yutkunuyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, ağzının kenarından biraz döl akıtıyorum. Transa geçmiş gibiyim, parmağımı anında emip temizlemesiyle hipnotize olmuş gibiyim, bir damlanın bile boşa gitmesine izin vermiyor. Nefes nefese, "Bu çok ateşli. Gen asla bu kadar iğrençleşmeyi hayal edemezdi." Story başparmağımı emiyor, baykuş gibi bana bakıyor. "İşte bu yüzden sana sahip olmak zorundaydım

Bunun gibi. Lisedeyken Rath ve Killer'ın kelle almakla övünmelerini dinlerdim. O gece ağzını görür görmez, ona sahip olmam gerektiğini anladım."

Gözlerini kaçırana kadar ne söylediğimi ve kime söylediğimi fark etmiyorum. Hepsi doğruydu. O gece çılgın bir öfke fırtınası vardı, Rath ve Killer misilleme yapmamı engellemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Daha sonra bunun anlamsız olduğu kanıtlanacaktı. Sadece birkaç gün sonra, kendimi o iskelede gaz bidonuyla buldum. Ama o gece, sanırım önümde diz çökmüş, sikimi ağzına sokup çıkaran bir kız görmem gerektiğini biliyorlardı. İşte bu yüzden Killian için her şeyi yapacağımı biliyorum. Hikâye onun hakkıydı ama eski çamaşır odasında birkaç dakikalığına onu bana vermişti. Onu tüketecek kadar çok istediği bu şeyin küçük bir tadına baktım. İşe de yaradı. Bu bir şeytan çıkarma ayiniydi, Genevieve Carter'la birlikte olmanın sanıldığı kadar iyi bir şey olmadığının kanıtıydı. Eksikti. Bırakın zevk almayı, beni ağzına almaktansa kendi kolunu kesmeyi tercih ederdi.

Ama o gece benim için ne kadar karanlık ve özgürleştirici olsa da, Story için başka bir şeydi. Şeytan çıkarma yerine bir ele geçirme. Çaba gösterecek durumda olsaydım, onun bile isteyebileceği lekeli bir an. Benim için dizlerinin üzerine çökmek, beni yutarken gözlerimin içine tekrar bakmak, neler aldığımı bilmek ona neye mal olmuş olabilirdi?

Birdenbire, onun ne demek istediğini anladım.

Beni o tatlı amcığının içine almak yerine bunu seçtiği için hayal kırıklığına uğradım. Seks harika olacak, biliyorum ama bu bizim için bir şey ifade etmiyor. Geçmişimiz, yüklerimiz ya da acılarımız yok. Seks yeni ve eğlenceli olacak ve ben onu becerirken gözlerindeki o yumuşak, şaşkın zevki görmek için sabırsızlanıyorum.

Ama yaptığım şeyden sonra benim için diz çökmesi?

Onun tam bağlılığını bundan daha iyi gösteren bir şey olamazdı.

Çömelip onu göğsüme çekmeden önce pantolonumun içine geri sokuyorum kendimi. Hâlâ bakışlarımla buluşmasa bile isteyerek gidiyor.

Burnumu saçlarına bastırıp tatlı kokusunu içime çekiyorum. Tekrar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ona teşekkür etmek istiyorum. Ona kafamın içinde olup bitenlerin de en az o oral seks kadar karmaşık olduğunu söylemek istiyorum ve bunun nereye gittiğinden emin değilim ama bunu sürdürmek istediğimi biliyorum. Gen ile olduğu gibi değil. Hikaye bir fikir değil. Korkutucu derecede somut.

Ama bu çok fazla, çok kafa karıştırıcı.

Onun yerine, "Sen hepimizin hak ettiğinden daha
fazlasısın" diyorum. Parmakları gömleğimin
kumaşında kıvrılıyor.

Cevap vermiyor.

"Bu gece benim yatağımda uyumak ister misin?" Omzundaki saçlarını okşayarak soruyorum. Kardeşi olmadığımı anlaması için çenesine bir öpücük konduruyorum ve ekliyorum: "Bu bir emir değil. Hayır diyebilirsin. Uyumaktan başka bir şey yapmak zorunda değiliz."

Bir süre sessizlik oluyor, nefes alış verişlerinde gergin bir şeyler var. Bu süreyi hayır deme ihtimaline karşı kendimi hazırlayarak geçiriyorum. Sorun değil. Bununla başa çıkabilirim.

Sanırım.

Onun yerine, "Tamam." diye fısıldıyor.

15

HIKAYE

Tristian Mercer'ı avucumun içine aldım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ağzını açıyor, köfteyi dudaklarına götürdüğümde dişleriyle alıyor. Birkaç deneysel çiğneme yapıyor, gözleri temkinli. Onu yakaladığımı böyle anlıyorum. Tristian'ın körü körüne herkesten yemek kabul ettiğinden şüpheliyim.

"Bunlar vegan ve glütensiz," diye onu temin ediyorum. "Bağlayıcı olarak badem unu, parmesan yerine de besin mayası kullandım."

Gerçekten saçmalık. Bunların hiçbirine köfte denemez. Ben bunları pişirirken Bayan Crane mutfakta dolanıyordu ve içine koyduğum malzemelere ve özene kıkırdayıp durdu.

Bana göz kırparak, "Aferin sana," derdi. Burada neler döndüğünü tam olarak bildiğinden şüpheleniyorum, ama ikimizin arasında benzer bir şey var. Oyunlarımı oynamama izin veriyor.

Mırıldanıyor, gözleri büyüyor. "Çok *iyiler.*"

Sesinin şok edici tonu karşısında kolayca hakarete uğrayabilirdi. Ama ben değilim. Aslında o kadar da harika değiller ve yemek pişirme becerilerim sadece birkaç

Bayan Crane'in bir tık üstünde. Tristian çok sık iyi yemek yemez. Buradaki bar o kadar alçak ki, zemine gömülmüş.

Dün gece yatağındayken bana anlatmıştı. Sözüne sadık kalarak, hiçbir şeyi zorlamaya çalışmadı. Sadece konuştu. Parmakları göğsümde gezinirken bana bakarak, iyi yemek bulmanın ne kadar zor olduğundan bahsetti.

"İşte bu yüzden," demişti, gözleri atletimin yakasında gezinirken karanlıktı, "Gerçek yiyecek bulduğumda -*kaliteli yiyecek*- stokladığımdan emin olurum. Böylece sen de biraz alabilirsin." Kendi çarpık tarzına göre, bu muhtemelen önemli bir beyan. Aslında çok hoş olurdu.

Göğüslerimin siyah ve mavi olması dışında ve hala kulağımda bana emirler yağdıran sesini duyabiliyorum.

Tristian dün gece başucu lambasının yumuşak ışığında yatarken neredeyse iki saat boyunca konuştu ve konu hep aynıydı, ama garip bir şekilde yüzeyseldi. Kendisi hakkında konuşmayı seven bir adam için, horladığı ve Rath gibi sarılmayı sevdiği gerçeği dışında zaten bilmediğim hiçbir şeyi açıklamadı. Rath'ın aksine, bunu itiraf etmekten çekinmiyor, sonunda uyuklamadan önce beni sahiplenici bir şekilde göğsüne yaslıyor.

Ayrıca her sabah beşte kalkıp spor yaptığını da öğrendim.

Yüksek sesle.

Omuz silkerek diyorum ki. "Her şey baharatlarla ilgili."

"Bunları gerçekten benim için mi yaptın?" Köfte tepsisine bakıyor. Eğer bu oyunum bu kadar ciddi olmasaydı komik olurdu. Gözlerindeki karikatür kalpleri görebiliyorum. "Daha önce kimse bana yemek yapmamıştı. Yani, bunu yapmak için para almayan kimse." Bir köfte daha yiyor, Rath yanına sokulup tabaktan bir tane kapınca sinirleniyor.

"Siktir git," diyor Tristian, Rath ağzına tıkarken gözleri kısılıyor. "Bunlar benim için."

Öncelikle Rath'a "Bunlar vegan *ve* glütensiz" diyorum.

Donup kalıyor, tükürürken köfteyi avucunun içine alıyor. "İğrenç." Gülümsediğimi görünce köfteyi fırlatıp atıyor ve kollarını belime dolayarak çenesini omzuma yaslıyor. "Yapabileceğin çok daha iyi şeyler var. Browni. Güveçte kızartma. Turta. Kızarmış tavuk. Kurabiye."

Tristian gözlerini devirir. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun damak tadına sahipsin. Senin surround ses sistemini kurup çalıştırman gerekmiyor muydu?"

Hafta sonuyla birlikte hafif bir erteleme geliyor. En azından Killian için. Futbol maçı üç eyalet ötede, o ve takım yarın geceye kadar toplanıyor. Fazla bir şey olmadığını biliyorum; önümüzdeki Cumartesi eve dönüş maçı var ve benim de bu maça katılmam bekleniyor. Ama şimdilik tek yapmam gereken turuncu ve mor giyinmek ve izleme partisi için hazırlıklara yardım etmek.

Bu yüzden, köfte.

Rath'ın omuz silkişini sırtımda hissediyorum. "Çoktan yaptım."

Bütün sabah, varlığından yeni haberdar olduğum eğlence odasına kapanmış, onun üzerinde çalışıyordu. Stadyum tarzı oturma yerleri ve duvar büyüklüğünde devasa bir ekranla donatılmış. Tüm kardeşlik için yeterince büyük değil, bu yüzden çocuklar özel bir davet listesi yayınlamış gibi görünüyor. Tam kapsamlı bir parti olmadığı için minnettarım ve umarım çocukları yiyecek ve içecekle doldurursam, odama erken gidip biraz ödev yapabilirim. Şu anda eğitimimin her şeyden önce geldiğini söylersem yalan söylemiş olurum. Her şeyden önce korunmak için Forsyth'teyim ama kalmak istiyorsam en azından derslerimi geçmem gerekecek.

Bayan Crane tüm atıştırmalıkları ve içecekleri mutfakta bıraktı, bu yüzden Lordlarım misafirlerini karşılarken ben de bir saatimi dinlenme odasını hazırlamakla geçirdim. Oyun başladığında, paslanmış garsonluk becerilerimi ortaya koyarak herkesin, özellikle de Rath ve Tristian'ın mutlu ve tok olduğundan emin oluyorum. En yüksekteki en iyi manzaraya sahip deri koltuklarda oturuyorlar. Maçın gidişatına bakılırsa Killian iyi oynuyor ve 'Katil' lakabının hakkını veriyor,

Pas üstüne pas atarak diğer takımı katlediyor ve ben de kendimi izlemek için cezbedici buluyorum. Acımasız ve bencil ama hareketlerini izlemek ilginç.

"Bir bira daha içmeye hazır mısın?" Tristian'a sordum. Sonunda dördüncü çeyreğe girdik ve Tanrı'ya şükür, son göründü.

İçecek tepsisine bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Hizmetin için minnettar olsam da, neden bütün bunları getirip götürüyorsun? Kahrolası bir hizmetçimiz var, Cherry."

"Sorun değil. Yardım etmeyi teklif ettim." Ayaklarım gerçekten biraz ağrımaya başlamış olsa da omuz silkiyorum. Zavallı Bayan Crane'in bunu yapmak zorunda kaldığını hayal bile edemiyorum. "Size hizmet etmek işimin bir parçası, değil mi?"

"Hayır," diye karşı çıkıyor bana bakarak. "Senin işin yapmanı istediğimiz şeyi yapmak ve yüceltilmiş bir garson olmak listenin hiçbir yerinde yok. Maç günü senin işin güzel görünmek, kucağıma oturmak ve buradaki tüm diğer enayileri kıskandırmak."

Kolunu belime doluyor ve beni kucağına çekiyor. Dün onu sınıfımın dışında gördüğümden beri bana muhtaç. Tristian Lordlar arasında en aklı başında olanı. Öfke ya da öfke nöbetlerine daha az eğilimli. Küfürbaz ya da kontrolcü olduğunda bile bunu tatlı sözler ve güzel bir gülümsemeyle yapıyor. Kendi kıçı kırık tarzında nazik olabilir. Sevecen ve özenli, o kadar sakarin ki acıtıyor. Rath onu önemsemem için beni manipüle etmekte usta olabilir ama Tristian beni önemsediğini düşünmem için manipüle etmekte uzman. Önemsemiyor, hem de hiçbir şekilde. Ama Genevieve'i bu işe karıştırarak ateşle oynadığımı biliyordum.

Bazı açılardan, Genevieve benim burada olma sebebim.

Dün beni çalışma odasındaki kapıya doğru ittiğinde, gözlerinin ardında karanlık ve tanıdık bir şeyin titreştiğini gördüm. Normalde kusursuz olan cephesinde küçük bir çatlak. Nerede olsa tanırım, çünkü hala bazen rüyalarıma giriyor; o soğuk mavi gözler, çok boş ama çok kötülük dolu. Onu görmeyeli uzun zaman oldu. Bunca zaman onunla yaşadım.

Onun tarafından sevilmek, keskin sırıtışlarını görmek ve beni arzuladığını hissetmek, Tristian Mercer'ın her zaman yüzeyin hemen altında olan tarafını unutturdu.

Bu yüzden ona sakso çekmeyi seçtim. Bir parçam o geceye geri dönüp aynı şekilde yapmak istiyor. Kinci ve hesaplı. Ama çoğunlukla, Genevieve'le her ne olduysa onu acımasız yapıyor ve tarih bir şey söylerse, hıncını benden çıkarıyor. Bunu başlamadan engellemek daha kolaydı. Onun memnun ve mutlu olmasını istiyorum, en azından benimle. Şimdilik. Ben intikamımı alana kadar.

"Tristian," diye bağırıyorum, tepsiye tutunarak. "Bana her şeyi döktürteceksin!"

Onu benden alıyor ve yere koyuyor. Aletinin arkama sertçe bastırdığını ve dudaklarının boynuma yumuşakça dokunduğunu hissediyorum. Rath bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Bütün gün bu kısa etekle bir ileri bir geri yürüyüp durdun, Tatlı Kiraz." Nefesi sıcak. "Bu beni delirtiyor."

PDA'nın verdiği güvensizliği üzerimden atarak onun hissine kapılıyorum. Killian beni ona oral seks yapmaya zorladığında bu odadaki erkeklerin en az yarısı buradaydı ama Tristian bana bunu yaptırmazdı. Killian baskınlıktan zevk alırken, Tristian sevgisini herkesin önünde sergilemekten, yani teşhircilikten zevk alıyor. Elini eteğimin altından geçirerek kalçamda aşağı yukarı gezdiriyor. Nefes verirken ürperiyorum ve bacaklarımın arasında belli belirsiz bir nem oluşuyor.

Burnunu kulağımın kabuğunda gezdiriyor. "Hâlâ ağrıyor mu?"

Yavaş bir nefes alarak başımı sallıyorum. Sonsuza kadar rol yapamam. Ayrıca, Rath kafamın içinde kıpırdanmaya başladı ve ben hâlâ onu dışarı itmek için mücadele ediyorum. Ama Tristian? İş bizim oyunumuza gelince, o geri adım atıyor. Farkında olsa da olmasa da burada güç bende.

Tristian'la iyi olurdu.

Sıcak, pratik ve güvenli.

Cevabımla hareketsizleştiğini hissediyorum, kıçımın altındaki alet gergin bir seğirme yapıyor. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor, sesi telaşlı.

"Evet." Bu hem gerçek hem de yalan. Tristian bana bilerek zarar vermez, bunu biliyorum. Ama onun zarar tanımı benimkinden çok daha dar.

Rath'a döner ve yanındaki sandalyeyi işaret eder. "Şunu bana ver."

Rath ona bir bakış attı ve boş koltuktan bir Forsyth battaniyesi alıp uzattı. "Sakin ol," diye fısıldıyor, gözleri karanlık.

"Her zaman," diye yanıtlıyor Tristian, battaniyeyi kucağıma örtüyor. Elleri battaniyenin altında kaybolup eteğimin altına giriyor ve başparmaklarını külotuma geçirip aşağıya doğru çekiştirdiğinde paniğe kapılıyorum.

"Ne-"

"Şşşt," diyor külotu kalçalarımdan aşağı kaydırırken. "Güven bana, tatlım."

O kadar yüksek sesle yutkunuyorum ki bakışlarım odanın içinde zonkluyor, Tristian'ın beni soyduğunu, battaniyenin altından külotumu ayaklarımdan çekip alabilmek için ikimizi de eğdiğini fark eden var mı diye merak ediyorum.

Rath biliyor. Yüzünde karanlık bir ifadeyle kucaklarımızı izlerken dişlerini dudağının üzerinde gezdirmesinden bunu anlayabiliyorum. "İşte," diyor Tristian'a, elini uzatarak.

Tristian'ın Rath'a nemli külotumu gizlice uzatmasını şaşkınlıkla izliyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar Rath külotu cebine atıyor ve gözlerini ekrana çeviriyor.

Tristian'ın sesi kulağıma sert bir fısıltı gibi geliyor. "Kaldır, birazcık, işte benim kızım."

Akıntıyla birlikte hareket etmekten başka bir şey yapamayacak kadar panik ve telaş içinde otomatik olarak itaat ediyorum. Arkamda sıcak bir parıltı hissedene kadar pantolonunu indirdiğini fark etmedim. "Bekle," diye tıslayarak ileri doğru atılıyorum.

Ama Tristian beni geri çekip fısıldayarak, "Sakin ol. Kimse bilmeyecek, bilseler bile bakmazlar." Tatlı, yatıştırıcı ses tonu

Sesinin tonu, daha sonra söylediği sözlerle yalanlanıyor. "Buna cesaret edemezler."

Televizyonda, Forsyth bir gol daha atıyor ve bu da gürültülü alkışlar ve beşlik çakmalarla sonuçlanıyor.

"Tristian..." Göğsümde korkudan başka bir şeye yer olsaydı sanırım kızgın olurdum. Çok aptalca, onun kiracılarıyla dolu bir odadayken ona sekse hazır olduğumu söyleyebileceğimi düşünmek.

Kalçalarımı sıkarak beni tekrar kucağına alıyor. Kulağıma, "Ben Killer değilim," diyor ve bir an için Killian'ın ne alakası olduğunu merak ediyorum. Ama sonra ne dediğini anlıyorum. Bu bir ceza değil. Beni küçük düşürmek istemiyor. "Sana yemin ederim, kimse bir şey fark etmeyecek."

Gözlerim ekrana kayıyor, boğuk bir sesle son bir çaba gösteriyorum. "Maçı izliyor olmamız gerekmiyor mu?"

"Siktir et bu maçı. Killer onları yirmi sekiz sayı farkla öne geçirdi." Eli aramızda kayboluyor, kendini avucunun içine alırken kıçımı okşuyor. "Ama yine de izleyeceğiz. Merak etme."

Aletinin başının girişimi dürttüğünü, ıslaklığımın arasından kaydığını hissediyorum, göğsünden alçak, zar zor duyulabilen bir gümbürtü geliyor.

Gözlerimi kapatıp yere çöküyorum.

Tristian'ı içime alırken yüzümü nötr tutmak için çok uğraşıyorum, parmaklarım sandalyenin koluna gömülüyor. Gerginliği hissedebiliyorum ama Killian'la ilk iki seferde olduğu gibi acımıyor. Tristian'ın elleri kalçalarımdan tutarak beni yönlendiriyor, onu yavaş ve kolay bir şekilde içime almamı sağlıyor. Tüm bu süre boyunca odadaki herkesin kafasının arkasına bakıyorum, ben bunu yaparken birinin her an dönüp benimle göz göze gelebileceğini biliyorum. Sonunda onun kucağına yerleştiğimde, kalçalarımdaki ince titremelerin var olma kaygısından çok doluluk hissiyle ilgisi var.

böyle yakalandı.

Sığ, çaresiz bir nefes çekiyorum, gözlerimin kocaman ve buğulu olması gerektiğini biliyorum. Ama Tristian sadece kollarını battaniyeden çekip

gevşek, rahat bir kucaklamayla belime doladılar.

"Lisedeyken hiç Killer'ın maçlarına gittin mi?" diye soruyor, sanki siki şu anda içime gömülü değilmiş gibi.

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor ve cevap veremiyorum. Cevap verebilmem için uzun, gergin bir an geçmesi gerekiyor. "Bir kere." Annemle Daniel'ın evliliğinin ilk zamanlarıydı, Killian düşmanca ve kaba davranmaya başlamadan önceydi. Onu çok az tanımama rağmen ona tezahürat yapmaya gitmiştim. "Orada olmamdan hoşlanmıyordu," diye ekliyorum, Tristian birasına uzandığında nefesim kesiliyor, kalçaları benimkine doğru bükülüyor.

Birayı geri uzatıp uzun bir yudum alırken etrafımdan izliyorum. "Evet, o da bizim orada olmamızdan hoşlanmıyor. Sanırım kazanırsa batıl inançları olacağından endişeleniyor ve o zaman her maçta bize güvenmek zorunda kalacak. Killian insanlara güvenmeyi sevmez. Çoraplar, tabii. Oyun öncesi sikişler, kesinlikle. Ama insanlar?" Başını sallıyor. "O pisliği kardeşim gibi severim ama o bir tür deli."

Bu gerçeküstü. *İçimdeydi* ve Killian'ın atletik nevrozundan herhangi bir günmüş gibi bahsediyordu, özel bir şey olmuyordu.

Ve sonra Killian gol atıyor.

Tüm oda ayağa kalkıyor, herkes yerinden fırlıyor, yumruklar havada Hava.

Tristian bir santim bile kıpırdamıyor. "Doğru, sadece arkana yaslan." fısıldıyor, şişeyi tekrar ağzına götürüyor. "Ne yaptığın kimsenin umurunda değil."

O zaman beni karaktere sokmaya çalıştığını fark ettim. Killian hakkında konuşmak, oyun, hepsi sadece bir gösteri. Ne kadar iyi rol yapabildiğini bilmemi istiyor, dikkat çekmemek için.

Nefes veriyorum, dediğini yapıyorum, geniş göğsüne doğru eriyorum. Bu hareket onun biraz daha derine batmasına neden oluyor ve sonra onu içimde *hissediyorum.* Aleti artık çok aşina olduğum güçlü bir seğirmeyle zıplıyor. Bunu daha önce

Elimi ağzıma soktum, o kadar çok soktum ki ucundan akan yapışkan ön spermi canlı bir şekilde hayal edebiliyorum.

Bir an için, kaldırma ve düşme dürtüsüne o kadar kapılıyorum ki, hareketsiz kalmak fiziksel bir ağrı gibi geliyor.

Bununla savaşmak için Tristian'a sırtımı dönüyorum, yanağım omzunda yuvarlanıyor. Rath bana bakıyor.

Şakağını yumruğuna dayamış, bacaklarını tembelce koltuğa yaymış. İzlerken gözleri karanlık ve kapüşonludur ve cebinin içine gömülü elinin külotuyla oynadığını anlamak için kucağına bir kez bakmak yeterlidir.

Ya da belki kendisiyle bile.

"İyi misin?" diye soruyor, cebi kayıyor.

Parmaklarım battaniyenin içinde kıvrılsa da başımı sallayarak "Evet" diye cevap veriyorum.

Tristian mırıldanıyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. "Dikkatini oyuna ver, tatlım. Belki *gol atarız*." Bunu kalçalarını sallayarak noktalıyor.

Sandalyenin kollarını sıkıca kavrıyor, iniltilerimi bastırıyorum. Tristian hiçbir şey olmuyormuş gibi davranırken kıpırdamadan oturmaya zorlanmak içimi yakan bir işkence. Önümüzde oturan LDZ üyesi Liam dönüp Rath'a "Bunlar hoparlörleriniz mi?" diye soruyor ve ben de bu ani ilgi karşısında kendimi sıkıyorum.

Tristian'ın homurtusu kulağıma çarpan havadan başka bir şey değil. Yine de kalbim çılgınca çarpıyor, gözlerim Rath ve Liam'ın surround ses sistemi hakkındaki tartışmaları arasında gidip geliyor. Burada film izlemiyoruz. Işıklar loş değil.

Liam oyuna geri döndüğünde tırnaklarım deride çukurlar açmıştı.

Tristian'ın sesi ancak bir fısıltı. "Böyle sıktığında çok iyi hissettiriyor."

Ekranda, kamera Killian'a kırk metre çizgisinde odaklanmış durumda ve bitime sadece saniyeler kalmış. Biliyorum, bu sadece bir durum.

Şehvet vücudumun her hücresinde zonkluyordu ama ekranda üvey kardeşime bakarken tek düşünebildiğim beni sikmiş olmasıydı.

O güçlü kalçalar, güçlü kollar, becerikli eller ve geniş omuzlar...

HEPSİ Killian'ı içime itmek için kullanıldı - tıpkı şu anda Tristian'ın yaptığı gibi. Eğer beynim seks-ihtiyacı-ıslak-sertlikle bu kadar bulanık olmasaydı, biraz mağdur hissetmeyi düşünebilirdim.

Bu üçü beni tamamen mahvetti. En

azından ben de onları mahvedebilirim.

Derin bir nefes alarak kalçalarımı küçük, sıkı bir şekilde kıvırıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Birdenbire bu kadar ıslanmana neden olan ne düşünüyorsun?" Sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi kolunu ortama doluyor. Yine de içimde seğirdiğini, kesik kesik soluduğunu, kalçalarının altımda nasıl gerildiğini hissedebiliyorum. Ona bir kıpırdanma daha veriyorum. "Kiraz," diye azarlıyor, uyarı dolu bir kelime. Sonraki sözlerini kulağıma söylüyor, sessiz ve sert ve sadece benim için. "Seni burada herkesin önünde çivileyeceğim. Seni ters çevireceğim, ikiye böleceğim ve yağ arar gibi amını deleceğim. İstediğin bu mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır, efendim."

Kolunu bana doluyor ve gözlerinin dün ona 'efendim' dediğimde olduğu gibi aynı memnuniyet kıvılcımıyla parladığını biliyorum. "Sadece birkaç dakika kaldı," diye nefes alıyor.

Uzadıkça uzuyor ve sanki uzadıkça tenimin her santimi daha da elektrikleniyor. Battaniye sıcak -Tristian'ın *teni de* sıcak- ve sırtımda boncuk boncuk ter biriktiğini hissedebiliyorum. Yüzüm şu anda kıpkırmızı olmuş olmalı. Neredeyse Rath'ın ona Dimitri diyene kadar benimle dalga geçtiği o gece kadar kötü, hatta bazı açılardan daha da kötü. Tek yapmak istediğim kıvranmak, kıpırdanmak ve onun içimde hareket ettiğini hissetmek. Biliyorum ki

Daha sonra bu konuda utanabilirim ama şu anda tek düşünebildiğim bu. Uzaktan, beni burada, herkesin önünde becermesini neden umursamam gerektiğini merak ediyorum.

Onun etrafında kenetleniyorum.

Keskin bir nefes alıyor, alçak sesle "Siktir git," diye küfrediyor ve başının koltuğa doğru düştüğünü görmekten çok duyuyorum. "Rath? Bu oyun biter bitmez bu odayı boşaltmanı istiyorum."

Ona bakmak için dönmüyorum ama Rath'ın öne doğru kaydığını duyabiliyorum. "Elbette," diyor, ayağa kalkıyor ve ekranda Killian sahada koşuyor. Odadakilerin hepsi koltuklarının ucunda, süre bitmeden önce onlara bir sayı daha kazandırıp kazandıramayacağını merak ediyorlar. Rath bizi geçmeye çalışıyor ama duruyor.

Çenesini sallayarak Tristian'a bakar. "Hey, bir bakayım."

Tristian sormuyor. Daha sonra, beni ikna etmek için hiç zamanım olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kalacağım. Diğer herkes oyuna o kadar dalmış, odadaki enerji kreşendoya ulaşmış ki, battaniyeyi iki yumruğunun arasına alıp yukarı çekecek ve eteğimi de onunla birlikte kaydıracak zamanı oluyor.

Kalbimi durduran birkaç dakika boyunca amım tüm odaya açıktı.

Neyse ki Killian gol atmak için o anı seçiyor ve herkesin dikkatini etkili bir şekilde üzerine çekiyor.

Rath yere bıraktığım tepsiyi almak için çömeldi. Ya da

öyle görünüyor.

Gerçekte, Tristian'ın içime gömülü sikine uzun uzun bakıyor. Gözleri ona odaklandığında ağırlaşıyor ve keskinleşiyor, bir eli kalçama dokunmak için yukarı çıkıyor. Elini yukarı kaydırıp başparmağını ağrıyan klitorisimin tam ortasına bastırmasını izlerken nabzım kulağımda bir yük treni gibi atıyor.

Çenemi bir çığlıkla kapattım.

Geri çekilirken sırıtıyor, tepsiyi kaldırıyor. "Pekala pislikler, oyun bitti!"

Ben daha paniğe kapılmadan Tristian battaniyeyi kucağıma geri koyuyor ve ben bir öpücükle dikkatimi dağıtırken kardeşlik çocukları birer birer dışarı çıkıyor, mutlu, sarhoş ve başka bir yerde sorun çıkarmaya hazır görünüyorlar. Rath kapının yanında duruyor ve onlar çıkarken hepsine boş boş başını sallıyor, bakışları ara sıra bize kayıyor.

Oda üçümüz dışında boşaldığında, Tristian Rath'a "Bu sefer değil" dedi.

Rath onu tersleyip odadan çıkana ve kapıyı arkasından kapatana kadar izlemek istediğini fark etmedim. Bu fikir midemi daha da endişeyle bulandırıyor. Bu adamlar bana ne yapıyor?

Kapı kapanır kapanmaz Tristian battaniyeyi üzerinden atıp bana doğru savruluyor. Nefesim kesiliyor, ani hareket telaşından bunalıyorum. Beni kucağından kaldırıyor ve içimden kayarak çıkan sikini kaybedince acı bir ses çıkarıyorum. Bir anda beni yatar koltuğa fırlattı ve siki dışarıda, üzerimde durdu.

Kendi gömleğini çıkarmadan önce benim gömleğimi başımın üzerinden geçirip bir kenara fırlatıyor. Ardından eteğim geliyor, dikişi zorlayan sağlam bir çekişle kalçalarımın üzerinden çekiliyor. Ben de aynısını yaparken mavi gözleri beni içine çekiyor. Tristian önümde bir tanrı heykeli gibi duruyor, aleti sert ve dik, açgözlülükle bana bakıyor. Gözlerinde nefret yok, Killian'daki gibi değil. Tristian beni istiyor ve benim de onu istediğimi düşünmesine ihtiyacım var.

Numara yapmama bile gerek yok.

Tristian Mercer nefes kesici derecede seksi, mermerden kesilmiş, Killian'dan daha zayıf ve keskin. Zorlayıcı kişisel bakım ve beni şafaktan önce uyandıran sabah erken egzersizleriyle bilenmiş bir vücut. Karın kasları dümdüz, basamaklı, keskin bir V, kızarmış sikinin güçlü çıkıntısına doğru bir ok gibi sivriliyor.

Göğüslerimdeki morluklara ne şaşırmış ne de telaşlanmış görünüyor.

"Killian'la birlikte olmam umurunda değil mi?" Yutkunarak soruyorum. Gözlerinde karanlık bir bakış. Açıkçası, bu bir sır değil, ama puanlarla

oyunlar, rekabetçilik... Bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum. "Yanlış bir şey yaptığım için cezalandırılmak istemiyorum."

Kulağımın altını yalamak için eğildi. "Artık kirazın patladığına göre, sen hepimize aitsin. Göz dikmeyiz. Biz bir aileyiz. Killian'ın o gece seni almaya hakkı vardı ve benim de şimdi seni almaya hakkım var."

Bunu beni ona açarak gösteriyor. Bu manzara karşısında çenesi geriliyor, diğer eliyle sikinin tabanını kavrıyor ve sonra kendini üzerime atıyor. Tıpkı daha önce söz verdiği gibi - beni ikiye büküyor, bacaklarımı kollarının üzerinden geçiriyor. Beni iyice ayırdı ve sikinin ucunu giriş yerimde hissediyorum. Artık bakire değilim ve Killian'la geçirdiğim gecelerden sonra... Korkmamam gerektiğini biliyorum. En azından Tristian'ın benimle yüzleşecek cesareti var. Ama bunların hepsi benim için yeni. Bunu hissetmiş olmalı ki yanağıma dokunuyor ve "Merak etme Tatlı Kiraz, ben her zaman seninle ilgilenmiyor muyum?" diyor.

İçime doğru itiyor, sikinin uzunluğuyla beni dolduruyor. Çekingen değil ama kaba da değil. İçeri girip çıkarken gözleri gözlerimden amıma kayıyor, vücudum -ve göğüslerim- her itişte sallanıyor. Pozisyon ilk başta garip, garip ve çok açıkta, ama vücudunun klitorisime sürtünme şekli ...

Tanrım, iyi hissettiriyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diyor bana sırıtarak. Başımı sallıyorum ve kaşları kalkıyor. "Seni daha sert becermemi mi istiyorsun?"

Yine başımı salladım.

"Duymak istiyorum Cherry, seni duymak istiyorum."

"Daha sert," diyorum, sesim yumuşak.

Hızını yavaşlatıyor, bu da sürtünmeyi ortadan kaldırıyor. "Neydi o?"

"Daha sert." Bu sefer biraz daha yüksek sesle söyledim ama o tamamen durdu.

"Tristian, lütfen."

"Lütfen ne?"

"Becer beni," diyorum, dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. "Sik beni. Beni." Hırıltıyla çıkıyor.

Sırıtıyor ve yavaş ve ölçülü bir şekilde içime dalıyor. "Böyle mi?"

"Daha sert."

"Seni duyamıyorum."

"Yüce Tanrım. Daha

sert!"

İçine şeytan girmiş gibi tepki veriyor, bana çarparken yüz ifadesi ciddileşiyor. Bağırıp ona yapışıyorum, baldırlarım pazılarına bastırıyor. Beni pelüş deriye sabitledi, siki içime giriyor, ağzımı ağzıma bastırıyor. Tekrar tekrar içime giriyor, öncekinden daha derine girmeden önce geri çekiliyor.

Bunun daha fazla süremeyeceğini zaten biliyorum, ikimiz de daha önce çok çalıştık, zaten düşmenin eşiğindeyiz. Ama beni sikerken çenesinin arkasındaki düğümün keskin ve belirgin bir şekilde tutunduğunu hissedebiliyorum. Alt karnımda gerginlik oluşuyor, güç, hız ve saf yoğunluk, var olduğunu bilmediğim bir arzu yaratıyor.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Söyle."

"Ben seninim," diye boğuluyorum, içimdeki havayı dışarı atarken kelimeler kayboluyor. "Benimle taşak geçme, Story. Söyle. *Ciddiyim.*"

Burun b u r u n a geldik.

Gözlerinde karanlık ve korkulu bir şey var. "Sen *benimsin.*"

Ellerimi boynuna doluyor ve saçlarını çekiştiriyorum. "Ben seninim," diyorum vahşice. "Ben senin leydinim ve sen de benim lordumsun. Bedenim, zihnim ve ruhum size ait."

Beni sert ve morartıcı bir şekilde öpüyor ve arzu yumağı bacaklarımın arasında patlıyor, derin, ürpertici bir çığlıkla dışarı çıkıyor. Kalçalarını iki kez daha içime sokuyor, ardından sert bir inilti geliyor. Beni doldurduğunu hissedebiliyorum, siki içimde kabarıyor, ama bundan daha da ateşli olan yüzündeki ifade.

Tamamen kendinden geçme. Tamamen kendinden geçme.

"İYİ HAFTALAR, TATLI HİKÂYE," diyor Tristian beni son bir kez öperek. Odamın dışındayız ve sırtımı duvara dayamış durumdayım. Kemiklerim iyice sikildiğim için güçsüz hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun böyle olabileceğini bilmiyordum. Her Lord'da çok farklı, çok tatmin edici, özellikle de *beni* ne kadar istedikleri -hayır, *ihtiyaç duydukları*- belli olduğunda.

"Söyle. Ciddi ol."

Tristian'ın istediğini söylemiştim. Ama ciddi miydim? Uzuvlarım jöle gibi hissederken ve ben mutluluktan uçarken bunu bilmek zor.

"Odamda uyumak istemediğine emin misin?" diye soruyor, parmakları boynumu okşarken.

"İstemediğimden değil," diyorum ona, "ama uykuya gerçekten ihtiyacım var ve eğer senin yatağında olursam çok fazla uyuyamayacağımı hissediyorum."

"Yeterince adil." Sırıtıyor ve dudaklarını boynumda gezdiriyor. "İyi uykular."

Odama adım atıyorum, topuklularımı tekmeliyorum ve eteğimi çıkarıyorum. Bir esneme beni yakalıyor ve onun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Üç karmaşık adamla uğraşmak çok yorucu. Uyku konusunda yalan söylemiyordum. Killian'ın şehir dışında olması ve Tristian'ın doymuş olması sayesinde haftalardır ilk kez tam bir gece uykusu çekebilirim.

Yatağın üzerine tırmanıp telefonumu şarja takıyorum ve bir mesaj olduğunu görüyorum.

Ted'den.

Kalbim tekliyor ve donup kalıyorum, adrenalin damarlarımda dolaşıyor. Ekranı kaydırıyorum ve bir video açılıyor. Görmek istemediğim bir şey olduğunu zaten biliyorum. Bu gece beni uyanık tutacak, tavana bakmamı ve her küçük gıcırtıda irkilmemi sağlayacak bir şey. Muhtemelen korkunç ve tüyler ürpertici, izlediğime pişman olacağım şeylerle dolu.

Ama yine de oynat tuşuna bastım.

Görüntüler siyah beyaz ve kalitesi çok iyi değil çünkü video kaydının video kaydı - birileri videoyu oynatan bilgisayar ekranının görüntüsünü yakalamak için telefonlarını kullanıyor. Videonun kendisi güvenlik kalibresinde. Kamera nereye monte edilmiş olursa olsun, göz hizasından daha yüksekteydi. Panik içinde tek bir şeye odaklanamadığım için biraz zaman alıyor ama sonunda odayı tanıyorum. Alt kattaki eğlence odası.

İçinde iki beden sandalyelerden birinin üzerinde çılgınca kıvranıyor.

Tristian'ın sarı saçları tepedeki ışıktan parlıyor ve benim yüzüm - böyle bir şeyin ortasında bile kendini tanımak zor değil.

Yüce İsa.

Televizyon odasında ikimizin sevişmesini izliyorum, vahşi bir şekilde ve hiç acımadan. Bir saatten kısa bir süre önce olmuştu ve ben hâlâ Tristian'ın içime vuruşunun ağırlığını ve etkisini hissediyorum. Midem bulanıyor, videoyu kapatıyorum ve telefonu yatağın üzerine atıyorum.

Bir dakika sonra yeni bir mesajla vızıldıyor.

İzlemediğimi mi sanıyorsun? Beklemediğimi mi?

Sana göz kulak mı oluyor?

Bunu yıllardır yapıyorum ve parametreler değişti diye şimdi de bırakmayacağım. Önceden, senin bir fahişe olduğunu düşünüyordum. Şimdi öyle olduğunu biliyorum.

Söyle bana, Tatlı Kiraz, onlara karşı bir şey hissediyor musun? Beni bu şekilde kışkırtmakta ısrar ediyorsan hissetmemelisin, ama Bay Mercer'la boğuşmanızda hiçbir şey baskı altında görünmüyordu. Aksine, tam da beklediğim gibiydin. Bacaklarını açan bir fahişe daha. Sanırım sana o arabayı aldıktan sonra bunu hak etti. Sana büyük bir skor gibi görünüyor olmalı.

Onu öldürdüğümde bunu hatırlayacağım.

Uzun bir süre telefona bakıyorum ve şu anda beni izleyip izlemediğini merak ediyorum. Bu evde olan biten her şeyi gerçekten gördü mü? Killian'ın geceleri odasında bana yaptıklarını? Rath ve benim paylaştığımız özel zamanları? Planlarımı biliyor mu?

Ve beş dakika sonra Tristian'ın kapısını çaldığımda, gergin ve sahip olduğum en az kışkırtıcı pijamaları giymiş olarak, kendimden korktuğum için mi onun yanına sığınıyorum?

Yoksa onun için korktuğumdan mı?

16

HIKAYE

HOMECOMING HAFTASI tüm kampüsü sarsan bir enerjiye sahip. Gittiğim her yerde pankartlar ve işaretler, tişörtler ve bağış kampanyaları var. Bu ruh bulaşıcı ve itiraf etmeliyim ki kutlamalar sırasında bir gruba 'ait olmak' güzel bir duygu. Hoş olmayan şey ise derslerden sonra bir saatimi diğer kardeşliklerden kadınlarla toplantılarda geçirmem, karnavalın düzenini planlamam ve herkesin işlerini hallettiğinden emin olmam gerektiği gerçeği.

Bianca, "Her şeyden önce, evlerimizi temsil edecek bir hayır kurumu seçmemiz gerekiyor-" diye söze başladı.

Marigold onu ezip geçiyor. "Evsiz gençler barınağına on bin dolar bağışlıyorum."

Sutton, "Counts ve ben aşevi için bir yiyecek kampanyası yapıyoruz," diye ekliyor.

"Hastanedeki pediatrik kanser kanadını alıyorum." Öncelikle, "Şimdiden bir düzine yeni oyun konsolu satın aldık" diye ekliyor.

Bianca tüm bunları not ederek başını sallıyor. "O zaman sanırım hayvan barınağını talep ediyorum, geriye sadece Leydi kalıyor."

Herkes dönüp bana bakıyor. "Oh," diyorum, irkilerek. "Bilmiyorum, kimse bana bireysel hayır işleri yapacağımızı söylemedi. Karnavaldan elde edilen gelirin bir yerlere bağışlanacağını düşünmüştüm."

Diğerleri gözlerini devirse de Bianca sabırla, "Olacaklar," diyor. "Ama her Kraliyet kadını yaz boyunca oylanan beş hayır kurumundan birini talep etmek zorunda."

Geçen yıl burada olsaydım muhtemelen bilirdim. İç çekerek, "Peki geriye ne kaldı?" diye sordum.

"Akademik Melekler olmalı," diye cevap veriyor, başparmakları telefonunun ekranında gezinirken. "Görünüşe göre toplumumuzun düşük gelirli çocuklarına kitap dağıtıyorlar. Size hesap çizelgesini gönderebilirim."

"Yani sadece birkaç kitap falan mı teslim etmem gerekiyor?" Kesinlikle on bin dolarım yok, hatta bir düzine oyun konsoluna harcayacak kadar bile param yok, ama bir arabam var.

Bianca bana bir bakış attı. "Kitapları satın almak *ve* teslim etmek zorundasın." "Oh," diyorum, sönerek.

Sutton bir kaşını kaldırıyor. "Warbucks Baba'ya sorman gerekecek, günışığım." Daniel'dan bahsettiğini anlamam çok uzun sürdü. İçgüdüsel olarak yüzümü buruşturduğumda gülüyor. "Sorun ne ki? O senin baban, değil mi?"

Autumn başını kaldırır, çenesi şok içinde açılır. "Aman Tanrım, Lordunuz
Kardeşin mi? İğrenç!"

"Killian benim *üvey kardeşim*!" Ciyak ciyak bağırıyorum, yüzüm kızarıyor. "Ailelerimiz biz daha ergenlik çağındayken evlendi. Birlikte çok uzun yaşamadık ve onu o kadar iyi tanımıyorum bile!"

Neyse ki Bianca devreye girdi ve bana döndü. "Bak, Kontes haklı. Parayı Daniel Payne'den istemelisin. O bir Lord. O bir *kral*. Bunu daha önce de finanse etti ve eminim yine edecektir."

Sempatik bir şekilde ekliyor: "Bu Kraliyet kadınlarının sorumluluğunda, ama biz genelde erkeklerimizi en azından bu işe dahil ederiz. Büyütülecek bir şey değil."

Tartışma lojistik konusuna kayınca koltuğuma gömülüyorum, içimde bir korku dönüyor. Daniel'ı son gördüğüm an çok fazlaydı. Elini bileğime dolamıştı. Gözleri benimkilere dikilmişti, soğuk ve kopuk. Sesi, karanlık ve kesici. Yapmak istediğim son şey onunla tekrar konuşmak.

"Bence bira standı sahneye daha yakın olmalı," diyor Autumn, ekrandaki haritayı incelerken kalemi çenesine vuruyor. "Kimse bir içki için parkın etrafını dolaşmak istemez."

"Onları oraya koyarsak," diye söze karışıyor Marigold, "kuyruklar kalabalığa karışır. Bu da büyük bir karmaşaya neden olur."

Sutton başını sallayarak onaylıyor, "İhtiyacımız olan son şey geçen yılki gibi bir kavga." "O kadar kötü mü?" Planı inceleyerek soruyorum.

Bianca "Tamamen kontrolden çıktı" diyor. Benimle konuşmak için kendini gerçekten alçaltan tek kişi o. Şikayet ettiğimden değil. "Kural şu ki- aslında, biliyor musunuz? Herkesin bunu duyması gerekiyor, o yüzden dinleyin sürtükler." Diğerlerinin dikkatini çekerek hepimize uzun uzun baktı.

"Geleneklere göre hepimiz küçük dramlarımızı karnavalın dışında bırakmalıyız. Eğer evleriniz kavga ediyorsa, sorun değil. Ama bu sınırların dışında kalmalı." Daniel'in kullanmamıza izin verdiği arazinin sınırlarını çiziyor. "Bunu dünyaya biraz iyilik yaymak için yapıyoruz ve bu sizin rekabetleriniz ya da savaş stratejilerinizle lekelenmemeli." Sutton'a gözlerini dikti. "Herkes oyunu kuralına göre oynamayı bilmiyor."

Sutton ona masum bir bakış atıyor. "Prenslerin brownie'lere esrar katıp herkesi uçurması Kontların suçu değil."

"Evet, sanki buna gerçekten inanacakmışız gibi," diye acı acı cevap veriyor Bianca. "İnsanları uyuşturmaya meraklı tek bir ev var ve o da Prensler değil." Belli ki eski bir yara var, Bianca'nın çenesi konu açıldığında geriliyor.

"Eh," diyor Sutton havalı bir şekilde, "kimse bunu kanıtlayamaz."

Sonbahar bu suçlamaya sinirlenir. "Bunların bazılarının çocuklara satıldığının farkındasın, değil mi? Prensler asla insanlara uyuşturucu vermez, özellikle de çocuklara." Önce Barones'e sonra da bana baktı. "Muhtemelen Lordlar."

"Ne?" Hazırlıksız yakalandığımı söyledim. Önceki Lordların kim olduğunu bile bilmiyorum ama eğer evlerin stratejileri varsa, bunun onlarınkilerden biri olduğundan şüpheliyim. "Açıkçası pek onların tarzı gibi görünmüyor."

Sonbahar güler. "Lütfen. Herkes onların *gerçekte* ne olduğunu biliyor." "Öyle mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki tam olarak nedir onlar?"

"Haydutlar." Kollarını kavuşturmuş, bana tiksintiyle bakıyor. "Payne'in iyi saklanmış dalkavukları. Bu yılki Lordlarla ilgili tek özel şey oğlunun da onlardan biri olması."

"Affedersiniz?" Daniel'ın tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu merak ederek soruyorum.

Sutton omuz silkiyor, tırnaklarını incelerken sıkılmış görünüyor. "Düşes'in dediği gibi. Daniel Payne bir kral. Bütün ipleri elinde tutuyor."

Marigold araya girerek ekliyor: "Onlarda elit bir yan yok. Kendilerinden önceki tüm Lordlar gibi onlar da Güney Yakası'nı Krallarının emrinde tutan yüceltilmiş uşaklar. Tüm bu üniversite olayı sadece uygun bir hile. Yetkilileri kuyruklarından uzak tutuyor."

"Bu çok saçma," diye ısrar ediyorum. Neden onları savunmak zorunda hissettiğimi bilmiyorum ama yine de sinirlerim tepeme çıkıyor. "Killian bir NFL umudu. Dimitri bir dahi. Ve Tristian bir *Mercer, Tanrı* aşkına. Bundan daha seçkin olamazsınız."

Sonbahar güler. "Aslında bu biraz komik. Genellikle Lordlar, Forsyth ve South Side'ı geride bırakarak daha büyük ve daha iyi şeylere giderler. Ama hepimiz bu üçünü neyin beklediğini biliyoruz ve bu NFL, Julliard ya da Mercer Corp. çatı katı ofisi bile değil." Benim şaşkın ifadem karşısında, küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor. "O üçü buradan asla çıkamayacak hanımefendi. Payne onlara asla izin vermez."

Bianca araya girerek Autumn'a hastalıklı ve tatlı bir sırıtış fırlatıyor. "Prenslerin yüzüğünü henüz takmadığını düşünürsek, belki de kendi evine daha fazla, başkalarınınkine daha az odaklanmalısın."

"O yüzük çantada keklik Düşes." Autumn'un gözleri kısılmış, onu süzüyor. "Hâlâ zaman var. Mesela bugün. O kadar doğurganım ki-" Saatine baktığında sırıtışı düşüyor. "*Kahretsin*. Lafı açılmışken, pencereme yetişmek istiyorsam hemen gitmeliyim." Bir hareket telaşıyla eşyalarını gelişigüzel çantasına tıkıştırmaya başlıyor, gözleri kocaman ve panik içinde.

"Zaten işimiz bitmişti," diyor Bianca, Autumn odadan koşarak çıkarken gözlerini devirerek. "Tanrım, Prenses olmayı hayal edebiliyor musun?"

"Bilmiyorum," diyor Marigold, not defterini çantasına yerleştirirken. "Eğer bunu başarırsa, hayatı boyunca hazır olacak. Barones olmak harika bir şey ama mezun olduğumuzda benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceklerine eminim." Bunu söylerken suratı asık görünüyor ve bu da bana Baronların nasıl olduğunu merak ettiriyor. Prensler gibi iyi oldukları söyleniyor mu?

Ayakta dururken birkaç bakış oldu ve ben neler olduğunu anlamaya çalıştım. Barones, Baronlarını elinde tutmak mı istiyor? Prenses doğurgan mı? Daniel bir kral mı? Bu da ne demek oluyor? Neyin kralı?

Marcus'un sesi geçen günden aklıma geliyor.

"Her şeyi."

Bir yanım diğer Kraliyet mensuplarının da muhtemelen Lordlar kadar berbat durumda olduğunu bilmekten memnun ama onların küçük sürtük festivaline katılmamın imkanı yok. Bunu anında bana karşı kullanırlar.

Çantamı alıp öğrenci merkezinin kapısından çıkıyorum ve beni almaya gelecek olan Tristian'ı arıyorum. Onun yerine Killian'ı tuğla duvara yaslanmış, saçları yeni aldığı duştan dolayı koyu bir tonda ve nemli buluyorum. Bugün antrenmanı olduğunu biliyorum ya da en azından okula gelirken öyle demişti. Gerçi öğleden sonraları beni almaya hiç gelmezdi. Hemen,

Onu gördüğümde sinirlerim geriliyor, tüm heybetiyle ve hareketsiz. Ben yaklaşırken başını kaldırıyor, yüz ifadesi her zamanki gibi pasif.

"Her şey yolunda mı?" Rahatsız bir şekilde yer değiştirerek sordum. Killian gece yarısından hemen önce eve dönmüş olmasına rağmen dün gece yine Tristian'ın yatağında uyumuştum. Aklımın bir köşesinde onu kocaman yatağında çıplak ve bilinçsiz bir şekilde bekliyor olmam gerektiğine dair bir endişe var. "Tristian nerede?"

Killian'ın gözleri vücudumda geziniyor, seçtiğim kıyafeti inceliyor - kısa siyah bir etek ve dar kırmızı bir kazak. "Kız kardeşleriyle ilgili bir sorun çıktı. Ona seni getireceğimi söyledim."

"Lizzy ve Izzy?" Kızlarla Tristian beni öğle yemeği için okullarına götürdüğünde tanışmıştım. Çok tatlı ve acı verecek kadar sevimliler. İkisi de bazı zorbalarla mücadele ediyordu ve Tristian, ironiden tamamen yoksun bir şekilde, benden onlara biraz tavsiye vermemi istedi. "Onlar iyi mi?"

"Elbette," diyor, sanki başka bir şey olmaları mümkün değilmiş gibi.

Otoparka doğru ilerlerken kampüs kalabalıktı. Ne beklediğimi bilmiyorum -onun yatak odasının dışında nadiren yalnız kalıyoruz- ama Killian'ın elinin belime dolanması ve kıçımı avuçlamak için aşağı kaymadan önce beni yanına çekmesi gibi sahiplenici bir his değil.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, böylesine aleni bir hareket karşısında şaşırıyorum. Kontlarla karşılaşmamdan sonraki ilk günüm dışında, Killian beni sadece etrafta kimse yokken sahiplenir.

Tabii beni cezalandırmak için değilse.

"Bu kadar şaşırmış görünme," diyor sessizce, ifadesiz bir şekilde ileriye bakarak. "İnsanların bir Lord ve Leydisi hakkında beklentileri vardır." Kıçımı sertçe, acıtarak sıkıyor. "Yoksa Tristian'ın yapacağı gibi seni en yakın yüzeye domaltıp herkesin içinde becermemi mi tercih edersin?"

Pekala.

Sanırım biri ona dünkü izleme partisinde aramızda geçenleri anlatmış. Yutkunarak, "En azından ben uyuyana kadar beklemiyor" diye mırıldanmak için bir öğrencinin geçmesini bekliyorum.

"O da neydi?" diye tersledi. Telaşla ona bakıyorum ama sorgulayan gözlerinden beni gerçekten duymadığı anlaşılıyor.

"Hiçbir şey."

Bana sert bir bakış atıyor ve parmakları popomun yumuşak etine batıyor. Onu itmekten neden vazgeçemediğimi bilmiyorum. Bu sadece acı ve eziyete yol açıyor, yine de devam ediyorum ve devam ediyorum. O dürtmekten vazgeçemediğim bir ayı, sonunda parçalananın ben olacağımı bilsem bile.

"Delirdin mi sen?" Pat diye söyledim. Eğer onun sert tavrına maruz kalacaksam, nedenini baştan bilsem iyi olur.

Kaşı seğiriyor. "Neden kızayım ki?"

"Çünkü..." Dudağımı ısırıyorum, konuyu açmalı mıyım diye düşünüyorum. "Dün Tristian ve benim aramda olanlar yüzünden."

Killian bana hızlı bir bakış fırlatıyor, sonra daha yavaş bir bakış. Alnındaki şaşkın kırışıklık düzeliyor. "Çünkü sikiştin," diye tahmin ediyor. Başımı salladığımda yine önüne bakıyor, çenesi titriyor. "Kimse gördü mü?"

Yüzümü buruşturarak, "Şey," dedim. "Rath, belki. Bir nevi."

Killian sadece omuz silkiyor. "O zaman neden kızayım ki? Sen de onun sikeceği birisin."

Benim için kapıyı açtı ama Tristian'ın aksine, Killian gülünç uzunluktaki kamyonetine binmeme yardım etmek için hemen harekete geçmedi. Tırmanışımı izliyor, bekliyor. Giydiğim botlarla birkaç deneme yapmam gerekiyor ve elleri belime kenetlenip beni zahmetsizce içeri kaldırmadan önce sabırsız nefes alışını duyuyorum.

Direksiyona geçtiğinde, "Doğrudan eve gitmiyoruz. Önce yapmam gereken birkaç iş var ve zamanım kısıtlı."

"Ve benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?" Onunla yalnız gitmekten hoşlandığımdan emin olmadığım için soruyorum.

"Evet," diye cevap verdi.

Taksinin içindeyken, onun temiz, sabunlu kokusundan ve varlığının genel yakınlığından etkileniyorum. Cuma gecesinden beri onu görmemiştim, Tristian beni kucağına oturtmuşken o geniş ekran dışında. Bu ve hafta sonunu dinlenerek geçirmiş olmam, birdenbire Killian içimdeyken uyanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamama neden olmuş olmalı. Yavaş ve dikkatli başlaması -neredeyse şefkatli- nazik bir ritimle beni uykudan uyandırması, sikinin yavaşça içeri ve dışarı pompalanması. Zaman geçtikçe nasıl da sertleşiyor ve çaresizleşiyor. Kulağıma fısıldadığı ses, sanki bedenime olduğu kadar beynime de tohum ekmeye çalışıyor.

Hatırladıkça vücudum ısınıyor ve koltuğumda kayarak havalandırmayı bana doğru üfleyecek şekilde ayarlıyorum. Killian kampüsün çıkışına yöneliyor ve sinyalini yakıyor, ama sinyal kahverengi taşların olduğu yöne doğru değil.

Ellerimi kucağımda sıkıyorum, gerginlik dişlerimi kenetliyor. Sanırım bu, "Daniel'dan yardım istemem gerekiyor" demek için en iyi zaman.

İşin komik yanı, Killian'ın belki de -muhtemelen- *iyi bir ruh hali* içinde olduğunu, yüz ifadesindeki tüm izler silinene kadar fark etmiyorum. Çenesinin çizgileri geriliyor, parmak eklemleri direksiyonun etrafında beyazlaşıyor.

"Neyle?" diye soruyor çirkin, gereksiz yere düşmanca bir tonda.

Nefes alarak açıklıyorum: "Hanımefendinin kendi yardım kampanyasını düzenlemesi gerektiğini bilmiyordum ama sanırım gerekiyor. Malzemeler için para gerekiyor ve benim de 100 dolarım var." Yüzümü buruşturarak, "Bu yüzden babana sormamı söylediler."

Direksiyonun etrafındaki deri, onu boğma şeklinden dolayı gıcırdıyor. "Fantastik." Kulağa fantastikten *başka bir* şeymiş gibi geliyor. Aslında daha çok, farklı ve daha ilginç harflerle 'siktir git' diyor gibi.

Yutkunarak, "Şey... onun yerine bana yardım edebilir misiniz?" diye sorarken bakışlarımı ön camdan dışarıya dikiyorum.

Uzun bir duraklama oluyor, ellerinden biri direksiyondan kalkıp hızlı bir hareketle radyoyu kapatıyor. "Neden?" diye sorar, sesi kin doludur. "Sana parayı vereceğini biliyorsun. Sadece söyle."

"Onun parasını istemiyorum," diye ısrar ediyorum, ama Daniel Forsyth'te yol paramı öderken bunu söylemek biraz zor. Bunun yerine, "Bu bizimle ilgili. Bu bir Lord ve Leydi meselesi. Sen olmalısın." Daha yumuşak bir şekilde itiraf ediyorum, "Senin olmanı tercih ederim."

Neyse ki kırmızı ışıkta duruyoruz, çünkü Killian uzun bir süre bana bakıyor, o kara gözleri yüzümün her santimini görüyor.

"Peki," diyor bakışlarımı kırarak. Telefonunu çıkarıp başparmağıyla hızlıca bir şeylere dokunduğunda eklemlerindeki kan geri geliyor.

Birkaç dakika sonra Güney Yakası'na gittiğimiz anlaşılıyor. "Nereye gidiyoruz?" Sonunda soruyorum, harap haldeki
binalar. Endişeyle, "Babanın ofisi mi?" diye sordum.

"Hayır." Sinyal lambasını yaktı ve yan yola saptı. "Sana bir işim olduğunu söyledim."

"Burada ne tür bir işin var?" Pencereden dışarı, binalara sıkışmış evsizlere ve tahtalarla kapatılmış işyerlerine bakıyorum. Kızların az önceki sözleri hafızamda ağır bir yer ediniyor. *Haydutlar. Dalkavuklar. Uşak*. "Uyuşturucu mu?"

Bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Hayır, uyuşturucu değil." Gergin bir anın ardından ekliyor: "Gerçi burada biraz bulabilirim." Uzakta, toplu konutların ve küçük yıkık bungalovların ötesinde büyük bir ev var. Gerçekten de bir malikâne; o gece Tristian'la birlikte gördüğümün aynısı. Gussy-Z'nin annesi için yaptırdığı.

Etrafı altın desenli süslü bir ferforje kapıyla çevrilidir. Killian dahili telefona yaklaşır ve zile basar. Bir adam cevap verir ve Killian kendini tanıttıktan sonra kapılar yavaşça açılır.

Etrafımıza bakıyorum, omurgamda bir rahatsızlık zonklaması hissediyorum. "Burası da neresi?"

Arazi etkileyici, yeşil ve bakımlı. Kapının hemen dışındaki boktan sokaklardan farklı bir dünyaya adım atmak gibi.

"Yeni ve geliştirilmiş Velvet Hideaway'e bakıyorsunuz," diyor, her ne kadar hiçbir şey gizli görünmese de. Killian kamyonu dönüşte durduruyor ve yüzümü bana dönerek donuk bir ifadeyle bakıyor. "Burası bir genelev, Story."

Malikâneye gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum ve iyi bir iş çıkardığımdan şüphelensem de endişemi yutuyorum. Üvey kardeşimin beni üçlü yapmaya zorladığı ya da daha kötü bir şey yaptığı hayali kafamda parlıyor. "Killian... biliyorum annem yüzünden... her şey yüzünden... benim bir fahişe olduğumu düşünüyorsun, ama
-"

"Sen bir fahişesin," diyor homurdanarak. "Ama sen bizim fahişemizsin, Tatlı Kiraz ve oğullarım ve ben birbirimizden başka kimseyle paylaşmayız." Emniyet kemerini bir çırpıda açıyor. "Bu güzel, namuslu müessesenin bir patronu benim için bir şey istiyor ve onunla burada buluşmamı söyledi."

Kamyonun önünden geçerken kalbim çarpıyor ve kapıyı açmaya cesaret edemiyorum. Sinirli bir ifadeyle kapıyı açıyor ve bana ters ters bakıyor. "Hadi, bekliyor."

Eve bakıyorum ama donup kalmışım.

"Ne oluyor, Story?"

"Ben, şey," ikinci kattaki perdelerin arasından süzülen yumuşak ışıklarıyla yatak odalarına bakıyorum. Burası ile oteller arasında hiçbir benzerlik yok, ama yıllardır hissetmediğim bir tedirginlik hissediyorum. "I..."

Eliyle sinirli bir yuvarlanma hareketi yapıyor. "Tükür onu, kadın."

Derin bir nefes alıyorum. "Çocukluğumdan beri böyle bir yere gitmemiştim, annemin... bilirsin işte."

Uzun, sert bir an boyunca bana bakıyor. "Bir fahişe." Annemin seviye atlayıp babasıyla evlenmeden önceki mesleğini çok iyi biliyor. Bizden nefret etmesinin başlıca nedenlerinden biri de bu. Şimdi bana uzun, kısık bir bakış atıyor. "Annen çalışırken seni de yanında mı götürüyordu?"

"Bazen," diyorum, anılar karşısında dimdik durarak. "Çoğunlukla otellerde çalışırdı. Eğer güzel bir yerse, otelin restoranında ya da lobisinde beklerdim. Eğer değilse, banyoda saklanırdım-"

Alçak hırıltısı sözümü kesiyor. "Annen bir John'u becerirken sen banyoda mı bekledin?" Bana bir cevap bekliyormuş gibi bakıyor, bir cevap gerekli olmasa da. Başka tarafa bakarak parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Aman Tanrım."

"Kulaklığım vardı." Annemi savunuyorum. Erkeklerin merhametine kaldım

-Zengin erkekler, güçlü erkekler, zalim erkekler, hayatta kalmak için, yani birçok yönden anlıyorum. Bizi ayağa kaldırmak için çok çalıştı. Güvenli olduğunu düşündüğü bir eve. "iPad'de film izledim ve sessiz kaldım. Ne yaptığını gerçekten anlamıyordum. Ta ki sonrasına kadar." Ellerime bakıyorum - erkeklere zevk veren bu parmaklara ve avuç içlerine. Asla böyle şeyler yapmak istemediğim erkeklere. Annemin yaptıklarında kurtarıcı bir şeyler olmalı. Yoksa umutsuz vakayım. "Sonra Daniel'la görüşmeye başladı ve her şey değişti."

Çocukluğumun büyük bir bölümünde adi adamlarla birlikte olmamın ironisi gözümden kaçmıyor, ama Daniel'a -iyi, cömert bir kurtarıcı- kadar başıma kötü bir şey gelmemişti.

"Evde işler çok değişmediyse, annen orada değil." Uzanıp elimi tutuyor, bu jest o kadar şaşırtıcı derecede nazik ki beni şaşırtıyor. "Ve o kapıdan zaten *bana* ait olan biri olarak giriyorsun, banyoda saklanan korkmuş küçük bir kız olarak *değil.*" Kaşlarını kaldırıyor. "Anladın mı?"

Killian'ın burada empati göstermesini beklemiyorum. Onda empati olduğundan bile emin değilim ama bana zarar vereceğini de sanmıyorum. Beni bir genelevde tuzağa düşürmek isteseydi, beni omzuna atar ve tekmeleyerek ve çığlık atarak içeri sürüklerdi. Beni yatıştırıcı bir şekilde ön koltuktan indirmezdi.

Bu onun tarzı değil.

Rahatladığımda, Killian bizi ön merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve kapıya yaklaşıyor. Büyük, zengin, koyu renkli ahşaptan ve kurşunlu camdan yapılmış. Üvey kardeşim kapıyı çalmıyor. Sanki buraya binlerce kez gelmiş gibi kapıyı iterek açıyor. Zarif fuaye görülmeye değer bir manzara. Mermer zeminlere ve kristal avizeye bakıyorum, güzel görünebileceğini biliyorum ama genelev genelevdir.

"Bu kadar gergin davranma," diyor koridorda ilerlerken. Ben hâlâ fuayeye bakarken dönüp parmaklarını şıklatıyor. "Ve devam et."

Onu bir salon gibi düzenlenmiş geniş bir oturma odasına kadar takip ediyorum. Bir köşeye sıkıştırılmış bir bar ve her tarafta rahat koltuklar var. Evin arka tarafındaki geniş cam kapılardan, kristal mavisi bir yüzme havuzu ile birlikte büyük bir taş veranda ve şömine görüyorum.

Oda boş değil.

Her biri kışkırtıcı bir şekilde giyinmiş egzotik kadınlarla dolu. O bakışı biliyorum. Burnumu ipeğe bastırdığımı ve annemin parfümünü kokladığımı hayal edebiliyorum. Çok göz alıcı olduğunu düşünürdüm. Kaygan kumaş ve dantelli kenarlar, baharatlı parfüm ve losyonlar. Erkekler gittikten ve kostümler çıkarıldıktan sonra gerçek ortaya çıktı. Çürükler ve kırmızı, kabarık yaralar, bulaşmış rimel ve likör kokusu.

Odada gülümseyen ve cazibeli erkekler de var. *Şimdilik*. Kendimi Killian'a yaklaştırıyorum, bir elimi onun kalın, dövmeli koluna doluyorum.

Killian sorumlu genç kadını tanıyor. Bunu söyleyebiliyorum çünkü onu gördüğünde gözleri parlıyor ve hemen topuklu ayakkabılarını giyiyor. "Vay, vay. Killian Payne," diye selamlıyor ve onu iki yanağından öpüyor.

"Augustine." Başını sallıyor.

"Üçünüze ne olduğunu merak ediyordum." Sorduğunda gözlerinde belirgin bir ilgi var. "Rath seninle mi?"

"Hayır, gelemediler." Yüzündeki hayal kırıklığını saklamak için iyi bir iş çıkarıyor. Ama mükemmel değil. "Sevgilerini yolladılar," diye ekliyor ve konağı değerlendiriyor, yüzü bana karşı olduğu gibi ona karşı da vurdumduymaz. "Buraya şekil veriyor gibisin."

"Şey," elini göğsüne götürerek kızardı, "ben onun ilk tercihi değilim. Eminim biliyorsunuzdur." Killian'ın sözünü sakınmayan mırıltısı karşısında baştan çıkarıcı yapmacıklığının bir kısmı eriyip gider. Sessizce sorar, "O nasıl? Kızlar hâlâ onu soruyor."

"O iyi," diye sert bir yanıt veriyor ve ben kimden bahsettiklerini merak ederek aralarında bakışıyorum. "Kızlarınıza ona yazabileceklerini söyledim bile, ama geri dönmeyecek. Olduğu yerde mutlu." Kısık bir sesle, "Bir kereliğine." diye ekliyor.

Sesindeki korumacılık beni ürkütüyor, Killian'ın mutluluğunu önemsediği bu kadının kim olduğuna dair merakla boğuşmak zorunda kalıyorum. Bir fahişe mi? Bu düşünce midemde bir şeylerin mutsuzca çalkalanmasına neden oluyor.

Maskesinin tekrar yerine oturmasını, elma pembesi yanaklarının seksi bir gülümsemeyle çiçek açmasını izlemek büyüleyici. Bir anda aklıma takdir dolu bir düşünce geldi. Ondan bir şeyler öğrenebilirdim. "Tam zamanında geldin. Alışması gereken yeni bir kız var."

Ellerini kaldırıp onun sözünü keser. "Ben sadece Nick'i arıyorum. Onunla burada buluşmamı söyledi."

Başını eğiyor. "Çirkin Nick mi yoksa Güzel Nick mi?"

"Yapma." Killian yüzünü buruşturdu. "Ona böyle denmesinden hoşlanmadığını biliyorsun."

Ağzı alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. "Fiziksel olarak daha az çekici olan *Nick* ana salondaki ilk odada. Sokaklardaki söylentilere göre güzel Nick hâlâ batıda." Buraya geldiğimizden beri ilk defa gözleri

Bana doğru geliyor, yüz ifadesi biraz değişiyor. Elini uzattı. "Bağışla beni şekerim. Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Ben St-"

Killian elimi iterek, "O bizim Leydimiz," diyor. "O benimle birlikte."

Augustine başını sallar. "Seni görmek güzeldi, Killer. Buraya iş için değil de zevk için geldiğinde yine gel. Ve Rath'a söyle," gözleri umutla parlıyor, "her zaman açık bir davet var, olur mu?"

"Yapacağım."

Hayır, sanırım dişlerini sıkarak, *yapmayacak.*

Koridorda yürürken gözlerini sırtımda hissediyorum. Görüş alanından çıktığımızda, "Siz ikiniz yakın görünüyorsunuz." diyorum.

"Babamın bir arkadaşı," diye yanıtlıyor kapıya yaklaşırken. "Onu liseden beri tanıyorum."

Sanırım Daniel'ın daha önce fahişelerle birlikte olması büyük bir sürpriz değil. Ne de olsa annemle evlendi. Ama belki de bu Killian'ın da fahişelik çevresinde büyüdüğü anlamına geliyordur. Benimle aynı tarafta olmadığından şüpheleniyorum. Uzaktan, Daniel'ın Killian için hiç kız satın alıp almadığını merak ediyorum - gerçi neden buna ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum. Ama eğer aldıysa, Augustine onlardan biri miydi? Rath'la daha çok ilgileniyor gibi görünüyor ama bunun burada önemli olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Onun gibi kızlar seçim yapamaz.

Soramadığım için başka bir şey bulmaya çalışıyorum. "Annen bir hanımefendiyi tanımanı sorun etmiyor muydu?"

Gözlerini bana dikti, bakışları sert ve soğuktu. "Annem hakkında konuşma. Asla."

Ses tonu tüyler ürpertici ve beni o kadar korkutuyor ki başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum, adam kapıya vururken bakışlarım yere düşüyor. Bir an sonra kapı açılıyor ve üzerinde sadece belinden gevşekçe bağlanmış ipek çiçekli bir bornoz olan zayıf bir kadın beliriyor.

"Nick'i arıyorum," diyor, kadının göğsü tamamen açıkta olmasına rağmen iş yapıyor.

Tek kelime etmeden geri adım atıyor ve kapıyı daha geniş açıyor.

Yine kendimi tutuyorum. Oraya öylece giremem. Bu insanlar sadece seks yapıyorlardı. Bu çok istilacı ve dürüst olmak gerekirse iğrenç. Ama görünüşe göre başka seçeneğim yok, çünkü Killian elimi tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekiyor.

Oda geniş, ferah bir ana süit. Yatak dağınıktır ve ikisi de çırılçıplak uyuyan iki kadın vardır. Üçüncü kadın yatağa geri dönüyor ve tam ortalarına kıvrılıyor. Kanepede boxer şortuyla oturan yaşlı, tuzlu ve biberli saçlı bir adam var. Kıllı göbeği, iki parmağının arasına sıkıştırdığı purosunun üzerinden dışarı sarkıyor.

"Katil," diyor, elini sıkmak için kısa süreliğine ayağa kalkıyor. "Belki kaybolmuşsundur diye düşündüm."

"Özür dilerim. Bir gecikme oldu." Demek istediğini anlatmak için bana bakmasına gerek yok. Bu benim hatam. Önce toplantım uzadı, sonra da buraya gelmekte tereddüt ettim. "Sabrınız için teşekkür ederim."

Nick denen adam bu konuda pek endişeli görünmüyor, duvara dayalı metal bir kasayı eliyle işaret ediyor. Killian yanına gidip çömeliyor, kilitleri açıp üstünü kaldırıyor. Açıldığında beş büyük tabanca ortaya çıkıyor. Onları teker teker kasadan çıkarıp incelerken endişeyle izliyorum.

"Bu bir 22'lik mi?" diye soruyor, elinde parlak bir tabancayı çevirerek.

Nick purosuyla başka bir silahı işaret ederek, "Evet," diye cevap verir. "Ama bu

.40 cal bir canavar. Bunu kaçırmak istemeyebilirsin. İyi bir anlaşma yaptım."

"Çok büyük," diyor Killian, ona bakmadan. "22'lik daha yumuşak ateş eder." Nick omuz silkiyor, umursamaz görünüyor. "A l e t i n i ne çekerse, evlat."

Killian sessizleşiyor, incelemesine devam ediyor ve Nick dikkatini bana çeviriyor. Purosundan iki nefes çektikten sonra şöyle dedi: "Şu haline bak, tatlı şey. Auggy'nin kızlarından biri misin?" Kalçasını sıvazladı. "Neden gelip babanın kucağına oturmuyorsun? *Aklına gelen* ilk şey hakkında konuşabiliriz."

İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor ama Killian daha önce haklıydı. Ben otel küvetine tıkılmış korkmuş küçük bir kız değilim. Belki de Lordlar tıpkı Kraliyet kadınlarının söylediği gibidir: haydutlar ve uşaklar. Ama güçlüler ve önümde oturan yaşlı adamdan çok daha korkutucular. Çenemi kaldırıp ekşi bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Hayır, teşekkürler bayım. Havadan sudan *konuşmayı* sevmem."

Nick'in kaşları alnına tırmanıyor ve yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor olabilir ama tetiğin kurulma sesi odada yankılanıyor. Gözlerim Killian'ın elindeki, doğrudan Nick'in şakağına doğrultulmuş silaha kayıyor.

"Hanımımla bir daha böyle konuşursan beynini dağıtırım." Sesi alçak ve sabit, ama samimiyetinden şüphe yok.

Nick'in bakışları yavaşça Killian'a kayar, silahı futbol topunu tuttuğu rahatlıkla, sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi tutmaktadır. Yaşlı adam kısık, paslı bir kahkaha attı. "Onun senin parçan olduğunu fark etmemiştim, Baby Payne. Endişelenme." Purosundan bir nefes daha çeker. "Sadece tanıdık geldiğini düşündüm, hepsi bu."

Killian çenesi kaskatı kesilmiş halde bir süre daha silahı orada tutar. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar tetiği bıraktı ve silahı çantasına geri koydu. Ceketinin iç cebine uzanıp bir zarf çıkardı ve Nick'e fırlattı.

"Bu her şeyi açıklar."

Yaşlı adam zarfın içine bakıyor ve memnun görünüyor. "Sizinle iş yapmak her zaman bir zevkti," diyerek ayağa kalkıyor ve odanın öbür ucundaki yatağa doğru yürüyor. Kadınlar yer açmak için yer değiştiriyor. Killian'ın eli sırtımda, beni kapıdan dışarı çıkarıyor. "Babana selamımı söylemeyi unutma."

Killian başıyla onaylıyor ve beni koridora doğru iterek kapıyı arkasından çarpıyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum - 'teşekkür ederim' ya da 'özür dilerim' - ama tek kelime etmeme bile izin vermiyor. Onun yerine beni duvara doğru itiyor, avucunu göğüs kafesime dayıyor. Yüzü taş gibi ve gözlerindeki o vahşi, dengesiz bakışı nerede görsem tanırım.

"Killian," diyorum, Nick'e cevap verdiğim için onun vereceği cezadan korkarak. Onunla konuştuğum için.

Onun yerine dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Öpücük o kadar sert ki dişlerimiz acıyla birbirine çarpıyor. Ağzının içinde küçük, yaralı bir ses çıkarıyorum ama derisinin altında titreşen öfkeyi hissedebiliyorum ve hislerini kaybettiğini biliyorum. Eli çenemi, göğsümü ve sonra kalçamı kavrıyor, leğen kemiğimi ona doğru çekiyor. Çılgınca, sahiplenici bir dizi hareket, sanki beni en iyi nasıl sahipleneceğine karar veremiyor.

Umutsuz bir çabayla kollarımı boynuna doluyor, ensesinin üstündeki saçları yatıştırıcı bir hareketle ovuyorum.

Ve sonra onun sertliğine doğru

ilerliyorum. Nefesi kesildi.

Öpüşme durmuyor ama dilimi yalayıp başını eğerek öpüşmeyi derinleştirirken çılgınlığın sınırının azaldığını hissediyorum. Yavaşça öpücükleri hafifliyor, eli belime dolanıp kıçımın kabarıklığına inene kadar öfkesi dağılıyor.

Geri çekildi ve bana baktı, sesi sessiz ve durgundu. "Sana bu şekilde saygısızlık etmemeliydi."

Acıyan dudaklarımı ağzımın içine sokarak kollarımı bıraktım. "Kendi başımın çaresine bakabilirdim." Savunmacı ya da acı bir şekilde söylenmedi. Bu, onun için olduğundan daha çok kendime yaptığım bir ifşaat.

"Sen bize aitsin, Öykü." Çenemi parmaklamak için uzanıyor, gözleri istismara uğramış ağzıma sabitlenmiş. "Herkesin bunu anlaması gerek."

Bunu anlamalısın, o söylemiyor. Yine de

sözlerinde var.

"Var," diye onu temin ederim. "Ben biliyorum."

Sanki transa geçmiş gibi gözleri kapanıyor. Sertleşerek, silah çantasını yerden kapıp uzaklaşıyor. "Gel hadi. Yapacak başka işlerimiz var."

Elini uzatıp parmaklarımızı birleştirdiğimde beni geri çekmiyor. Parmaklarını parmak eklemlerime doluyor ve beni dışarı çıkarıyor.

17

RATH

Telefona cevap verdiğimde Tristian, "Bu kitap meselesini halletmene ihtiyacım olacak," diyor. O ve Killian mesaj atmak yerine beni arayan tek iki kişi, bu yüzden bu 'kitap meselesi' ile uğraşmak tam bir baş belası olacak, çünkü kardeşliğin geri kalanı umurlarında bile değil. Neyse ki Tristian ekliyor: "Herkese uğramalarını söyledim." Bir süre durakladıktan sonra, "Aslında bu gece gelemeyebilirim." diye açıklıyor.

"Neler oluyor?" Tristian'ın bizi öylece bırakıp gitmesi hiç hoş değil, özellikle de Leydimiz sonunda onun iğrenç verici doğasına ihtiyaç duyarken.

"Önemli bir şey değil," diyor ama saçmaladığını hemen anlıyorum. "Gerçekten, sizi rahatsız edecek bir şey yok. LDZ hesabına biraz para gönderdim, tamam mı? Leydimize benim için bir öpücük ver."

Telefonu kapattım, hâlâ odamdaki kanepeye yayılmıştım. Killian'ın Story'nin kitaplara ihtiyacı olduğuna dair mesajını aldığımda tam da bu tatlı Zeppelin plağına dalmıştım. Mesajdan sese hızlı bir geçişten sonra, bunun Kraliyet kadınlarının her yıl yapmayı sevdiği aptalca bir hayır işi olduğunu anladım.

yıl. Hesap tablosuna erişmek için birkaç çemberden geçmem ve ardından diğerlerine iletmesi için Tristian'a göndermem gerekti.

Tanrım.

Pazartesileri.

Yirmi dakika sonra çocuklar yanlarında kitap ve malzeme kutularıyla içeri girmeye başladılar. Girişte durup biramı yudumluyorum ve hepsini bodruma yönlendirip her birini başımla selamlıyorum. Killian bu topu harekete geçireli sadece üç saat oldu ve itiraf etmeliyim ki tepkiden biraz etkilendim.

O ve Story kargaşanın ortasında geldiler.

Killian çenesini bana doğru salladı. "Kaç

kişi?"

"Şimdiye kadar yirmi kadar" diye düşünerek başımı kaşıyorum.

Killian başını sallayarak, sinirleri bozuk bir ikinci sınıf öğrencisi olan Grant Patel'in ikinci kitap kutusunu koridora taşımasını izliyor. "Güzel. Kimin en son geldiğini not etmemiz gerekecek." Bana şeytani bir sırıtış atıyor, normalde bunu paylaşmak isterdim ama bu garip. Son birkaç haftadır Killer çekilmez bir pislik gibi davranıyor. Her zaman somurtkan ve sivri dilli, kendi iyiliği için fazla gergin.

Şu anda keyfi yerinde gibi görünüyor.

Gizlice Story'ye bakıyorum, herhangi bir şiddet ya da zarar belirtisi arıyorum. Tek gördüğüm iki pembe yanak ve şaşkın bir ifade. "Neler oluyor?" diye soruyor, başka bir LDZ üyesinin elinde bir yığınla içeri girmesini izlerken.

Kitapların.

Başka bir adamı bodruma yönlendiriyor ve kayıtsızca "Halledeceğimi söylemiştim, değil mi?" diyor.

A r a m ı z a bakıyor, alnı kaşlarını çatmış. "Neye dikkat edeyim?"

"Şu hayırseverlik saçmalığı için ihtiyacın olan kitaplar ve malzemeler." Şişemi geri devirip güzel, uzun bir yudum alıyorum. "Senin yerinde olsaydım, çocuklara

onları da teslim et. O listede bin tane falan var. Kimsenin bunun için zamanı yok."

Ağzı şok olmuş küçük bir 'o' ile donuyor. "Bunların hepsi benim için mi?"

Bira şişemin ağzını ona doğru tutuyorum. "Teknik olarak, maddi durumu iyi olmayan çocuklar için."

Geniş gözlerini Killian'a kaydırdı. "Bu çok hızlıydı!"

Oof.

Kız ona bakarken gözlerindeki o ışıltı? Katil Payne'in durumu

kötü.

Bunu nasıl görmüyor anlamıyorum. Adamın ondan nefret ettiğini ve acı çektiğini görmek istediğini sanıyor ama diğer şeyleri hiç görmüyor. Kendi çatısı altında yaşarken aylarca onun için yanıp tutuştuğunu. Bütün bir lise yılını gözleriyle onu takip ederek geçirdi. Aylarca onu babasıyla gördükten sonra üzüntülerini am ve yumruk kavgalarında boğdu. Sonra, kız gittikten sonra, kızın onu en iyi şekilde anladığını çok iyi bildiği için *yıllarca* kendi acısı içinde debelenmesi.

Kadın çıkıp istese bu herif kızgın kömürlerin üzerinde yürür.

Belki o da anlamıştır.

Onunla biraz konuşmaktan zarar gelmez. Omuz silkerek, "Katil herkese ne yapıyorlarsa bırakmalarını ve bu işi bir an önce halletmelerini söyledi," diyorum.

Gözlerindeki o şaşkın sevinç parıltısını görebilmeme rağmen ona bakakalıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu. Hâlâ birkaç günüm var."

Killian doğrudan onun ağzına bakıyor. İlk defa aralarında bir gerilim hissediyorum, sanki az önce öpüşmüşler gibi. Gözlerini kaçırıyor, o patentli Killer Payne kayıtsızlık maskesi yerine kayıyor. "Yoğun bir hafta. Bir an önce bitirsek iyi olur."

Ona ters ters bakıyorum, şişe elimde tembelce sallanıyor. Bir kutu taş kadar aptal. Gözlerindeki tüm sevinç silinip gidiyor.

"Ah. Şey, teşekkür ederim," diyor başını eğerek.

İsa ağladı.

"Neden aşağı inip onları kontrol etmiyoruz?" Neden bilmiyorum ama omuzlarının o kederli kıvrımını görmek bir anda göğsüme saplanan bir bıçak gibi oldu. "Aldıklarımızı işaretleyebiliriz."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tamam.

Onları nereye götürüyorlar?"

Koridorun aşağısını işaret etmek için şişemi kullanıyorum. "Bodrum katı."

Yüzündeki renk anında kayboluyor, sesi çatlak bir fısıltıyla çıkıyor. "Bodrum katı mı?"

Killian gözlerini önce ona, sonra da bana çevirdi. Okuması biraz zor bir adam olabiliyor. Katil tamamen soğukkanlı bir yüz ifadesi takınıyor, sanki öfke, nefret ve düzensiz şeylere karşı genel bir hoşnutsuzluk dışında hiçbir şey onu korkutamazmış gibi. Ama Tristian ve ben sıradan insanlar değiliz ve neredeyse tüm Killianizm'i akıcı bir şekilde konuşabiliyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Aşağıda daha çok yer var."

Önemli değil. Tatlı Kirazımız sanki biri onu palayla tehdit etmiş gibi iki adım geri atıyor. "Oraya gitmeyeceğim. Beni zorlayamazsın." Çenesi gergin ve Story'yi üvey kardeşini tanıdığım kadar iyi tanımıyor olabilirim ama onu ne zaman ayaklarını yere vurduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Killian'a anlamlı bir bakış atıp elimi ona doğru savuruyorum.

Gördün mü? Güzel şeylere sahip olamamamızın sebebi sensin.

Killian'ın bakışları karşısında irkilmesine aldırmadan ona yaklaşıyorum. Çenesini dürttüğümde biraz gevşiyor ve bakışlarını benimkine çevirmeye zorluyor. "Bebeğim, burası sadece bir oda."

Dudakları titriyor. "Lütfen beni zorlama. Lütfen?" Son cümleyi Killian'a söylüyor, şimşek hızında bir bakışla, sanki şu anda ona bakmak çok fazlaymış gibi. Hangi geceyi hatırladığını merak ediyorum - Killian'ın onu kırk adamın önünde diz çökmeye zorlamasını mı, yoksa Tristian'la birlikte doktorun onun etine bir izleyici yerleştirmesini mi - ve *vay canına*. Şimdi düşündüm de, evet.

Siktir et o bodrumu.

"Pekala," diye iç geçirdim, biramın son bardağını da geri fırlattım. "Yapılacak tek bir şey var." Bir grup gençle birlikte kapıdan içeri girmekte olan Marcus'a sesleniyorum. "Planlar değişti. Hanımefendi her şeyi üst katta istiyor, bu da her şeyi bodrumdan yukarı taşımak için birkaç kişiye ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Bunu önce ona sormadığım için ben suçluyum. Şimdi," diyorum onların sinirli ifadeleri karşısında, "bunun bir rahatsızlık olabileceğini düşünüyor gibi görünüyor, ama ona söylediğim gibi, LDZ Hanımefendilerini memnun etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır. Öyle değil mi?"

Anında hepsi başlarını sallayarak kendilerine gelirler.

"Elbette," diyor Marcus, Story'ye sırıtarak. "Nerede istersiniz?"

"Onları kamyonetimin arkasına koyun," diye cevap veren Killian'dı ama onların şüpheci bakışlarından bir an sonra Story'ye döndü. "Eğer bu hanımefendiyi memnun edecekse."

Hay sikeyim.

Sümüklü gibi bile söylemiyor.

Onlar kampüsten ayrıldıktan sonra ne oldu?

Öykü, Marcus ve diğerlerine hızlıca başını sallar. "Sanırım-evet, bu iyi olur. Teşekkür ederim. Özür dilerim." Daha sessiz, "Teşekkürler." diye tekrarlar.

Bu onları biraz ısındırır ve çok geçmeden tüm kitapları Killer'ın kamyonetinin arkasına yığarlar.

Killian, "Ekip ile bir toplantım var," diyor ama elini cebine atıp kamyonun anahtarlarını bana uzatıyor. "Onları tek başınıza teslim edebilir misiniz yoksa rehinelerin yardımına ihtiyacınız var mı?"

"Ah," diyor Story telefonunu çıkararak. "Bianca bana Güney Yakası Toplum Merkezi'ne bırakılacağını söyledi." Ekrandan başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Killer'a ters ters bakarak inliyorum. "Beni oraya gitmeye zorlama. Bugün çocuklarla başa çıkamıyorum." Yapış yapış elleri ve kurnaz küçük gözleriyle sürekli soru soruyorlar ve umurlarında değil. Sana söyleyecekler ya da soracaklar

ve bu konuda çok inatçı, zehirli küçük pislikler. Bilirim, eskiden ben de öyleydim. "Dostum, çocuklar pislik."

Story alt dudağını ısırıyor, o iri geyik gözleriyle bana bakıyor. "Lütfen?"

Ve sonraki bir saati Killer'ın kamyonetinin tavanına tüneyerek, bacaklarımı katlayarak, ceketimin kaputunu kaldırarak, LDZ'nin geri kalanı üç ya da dört kişi içeri girerken böyle geçiriyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp şakaklarımı ovuşturuyorum ve migren kasabasına doğru bir yolculuğa çıkmak üzere olmadığımı umuyorum.

Yine de teslimatlar arasında Leydime bakabiliyorum, bu da durumu o kadar da kötü yapmıyor. Alçaltılmış kapının üzerinde oturuyor, yüzünü gökyüzüne doğru çevirirken ayaklarını sallıyor, o güzel küçük kafasından geçen düşüncelerin tadını çıkarıyor. Bugün o küçük eteği ve dar kazağıyla çok seksi görünüyor ama sevişmek istemediğini zaten biliyorum.

Bana hala Dimitri demedi.

Her bir üyenin kitaplarını mücevhermiş gibi Hanımefendimize sunmasını büyük bir hoşgörüyle izliyorum.

Jordan Hashford elindeki kitaplardan birini çekerek, "Listede yok," diyor. "Ama bu küçük kardeşimin en sevdiklerinden biriydi. Bak, pop-up ve her şey var." Jordan bana öyle bir bakıyor ki, sanki ne kadar yalaka olduğunu görmemi istiyor.

Çok komik.

Liam Poole daha da kötü bir yalakadır. "Bu beş kitabın İspanyolca versiyonlarını buldum. Asla bilemezsin, değil mi?" Story'ye, bir noktada külotunu düşürdüğüne emin olduğum kazanan bir gülümseme veriyor.

Story onun gözlerine bakmaz. "Teşekkür ederim, çok düşüncelisin."

Son piç geldiğinde saat dördü geçiyordu ve muhtemelen Story'yi Toplum Merkezi'ne götürmesini sağlamalıydım ama yapmadım. O gözleri ve o lanet olası 'lütfen'i çıkardı ve lanet olası Tanrı'ya dua ediyorum ki üçümüzün de bunun için ne kadar enayi olduğumuzu asla fark etmesin, çünkü aniden buradayım, bizi Güney Yakası'na götürüyorum.

Toplum Merkezi'nin otoparkına girdiğimde, Öykü camdan dışarı, kare şeklindeki binaya bakıyor, gözleri meraklı. "O kadar da kötü değil."

Anahtarı kontaktan çekip kendime bir süre vızıltı eksikliğimden yakınma fırsatı veriyorum. "Beş yıl önce görmeliydin," diyorum bakışlarını takip ederek. "Caddenin kenarındaki bu boktan eski tuğla binadaydı, ilçeden gelen fon kırıntılarıyla ayakta duruyordu. İnşaat müfettişi yıkılacağını haber verdi, bu yüzden yeni bir yer bulmak zorunda kaldılar."

"Ne oldu?" Bakışları benimkine kayıyor, ilgi dolu.

"Lordlar oldu." "Daniel oraya giderek büyüdü ve üçümüz birkaç yazımızı gönüllü işlerde çalışarak geçirdik.

-Koçluk kampları falan." Ona uzun ve anlamlı bir bakış attım. "Dolayısıyla, çocuk travması. Ama kardeşlik bunu amacımız olarak benimsedi ve iki yıl önce yeni bir merkez inşa etmek için yeterli parayı topladık." Önümüzdeki binayı işaret ediyorum. "Ve işte orada."

"Vay canına," diyor şaşkın gözlerle uzaktaki oyun alanını süzerken. "Lordların tüm bunları yaptığına inanamıyorum." Yüzündeki etkilenmiş, yumuşak ifade önemli olmamalı, ama önemli.

Story'nin onayını kazanmak zorlu bir mücadele. Elbette, elime boşalırken adımı haykırmasını sağlayabilirim ama gerçek, hakiki bir hayranlık? Kahretsin, belki de çocuklara olan nefretimi azaltmalıyım.

Kahretsin.

Belki bende de kötüdür.

İçeri girdiğimizde ve programın direktörü Clara bizi karşılamak için dışarı çıktığında bu heyecan daha da artıyor. "Umarım kötü bir zamanlama değildir," diyor Story, yanaklarını buruşturarak, "ama her şey göz açıp kapayıncaya kadar bir araya geldi."

"Hediyelere asla hayır demeyiz," diyor Clara gülümseyerek. "Burada okul sonrası programı için bir grup çocuğumuz var. Ne getirdiğinizi görünce heyecanlanacaklarını biliyorum!"

Ben iki çalışanla birlikte kamyonete dönerken Story de onu takip ediyor. İçlerinden biri yeni olmalı çünkü bana sürekli temkinli ve şüpheli bakışlar atıyor, sanki buraya kapüşonu açık ve suratında metalle giren birini daha önce hiç görmemiş gibi. Güzel. Burada ne kadar az yaklaşılabilir görünürsem o kadar iyi.

Hepsini boşaltmak yedi sefer sürüyor ve işimiz bittiğinde Story ve Clara çoktan tüm çocukları toplayıp ana odada bir araya getirmiş oluyorlar. Tüm kitapları gördüklerinde evin enerjisi patlıyor.

Kollarımı kavuşturup korkutucu ve tüm bu saçmalıkların üstünde görünmeye çalışıyorum. İşe yaradığından değil, çünkü çocukların umurunda bile değil. Bir çocuk bana doğru yürüyor, sanki buranın sahibiymiş gibi omuzlarını dikleştirmiş. Ufak tefek, belki anaokulunda ama şimdiden büyük kişiliklerden birine sahip olduğunu söyleyebilirim.

"Bir tane alabilir miyim?" diye soruyor, ayaklarımın dibindeki kutuyu işaret ederek. Başka tarafa bakarak, "Ne istersen al" diye mırıldandım.

Kutuyu karıştırırken kendini rahat hissediyor. "Yüzün neden bu kadar dikenli?"

"Ne?" Ona en iyi alaycı bakışımı atıyorum. "Bu soru hiç mantıklı değil."

"Dikenli," diye tekrarlıyor, dudaklarından iki parmağını oynatarak. "Parlak dikenli."

Homurdanarak ona dedim ki, "Onlar piercing, Hoss. Büyüdüğünde anlayacaksın."

Yüzünü buruşturdu, sanki beynini biraz kırmışım gibi. "Yüz yaşıma geldiğimde bile dikenli bir suratım olacağını sanmıyorum." Kısık bir sesle kıkırdıyor. "Komik görünüyor."

Daha sert bakıyorum. "Yüzün komik görünüyor."

"Evet." Bunu adil bir değerlendirme olarak kabul ederek başını sallar. *Tanrım*. Altı yaşındakiler. O kadar ruhsuzlar ki, onlara hakaret bile edemiyorsun.

"Bunu istiyorum!" Gözleri kocaman ve heyecanlı bir şekilde bir kitabı kaldırıyor ve ben onu alana kadar gitmiyor.

Kapağına baktım. Ön yüzünde pembe giysili, peri kanatlı bir kız var. "Tebrikler. Yeni bir kitabınız var."

"Evet!" Gözleri parlıyor. "Bana okuyabilir misin?"

"Hayır." Tabii *ki* hayır.

Bana uzun, hesapçı bir bakış attı. "Evet."

Sinirlenerek, "Hayır." diyorum.

"Evet."

"*Hayır*."

"*Evet*."

Kendimi tam boyuma çekiyorum. "Hayır."

Duraklıyor, bakışlarımı karşılamak için başını eğiyor. "...evet."

"Bu gerçekten işine yarıyor mu?" Onu kuşkuyla izliyorum, bir metre boyunda saf, inatçı bir kötülük. Bu Cenevre Sözleşmesi'ne falan aykırı olmalı.

"Bazen." Gözlerini kırpıştırdı ve tereyağı eriyemedi. "Şimdi okuyacak mısın?"

Story ve diğer işçiler diğer goblinlere kitap dağıtıyorlar. Ona döndüm ve homurdandım, "Kuma gömül, çocuk."

"Lütfen?" Dudaklarını iğrenç bir şekilde büzerek soruyor. "Sadece bir kez mi?"

Kafamı kaldırdığımda Story'nin beni izlediğini fark ediyorum, donmuş bir halde aramızdaki çekişmeyi gözlemliyor. Agresif duruşumu biraz olsun bırakmaya çalışıyorum ama burada kendimi bir kaya ile sert bir yer arasında hissediyorum. Eğer bu çocuğa hıyarlık edersem, bunu bana karşı kullanacak.

Kapaktaki kelimelere bakarken tanıdık bir endişe göğsümü dolduruyor. Kafamda seslendirmem beş denememi aldı. *Tinkerella*. Bu şeyi açıp yüksek sesle okuma düşüncesi bile içimde parçalara ayrılma isteği uyandırıyor.

Bu çocuğu ikna etmek için çömeldim. "Bak, Hoss, işte anlaşma, erkek erkeğe. Aslında okuma konusunda iyi değilim, tamam mı?"

Küçük Hoss bana ciddi bir şekilde başını salladı.

"Ben de." Peki, yeterince adil.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak kitabı kaptığım gibi açıyorum. Işıltılı bir sırıtışla karşılık veriyor, hemen yere düşüyor, istekli ve hazır.

Başlığımı biraz daha aşağı çekerek oturuyorum ve ilk sayfayı açıyorum. Kelimeler bir dakika boyunca yüzüyor, ama gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum, tıpkı Story'nin bana öğrettiği gibi. Sesimi alçak bir mırıltıda tutarak ilk satırı okuyorum.

"Tinkerella bir...bir..." Kelimeyi dilimde hissediyorum, "*sıradan*...peri. O... ekstra... sıradan bir periydi..." Küçük Hoss'un boktan bir yorum yapmasını bekleyerek kaskatı kesildim.

Sert bir şekilde başını sallıyor.

Kafamı kaldırdığımda odanın öbür ucundaki Story'yi görüyorum. Güzel ağzında küçük bir gülümsemeyle beni izliyor. *Gururlu* bir gülümseme.

Tamam.

Sanırım bunu

yapıyorum. Sikimi sik.

"Ne yazık ki... ne yazık ki," diye devam ediyorum, her kelimeye zaman ayırarak, "kimse onun ne kadar... özel... olduğunu bilmiyordu..." Parmağımı kelimelerin altına koyup dilimle onları takip ediyorum. Ne zaman aptalca konuştuğumu bilsem geriliyorum. Midem huzursuzca kasılıyor ve eski öğretmenimin omzumun üzerinde durduğunu, o lanet olası kıstasla bana vurmaya hazır olduğunu hissedebiliyorum.

"Sen aptalsın. Aptal. Beş harfli bir kelime. Çıkar şunu, Rathbone. Bütün gün bekleyemeyiz."

Bu korkakça ama başımı kaldırıp bakmaya izin vermiyorum. Sayfayı çeviriyorum ve bir sonraki kelimeye başlıyorum, onları seslendirmeye o kadar odaklandım ki bu peri kaltağının neyin peşinde olduğunu tamamen kaybettim. Sayfalar birbirini kovalıyor, sözcükler birbirini kovalıyor, sanki yasadışı ve düşmanca bir şeymiş gibi kitabın üzerinde kıvrılıyorum, ta ki aniden çevirecek sayfa kalmayana kadar.

Sonunda kafamı kaldırdığımda birkaç şeyin farkına vardım. Birincisi, terden sırılsıklam olmuştum, bu yüzden kapüşonumun üzerine deri ceket giymek berbat bir fikirdi.

İkincisi, okuduğum kitap bir grup çocuğun ilgisini çekti. Üçüncüsü, Hikaye tam arkalarında, beni dinliyor. Beni izliyor. Beni yargılıyor.

Kitabı kapattım ve bileğinden tutarak ayağa fırladım. "Hadi gidelim." "Hey," diyor elini koluma dolayarak. Bana bakışından -bana *iyi* davranıyor- vahşiliği görebildiğini tahmin ediyorum, İfademde avlanmış bir şey vardı. "Sorun nedir? İyi iş çıkardın."

"Hayır, söylemedim. Tam bir moron gibi konuştum." On yaşında bir çocuk beni izliyor ve okuma konusunda benden ne kadar iyi olduğunu düşündüğünü hissediyorum. Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum ve o da kaçıyor. "İçinde bu kadar zor kelimeler olan çocuk kitaplarını kim yazıyor ki?"

"Yetişkinler," diyor beni kutunun önündeki yerime geri çekerek. "O çocuğun gününü güzelleştirdin ve kesinlikle bir aptal gibi *konuşmadın."*

Çok samimi ve içten görünüyor ama yalan söylüyor. Öyle olmak zorunda. Ona bakıyorum. Çoktan baştan başlamış, parmakları tıpkı benimkiler gibi kelimelerin altında geziniyor. Acıyla, "Belki onun yaşındayken biri bana zaman ayırsaydı, şimdi bu kadar aptal olmazdım" diye düşünüyorum.

"Sen aptal değilsin," diyor, gözleri de sesi gibi çelik gibi. "Kendine bu kadar yüklenmemelisin! Bunu senin için yapan yeterince insan var."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Başka tarafa bakıyor, çenesi sabit. "Prenses gibi insanların sana haydut demesi demek. Bir serseri. Geleceği olmayan, kaderi hep Güney Yakası'nın uşağı olmak olan biri. Hepsinin yanıldığını kanıtlamaya çalışacak mısın?"

Sözler bana bir örs gibi çarptı ve sersemlemiş bir öfkeyle başımı geriye attım. Prenses geveze, dedikoducu bir kaltak olabilir ama aslında haksız da *değil.* Sanırım beni en çok kızdıran da bu. Prenses haklı ve Story bununla başa çıkamıyor - 'daha az' görülen birine bağlı olmayı kaldıramıyor.

Story'ye doğru adım atarak, "Siktir git," diye tıslıyorum ve çift kapıyı ardına kadar açarak dışarı fırlıyorum. Arkamda olduğunu biliyorum, adımlarıma ayak uydurmaya çalışırken topuklarının çift zamanlı takırtısını duyabiliyorum.

"Dur tahmin edeyim," diyor, sesini hem soluksuz hem de sıkılmış çıkarmayı başararak. "Bu, birinin muhtemelen bir beklentisi olduğu için öfkelenip öfke nöbeti geçirdiğiniz kısım-"

Bir parmağımı omzuna saplayarak ona doğru dönüyorum. "Bu lanet olası gözlerini açacağın kısım!" Otoparktayız, Killian'ın kamyonetinin tam önündeyiz ama hâlâ o aptal çocuk kitabına sarılmış gibi hissediyorum. "Etrafına bak, Story! Belki de seni o kadar çok mahvettik ki gerçeği kabullenemiyorsun, ama işte gerçek. Ben geleceği olmayan bir başarısızım. Killian, Daniel'ın parmağının altından asla çıkamayacak nevrotik bir mankafa. Tristian tek yönlü bir caddede hiçbir yere gitmiyor. Peki ya sen?" Acımasız, nefessiz bir kahkaha attım. "Tanrı aşkına. Sana bedava oda ve yemek veriyoruz. Karnını doyuruyoruz. Giydiriyoruz. Sizi barındırıyoruz. Seni yağlamak için pahalı hediyeler veriyoruz. Ve sonra seni beceriyoruz. Sen bizim *fahişemizsin,* Story!" Yüzündeki ifadenin tatmin edici olacağını düşündüysem fena halde yanılmışım. Ama bu, söylediklerimi daha az doğru yapmaz. "Böyle giyinmek seni daha iyi hissettirecekse, buyur giyin. Bazılarımızın Prenses'in bu konuda ne diyeceği umurunda bile değil. Eğer bu seni utandırıyorsa, o zaman canın cehenneme." Yolcu kapısını onun için açık tutup bekliyorum. Tek gördüğüm boş bakışları olunca, "Kamyona bin" diye emrediyorum.

Söyleneni yapıyor, ama bana son bir tuz tanesi atmadan önce değil yara için. "Nasıl istersen. *Rath*."

Bunun beni daha fazla etkilemesine izin vermeyeceğim. Dimitri olmak - dünya için, *onun için*- zaten hiçbir zaman boş bir hayalden öteye geçmedi.

18

KILLIAN

Köpek boku gibi hissederek uyandım.

Bütün gece, koridorun tam karşısındaki Story'nin farkında, dönüp durarak geçti. *Uyuyarak.* O oradayken benim onca saati burada geçirmem doğal ya da doğru gelmiyordu. Ama dün gece bana yorgun ve ciddi bir bakış atmış ve yalnız uyuyup uyuyamayacağını sormuştu.

"Sadece bir gece için mi?"

Ben de kapımın arkasına saklandım ve onu kendi haline bıraktım, ama sadece çok kibarca sorduğu için. Belki de bu güce sahip olduğunu düşünmesine izin vermek kötü bir fikirdir. Gözlerini bana dikip "lütfen" dediğinde her istediğini elde edebileceğini düşünmesi. Her nedense, odasına gizlice girip onu kaçırma düşüncesi içime oturdu.

Bu yüzden burada yatıyorum. Tek başıma. Huzursuz. *Zor*.

Başından beri beni kötü bir ruh haline sokuyor, duşta bile mastürbasyon yapamayacak kadar zaman sıkıntısı çekiyorum. Tristian'ın hâlâ eve gelmemiş olması ya da onu uzakta tutan şeyin ne olduğunu bize söylememesi de yardımcı olmuyor. Üstüne üstlük, silahı odasında değil, bu yüzden onu yanına aldığını biliyorum. Bunu ancak çok gergin olduğunda yapar.

Bir şey hakkında - bize söylediğinden değil. Tristian bazen böyledir, özellikle de kız kardeşleri söz konusu olduğunda. Her zaman işleri kendi başına halletmek, kahraman olmak ister.

Bu konuda anlayışlı olmaya çalışıyorum ama gerçek şu ki, aslında anlayamıyorum. Rath ve ben söz konusu olduğunda, sadece birbirimize ve Tristian'a sahibiz. Rath'ın annesi var ama gerçek kardeşiyle hep mesafeli oldu ve babam da hiçbir zaman Ward Cleaver olmadı. Ama Tristian'ın tamamen ayrı bir aile anlayışı var-önemsediği ve sorumlu hissettiği insanlar. Kan bağı olan insanlar. Onun için *bizden* daha önemli insanlar.

Bebekken onlardan nefret ederdim. O zamanlar sadece on bir yaşındaydık ama çirkin, buruşuk küçük şeyler olduklarını biliyordum. Gürültülü ve muhtaç. Her zaman onun zamanını ve ilgisini alırlardı. Onlara bakmamız için bizi terk ederdi, bunu yapmaları için para ödedikleri halde. Bu bana hiç mantıklı gelmedi. Daha da kötüsü, büyüdüğümüzde ikizlerin aslında tüm bu lanet *nedenlerden* oluşan iki küçük insan olduğunu fark etmemdi.

Bunlar onun bizi terk etmesi için sebeplerdi.

Ama bir gün, lise son sınıftayken, onun evindeydik. Genevieve'le yaşadığı o olaydan sonraydı - Story gittikten sonra - ve kendini toparlayıp maskesini tekrar yerine oturtmuş olabilirdi ama Tristian bu konuda hâlâ berbat durumdaydı. Yanımdaki odanın birdenbire boşaldığını, Story'nin tüm izlerinin silindiğini bilmek beni de pek iyi hissettirmiyordu.

Lizzy göğsüne dayadığı telefonuyla içeri girdiğinde mutfaktaydık. Çenesi titreyerek Tristian'a telefonu çalıştıramadığını, Izzy'nin bir çocuk programı izlemek istediğini, ama şimdi telefonun bozulduğunu ve babalarının hâlâ yeni olduğu için kızacağını anlattı. O kadar da değil.

Büyük elini onun omzuna koydu ve bana doğru çevirdi. "Git Kardeş Killian'dan bir göz atmasını iste. O bu işlerde iyidir."

O kocaman, ıslak gözleriyle bana sundu ve bir şimşek gibi çaktı. İkizler Tristian'ın sadakati için bir rakip değil. Onlar sadece ilkokuldan beri inşa ettiğimiz bu şeyin yeni bir parçası.

Aile.

Onun ailesi, ama bizimkiler de.

Muhtemelen onlar için sakat bırakır ve öldürürdüm.

Aşağıya indiğimde Rath çoktan oradaydı, huysuz ve biraz akşamdan kalma görünüyordu. Saatlerce çaldığını duymuştum, o yüzden bir tür yaratıcılık aleminde olmalı. En azından ben öyle düşünüyorum.

Ve sonra Story içeri girer.

Portakal suyu bardağımı ağzıma götürürken donup kalıyorum, gözlerim o gün için seçtiği kıyafete takılıyor. Tristian'ın Sluts-R- Us gardırobunu onun üzerinde görmeye alışkınım ve ara sıra Rath'ın ilgisini çekeceği belli olan bir şeyler giydiği de oluyor. Ama artık benim için hiç giyinmiyor. Bodrumdaki o günden beri.

Şu ana kadar değil.

Soluk sarı bir elbise giyiyor, kumaşı yumuşak ve rahat görünüyor, koltuğuna doğru yürürken hafif bir salınımla dizlerinin hemen üstünden geçiyor. Hava soğumaya başlamış olsa da muhtemelen yaz için tasarlanmış bir şey. Saçları gevşek, kalın bir örgüyle yana doğru çekilmiş, saç tutamları yüzünü dağınık görünecek şekilde çerçeveliyor, her ne kadar kızlar muhtemelen saçlarını mükemmel miktarda karıştırmak için sonsuza dek harcıyor olsalar da.

"Günaydın," diyor sandalyesinin kenarına tüneyerek.

Rath'a bakıyorum ama gözleri telefonuna yapışmış. Bayan Crane elinde Story'nin Tristian onaylı iğrenç yemeğiyle içeri girdiğinde

çok fazla granola, onu durduruyorum. "Hanımefendiye yenilebilir bir şeyler getir. Tristian hâlâ dışarıda."

Bayan Crane kocaman bir iç çeker ve "...lanet olası bir yemek servisi değil..." diye mırıldanarak dışarı çıkar.

Story'nin bakışlarıyla sadece bir saniyeliğine karşılaşıyorum ama karşılaştığımda bana küçük bir sırıtış atıyor. Kahvaltımızı böyle yapıyoruz; Rath'la aralarındaki gerilim ve düşmanlık hissediliyor. Benim için sorun değil. Story şuruplu sosis ve mücver yiyor, o elbisenin içinde o kadar tatlı görünüyor ki, zamanım olsa onu çıkarıp burada otuz bir çekerdim herhalde.

Rath'la aralarındaki şeyin ciddi olduğunu, onunla arkaya kaymak yerine öndeki tüfeği aldığında anladım. Sevdiği bir şey varsa, o da okula giderken ona sataşmak, parmak uçlarını çıplak kalçalarında gezdirmek, zamanımız olmadığını çok iyi bildiği halde hep bir şeyler yapmaya çalışıyormuş gibi davranmak. Yol boyunca sessiz ve çekingen davranıyorlar. Tristian burada olsaydı, katlanılabilir olurdu. Story'ye gün için emirler verir ve Rath'a gece içkiyi fazla kaçırmamasını söylerdi. Ama ben?

Parmaklarımı direksiyonun etrafında sıkıyorum ve ağzımı kapalı tutuyorum.

~

FORSYTH'S JOSEPH M. HALE NEW MEDIA binası, su borusunun patlaması nedeniyle ders başladıktan hemen sonra boşaltıldı. On dakika boyunca hepimizi dışarıda beklettiler, gökyüzü kapalı ve yağmur tehdidi altındaydı, sonra telaşlı bir profesör çıkıp derslerin o gün için iptal edildiğini söyledi.

Diğer öğrenciler bu konuda vızıldıyor, hepimiz gizliden gizliye izinli olduğumuz için seviniyor olsak da sinirli ve rahatsız olmuş gibi davranıyorlar. Benim için bu genellikle spor salonunda geçirilecek fazladan iki saat anlamına gelirdi. Ama sahte huysuz yardımcı öğretmenlerin saçaklarında sarı bir parıltı gördüğümde, Sweet Cherry'nin aynı binada dersi olduğunu fark ediyorum.

Bu fikir bana kirli, yasak bir şeymiş gibi geliyor.

O ve Rath dışarıdalar ve Tristian burada değil. *Benim* için giyinmiş. Kitaplarla ilgili şeyi b e n organize ettim, dün gece onu yalnız bıraktım ve iğrenç bir kahvaltı yapmasına izin verdim. Şu anda benden nefret etmiyor, çünkü bir şekilde öne geçtim.

Ve onu saklamayı planlıyorum.

Beni gördüğünde yüzü aydınlanmıyor ama gözleri de alışık olduğum o sert soğuklukla dolmuyor.

Bu da bir şeydir.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, gözlerim yakasının üzerindeki o kışkırtıcı ten parçasına kayıyor. Elbisenin kumaşı neredeyse -ama oldukça değil- şeffaf. Parmaklarımın askıları omuzlarından aşağı itişini, kumaşın göğüslerinin kabarıklığına takılışını, o güzel küçük meme uçlarını ortaya çıkarmak için yavaşça aşağı sıyırmak zorunda kalışımı mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum.

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Silah kullanmayı öğrenmek ister misin?" Yüzü aydınlandığında başımın belada *olduğunu anladım.*

Siktir, belki de hepimiz öyleyizdir.

Onu şehrin ötesine, banliyölerin ötesine, yıllardır gitmediğim kadar kuzeye götürüyorum. Burası daha vahşi, ilçe sınırları başka bir bölgeye kaymadan önce küçük bir kırsal alan. Ama bu bizim bölgemiz.

Ben daha on bir yaşındayken babam beni buraya getirirdi, sonra biz biraz daha büyüdüğümüzde Rath ve Tristian'ı da. İlk kez, çocuğu olan bir kadınla evlenip onu da buraya getirmeyi planladığından bahsettiğini ve buna çok kızdığımı hatırlıyorum. Babamın ona fahişelerinden biri gibi d e ğ i l de çocuklarından biri gibi davranması çok saçma bir düşünceydi.

Öykü yolculuğu sessiz ve nazlı geçiriyor ama heyecanlı olduğu belli. Elbisesinin eteğiyle, örgüsünün kuyruğuyla, omuzlarındaki askılarla oynayıp duruyor, ben arka yoldan dönerken parlak gözleriyle manzarayı seyrediyor.

Kamyon toprak yoldaki tümseklerde sarsılıyor, engebeli ve bozuk; gözümün ucuyla onun tavan kolunu tutarken kumaşın altından memelerinin zıpladığını, diri ve özgür olduğunu görebiliyorum. Ağaçların arasındaki açıklığa kadar yaklaşık yarım mil var, uzun otlarla dolu bir tarla ortaya çıkıyor ve başka pek bir şey yok. Ağaç sınırına yakın bir yere park ediyorum, gökyüzüne bakıyorum ve havanın bir saat kadar dayanıp dayanmayacağını merak ediyorum.

Story çoktan kamyondan çıktı.

Gözlerimi devirerek onunla birlikte dışarı atladım. Küçük bir atış talimi için bu kadar kolay olacağını bilseydim, çok daha erken ilerleme kaydedebilirdim. Elimi sürücü koltuğunun altına sokarak kamyonete uzanıp silahı ve biraz mermi çıkarmamı sessizce izliyor. Sonra arkaya uzanıp antrenman sonrası için sakladığım su şişelerini alıyorum.

Başımı tarlaya doğru salladım. "Şurada."

Yaklaşık on beş metre ötede derme çatma bir kütük raf var, biraz çürümüş ve yıpranmış ama yine de beş şişe suyu dengeleyecek kadar sağlam. Hepsini yerine yerleştirdikten sonra Story'nin beklediği yere doğru yürüyorum, bir kolum onun ortasına dolanmış, elim dirseğini kavrıyor.

"Çok uzakta değiller." Gözlerini kısarak uzaklara bakıyor, ağzını şüpheyle büzüyor.

Homurdanarak, parmaklarımın bir hareketiyle şarjörü boşaltıyorum. "Yürümeyi öğrenmeden önce emeklemeyi öğrenelim." Şarjörü doldurduktan sonra içeri kaydırıyorum. "Silah güvenliğinin ilk kuralı: Öldürmek istemediğin bir şeye asla silah doğrultma. Parmağınızın tetikte olmaması önemli değil. Emniyet açık olsa da fark etmez. Dolu olup olmaması önemli değil. Tanrı'nın kendisinin gelip kötü bir şey olmayacağını söylemesi önemli değil. Anladın mı?"

Gözünü kırpmadan başını sallıyor. "Anlıyorum."

Arkasına geçmeden önce beni ciddiye aldığından emin olmak için bir süre bakışlarını tutuyorum. "Kulaklık getirmedim ama çok gürültülü. *Gerçekten çok gürültülü*. Buna hazırlıklı ol, böylece korkmazsın."

Yine başını sallıyor. "Tamam."

Onu kendime doğru çekiyorum, sırtını göğsüme dayıyor ve silahı önümüze kaldırıyorum. "Bunu görüyor musun?" Küçük kolu göstererek soruyorum. "Bu emniyet. Kırmızı nokta yok, o yüzden-"

"Güvenlik açık demek," diye tahmin ediyor.

"Doğru. Ve bu da çekiç. Ateş etmeden hemen önce kuracaksın. Bu şekilde tut." Yumuşak ellerini kabzanın etrafına yerleştiriyorum, parmağını tetik korkuluğuna dayadığını görmekten memnun oluyorum. Hafifçe vurup mırıldanıyorum: "Buna tetik disiplini denir. Ateş etmeye hazır olmadıkça parmağını asla tetiğe koyma." Silahı kütüğün üzerindeki su şişelerine doğru kaldırıyorum. "Arpacığa bak, bir şeyler hisset."

Bir gözünü kapattığında yanağının buruştuğunu görüyorum. "Onları görebiliyorum." "Güzel." İsteksizce elini bırakıyorum, avuçlarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

pürüzsüz kollar. Omuzlarına koyarak devam ediyorum. "Biraz geri tepecek, bu yüzden kollarını ve omuzlarını desteklemelisin. Kalçalarını da." Ellerimi beline götürüp sıkıyorum. "Kambur durma. Ayaklarının sağlam bastığından emin ol."

Başını sallıyor, duruşunu biraz düzeltiyor. "Tamam."

Gözlerimi çenemin altındaki kremsi boyun bölgesine sabitliyorum. "Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun? Gürültüyü ve geri tepmeyi?"

Çenesi bir yükselip bir alçalıyor. "Başa çıkabilirim."

Başımı eğip dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "O zaman emniyeti aç." Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor, ama kola dokunurken duruşu sağlam ve sabit kalıyor. "Horozu indir." Başparmağı yukarı geliyor ve aşağı itiyor. "Şimdi parmağını tetiğin üzerine koy." Parmağını kaydırıyor

Parmağı tetiğin üzerinde, sırtı gergin, çünkü bir sonraki talimatın ne olacağını biliyor. "Ateş et."

Patlama gürültülü ve bu sadece 22 kalibre olabilir, ama geri tepme gerçek. İrkilir ama duruşunu korur, yavaş bir nefes verir ve parmağını tetikten çeker.

Silahını indiriyor. "*Iskaladım*."

Sırıtışımı kafasının arkasına saklıyorum, çünkü sesi o kadar inanmaz geliyor ki, sanki eline bir silah alıp anında keskin nişancı olmayı bekliyormuş gibi. "Tabii ki ıskaladın. Bu senin ilk seferindi. Tekrar dene."

İç çekerek silahı kaldırıyor, ben yaklaştığımda bile kıpırdamadan duruyor ve açıklıyor: "Arkasına öyle eğilme, bu bir kalkan değil. Geze odaklan, arpacığa değil. Çentiğin üst kısmını hedefinin ortasıyla hizala." Nişan aldığını hissettiğimde, "Şimdi nefes al. Nefes ver. Tut... ve ateş et."

Bu kez geri tepmeye daha hazırlıklı, sadece kaşı titriyor. "Iskaladım."

"Tekrar."

Üçüncü denemesinde başarıyor, uzaktaki su şişesi kütükten uçuyor. Bir kahkaha atıyor ama duruşunu bozmuyor. "Yine mi?"

Sesi o kadar neşeli çıkıyor ki kendi kıkırdamamı engellemek zorunda kalıyorum. "Yine," diye kabul ediyorum.

İkinci şişeyi vuruyor ama üçüncüyü iki kez deniyor. "Yağmur yağıyor," diyor, gözleri gökyüzüne doğru kayarken kaşlarını çatarak.

Kalçalarını bir kez daha sıkarak, "Dikkatini topla," diye emrediyorum. "Kendini savunurken her zaman ideal koşullarda olmayacaksın."

Başını sallayarak dördüncü şişeyi hedefliyor. İşte o zaman geri çekiliyorum, kendi vücudunu desteklemesine izin veriyorum, zahmetsizce çıkarırken ağırlaşmış gözlerle izliyorum. Serpinti sürekli bir sağanağa dönüştü ve elbisesinin kumaşının ağırlığı göğüslerine daha ağır oturuyor. Zıtlıklar içinde bir egzersiz gibi.

Tabancanın horozunu indirirken o güzel küçük elbisenin içindeki tüm o pürüzsüz, narin ten.

Bir noktada daha sert olduğumdan oldukça eminim, ama hayatım boyunca hatırlayamıyorum.

Yön sormadan son şişeye nişan aldı ve tam ortasına bir mermi gömdü. Tıpkı ona öğrettiğim gibi, emniyeti açmadan önce parmağını tetikten kaydırıyor ve nefes nefese bir sırıtışla bana dönüyor.

"Nasıldım?"

Ona gerçekten iyi iş çıkardığını söylemek istiyorum, ama bu kıza iltifat etmenin çatışmasıyla başa çıkamadan gökyüzü açılıyor ve bizi dövmeye başlıyor. Bileğinden tutup kamyona doğru koşmadan önce silahı elinden alıyorum. Yolun yarısında ayağı kaydı, zemin yumuşak ve çamurluydu, neredeyse düşüyordu.

Onu yakalamam dışında.

Bana bakıyor ve o kadar kaygısız ve neşeli bir şekilde gülüyor ki, bir an için beni sersemletiyor. Ani bir şimşek çakmasıyla tekrar harekete geçiyorum, onu yolcu tarafına çekiyorum ve koltuğa doğru itiyorum. Kapısını çarpıp sürücü tarafına geçiyorum, kapıyı açıp kendimi kabine atıyorum.

İçerisi de en az dışarısı kadar gürültülü, yağmur tavanı dövüyor ve sert nefeslerimiz sessizliği dolduruyor. Eğilip koltuğumun altındaki döşeme tahtasının altına sokmadan önce silahın haznesini boşaltıyorum.

Koltuğuma geri yaslandığımda, gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim." Sesi o kadar yumuşak ki neredeyse yağmur ve gök gürültüsünün kakofonisinde kaybolacak. "Sadece dün gece için değil. Uyumama izin verdiğin için."

Ona bakarken bileğimi ağzıma götürüyorum ve bir yağmur damlasını dudaklarıma değmeden yakalıyorum. "Bir şey değil" demek biraz sezgisel görünüyor, ama burada oturup hiç de öyle değilmiş gibi davranacak değilim.

sorun. Bunun yerine, "Her neyse" diye cevap veriyorum ve gözlerim elbisesi kadar göğüslerine yapışmamış gibi davranıyorum.

Nefes alırken göğsünün sıkıştığını gördüğümde başımı kaldırıp bakıyorum ve dişlerinin alt dudağına değdiğini fark ediyorum. O dudakların birkaç gece önce sikimin etrafında nasıl göründüğünü hâlâ mükemmel bir netlikle hatırlıyorum. Yapışkan spermlerimi aralarına sokup kendimi onun pembe diline bıraktığımda parmaklarımın verdiği hissi.

Gözlerimiz buluşur buluşmaz uzaktan şimşekler çakıyor.

Dudaklarımız birbirine çarparken, yumruğum saçlarını kavrıyor ve kafa karıştırıcı bir ağız ve el telaşıyla aramızdaki mesafeyi aşıyoruz. Küçük, çaresiz bir ses çıkarıyor, ben de kendi homurtumu yutuyorum ve öpücüğü derinleştirmek için konsolun üzerine çıkıyorum.

Çok agresif olabildiğimi biliyorum ve bu özelliğimden nefret ettiğini biliyorum ve onu bu konsolun üzerinde ve kucağımda o kadar kolay tutabilirdim ki bu beni korkutmazdı bile. Ama buna gerek yok.

Mesafeyi aşan o oluyor ve ben de onu çekiştirerek yardım edersem, bir kez olsun aldırış etmiyor. Kucağıma gömülüyor -bunun için başka bir kelime yok- ve sonra her şey sadece ağırlık, dişler ve içime doğru sallanışının tatlı, çılgın yolu.

Demek istediğim şu:

Bu benim suçum değil.

Bir şimşek sesi daha geliyor ve ellerim titremeye başlıyor, çünkü kayışları koparmak yerine omuzlarından aşağı itmek için bu gerekiyor. Teni nemli ve ılık, uyuyor olsaydı yavaş yavaş, göğüslerinin yumuşaklığını içime çekerek yapardım ama o kadar uyanık ki canı yanıyor, dişleri acıyla benimkilerle çarpışıyor.

Suçu saçlarını okşayışıma, damarlarımda dolaşan enerji karşısında dudaklarımın kıvrılmasına atabilir. Ama bu dürüstçe olmaz. Beni öpüyor

Sanki bir ceza ve ödül gibi, hepsi bir dil darbesinde toplanmış. Hiç durmuyor.

Pantolonumun düğmelerini açmak için el yordamıyla aramızdan geçerken bile.

İçime doğru sallanıyor, küçük, boğumlu nefesler boğazından süzülüyor ve ben çılgınca kotumu kalçalarımdan aşağı ittiğimde, bana yer açmak için zıplıyor.

"Bunu istediğini biliyordum." Ona dokunma şeklimden gurur duymuyorum, parmaklarım külotunun kasıklarını yumrukluyor. Parmak eklemlerimi onun kaygan klitorisine sürtüyorum ve çıkardığı iniltiden zevk alıyorum. "Söyle bana," diyorum.

Kısa ve dalgın bir şekilde başını sallıyor ve "İstiyorum, istiyorum, istiyorum..." diye mırıldanıyor.

Külotunu yana doğru çekme şeklim şiddet sınırında, ama şimdi durduramıyorum. Kalçalarımı bir kez çevirip omuzlarını sertçe iterek onu sikimin üzerine oturtuyorum. Ağzımın boşluğuna doğru şok olmuş, ısırılmış bir çığlık atıyor ve ben onu bir hayvan gibi yakalıyorum.

Ben de onu öyle beceriyorum.

Kalçalarımı kısa vuruşlarla yukarı kaldırarak, ön kollarımı omuzlarına sertçe bastırarak beni derin ve sert bir şekilde içine almasını sağlıyorum. O da ciğerlerimdeki havanın aynısını alçak, öfkeli homurtularla soluyarak karşılık veriyor.

"Şimdi anladın mı?" diye homurdanıyorum ve direksiyonla aramda onu istediğim gibi becermek için yeterli boşluk yok ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Çılgınca başını sallayınca, "Anladığını söyle" diyorum.

Burada yumuşak bir şey yok, ondan başka bir şey yok. Göğüsleri ve damlayan amcığı, onu sikime doğru iterken teninin nemli genişliği. Yumuşaklığıyla ilgili bir şey onu ezmek istememe neden oluyor. Nefretten ya da öfkeden değil, elimden alınmadan önce hepsini kullanma dürtüsünden.

"Şimdi anlıyorum." Kız buğulu gözlerini açarak, "Ben sana aidim, Killian Payne," diye cevap verdi.

Göğsümden kopan sesin farkına bile varamıyorum; vahşi, gırtlaktan gelen, insanlık dışı bir ses ve onu incittiğimi biliyorum. Onu çekiyorum.

Saçları ve burunlarımız birbirine çarpıyor ve Tristian onun narin omuzlarına bastırdığım morlukları gördüğünde kıçıma pansuman yapacak, ama bu durdurulamaz.

Boğuk bir çığlıkla boşalıyor. Bunu hissedebiliyorum, duvarları etrafımda kenetleniyor, kaygan, sıcak amcığı beni tutmaya çalışıyor. Başını boynuma bastırıyorum, dişlerimi gıcırdatarak onu daha da yaklaştırıyorum, kollarım onu göğsüme bastırıyor. Sertleşmeden önce bir, iki, üç kez daha içine giriyorum, amını salgımla dolduruyorum. Tüm bu süre boyunca içine pompalıyorum,

Sadece onun sesini duyuyorum,
tekrar tekrar.

Ben sana aidim, Killian Payne.

Karşılık verme dürtüsü garip ve yeni bir şey. Kafamda değil, göğsümde hissediyorum ve sanırım bu yüzden kelimeleri dilimde şekillendiremiyorum, şekil vermek için çok yabancı ve gizemli. Başını kaldırıyor ve yüzlerimiz o kadar yakın ki, nefesi üzerimde dolaşıyor, gözlerindeki her renk zerresini görebiliyorum. Yanağındaki bir tutam ıslak saçı fırçalarken, denememe bile gerek olmadığını fark ediyorum. Kelimeler, çaba sarf etmeden ya da düşünmeden kendiliğinden geliyor.

"Tanrım, çok güzelsin."

Onun nefesi kesiliyor ve belki benimki de kesiliyor. Ama kelimeleri geri almam, onları derinlere itmem ve asla gün ışığına çıkmalarına izin vermem gerekse de, bunu yapmak istemediğimi fark ediyorum. Kendini bana ilan etmesini, her şeyini bana vermesini sağladım ve her parçasını kendime aldım. Ama kamyonun kabininde diğerine *sahip olan* bir kişi varsa, o da odur.

Ben Story Austin'e aitim.

Ve eminim ki hep öyleydim.

19

HIKAYE

Dün Killian'ı becermenin artılarından biri, gece için uyku düzenlemeleri konusunda çok az baskı olmasıydı. Killian hiçbir şey beklemiyor gibiydi ve Brownstone'a geri döndüğümüzde gözlerimden kaçınma şeklinden, kamyonda olanlara dikkat çekmek istemediği anlaşılıyor.

Bana *güzel* dedi.

Mesele sadece kelimeler değildi ve bence ikimiz de aksini iddia edemeyecek kadar zekiyiz. Onları söyleme şekliydi. Bakışlarının ağırlığında ve başparmağının yanağımda gezinişindeydi. Yumuşak, nazik ve huşu dolu ses tonuydu. Sert, kaba bir sevişme yaşamış olabilirdik ama sonrasındaki an, zıt ve kafa karıştırıcı bir şekilde şefkatliydi.

Killian'da görmeye alışık olduğum bir bakış değil.

Seks neredeyse çok yoğundu. Bunu tanımlamak için sadece iki kelime kullanmam gerekseydi, bunlar 'tatlı vahşet' olurdu. Killian'la seks her zaman olduğu gibi biraz korkutucuydu. Killian'la seksin *aksine, dehşetimin* içimdeki adamla hiçbir ilgisi yoktu. O büyüleyici yapı

Enerji, sanki dışarıdaki ışık tam damarlarımın içine vurmuş, kanımı kaotik lavlara dönüştürmüştü. Akılsızdı, salt ihtiyaçtan çok daha güçlü ve karmaşık bir şey tarafından yönlendiriliyordu. Bundan hoşlandığımdan emin değilim.

Muhtemelen, tekrar denemem gerekecek. Sadece emin olmak için.

Şimdi aynamın önünde durmuş, üzerimdeki şık siyah elbisenin herhangi bir izi gizlediğinden emin olmak için bir o yana bir bu yana dönüyorum. Saçlarım kalın, dağınık buklelerden oluşan bir çağlayan. Elbise dar, derin, bol, daldırma yakalı. Gözlerim yumuşak bir kömür siyahıyla çevrili, göz kapaklarım canlı bir mordan dumanlı bir griye dönüşüyor. Seçtiğim rujun adı 'çürümüş orkide' ve aksine beni iki ton daha soluk gösteriyor.

Ben Rath'ın mükemmel eşiyim.

Forsyth'in her yıl düzenlediği mezunlar yemeğindeki performansı, kalemimi kağıda döktüğüm andan beri doldurmam beklenen bir rol olan kol şekerliği yapmamı gerektiriyor. Hazırlandığını çok iyi biliyorum. Onu her gece orada duydum, tanıdık notalar bir kat öteden bana doğru süzülüyordu. En azından bu sesi duyduğumda kendimi onun yatağında, kollarının beni sardığını, eşit nefeslerinin kulağımı gıdıkladığını hayal etmeyi bıraktım.

Gerçek şu ki, olacaklar hakkında düşük bir gerginlikten başka pek bir şey hissetmiyorum. Rath'ın kol şekeri olacağım. Onu yanağından öpüp şans dileyeceğim. Otoparkta bana söylediği şeylerin çok az anlamı varmış gibi davranacağım.

Sonra da düşüşünü izleyeceğim.

Merdivenlerden topuklu ayakkabılarımla dikkatlice iniyorum, adımlarıma o kadar odaklanmışım ki, sahanlığa ulaşana kadar Killian'ın yalnız olmadığını fark etmiyorum. Tristian'ın mavi gözleri yaklaşmamı takip ediyor, alçak bir ıslık çalarken kaşlarını kaldırıyor.

"Tatlı siyah Kiraz," diye selamlıyor, beni incelerken kafası eğik. Tristian iki gündür yok ve birkaç mesaj ve fotoğraf dışında

Ondan ve kız kardeşlerinden pek haber alamadım.

"Dönmüşsün!"

"Beni özledin mi?" Kollarımı boynuna doladığımda gözleri zevkle parlıyor. Beni ayağımdan kaldırıyor ve bir tur attırıyor. "Leydimizi böyle giyinmiş görmeyi özleyemezdim, değil mi?"

Ama geri çekildiğimde, şık giyinen tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Tristian bembeyaz bir takım elbise giymiş, sarı saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş ve Killian koyu lacivert giyinmiş, dövmeleri erkek kıyafetlerinin düzgün örtüsü altında gizlenmiş. Üvey kardeşim tembel tembel bir parça sakız kemiriyor, gözleri göğüs dekolteme sabitlenmiş. Boş boş, ne zaman onun için böyle biri olmamın bekleneceğini merak ediyorum: onun zevklerine göre hazırlanmış bir randevu, kapıların ve çarşafların arkasına saklanacak biri yerine gösteriş yapacak biri. Bu olduğunda hazır olup olmayacağımı merak ediyorum.

Rath'ın dönüşümü en dikkat çekici olanı.

Merdivenlerden indiğini duyunca dönüyorum, onu görünce nutkum tutuluyor. Bu durum için piercinglerini çıkarmış ve tamamen siyah giyinmişti. Saçları yüzüne dökülmüş ama yine de dağınık olduğu için altındaki sorunlu adamı tanıyabiliyorum. *Zar zor*.

Gözlerimiz buluştuğunda duraksıyor, karanlık bakışları siyah elbisemi incelemek için benimkilerden ayrılıyor. Uzun parmakları ceketinin düğmesini hızlı ve becerikli bir hareketle ilikliyor ve sonra boğazını temizliyor. "Hazır mısın?"

Tristian'ın yanından ayrılıp onun yanına gidiyorum ve avucumu yakasında gezdiriyorum. "Güzel temizlenmişsin." Bakışlarını yakalayıp ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. Bu, umutsuzca kabul etmesini istediğim bir zeytin dalı.

Gözlerini kırpmadan beni izlerken dış görünüşündeki çatlak yavaş bir nefes verme şeklinde ortaya çıkıyor. Sonunda kolu belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Eğilip kulağıma fısıldıyor: "Seyirciler arasında bu kadar müstehcen görüneceğini bildiğim halde oraya nasıl odaklanacağım?"

Parmak ucunun göğüs dekoltemde gezindiğini hissedince ürpermemeye çalışıyorum ve ona yavaşça sırıtıyorum. "Eminim üstesinden gelirsin." Ağzının kenarına bir öpücük kondurmak için doğruluyorum.

Sözlerde şüpheli bir şey duyduysa da belli etmiyor. Bunun yerine elimi tutup kolunun kıvrımına sıkıştırıyor ve beni kapıya doğru götürüyor. Rath'ın karanlığıyla kaplı ve Tristian'ın ışığı, Killian'ın sertliği tarafından kuşatılmış halimi hayal etmek garip. Acaba sonunda bir Kraliyet kadını olmanın ne demek olduğunu öğreniyor muyum? Hem acımasız hem de güler yüzlü olmak. Sert ve boyun eğen. Samimi ve sentetik.

~

Konferans salonunun lobisinde beklediğimden çok daha fazla mezun var. Bir an için bunu yapmak konusunda tereddüt ediyorum ama sonra bileğimdeki kelepçeye bakıyorum ve kararlılığımı buluyorum. Programın kurucusunun bronz büstünün yanında diğer Kraliyet üyelerinden bazılarını görebiliyorum. Barones keman çalıyor ve ön sıradaki Baronlarını görüyorum, metanetli ve hareketsizler. Perez'in de aralarında bulunduğu Kontlar tamamen siyah giyinmişler, muhtemelen Kontes Sutton'a destek olmak için buradalar.

Prenses girişte diğer iki üst sınıf öğrencisiyle birlikte programları dağıtıyor. Tristian ona iyice bakabilmek için boynunu büküyor ve sonra öne doğru eğilerek Killian'a sırıtıyor.

"Prensesi gördün mü?" diye sorar. "Evet,

gördüm. Yüzük yok."

Tristian başını sallar. "Ne kadar oldu? Üç yıl mı?" Killian

onaylıyor, "Üç yıl, üç başarısızlık."

Kaşlarımı çatarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Prenses hamile kalamaz." Tristian'ın dudağı alaycı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bebek yoksa, varis de yok."

"Pardon, ne dedin?"

Killian homurdanıyor. "Kafayı buna takmışlar. Prensesin hamile kalmak için üç ayı var yoksa yeni bir kızla her şeye yeniden başlıyorlar. Autumn ya da adı her neyse, henüz hamile kalmadıysa muhtemelen son ayındadır. Tüm gelenekleri ve mirasları nedeniyle üzerlerindeki baskı çok yoğun."

Mezuniyet toplantısındaki konuşmaları düşünüyorum ve her şey biraz daha anlamlı hale geliyor. Yani, bir bakıma. Bir avuç aptal öğrenci birliğine bir varis yaratmak pek mantıklı gelmiyor ama Forsyth'in çoğu yere benzemediğini giderek daha iyi anlıyorum.

"Ve Prensesleri olmak için başvurduğunda bunu biliyor muydu?"

"Kesinlikle," diyor Tristian. "Prenses olmak için yapılan başvuru sadece bir görüşme. Bütün bir maskeli balo ve seçim süreci var. Görünüşe göre, titiz bir prens piçini taşımak bir onurdur."

"Aptallar," diye mırıldanıyor Killian. Gözlerimiz kısa, sıcak bir an için buluşuyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor.

"Ne kadar yakışıklı görünüyorsunuz." Üçümüz döndük. Altın ışıltılı bir elbise giymiş olan annem bize genişçe sırıtıyor, Daniel ise başka bir müşteriyle konuşmasını bitirip annemin yanına geliyor. "Temizlenmiyorlar mı, Daniel?"

"Oğlum," der ve Killian'ın sırtını sıvazlar. Sonra elini uzatır. "Tristian."

Tristian onun elini sıkıyor ve ikisi arasında bir gerilim dalgası hissediyorum. Annem her zamanki gibi kayıtsız. "Benim küçük romanım," diyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Çok güzel görünüyorsun, gerçi makyajın biraz ağır olmuş, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen de güzel görünüyorsun anne."

Beni serbest bırakıyor ve Daniel'ı selamlamam gereken garip bir pozisyonda bırakıyor. Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve kendimi sarılmaya hazırlıyorum. Ben bunu yapamadan Tristian'ın kolu belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Bayan Payne, olağanüstü görünüyorsunuz. Bu haftaki kardeşlik partisine davet etmek üzereydim. Kız öğrenci yurdu kızı gibi görünüyorsunuz."

Annem bir kız öğrenci gibi *kıkırdıyor ve* Tristian'a uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Tristian, sana kaç kere bana Posey demeni söyledim?"

"Bu gece gelemeyeceğini sanıyordum?" Killian babasına, ağzını mutsuz bir çizgiye bastırarak, "Bu gece gelemeyeceğini sanıyordum," der. "Senin iş toplantın yok muydu?"

Annem araya girerek, "Evet," diyor, "ama ona Dimitri'nin büyük gecesinde onu desteklemek için burada olmamız gerektiğini söyledim. Buraya gelmek için çok çalıştı. Bütün o uzun günler ve geceler boyunca antrenman yaptı." Bana bir bakış attı. "Kafana koyarsan ne kadar başarılı olabileceğini gösteriyor."

Annem yatılı okuldan kaçmamdan duyduğu hayal kırıklığı konusunda utangaç değildi. Beni oraya göndermek için o kadar para harcayan Daniel'a karşı saygısızlık olduğunu düşünüyordu. Annemin hayat tecrübesine sahip bir kadının daha iyi bir öz farkındalığa sahip olacağını düşünürsünüz, ama sanırım inkar diyarında yaşadığı için onu suçlayamam. Ne de olsa Daniel'dan sadece bir harf eksik.

Siyahlar giymiş bir kadın dışarı çıkıyor ve programın başlamak üzere olduğunu duyuruyor. Tristian elini belime koyarak beni kapıya doğru yönlendiriyor. Ne annem ne de Daniel bu hareketi kaçırıyor, Tristian'ın iddiasını farklı derecelerde merakla karşılıyorlar. Programımı Autumn'dan alıyorum ve yüzük parmağına ya da karnına bakmamaya çalışıyorum. İkisinde de başarısız oluyorum.

Salona girip Rath'ın bizim için ayırdığı koltuklara yerleşirken sinirlerim geriliyor. Bir kez daha, yangın alarmını çalıştırmak, ışıkları söndürmek gibi bir şey yapmalı mıyım diye düşünüyorum ama artık çok geç. İş işten geçmişti.

Etrafımızdaki koltuklar doluyor ve diğer kardeşler de dahil olmak üzere odadaki herkesin elindeki kremalı kağıt programların aşırı farkındayım. Sanki iki yüz tane saatli bomba var ve patlamak üzere olduklarını bilen bir tek ben varım.

"İyi misin, tatlım?" Tristian soruyor, her zaman izliyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

Bakışlarımı ona diktim, saçlarımı ensemden geriye doğru ittim ve ona tatlı bir gülümseme verdim. "Sadece biraz sıcak."

Neyse ki sahnede bir hareketlenme oluyor ve herkesin dikkatini çekiyor. Tristian elini bacağıma koyuyor ve annemin önünde böyle bir jest yaptığı için hem rahatlıyor hem de geriliyorum. Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, bir Mercer kazanma ihtimalimin onu heyecanlandırdığına bahse girerim.

Bir kez daha Prenses'i ve onun isteyerek hamile kalma girişimini düşünüyorum. Tanrım. Bu kesinlikle Lordlar için bir hayır-hayır. Sözleşmede doğum kontrol hapı kullanmam gerektiği yazıyor. Gerçi Killian'ın beni kendi menisiyle doldurma takıntısına bakılırsa, gerçekten hamile kalırsam ne olacağını merak ediyorum.

Muhtemelen beni farklı bir masaya bağlarlar ve icabına bakarlardı.

Işıklar sönerken düşündüğüm şey bu; bu insanların -bu *erkeklerin*- nasıl mutlak kontrol *istedikleri,* özellikle de benim üzerimde. Kendi bedenim üzerinde hiçbir özerkliğim yok, şu anda giydiğim kıyafetlere kadar. Elbette bunu Rath için seçtim ama sadece ilk o seçtiği için. Kontrolümü geri almak için yaptığım küçük şeyler, olayların büyük planında giderek daha önemli hale geliyor.

En azından bu geceye kadar.

Oda yumuşak bir sessizliğe gömülüp sahneye odaklanırken kalbim endişeyle çarpıyor. Programımı açıyorum ve sanatçı listesinde tek bir isme göz atıyorum: Dimitri Rathbone. Biyografisini okuduğumda kalbim küt küt atıyor.

Aynen teslim ettiğim gibi.

Bu gece her şey değişiyor. Artık sadece küçük şeylerle uğraşmayacağım. Bu geceden sonra, büyük şeyleri de yok edeceğim.

HER PERFORMANSI, çello solosunu, kemancı üçlüsünü, acappella gruplarını izledik. Rath'ın bana önceden söylediğine göre, bu mezunlar ve diğer saygın konuklar için bir sunum - müzik okulunun yeni enstrümanlar, ekipmanlar ve en iyi eğitmenlerle dolup taşmasını sağlayan mali bağışları sağlayan insanlar. Ama bundan daha fazlası var. Seyirciler arasında önemli insanlar var. New York Senfonisi'nin şefi, annemin söylediğine göre, artı sanat ve performans bağışlarının çeşitli organizatörleri. Bu odada büyük para var ve Rath bana Daniel'in bu kahrolası dünyasında sıkışıp kaldığını söylese de, çıkmak istediğini biliyorum. Seçenekler istiyor.

Bunların hiçbirini hak etmeyen çıkarcı bir pislik olması çok kötü.

Müzisyenler tanıtılırken ve sahneye çıkarken onları zar zor duyuyorum. Kalbimin gümbürtüsü odayı dolduran derin bas sesinden daha yüksek. Mide bulantısı karnımda yuvarlanıyor, safrayı boğazımın arkasına itiyor. Bir şeker bebek, bir hırsız, bir kaçış şoförü oldum, ama bu şimdiye kadar yaptığım en tehlikeli şey. Ve tüm bunları pahalı bir elbise ve sivri topuklu ayakkabılar giyerken yapıyorum.

Bunun geri dönüşü yok. Seyircilerin her birinin elinde benim aldatmacamın bir kopyası var. İntikamım. Rath'ın intikamı.

Kâğıtlara odaklanmış, her sanatçı anons edilmeden hemen önce seyircilerin programlarını kontrol etmelerini izliyorum. Rath'tan önce sahneye çıkan çellistin biyografisini okurken duraksıyorum.

David Grayson: Winston-Salem, Kuzey Carolina'dan bir genç. On iki yaşından beri çello çalıyor. Ulusal Orkestra Ödülü ve Guthman Bursu sahibi.

David çellosuyla birlikte sahneden ayrıldığı anda fısıldaşmalar başladı. Sessiz salonda birkaç kıkırdama duyuluyor, sonra yanımdaki kadın soluk soluğa kalıyor ve elindeki programı yanındaki adama doğru iterek öfkeyle fısıldıyor. Killian ve Tristian'a sinsice bakıyorum. Killian uyukluyor

yanımda, gözleri kapalı. Tristian çok da gizli olmayan bir şekilde bir eliyle telefonuyla oynuyor, diğer eliyle de kalçamı okşuyor.

Geri dönüş yok. Gösteri zamanı.

Koltuğumda doğruluyorum, bu da anında Tristian'ın dikkatini çekiyor. Programıma bakarak, "Aman Tanrım" diyerek şaşkın bir nefes alıyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor, telefonunu ceketinin cebine sokuyor ve programı çıkarıyor. "Sırada Rath mı var?"

Başımı sallıyorum. Yüzümdeki panik ifadesi hiç de sahte değil. "Bir şey var... *Siktir.* Tristian, biyografisi." Titreyen elimi ağzıma götürüyorum. "Lütfen bana bunun sadece benim kopyam olduğunu söyle."

Tristian mektubu okuyor, yüz hatları ürkütücü bir şekilde sabitleşiyor. "Teslim ettiğin biyografi bu mu?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye geveliyorum. Killian yanımda kıpırdanıyor. "Yani, teslim ettim ama böyle görünmüyordu. Onlara verdiğim şey bu *değildi.*"

"Sorun nedir?" Killian parmaklarını gözlerine sürterek soruyor. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Rath'ın biyografisi," diye tıslıyor Tristian, yanımdaki Killian'a bakmak için öne doğru eğilerek. "Biri içine etmiş."

Katlanmış programımı Killian'ın yüzüne doğru itiyorum ve ezbere bildiğim kelimeleri okumasını izliyorum.

Dimitri Rathbone: Birinci sınıf öğrencisi, klasik piyano bölümünde okuyor. Dimitri, prestijli Forsyth Müzik Ödülü'nün sahibi. SAT sınavında dört yüz alan başarılı bir öğrenci olmasına rağmen, akranlarını, öğretmenlerini ve yöneticilerini sakatlayıcı öğrenme engelini görmezden gelmeleri için tehdit ederek ve rüşvet vererek liseden mezun olmuş, zar zor işleyen bir okuma yazma bilmeyen.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Killian, birden daha uyanık görünüyor. O ve Tristian birbirlerine panikle baksalar da, ikisinin de bunun doğru olmadığına dair tek kelime etmediklerini fark ediyorum. Her kelimesi bir gerçek.

"Sıradaki sanatçımızı takdim etmek istiyorum," diyor spiker sahnenin köşesinden. "Dimitri Rathbone birinci sınıf öğrencisi, klasik müzik

Piyano. Dimitri, prestijli Forsyth Müzik Ödülü'nün sahibi. SAT sınavından dört yüz alan başarılı bir öğrenci, liseyi rüşvet vererek bitirmiş, okuma yazması zar zor olan bir cahil-" Sesi aniden kesiliyor, gözleri programı okurken ağzı kapanıyor. Uzun bir süre ne yapacağından emin değil gibi görünüyor. Sonunda seyirciye kusursuz bir sırıtış atıyor ve "Dimitri, *Do Minör Triste Historia* başlıklı orijinal solo parçasını seslendirecek" diye takdim ediyor.

Rath sert bir şekilde perdenin arkasından çıkıyor ve ön sıradan yüksek sesli bir kahkaha patlaması yükseliyor. Sutton sırıtarak arkasına bakıyor ve iki adamın da yanımda gerildiğini hissediyorum. Yüzündeki solgun, fırtınalı ifadeden Rath'ın tanıtımı duyduğunu ya da anlamadan önce ne kadarını okuduğunu anlayabiliyorum.

Kahkahayı duyar duymaz vücudu geriliyor ve sarmalanıyor; bana ilkokuldaki o zamanlardan bahsettiğini, sınıf arkadaşlarının alaycı kahkahalarının onu nasıl hala rahatsız ettiğini çok net hatırlıyorum. İlk başta tepkisini yüzünden saklamaya çalışıyor, gözleri boş ve duygusuz, ama çenesindeki tiki, omzunun gergin kıvrımındaki endişeyi görüyorum. Bankın üzerine tünüyor ve notalara uzanıyor, ama titreyen elleri sayfaları karıştırıyor ve bir tanesini yere düşürüyor.

Seyirciler yeni bir kahkaha dalgasıyla patlar.

Onu yerden almak için kıvrıldığında boynundaki tendon sertleşmiş ve şişkinleşmiş, yüzü terden parıldamaya başlamıştı bile.

İlk notalar çaldığında rahatladığımı hissederek şaşırdım. Gerçek şu ki, beni ne kadar incittiğini bilsem bile, bunu izlemek çok zor. Ağzının pürüzlü bir surat ifadesine bürünmesini. Haftalardır çalıştığını bildiğim notaların üzerinde parmaklarının nasıl tökezlediğini. Bu muhtemelen uykusunda bile çalabileceği bir şey, ama şimdi parmakları tuşların üzerinde yalpalıyor - bana böylesine coşku ve sefalet veren aynı parmaklar- ve omuzları her hatada daha da sertleşiyor.

Acaba o gece bodrumda bana hissettirdiği gibi mi hissettiriyor? Bizi görmezden gelmeye mi çalışıyor? Ağlamanın eşiğinde mi? Başka bir yerde, daha yumuşak ve nazik bir yerde olduğunu mu hayal ediyor?

Ölmek mi istiyor?

Parçayı zar zor da olsa bitirir, parmakları son uyumsuz notada hareketsiz kalır. Tristian agresif bir şekilde alkışlamaya başlayıp sessizliği doldurana kadar seyirciler uzun, garip bir vuruş bekler. Çok az, çok geç ve Rath ayağa kalkıp notalarını alıp kalabalığın önünde eğildiğinde, karanlık, boş gözlerini iyice görebiliyorum.

İşte o zaman anladım.

Lordlarla yaptığım bu şey tehlikeli. Bir gün hata yapacağım ve yakalanacağım ve Rath beni affetmeyecek. Onu orada terli ve yenilmiş bir halde gördüğümde göğsümde kabaran tüm memnuniyeti yok etmek için elinden geleni yapacak.

O yüzden sıkı tutsam iyi olur.

Killian'ın yatağımın ayak ucundan beni izlediğini bilerek irkiliyorum.

Bakışlarının ağırlığını elle tutulur bir şey gibi hissedebiliyorum. Eskiden olduğu gibi beni korkutmuyor. Aslında benim için geldiğini bilmek, karnımın içindeki o küçük beklenti düğümünün nihayet gevşeyip rahatlayabileceğini bilmek beni biraz rahatlatıyor. İyi hissettirecek ve eğer hala uyuyormuşum gibi davranabilirsem, yumuşak ve yavaş bile yapacak.

Nefeslerimi eşit tutarak bekliyorum. Yatağın ayak ucundan küçük bir hışırtı geliyor ama başka bir şey yok. Çıplak bacaklarımda kayan bir parmak ucu ya da yaklaştığına işaret eden bir yatak eğimi yok. O kadar uzun süre bekliyorum ki bedenim Pavlov'un köpeklerinden biri gibi tepki veriyor, bacaklarımın arasında bir kayganlık oluşuyor.

Derin nefes alıyorum, göğüslerimi dışarı itiyorum, onu harekete geçirmeyi umuyorum. Kalçalarım birbirine sürtünürken topuğum yatağa sürtünüyor. Sanki onun dokunuşunu hayal ediyormuşum gibi nefes nefese küçük bir inilti. Karnıma dokunduğumda nefesim kesiliyor. Bacaklarımı davetkâr bir şekilde açtığımda tenime çarpan hava...

Alçak sesle bir alay ve ardından, "Tanrım, bunu gerçekten yutuyor mu?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Rath kehribar rengi bir şişeyi dudaklarına götürüyor, boğazı üç sert yutkunmayla zıplarken kara gözleri jilet gibi üzerimde geziniyor. "Seni *gerçekten* uyurken gördü mü hiç? Çünkü REM'e girdiğinde ne kadar hareketsiz olduğunu biliyorum. Lanet bir ceset gibisin."

Kelimeler ciğerlerimi en az gözlerindeki ölüm kadar ele geçiriyor. Kalbim hızla çarpıyor, çünkü Rath'ı en kötü halinde gördüğümü sanmıştım, ama belli ki yanılmışım. Bir insanın gölgesi gibi görünüyor, buğulu gözleri boğazından aşağı akıttığı zehirle kırmızıya dönmüş. Sarhoş ve sinirli ve tüm bunların sebebi benim.

Belki de benim yaptığımı biliyordur.

Yutkunarak sırtımı kamburlaştırıyorum ve parmaklarımı iç uyluğumun üzerinde gezdiriyorum. Eğer elimdeki araçları kullanırsam bunu tersine çevirebilirim. Bacaklarımın açılmasına izin veriyorum, parmaklarımı külotumun içine sokarken gözlerim kayıyor, baskıya boyun eğiyorum.

Eğer benim onların fahişesinden başka bir şey olmadığımı düşünüyorsa, o zaman alacağı şey tam olarak budur.

"Ne yapıyorsun?" Soru olarak zar zor ifade edilmiş, vurgudan ve meraka yaklaşan herhangi bir şeyden yoksun. Sesi *sıkılmış gibi*. "Buraya seni becermeye gelmedim, kızım." "Uyan ve giyin" demek için gözlerimin açılmasını -parmaklarımın merkezimden uzaklaşmasını- bekliyor.

Göğsüm panikle alıp verdiğim nefeslerle inip kalkıyor. "Neden?"

İlgisizliğine rağmen hala *bakıyor,* o ölü gözleri nemli kasıklarıma sabitlenmiş. Sonunda gözlerini kaçırdığında, bir yudum daha

İçkiyi alıp kapattıktan sonra dönerek şifonyerimin üzerine bıraktım. "Bir araca ihtiyacım var."

"Gezinti mi?" Sonunda doğrulup gözlerimdeki uykuyu kırpıştırıyorum. En azından sırrım güvende görünüyor. "Nereye?"

"Göreceksin," diyor tek söylediği, şifonyerimin çekmecelerinden birini açarken. Kıyafetleri çıkarmaya başlıyor, bazılarını yere, bazılarını da yatağın üzerine atıyor. Bir çift siyah pantolon bulana kadar bunun o gece Tristian ve ateşle birlikte giydiğim kıyafetle aynı olduğunu fark etmiyorum.

Tabii ki.

İntikam istiyor.

"Rath, bekle." Yataktan sendeleyerek çıktım ve elimi koluna koyarak onu oyaladım. "Ne yapacaksın? Çünkü geçen sefer sonuçları vardı ve Tristian bunu planlayacak kadar ayıktı. Bu mu?" Viskiyi ve siyah giysi yığınını işaret ediyorum. "Bu yarım yamalak gitmek değil. *Çeyrek* horozla gidiyor."

Bana bakıyor ve piercinglerini tekrar taktığını fark ediyorum. Lambamın ışığında parlıyorlar ve birine dokunursam teninden sıcak geleceğini biliyorum. "Eğer giyinip beni gitmem gereken yere götürmezsen, kendim giderim."

Bu boş bir söz olduğu kadar boş bir tehdit de. Bu durumda araba kullanmasına izin vermeyeceğimi biliyor. İç çekerek atletimi başımın üzerinden yırtıp kıyafetlerime uzanıyorum.

İşte bu şekilde kendimi arabamın direksiyonunda buluyorum -Tristian'*ın* arabası- daha doğrusu *benim arabam*- kampüse doğru ilerlerkenath yolcu koltuğumda kambur duruyordu. Evden çıkarken viski şişesini elinden alamamıştım, o yüzden şişeyi kalçalarının arasına sıkıştırmıştı.

Ağzından çıkan tek kelime hafifçe geveleyerek verdiği komutlar. "Bir sonraki ışıktan sola dön."

Gergin ve kararsız bir şekilde, "Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye soruyorum.

Bu şekilde ortaya çıkmak kötü bir fikirdi. Tristian isterse bizi anında bulabilirdi. Arayabilirim ve Killian cevap verir. Ama sarhoş olsun ya da olmasın, Rath benim de Lordum ve ona nasıl hayır diyeceğimi bilmiyorum.

"Mor Saray'a gidiyoruz," diye cevap veriyor, başını koltuğa yaslayarak. Sesi sertleşiyor, içindeki soğukluk omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Prenslerin ve küçük amcık ineklerinin yaşadığı yer."

"Tanrım," diye inleyerek sola döndüm. "Ne yapacaksın?"

"Endişelenmene gerek yok," diyor tek söylediği, başını yana eğip pencereden dışarı bakarken. "Bu zaten bir süredir planladığım bir şey. Her şey hazır."

"Tamam," diyorum yavaşça, en ufak bir rahatlama hissetmeden. Brownstone'dan ayrılmadan önce arabamın bagajına bir kova koymuştu. Bir kapakla kapatılmıştı, bu yüzden içinde ne olduğunu bilmiyorum. Belki de benzindir? "Ama o kadar viskinin planın bir parçası olmadığını tahmin ediyorum, o yüzden belki de yarına saklamalısın."

Cevap vermiyor.

Prenses'in onun için planladığı şeyi hak etmediğini düşündüğümden değil. Çünkü hak ediyor. Nokta. Perez'in beni kaçırmasına yardım etti. Sonrasında da sanki burada hatalı olan benmişim gibi aşağılık bir sürtükten başka bir şey olmadı. Hayır, o kaltağın mahvolduğunu görmek isterim.

Ama bizim zararımıza değil.

"Her şey kötü olmak zorunda değil, biliyorsun." Direksiyonu kavrayışımı değiştirerek, sözlerimin rahatça söylenmesini sağlamaya çalışıyorum. "Artık her şey ortada. İnsanlar biliyor. Bunu her zaman kafana takmak zorunda değilsin. Artık yardım alabilirsin -*gerçek* yardım, çünkü ben değilim-"

Sözümü kesti, sesi paslı ve sertti. "O seyirciler arasında kimlerin olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Ona sadece gözlerimi hızlıca kaydırabiliyorum ama kaydırdığımda keşke yapmasaydım diyorum. Hâlâ yatağımın dibinde bulduğum o gölge insan, ama şimdi neden bu kadar sinir bozucu olduğunu anlıyorum.

Kaybedecek çok az şeyi olan bir adamın bakışı.

Yavaşça nefes vererek, "Ailen mi?" diye sordum.

Uzun bir duraklama ve ardından hırıltılı bir kahkaha. "İyiydi." Başını sallıyor, viski şişesini kaldırıyor. "Yetenek avcıları. Forsyth'in gördüğü en büyük üç yetenek avcısı. Sadece benim okuma bilmeyen bir aptal olduğumu düşünmekle kalmıyorlar-"

"Sen-"

"Ama bu yüzden performansı da mahvettim." "Yani evet, her şeyin kötü olması gerekiyor." diye eklemeden önce şişeyi geri uzatıyor.

İzcilerden haberim yoktu. Midem pişmanlık gibi bir şeyle burkuluyor ama onu aşağı itiyorum. Rath'a iyilik yaptığımı söyleyemem, çünkü bu yalan olurdu. Bunu yaptım çünkü Lordların ellerinde defalarca aşağılandım. Yatak odasına kurduğu kameraya sırıttığı için yaptım. Bunu yaptım çünkü onun fahişesi olduğumu düşünüyor. Oynayacağı, manipüle edeceği ve kullanacağı biri.

Yaptım çünkü o bunu hak etti. Ve bu konuda suçlu hissetmeyi reddediyorum.

~

SİSLİ ve görüş berbat, ama yine de kapının ötesindeki Prens'in sarayını görebiliyorum. Caddenin tam bir blok karesini kaplayan büyük bir ev. Aslında bir saray değil ama adını nereden aldığını görebiliyorum. Eski bir saray.

-Viktorya dönemine ait olabilir ve binayı muazzam bir taş duvar çevreliyor. Her iki tarafta da kuleler var ve sanırım bu odalarda duranlar kampüsün neredeyse tamamını görebiliyorlar.

"Buna nasıl gireceğiz?" Şüpheyle bakarak soruyorum. "Neredeler?"

Bakışlarımı takip ederek yanımda duruyor ve kovayı yere bırakıyor. "Ne demek istiyorsun, neredeler?" Umursamaz bir tavırla elini

evin yönü. "Büyük ortak yataklarında uyuyorlar. Belki sikişirler. O amcığı ağzına kadar doldururlar ki onu ellerinde tutabilsinler."

Ona doğru döndüm, çenem düştü. "Eve mi geldiler?!" Kolunu ittiğimde zar zor sallanıyor. "Onlar *oradayken* içeri giremeyiz! Delirdin mi sen?"

Söze gerek duymadan cebinden bıçağı çıkarıyor ve bir *hışırtıyla* açıyor. Geri çekiliyorum ama o sadece bir numaratörün altındaki küçük gri kutuya doğru çömeliyor. "Evin o tarafına girmeyeceğiz. Orası Prenslerin zayıf noktası." Bıçağın ucuyla bir vidayı açarken konuşuyor. "Baronlar da öyle. Onlara bu büyük, boktan zengin evleri veriyorlar ve bir odaya kurt sürüsü gibi yapışıyorlar." Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Her gece üçümüzle birlikte uyuduğunu hayal edebiliyor musun?"

Kollarımı ortama sarıyorum, gözlerim endişeyle sokağı tarıyor. "Evet."

"...yapabilir misin?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

Gri kutunun önünü açıp kablo yuvasını ortaya çıkarmasını izlemek için aşağı bakıyorum. Ayak ayak üstüne atarak gevezelik ediyorum: "Açgözlü, esrar kokulu bir maymun gibi etrafıma sarılmış olurdun. Tristian tamamen çıplak olurdu ve uykusunda bile göğüs kaslarını esnetirdi. Ve Killian muhtemelen iki saatini yatağın etrafında volta atarak geçirir, siz ikiniz onun her zamanki yolunu kapatırken ağzıma boşalmanın en ince yolunu bulmaya çalışırdı." İç çekerek bakışlarına karşılık veriyorum ve "Çekilmez olurdu" diye bitiriyorum.

Bana yavaşça göz kırpıyor. "Tristian uykusunda esniyor mu?"

"Rath, bu çok aptalca." Kablo kutusuna başımı salladım. "Yakalanacağız. Lütfen sadece-"

Yarın akşam tekrar gelip gelemeyeceğimizi soracağım.

-Gözlerindeki bir şey ışığı yakalıyor ve sertleşiyor. Kutuya uzanıyor ve yumruğunu tüm o kablolara dolayarak sessiz bir homurtuyla geri çekiyor.

Tuş takımı kararır.

Araziye girebilmek için Rath'ın kapıyı benim geçebileceğim kadar açması, ardından kovayı içeri çekmesi, sonra da kendini demirlerin arasına sıkıştırıp kolları titreyerek boşluğu açık tutmaya çalışmasını yüreğim ağzımda izlemem gerekiyor.

Oradan sonra işler beklenenden daha kolay. Dışarıda dolaşıyoruz ve Rath kapı üstüne kapı kontrol ediyor. Yan kapı verandaya açılıyor. Arkadaki Fransız kapılar. Ana garajdan bir yardımcı kapı.

Sinir bozucu bir şekilde, ön kapı kilitli değil.

Topuz döndüğünde Rath gözlerini devirerek bana bir bakış gönderdi. "Ve sen *bizim* kibirli olduğumuzu düşünüyorsun."

Fuayeye sessizce girdiğimizde kolay giriş şekli kalbimin daha az çarpmasına neden olmuyor. Rath kapıyı arkamızdan dikkatlice kapatıyor ve sanki sessiz olması söylenmesi gereken benmişim gibi bir parmağını dudaklarına götürüyor. Ona gönderdiğim panik dolu bakışları görmezden geliyor, kovayı alıyor ve sessizce merdivenlere doğru yürüyor.

İkinci kata tırmanırken Killian'ı arama fikrini ciddi ciddi düşünüyorum, her adımda durup herhangi bir gıcırtı olup olmadığını kontrol ediyorum. Rath'ın siyah kapüşonunun arkasını avuçluyorum, koridorda yavaşça ilerlerken kumaş yumuşak ve yıpranmış bir şekilde avuçlarıma değiyor. Kafamda senaryoları tekrar tekrar çalıştırıyorum. Yakalandığımızda -eğer değil, ne zaman- ne olacak? Polisi arayacaklar mı? Yoksa onlar da Perez ve Lordlarım gibi intikam ve adalet gibi şeyleri kendi ellerine almaktan mutlu mu olacaklar? Ve eğer öyleyse, bize ne yapacaklar?

Mide bulandırıcı bir şekilde, derimin altına yerleştirilen takip cihazı bana Şu anda *rahatlık.*

Rath durup bir kapıya yöneldiğinde hâlâ bu düşünceden iğreniyorum. Sadece bir aralık açıktı ve yavaşça iterek açmak için uzanışını gergin bir şekilde izliyorum.

Gördüklerim karşısında kanım donuyor.

Devasa bir yatak var -Killian'ınkinden bile daha büyük- ve belki de en-suite banyodan gelen tek bir ışık huzmesi var. Ama biz izlerken mışıl mışıl uyuyan üç Prens ve Prenseslerini karıştırmak mümkün değil. Dördü de çırılçıplak, Prenses ikisinin arasında dinlenirken Prenslerin sikleri ve taşakları tam teşhir halinde, sırtları nefes alıp verirken inip kalkıyor.

Bu insanları en savunmasız anlarında izlediğimi fark etmek gerçeküstü bir an. Rath -tanrım- şu anda oraya girip bıçağını yumuşak ete saplayabilir ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmaz. Korku ve dehşet var, evet - o kadar yoğun ki midemi bulandırıyor. Ama aynı zamanda Rabbime bakarken ve gözlerindeki o şiddetli parıltıyı görürken hissettiğim bir güç de var.

Kapüşonunu öfkeyle çekiştiriyorum. Sessizce beni uzaklaştırıyor.

Aradığı şey gerçekten de evin diğer ucunda. Bir koridordan sonra diğerine geçiyoruz, kuzeyden güneye. Burada ışık daha sönük ama hâlâ kullanılmış gibi görünen odalar var. Birinde makyaj masası ve etrafa saçılmış giysiler var -elbiseler, etekler, üstler- açıkça Sonbahar'a ait. Daha erkeksi bir dekora sahip başka bir oda daha var, muhtemelen Prenslerinden birine ait.

Bir de Rath'ı takip ettiğim oda var.

"Bu da *ne böyle*?" Nefes alıyorum, odayı şaşkın bir endişeyle inceliyorum.

Kovayı yere bıraktıktan sonra Rath kapıyı arkasından dikkatlice kapatır, eliyle topuzu hafifçe iter. Cevabı, yüzündeki aynı kayıtsızlığın tonsuz bir şekilde taşıdığı bir nefesle geldi. "Çocuk odası, tabii ki."

Sanki bir reklamdan fırlamış gibi. Tüm oda hafif bir bebek pudrası kokusu taşıyor. Duvara dayalı bir beşik var, karmaşık bir şekilde oyulmuş, koyu renkli ahşaptan yapılmış. Eski görünüyor, sanki evin kendisiyle birlikte yapılmış gibi. İçindeki nevresim yumuşak, bozulmamış bir sarı renkte ve cep telefonundan yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı gibi küçük parıldayan ışıklar sarkıyor. Duvarda

Üzerinde, en az beşiğin kendisi kadar antika görünen, ince işlemeli bir duvar halısı var; altın rengi bukleleri ve başına taç takmış iri göbekli bir kadın.

Bir Prenses.

Her şeye büyük bir hayranlıkla bakıyorum. "Bu insanların hepsi kafayı yemiş." Lordların haydutlukları ve kurallarıyla inanılmaz olduğunu düşünüyordum ama bu tamamen başka bir seviye. Kraliyet yavrularını taşıması için rastgele bir kızı işe almaları o kadar saçma ki, bu ciddi ciddi LARPing bölgesine yaklaşıyor.

Bunu Rath'a söylemek için döndüğümde, onu eğilmiş, bıçağının ucunu kovanın kapağının altına sıkıştırmış halde buluyorum.

Ellerimi ovuşturarak, "Bu da ne?" diye sordum. Prenses'ten ne kadar nefret etsem de, evlerini yakıp yıkmayı kabul edemem - özellikle de onlar hâlâ içindeyken. Bunun olmasına izin vermeden önce onları kendim uyandıracağım.

Beni duymamış gibi davranıyor, bıçağı derine sokup çeviriyor. Kapak açılıyor ve geri sıyırıp dikkatsizce bir kenara fırlatıyor.

İsteksizce içindekilere bakıyorum, alnım şaşkın bir kaş çatmayla kırışıyor. "Bu... boya mı?"

"Hayır." Bana bir bakış fırlattı ve başparmağının bir hareketiyle bıçağı kapattı. "Beş galon kan."

"Ne?!" Sesimi fısıltılı bir bağırışta tutmak için yapabildiğim tek şey bu. "Beş galon kanı nereden buldun?"

"Bebeğim," diyor bakışlarımı tutmak için duraklayarak. "Bu gerçekten bilmek istediğin bir şey mi?"

Bir süre düşündükten sonra "Hayır" dedim.

Kapüşonunun fermuarını açıp omuzlarını silkmesini şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum. Sonra uzanıp gömleğinin yakasından tutuyor ve başının üzerinden yukarı çekiyor. Saçları hışırdayarak gözlerinin üzerine düşüyor ama yine de saçakların arasından karanlık ve meydan okuyan bakışlarını görebiliyorum. Çenesini kaldırdı, elini

Gömleğini çıkarıyor, kaslarının kordonları hareketle birlikte değişiyor. Benden ne yapmamı istediğini içgüdüsel olarak biliyorum.

Onu taklit ederek önce kazağımı, sonra da atletimi çıkarıp sutyenim ve kot pantolonumdan başka bir şey giymeden dururken bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Ne yapacağız?" Belirsizlikten çatlayan bir sesle soruyorum.

Uzun, çıplak bir kolunu kan dolu kovaya sokmak için eğildi. Bana sırıtmak için başını kaldırdığında, o gece küvette gördüğüm adama dönüşmüştü. Kara gözlü, piercingleri dişleri gibi parlayan bir iblis. Ama şimdi ayağa kalkıyor ve kırmızıya bulanmış bir kolunu da yanında getiriyor, kan parmaklarından kalın dereler halinde akıyor.

Kolunun bir kırbacıyla korkunç bir şekilde duvara çarpıyor. Beşik. Goblen.

Ben.

Gövdemi ince bir çizgi halinde kesen kan püskürmesinden irkiliyorum.

"Bizden şüphelenmezler," diyor bir avuç daha kan alarak.

Bunu beşiğe fırlatıyor, kan sarı yatak takımını bir suç mahalli gibi lekeliyor. Sonra etrafta dolaşıp daha fazlasını fırlatmaya başlıyor. "Kan bir Baron markasıdır. Tuhaf, berbat ritüellerinde kullanırlar. Bazıları onu içtiklerini bile söylüyor, ama dürüst olmak gerekirse," omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor, "buradaki insanlar dedikodularını abartma eğilimindeler." Bunu, avucuyla etrafa bulaştırdığı kanı cama *sıçratarak* noktalıyor. "Eminim yarın hepsi bunu yapıyor olacak. Saçma sapan konuşup, kampüsün her yerine yayacaklar ve kendilerine çok gülecekler."

Köşede bir leğen var, eskiden bir amacı olan ama artık daha çok dekorasyon amaçlı kullanılan o eski moda porselen şeylerden biri. Onu masadan kapıp kovaya daldırıyor ve hızlı bir hareketle havaya kaldırıyor. Kan mide bulandırıcı bir şekilde duvara sıçrıyor, korku filmlerinden fırlamış gibi aşağı damlıyor.

"Eee?" Beni izliyor, bekliyor, göğsü öfkeli nefeslerle kabarıyor.

Yutkunarak ilerliyorum ve kalın kanın yüzeyine bakıyorum. O kadar koyu ki neredeyse siyah ve yüzümü buruşturarak elimi içine daldırdığımda yapışkan ve soğuk bir his veriyor. Kapıyı seçiyorum ve yarım yamalak bir 'x' çiziyorum. Garip bir şekilde büyüleyici, ikinci sınıftaki resim dersinde yaptığım bir boya projesine benziyor. Ben yaptığım işe hayranlıkla bakarken, elimden ağır ağır kan damlarken, Rath arkamda beşiği o maddeyle ıslatıyor. Kan küçük şiltenin üzerine bir şelale gibi dökülüyor ve bir noktada yan tarafına da kan bulaşıyor.

Post-apokaliptik bir filmden fırlamış gibi görünüyor. Gözleri hem boş hem de çılgın, kanla kaplı, çenesi acımasız bir kararlılık içinde. Fırlattığı kan, köşedeki sallanan sandalyenin üzerine kıpkırmızı bir patlama gibi sıçrıyor. Alt değiştirme masası kırmızıya boyanıyor, sonra abajur ve tüm kristal püsküllleri. Duvarlara sıçratıyorum, masumiyet ve doğum için yapılmış bu yeri kirletirken içimdeki vahşetin büyüdüğünü hissediyorum. Eğer Lordların evi ölü şeylerle doluysa, Mor Saray da yaratılmaması gereken şeylerle doludur. Potansiyel var ama asla doğru olmayacak. Bu evde ya da içindeki insanlarda besleyici hiçbir şey yok.

Birinin buraya çocuk getireceğini düşünmek bile beni ürpertiyor.

Bir yastığı kovaya daldırıp dolabın kapısına vuruyorum ve tüyler ürpertici bir kırmızılıkta patlayan bir çiçek yaratıyorum. Tekrar yapmak için döndüğümde Rath'ı duvarın en temiz yerinin önünde buluyorum, parmaklarıyla bir desen çizerken kolundaki kaslar oynuyor.

Bir pentagram.

Aklıma bir fikir geliyor, avuçlarımı kapatıp parmaklarımı içlerine kıvırıyorum ve yumruklarımın serçe taraflarını duvara bastırıyorum. Her birinin üzerinde beş nokta var ve tıpkı küçük bebek ayak izleri gibi görünüyorlar. Kafamı çevirdiğimde Rath beni izliyor, ağzının köşesi gevşek, hınzır bir sırıtışla yukarı kalkmış, ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum. O da beni taklit ediyor ve birkaç dakika boyunca küçük bir yol çiziyoruz.

pentagramın etrafında, kana bulanmış köşeye doğru inceltiyorum. Dokulu duvar kağıdının üzerine iki kelime karalayarak bitiriyorum:

Barreness

Belki de Rath daha iyi olamayacağını düşünüyor, çünkü aniden kovayı kaldırıyor, beşiğe doğru yürüyor ve kalan kanı içine boşaltıyor. Parmaklıkların arasından akan kan, kalın şeritler halinde yere fışkırıyor.

Bunu bulmak için kapıyı açtıklarında yüzlerindeki ifadeyi hayal edebiliyorum.

Keşke bir kamera yerleştirebilseydik.

İşi bittiğinde, Rath beşiğin içine bakıyor, sanki onu görünce hipnotize olmuş gibi. Bileğini alnında gezdirmesini ve ardında korkunç bir kan lekesi bırakmasını izliyorum. Beşiğin içine uzanarak kana bulanmış bir oyuncak ayı çıkarıyor. İlk geldiğimizde sarı renkteydi, neşeli, parlak ve biraz da ürkütücüydü.

Onu duvara yaslar, cebinden bıçağını çıkarır ve tam kalbine saplar. Ellerini çektiğinde oyuncak ayı orada çarmıha gerilmiş gibi durmaktadır.

Gözlerimiz buluştuğu anda hipnotize olan ben oluyorum. Kan sıçramış ve kara gözlü kötücül bir varlık gibi bana doğru yaklaşıyor ve beni duvara doğru ittiğinde, gerçeği asla öğrenemeyeceğinin derin farkındalığını hissederek isteyerek gidiyorum.

Çünkü Dimitri Rathbone beni yok edecek.

Bunu gözlerinin benimkileri arayışında, parmaklarının yüzümde gezinişinde hissedebiliyorum. Alnımdan çeneme kadar serin, yapışkan ve ıslak bir yol bırakıyorlar. Bu Rath, beni savaş boyasıyla giydiriyor. *Bana böyle ait olduğunu* söylüyor.

Kaygan vücudu içime girerken öpücüğü kıvrılan ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Elleri kaygan, sanki onun yeni tuvaliymişim gibi kaburgalarımın ve göğüslerimin üzerinde kayıyor. Kalçalarımı arasına sıkıştırdığında kalçalarını kavrıyorum.

Bacaklarım, onu yatağımın dibinde bulduğumda beni kavrayan o karanlık büyüyü çağırıyor. Vücudum sert nefeslerin ve ateşlenen sinirlerin uğultusuyla canlanıyor, onun geniş teni, sıcaklığı ve gergin kasları için çaresizce çırpınıyor.

Ona teslim olmak çok kolay olurdu -tıpkı Killian ve Tristian'da olduğu gibi- kendimi ona açmak, çekmesine, itmesine ve almasına izin vermek çok kolay olurdu.

Ve sonra elimde hiçbir şey kalmazdı.

Uzaklaşmaya çalıştığımda yüzümü iki güçlü avucunun arasına alıyor, alnı acıyla benimkine sürtünüyor.

"Neden beni sikmiyorsun?" diye soruyor, o kadar yakın ki gözleri belirsiz bir obsidyen bulanıklığından başka bir şey değil.

Yutkunarak cevap veriyorum: "Burada daha fazla kalırsak yakalanacağız."

Zorlukla kontrol edilebilen bir sarsıntıyla başımı duvara doğru itiyor. "Bana yalan söyleme, Story. Bunu istediğini biliyorum." Bunu dizini kaldırıp merkezime sürtünerek noktalıyor. Çenem gevşediğinde, bu fırsatı değerlendirip ağzımın dikiş yerini sıcak bir şekilde yalıyor. "İstiyorsun ama beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Bana nedenini söyle." Sesi alçak bir hırıltı, tekrar yalan söylemem için beni cesaretlendiriyor.

Zahmet etmiyorum.

Boş gözlerinin içine bakarak gerçeği söylüyorum, kelimeleri çiğneye çiğneye. "Çünkü sen zalim ve kalpsizsin ve bu kadar ölü bir şeyi bedenime sokma düşüncesi bile içimde kusma isteği uyandırıyor."

Uzun bir duraklama oluyor, aramızda geçen her nefeste göğsü benimkine değiyor. "Sana *kaba* olmak için mi fahişe dediğimi düşünüyorsun? Bunu seni incitmek için mi yaptığımı düşünüyorsun?" Başımı geriye doğru eğiyor, başparmakları elmacık kemiklerime giriyor. "Seni tanıyorum kızım. Kendin için düşünebileceğin en aşağılık şey bu. Ve ben bunu kabul ediyorum. Bunu anlamıyor musun?" Hayal kırıklığına uğramış ve sıkışmış görünüyor, kaşlarının arasındaki çukur anlayamadığım bir şey için bana yalvarıyor. "Çünkü doğru olsa bile umurumda değil. Bu benim için yeterli, sen benim için yeterlisin. Bunu seni incitmek için

söylemedim. Seni *özgür bırakmak* için söyledim.

sen." Yüzüne yayılan gülümseme keskin, acı ve gaddarlık dolu. "Ama ben senin için yeterli değilim, değil mi? Asıl sorun da bu. Tristian'ın parası, Killer'ın şanı var ama ben sadece onların kuyruğuna takılan aptal bir herifim. Bu mudur yani?"

"Yeterince zengin ya da elit olmadığın için mi seni istemediğimi düşünüyorsun?" Başımı sallayarak çenesine dokunmak için uzanıyorum. "Kendinle ilgili nefret ettiğin her şey sevilebilir. Onlar senin en güzel yanların. Zihnin çok güzel Dimitri." Gözlerindeki umut parıltısını, tüm o öfkenin eriyip gittiğini görmek neredeyse acı veriyor. "Ama kalbin çirkin ve çarpık."

Bu umut ışığı, düşen göz kapakları tarafından söndürüldü. "Bu ne-"

Bitirme şansı yok.

Telefonlarımız aynı anda çalıyor ve bizi o andan koparıyor. Onu terk etmek de içinde kalmak kadar acı verici ama ekranımda Tristian'ın adını gördüğüm anda zamanımızın dolduğunu anlıyorum.

Rath kıyafetlerimizi toplayıp kovaya doldururken sessiz ve kasvetli. Beni koridorda geri götürürken parmaklarını beline sokarak odadan çıktığında sözsüzce onu takip ediyorum. Yatak odalarının önünden geçerken nefesimi tutuyorum, orada birbirlerine sarılmış yattıklarını biliyorum, bu kibirli insanlar iki davetsiz misafir ağırladıklarını bilecek kadar bile zeki değilken yaratıcılıkta ellerini oynuyorlar.

Sarhoş olsunlar ya da olmasınlar, iş başa düşer ve uyanırlarsa, Rath'ın onları yenebileceğine bahse girerim, çünkü henüz farkında olmayabilirler, ama o yeterli.

Acaba diğer Royal kadınları için de böyle miydi? Sutton o gün otoparkta beni Perez'in minibüsüne götürürken kendini böyle hissediyor muydu? Kendi kontuna bakıp, "*Benimki seninkinden daha iyi" diye* düşündü mü? Bütün o lanet cüretkârlığı buradan mı geliyor?

Eğer öyleyse, çok zayıf.

Gücümü nereden almak istediğimi biliyorum ve bu soğuk, boş çocuklardan almayı reddediyorum.

20

HIKAYE

TRISTIAN, Rath'ı ve beni duşun spreyinin altına itip arkamızdan içeri girdiğinde ŞAŞIRTICI BİR HUZURSUZLUK İÇİNDE. "Bu ne lan..." diye mırıldanıp duruyor, avuç içleri çılgınca derimdeki kanı temizliyor. Sabunla köpürttüğü aşındırıcı sünger yüzünden etim çiğ ve pembe. En azından su ılık. "Lanet olası hastalıklı, zehirli, hepatitli, Baron kanamalı saçmalık."

"Aşırı tepki vermediğini gördüğüme sevindim," diyor Rath duşun diğer tarafından, çıplak ve gevşek görünümlü. Bir noktada viski şişesini geri aldı ve kıyafetlerini çıkardığında bile bırakmaya niyetli görünmüyordu. Tristian süngeri ikinci kez köpürtürken şişeyi ağzına götürüyor.

Garajda bizi bekliyordu, karanlıkta duruyordu, endişeli ve sinirliydi. Bizi orada soyunmaya zorlamış, evin her yerinde kan izleri olduğundan ve Bayan Crane'den yakınmıştı. Ondan söz ettiği için hemen tamamen soyunmayı kabul etmiştim. Onun gazabına uğramak istemiyordum.

Tristian bizi duşa götürdü, duş başlıklarını açtı ve içeri girmemizi emretti. Rath bir tarafa, ben de diğer tarafa geçtim. Tristian soyundu ve işkence aletlerine benzeyen fırçalar da dahil olmak üzere en son banyo ürünleriyle donanmış olarak bizimle birlikte içeri girdi.

"Bu kadar pervasız olabileceğine inanamıyorum ve-" Duraksayan Tristian'ın çenesi sertleşir. "Aslında buna inanabilirim. Ama *sen.*" Tristian'ın bana attığı bakış, onunla uğraşmak istemediğim için arkamı dönmeme neden oluyor. Saçlarımı yumruklayarak ve süngeri yan tarafıma sürterek karşılık veriyor. "Beni uyandırmalıydın. Beni aramalıydın. Bir *şeyler* yapmalıydın. Gecenin karanlığında öylece çekip gidemezsin-"

"Sana yaptığı gibi mi?" Rath, Tristian'ın kanı yıkamasını tembelce izleyerek soruyor.

"Bu farklıydı," diyor Tristian, beni kabaca döndürerek. Bakışları süngerin hareketlerini takip ediyor, gözleri köşelerden sıkıca kıstırılmış. "Sarhoş ve sinirli değildim. Bunu doğru şekilde yaptım."

"Bir sektörün bekçilerinin önünde tüm geleceğin sabote edilmemişti!" Öfkesi derisinin altında kabarıyor. "Ve Daniel'ın seni kasete çekmesini 'doğru şekilde yapmak' olarak saymazdım."

"O ne?" diye sordum. Bunu ilk kez duyuyorum. "Orada olduğumuzu biliyor muydu?"

"Çözüldü," diyor Tristian. İki duş başlığından birini çıkarıyor ve spreyi arka tarafıma doğru yönlendiriyor.

"Her neyse." Rath dişlerinin arasından uzun bir 'pssssh' çıkarır. "O iyiydi. Sen iyi değil miydin, küçük Cherry? Büyük baba Rath seni eve tek parça halinde getirmedi mi?" Bunu söyleme şeklini sevmiyorum, ısırıcı ve yakıcı.

Tristian onun sözünü keser. "O zamanlar her şey farklıydı. Deneyen insanlar yoktu..." Beni suyun altına iterek uzaklaşıyor. Pembemsi kan karnımdan aşağı akıyor ve ayaklarımızın dibinde birikiyor. "Bu iğrenç bir şey. Kendinizi başkasının kanıyla kaplıyorsunuz, kim ya da ne olduğunu ancak Tanrı bilir."

Rath beceriksiz bir hareketle şişeyi kaldırırken viski şişesi sallanıyor. "Bu bir çeşit sığır kanı, seni lanet olası deli. Hepatit falan yok."

Tristian saçlarımı tararken itaatkâr bir şekilde duruyorum -parmaklarım biraz fazla dikkatle düğümlere takılıyor- çünkü bir Leydi olmak böyle bir şey. Bir öğrenci yurduna girmek. Çağrıldığında gelmek. Tristian'ın kurnaz köpeği gibi üzerime titremesine izin vermek. Ama gerçek şu ki, bakışlarında ve hareketlerinde midemin endişeyle dönmesine neden olan soğuk, mesafeli bir kenar var.

Gözlerim Rath'ınkilere takılıyor ve o da beni izliyor, başını fayansa yaslamış. Çenesinin çıkıntısı tamamen tembel ve meydan okuyan görünüyor.

Aletinin çıkıntısı da öyle.

Autumn söyledi. Bu adamlar haydut. Bu yaşam tarzından zevk alıyorlar. İntikam, kaos, acı ve işkence. Bir kez olsun aynı taraftayız ve bunun derimin altında bir şeyleri ateşlediğini inkâr etmeyeceğim. İki erkekle birlikte duşta olduğumu fark ettiğimde onun uyarılmışlığına bakıyorum. Tristian'ın sikinin de aynı sertlikte ve istekli olduğunu anlamak için gözlerimi indirmeme gerek yok. Başımı her sallayışında bunu hissedebiliyorum, parmakları kafa derimi acıyla kazıyor. Aletinin ucu sessiz bir tehdit gibi kalçamı sıyırıp duruyor.

"Geri dön," diye emrediyor, sesi alçak ve uyarı dolu. Karşı koymamam gerektiğini biliyorum, saçımdaki şampuanı yıkamasına izin veriyorum. "Bazen saçmalıklarımızı yüzümüze vurmanla ilgili konuşmamızı hatırlıyor musun?" Elini Rath'a doğru savurarak, "*Bu* o saçmalık. Bir daha böyle bir şey olursa beni ya da Killian'ı uyandırırsın! Anladın mı?"

Rath homurdanır. "Tam bir drama kraliçesisin."

"*Ben* bir drama kraliçesi *miyim*?" Tristian ona doğru dönüyor, gözleri parlıyor. "Çocuk odasını inek kanıyla süslemek için sabahın ikisinde sıvışan ben değilim! Kimse senden daha büyük bir drama kraliçesi olamaz, Rath."

Rath gözlerini deviriyor ve parmağını Tristian'a doğru çevirmek için uzanıyor. "Ereksiyonunu bana doğrultma."

Tristian'ın fırlattığı sünger Rath'ın göğsünün tam ortasına çarpıyor. "Kendini yıka!"

Duş büyük ama Rath spreyin altında hareket ettiğinde omuzlarımızın birbirine değmeyeceği kadar büyük değil. Tristian beni nereye götürürse oraya gidiyorum, beni yana doğru çekerken neredeyse kayıyordum. Beni sabitlemek için eliyle belimi sıkıca kavrıyor ama boğazıma kalın ve endişeli bir şey düğümleniyor. Tristian bu haldeyken onunla başa çıkamam.

Yoksa yapabilir miyim?

Yutkunarak uzanıyorum ve parmaklarımı sertliğinin etrafına sarıyorum, ateşli bakışlarına bakıyorum. "Özür dilerim," diyerek onu temin ediyorum ve uzun, ıslak bir vuruş yapıyorum. Çenesinin arkasındaki düğüm kıpırdıyor ve dudaklarımı ona bastırmak için geriniyorum, "Dikkatliydik" diye yalan söylüyorum.

Uzun bir süre tepkisiz kalıyor, parmakları kalçalarımın yumuşak etine gömülüyor. Sonra aniden beni duşun fayanslı duvarına yapıştırdı, ağzı ağzıma yapıştı. Bu derin, talepkâr bir öpücük, nefesi burnundan çılgınca tıslayarak içime giriyor. Aşağıya uzanıp kalçamı kavrıyor, kalçasına dolamak için yukarı doğru sarsıyor ve sanki tekrar o kan lekeli duvara yaslanmışım, beklentiyle uğulduyorum. Sadece ihtiyaçlarımı karşılayan farklı bir adam.

Kıçımı tutuyor ve beni kabaca yukarı kaldırıyor, çabayla homurdanıyor. Hiç düşünmeden bacaklarımı onun etrafına doluyor ve kendimi gelmekte olduğunu bildiğim şeye hazırlıyorum.

Sert bir hamleyle içime giriyor, çığlığımı yutuyor.

Yanımızda, Rath hala spreyin altında. Elindeki viski şişesini sallayarak, "Bana aldırma. Senin delinin yatağına giden yirmi adımı bekleyemediğini biliyorum."

Tristian'ın onu duyduğundan bile şüpheliyim. Beni becermekle o kadar meşgul ki, kalçaları beni tekrar tekrar duvara doğru iterken dişleri omzumu sıyırıyor. Parmaklarımı saçlarının arkasına doluyorum ve burada yapmam gereken hiçbir şey olmadığının farkında olarak tutunuyorum - sadece yolculuk için birlikteyim. Ayak bileklerimi birbirine kilitliyorum ve

başımı arkaya atıp vahşi nefesler alıyorum. Buhar ciğerlerimi Tristian'ın sayısız kokusuyla dolduruyor ve güçsüz olabilirim ama öyle hissetmiyorum.

Genevieve'in bile Tristian'ı böylesine akılsız, vahşi bir kalça yumruklama ve dişleme karmaşasına indirgeyebileceğinden şüpheliyim.

Gözlerim açılıp Rath'ı bana bakarken yakaladığımda ağzım bir solukta açık kalıyor. Yanımdaki duvara yaslanmış, vücudu soluk bir ten ve gergin kaslardan oluşan uzun bir çizgi. Şişenin ağzı iki parmağından tehlikeli bir şekilde sarkıyor ama dikkatimi çeken şey bu değil. Ön kolundaki telli tendonlar, sikini okşarken kayıyor ve çekiliyor, karın kasları gergin ve keskin. Neredeyse kanla kaplı olduğu zamanki kadar ateşli ve şeytani görünüyor, arkadaşının beni becermesini izlerken ıslak saçları yüzüne yapışmış.

Annemi bazen erkekleriyle birlikteyken izlerdim; onlara dokunuşunu, bakışını, gülümseyişini. Hepsi sahteydi, o kadarını biliyordum. Ama işe yaradığını da biliyordum. Şeker bebek günlerimden hatırlıyorum, bana hiç uymayan boğucu bir varlığı canlandırmak için çok uğraşmıştım. O erkekler zaten boğucu olmak istemiyordu. Vazgeçtikleri şeyin değerini bilmeyen utangaç, saf, aptal kızlar istiyorlardı. Tepemizde dolaşan akbabalar, gençliğimizin son kalıntılarını temizlemek için açlar.

Başımı duvara yaslayıp Rath'a bir bakış atıyorum. Ne boğucu ne de utangaç, çünkü bu adamlar ikisini de istemiyor. Bunu artık biliyorum. Onlar için çaresiz olduğumu hissetmek istiyorlar - karşılık veremeyecek kadar çaresiz. Onlar leş toplamazlar. Fethediyorlar.

Göz açıp kapayıncaya kadar duvardan itiliyor ve aramızdaki mesafede buluşuyoruz, geriniyoruz, dillerimiz eski dostlar gibi birbirine dolanıyor. Tristian kendini içime sokuyor, bedenimi sarsıyor ama Rath boğazımdan iniltiler koparan sarsıntıları zarifçe takip ediyor, kolu daha sivri bir ritimle sallanıyor.

Hiç de beklediğim gibi değil. Aralarında açgözlülük yok. Tristian başını kaldırdığında, Rath Tristian ağzımı alabilsin diye beni bırakıyor. Tristian gözyaşlarıyla uzaklaştığında yüzünü boğazıma gömüyor ve beni Rath'ın bekleyen diline geri gönderiyor. Ortalık bunaltıcı, kaygan ve çok kalabalık; nefes alış verişlerim ileri geri giderken zar zor nefes alabiliyorum. Hissetmek, vermek, almak neredeyse çok fazla.

Orgazmım aynı fikirde değil.

Yıldızlar görüşümden kaybolana kadar Tristian'ı bırakıp bir kolumu Rath'ın boynuna doladığımı fark etmiyorum bile. Ağzıma viski kokulu kısa nefesler veriyor, sikini çıkarırken omzu zıplıyor ve hangisinin önce geldiğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim Tristian'ın beni sertçe duvara çarpması, sikinin içimde sıcak ve kalın bir şekilde kabarması ve ardından Rath'ın kesik kesik nefes vermesi, omzunun hareketlerinin aniden durması.

Tristian ayaklarım yere değdiğinde bile gitmeme izin vermiyor, ki bu iyi bir şey. Bacaklarımın beni taşıyabileceğinden emin değilim. Onun yerine beni Rath'a veriyor, kollarımı boynuna doluyor ve yanağımın Rath'ın kaygan göğsüne ağır ve yorgun bir şekilde yaslanmasına izin veriyor. Sonra Tristian beni spreye doğru çeviriyor ve spermlerini kalçalarımdan temizliyor, parmaklarını bacaklarımın arasına daldırarak sıcak suya sürtüyor. Tristian'ın parmakları içime girdiğinde Rath'ın boynuna doğru bir ses çıkarıyorum ve Rath geniş avucuyla başımın arkasını kavrayarak karşılık veriyor.

"Bütün gece damlamak istemezsin, değil mi?" Rath soruyor ve ekliyor, "İyi bir plan gibi görünüyor."

Başımı hafifçe sallıyorum, ayaklarımı Tristian için açıyorum, az önce yaptıklarımızın fiziksel kanıtlarını yıkamasına izin veriyorum. Ama duş ne kadar sıcak olursa olsun, ne kadar sert fırçalarlarsa fırçalasınlar, bugün Rath'a yaptığım şey kemiklerime işlemiş durumda.

Ve yarın için planladığım şey bütün evi yakacak.

HAFTALIK MAÇ ÖNCESİ partisi tüm hızıyla devam ediyor. LDZ üyeleri son bir saattir kollarında kız öğrenci birliği kızlarıyla geliyor ve bar çoktan doldu. Killian odanın diğer ucunda, her biri bu gece seçtiği kişi olmayı uman sarışınlarıyla çevrili. Sanırım üvey kardeşimin oyun öncesi ritüeli için yeni bir hedefi olduğu haberi henüz yayılmadı.

Bu partiler eskimeye başladı; aynı insanlar, aynı içkiler, aynı yorgun oyunlar. Eksik olan tek şey Rath ve onun müziği.

Tristian ses sisteminin yanında durmuş, her şeyi nasıl bağlayacağını anlamaya çalışıyor. "Bu şey çok karmaşık," diye mırıldanıyor, sinirli görünüyor. "Telefonumla nasıl senkronize edeceğimi bile bilmiyorum."

"Hâlâ odasında olabilir." Rath'ı bulamayacağımı bilsem de kalabalığa göz gezdiriyorum. Duştan sonra kapısında kaybolduğundan beri ortalıkta görünmüyor. "Gidip onu getirmemi ister misin?"

"Tabii biri bunu çekiçle parçalamamı istemiyorsa," diyor sakin bir sırıtışla, "bence bu iyi bir fikir."

Parmaklarını sıkıyorum. "Anladım. Ben dönene kadar kırıp dökmek yok, tamam mı?"

Hepimiz yorgun ve yıpranmış durumdayız, ancak görünüşün korunması gerektiğini söylememe gerek kalmadan biliyorum. Prenslere ve Prenseslerine yaptıklarımızın henüz duyulup duyulmadığından emin değilim ama etrafımızda garip bir enerji biriktiğini hissedebiliyorum.

Fırtına yaklaşıyor.

Önce Killian'a bir içki almak için mutfağa uğruyorum - sevdiğini bildiğim özel bir bira. Her zamanki gibi, sadece çocuklar için buzdolabının içine gizlenmiş içecekler ayırmıştım. Öğleden önce özel olarak ayarlamıştım. Konukların arasından geçerek ona ve küçük oyun arkadaşlarına yaklaştım. "Rath'a bakmaya gidiyorum," diyorum ona, stratejik olarak kendimi bir sarışının önünde konumlandırarak, "ama bir içkiye daha ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Onu benden alıyor, kara gözleri benimkilere dikiliyor. "Teşekkür ederim leydim." O bir yudum alıp yuttuktan sonra dudağını yalarken normal davranmaya çalışıyorum. "Benimle sonra mı buluşacaksın yoksa gelip seni bulmam mı gerekiyor?"

İçgüdüsel olarak, bunun ıslak dudaklarından çıkan sesten daha az bir tehdit olduğunu fark ediyorum. Kavga etmek isteyip istemediğimi ya da geçen gün kamyonda söylediğim şeyi yerine getirip getirmeyeceğimi merak ediyor. Ona ait olduğumu. Tamamen.

Yaklaşıp elimi gergin karnına koyuyorum ve "Saat onda mı?" diye soruyorum. Göğüs dekolteme inen gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. Bol ve kışkırtıcı bir şey giymiştim ve göğüslerimin arasındaki vadi onun için mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Kuşkusuz bundan kurtulmaya çalışacağımı düşünmüştü.

Bir parmağını göğüs dekolteme sokuyor, parmak eklemi derimi sıyırıyor. "Benim odam."

"Ah." Sarışın kızlardan biri sahte bir surat ifadesiyle onun yanına ilişiyor. "Heather'la bana jakuzide eşlik etmek istemez miydin?"

Killer ona öfkeli bir bakış fırlatıyor ve ben neredeyse onun hırsına hayranlık duymak zorunda kalıyorum.

Neredeyse.

Ama tam olarak değil.

"Killian jakuzide sana katılmayacak," diyorum ve gülümsememe rağmen yüzündeki gerginlikten şaka yapmadığımı anladığını söyleyebiliyorum. Yine de, emin olmak için... "Ve belki bir dahaki sefere bir Lord'u Leydisiyle gördüğünde, lanet olası yerini bilmelisin."

Etrafımızdaki enerji kırılıyor, sarışın Killian'dan uzaklaşıyor. Burada LDZ adamlarıyla işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Lordlardan biri izin vermedikçe bana bakmaya bile cesaret edemezler. Peki ya kızlar? Politikayı bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Onlarla kavga etmekten korkmuyorum.

Belli ki bu göreve uygun değil. "Benim hatam," der ve ayrılırken Killian'a bir kez daha bakmayı ihmal etmez. "Gecenizin tadını çıkarın leydim." Diğer kızlar

Onu takip etmek ister gibi görünüyorlar ama Killian'ı kendi oyun öncesi partisinde yalnız bırakmayı hayal bile edemezler. Yine de ifadelerinden, koyduğum hukuk kuralını anladıklarını söyleyebilirim.

İstediğin kadar flört et ama geceyi benimle bitirecek.

Üvey kardeşime dönerek, "Sonra görüşürüz," diye söz veriyorum. Killian şişeyi hâlâ yarısına kadar ağzına götürmüş durumda, ben de hafifçe vuruyorum. "İç bakalım."

Şok olmuş gözleri merdivenlere kadar beni takip etti.

"Rath?" Yatak odasının kapısını çalarak sesleniyorum. "Aşağı geliyor musun? Tristian'ın müziği çok tuhaf. DJ'lik yapmak istemediğine emin misin?"

Kapı açıldığında ve bir el bileğimi yakalamak için uzanıp havada durdurduğunda yumruğumu hâlâ havaya kaldırmıştım. Rath karşımda duruyor, gömleksiz ve buruşuk ve görünüşe bakılırsa hâlâ sarhoş. Diğer elinin parmakları arasında yeni, yarısı boş bir viski şişesi asılı duruyor. Kokusuna bakılırsa, dün gece aldığımız duşun ona pek iyi geldiğinden emin değilim. İçki ve duman kokuyor, gözleri kızarmış ve çok solgun.

Cehennem gibi görünüyor.

"Eğer bu kapıya bir kez daha vurursan, bileğini kırarım."

Yutkunuyorum, dikkatlice uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Özür dilerim. Sadece seni kontrol etmek istedim."

Bileğimi bir süre daha tutuyor -sadece isterse bana zarar verebileceğini bilmem için- ve sonra bırakıyor. "Dün neysem yine oyum. Acınası. Aptal. Aşağılanmış."

"Sen bunların hiçbiri değilsin," diyorum ona. "Sen harika bir piyanist ve müzisyensin. Önemli olan da bu."

Homurdanıyor. "Gerçekten mi? Çünkü diğer herkesin odaklandığı şey bu değil."

Bunun doğru olmadığını söylemek isterdim ama şimdiye kadar videonun tüm sosyal medyada paylaşıldığını gördüm. Rath haklı. Kimse onun müziğini umursamıyor. Zekice bir şeyle karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Kalabalığın önünde aşağılanmak nasıl bir duygu? Kimsenin size yardım etmemesi?"

Ama yapamam. Yapamam.

"Bu insanlar sadece jea-"

Bana attığı bakış ölümcül. "Sakın herkesin kıskanç olduğunu söyleme Cherry, yoksa dilini koparırım." Masanın üzerindeki kâğıt yığınına doğru yürüyor ve içinden bir tane koparıyor. "Bu bugün geldi. New York Orkestrası'nın yaz programına yaptığım başvuru reddedilmiş."

Çocuk odasını dağıtmanın ya da duşta geçirdiğimiz zamanın verdiği heyecan artık yok. Ot dumanını yüzümden uzaklaştırarak odaya doğru belli belirsiz bir adım atıyorum ve mektuba uzanıyorum. Olaydan bahsedilmiyor ama... "Eminim tesadüftür," diye yalan söylüyorum.

Mektubu geri alır ve ikiye bölerek parçalarını yere atar. "Her neyse. Siktir et. Bunu kimin yaptığını biliyorum." Bir boğaz dolusu viski daha yutar ve koltuğuna yığılır. "Prenses ve Amcık. Bana kazık attılar ve bunu onlara ödeteceğim."

"Gerçekten onlar olduğunu mu düşünüyorsun?" İyi temellendirilmiş paranoya, şu anda benimle oynamadığını varsaymamı engelliyor. Bu tam da Rath'tan beklediğim bir şey. *Asla* hafife alınmamalılar.

Çıplak omuzlarının kıvrımı sarkık ve yenik. "Tabii ki onlar yaptı." Bana baktığında gözleri parlak ve çukur. "Prenses programları dağıtıyordu ve Amcık da Lockwood'un asistanı. İki beyin hücresini birbirine sürt Cherry." İçkisinden bir yudum daha aldı. "Bir plan bulana kadar burada oturup kafayı bulacağım." Çenesini kapıya doğru salladı. "Aşağı in ve işini yap. Bunu düzeltmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Buraya gelmekteki birincil amacım görünüşü korumak -sevecen hanımefendiyi oynamak- ve sahte biyografiyi verenin ben olduğumu bilmesini engellemekti. Şimdi bunu yaptığıma göre, o haklı. Yapacak bir işim var. Buluşmam gereken insanlar ve tutmam gereken sözler.

Ve uyumadan önce kilometrelerce yolum var.

Killian'ın odasında bekliyorum, üzerimde formasından başka bir şey yok. Kuşkusuz, biraz burun üstü ama nedenini merak edeceğinden şüpheliyim. Beklerken etrafta dolaşıyorum, her şeyi inceliyorum, hazırlanıyorum. Masasının üzerinde her zaman ceplerini boşalttığı bir tabak var. Bozuk paralara göre ayrılmış kırk dokuz sent, kamyonetinin anahtarları, cüzdanı ve düzgün bir bobin halinde dikkatlice sarılmış bir şarj kablosu var. Hepsi sıralanmış, düzenli ve rahat.

Dizüstü bilgisayarı kapalıydı ve onu karıştırmaya zahmet etmedim. Belki Tristian'ın duşunda çivilendiğim bir video bulabilirdim.

Bunun ona kaç puan kazandırdığını merak ediyorum. Rath da biraz puan aldı mı? Tüm bu Hikâyeyi Döndür oyunu ilginçleşiyor olmalı. Bahse girerim Killian önde gidiyordur ve zavallı küçük Rath çok geride kalmıştır...

Kapıya varmadan çok önce geldiğini duyuyorum, duvara sürtünen bir avucun sesi, parkede ağırlaşan ayak sesleri. İçim rahatladı. Kimya konusunda pek akıcı değilim, bu yüzden tüm bu plan hesaplanmış bir riskti.

Dürüst olmak gerekirse, burada olmayan ne var ki?

Şifonyerinin üzerinde rastgele gibi görünen ama aslında hiç de öyle olmadığını bildiğim bir dizi ıvır zıvır duruyor. Şanslı çorapları. Doğum yılıyla aynı tarihi taşıyan bir beyzbol kartı. Tek bir parça turuncu Chicklet sakızı. En fazla beş santim uzunluğunda, yıpranmış pembe bir kurdele parçası. Garip görünümlü bir tel parçası.

Yani bunlar onun batıl inançları.

On yıldan fazla bir süredir biriktirdiği tüm değerli maç günü güveni.

Sanki kendi yatağımmış gibi onu beklemek için yatağa yayılıyorum ve sanırım bir bakıma bu doğru. Killian beni yatağında görmekten hoşlanıyor. Eğer ona kalsaydı, muhtemelen her zaman böyle, uykulu ve uysal, onun kazağına sarılmış olurdum,

Yanağını yastığına bastırmış, o anda aklına ne gelirse onu yapmaya hazır.

Kapıyı açması üç denemesini alır.

Kapı kolunun sallanmasını ve itişip kakışmasını izliyorum ve sonunda iterek açtığında, başı titreyerek tökezleyerek içeri giriyor. "Siktir," diye mırıldanıyor, kapıyı beceriksizce arkasından kapatıyor.

Sonra bana baktı.

Gözleri bir dizi ağır, şaşı kırpıştırma yapıyor. "Sen geldin."

Sesinin tonunu duymamış gibi yaparak ona en tatlı gülümsememi veriyorum ve kalçalarımı ona göre ayarlayarak beyaz külotumu görmesini sağlıyorum. "Yapacağımı söyledim, değil mi?" Kıpırdamayınca yataktan kayarak ona nazlı nazlı yaklaşıyorum. "Ben de bekliyordum."

Gömleğinin en üst düğmesine uzandığımda dudakları aralanıyor. "Ben de," diyor, düğmeleri deliklerden geçirip göğsünü santim santim ortaya çıkarmamı aptalca izliyor. Sallanıyor ama kendini düzeltiyor, gövdesi yana doğru sarsılıyor. Gözleri donuklaşıyor ve ağırlaşıyor; saçlarımdan bir tutama dokunup ağzına götürmesini çevremden izliyorum. "...çok güzel..."

"O da ne?" Sanki mırıldanmasını duymamışım gibi soruyorum.

Boğazını temizleyerek saçımı bırakıyor. "Yok bir şey, sadece bekleyeceğini düşünmemiştim."

"Neden?" Gömleğini omuzlarından iterken başımı merakla eğerek soruyorum. "Bana cinsel saldırıda bulunmandan bıkmış olabileceğim için mi?"

Alnı kırışarak bir dizi yavaş göz kırpışı daha yapıyor. "Ne?"

Elimi pantolonundaki çıkıntının üzerinde gezdirerek düşüncelerini etkili bir şekilde rayından çıkarıyorum. "Bana dövmelerinden bahset," diyorum ve dudaklarımı göğsündeki mürekkebe sürtmek için öne atılıyorum.

"Dövmelerim," diye tekrarlıyor, dili ağır ve kalın geliyor. "Bu-uh, iki yıl önce yaptırdım. Bir aslan. Ormanın kralı..." Şimdi daha çok geveliyor, başı boynunun üzerinde ağırlaşmış görünüyor. Aslında bu biraz hayal kırıklığı. Bundan sonrası için biraz daha tutarlı olmasını umuyordum.

"Neden aldın?" Pantolonunun üzerinden aletini okşayarak soruyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevabı üç sert nefes şeklinde geliyor, sanki konuşmak istiyor ama unutuyor. "Forsyth için ilk şampiyonluk."

Mırıldanıyorum, diğer omzuna geçiyorum. "Peki ya bu?"

"Grifonlar hazineleri korur," diye cevap veriyor, bana doğru sallanarak. Onu sabitlemek için elimi uzatıyorum ama burnu saçlarıma gömülmüş, nefes alıyor. Mırıldanarak ekliyor: "Ve ömür boyu çiftleşirler."

Bu kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Böyle biri olduğunu mu düşünüyorsun, ağabey? Ömür boyu çiftleşen biri mi?"

Göğsünden derin bir gümbürtü geliyor, bir eli kalçamı kavrıyor. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor." Sert ama aç bir sesle. Yarın hatırlasa muhtemelen pişman olacağı bir itiraf.

"Ağabey?" Onu yatağa doğru iterek soruyorum. "Sanırım bu hoşuna giderdi, değil mi? Yanı başında uyuyan tatlı küçük bir kız kardeş. Eminim bunun seksi olduğunu düşünüyorsundur, ha?"

Sertliğini içime iterek inliyor. "Sikeyim evet." Dizleri yatağa çarptığında, gömleksiz ve ürkmüş bir halde geriye yuvarlanıyor. Dizlerimin üzerine çöküp pantolonunun düğmelerini açtığımda yüzündeki şaşkın ifade hemen kayboluyor. Pantolonu çekip çıkarıyorum, sert aleti ve sıkı taşakları ortaya çıkıyor. Onu geriye doğru ittiğimde, küçük bedenimin baskısıyla onu düzenlediğimde kolayca gidiyor.

"Bence ne seksi olurdu biliyor musun?" Kulak memesini dişlerimin arasında sürüklediğimde kalçaları bana doğru bükülüyor.

"...memelerini sikeyim..." diye mırıldanıyor, bu kadar uzaktayken bile gözleri hâlâ ödülde.

Parmaklarımızı birbirine dolayarak başının üzerinde birleştiriyorum. "Hayır," diye iç geçiriyorum ve daha önce hazırladığım iplere uzanıyorum. "Seni bağlıyorum."

"Ne?"

Eğer kalbim yakalanma ihtimaliyle çarpmasaydı, onun bu saf, hoşnutsuzluk ve kafa karışıklığıyla dolu tepkisine gülmeyi düşünebilirdim. Evet, Katil Payne hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından bağlanmıyor. O lanet ormanın kralı, tüm hazineleri koruyor.

Bileklerini bağlamanın ne kadar kolay olduğunu bilse çok utanırdı.

Pazusu küçük, etkisiz bir çekişle kayıyor. "Ne oluyor lan?" Ayaklarını bağlamak için yataktan inerken onu orada bırakıyorum, parmakları seğiriyor, omuzları kıvranıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Beğenmedin mi, ağabey?" Kordonu sol ayak bileğine dolayarak düğümü sıkıca sabitliyorum. "Garip, sapıkça şeylere ne kadar meraklı olduğunu biliyorum." Gözleri arkamda kalmış gibi beni takip ediyor ve beni bir saniye geç yakalıyor. "Odama gizlice girmek," diye düşünüyorum, diğer ayak bileğini sabitleyerek. "Yatağıma kaymak. Bana boşalmanı yedirmek." Kordonu keskin ve acımasız bir hareketle sıkıyorum. "Ben uyurken aletini içime sokmaya zorlamak."

Bacakları güçsüzce içeri doğru çekiliyor ama artık çok geç. Onu yatağına yatırdım, çıplak ve etkisiz hale getirdim. Bu yeterli olmalı, ama gerçek şu ki değil.

Bu yüzden yatağın altına uzanıp silahı çıkarıyorum.

Horozun kurulma sesini duyunca kafasını kaldırdı. Tıpkı bana öğrettiği gibi. "Ne oluyor lan?" Yatakta kıvranmaya çalışıyor, gözleri biraz daha tutarlı bakıyor. *Güzel*. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Omuz silkerek, "Sadece biraz eğleniyorum," diyorum ve yatağın etrafında dolaşarak silahın namlusunu çıplak bacağında gezdiriyorum. "Bütün bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek. Nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum, biliyor musun? Ucuz bir oyuncak gibi kullanmak için savunmasız ve uyumlu birine sahip olmak. Canını yakabileceğim biri." Ona hınzırca sırıtarak yaklaşıyorum. "Seni öldürebilirim, ağabey. O kadar kolay ki, seni öldürebilirim. Suçu Kontların ya da babanın uşaklarından birinin, mesela şu Çirkin Nick'in ya da intikam almak isteyen başka birinin üzerine atabilirim. Eminim epey bir düşman listen vardır."

Gözleri silahın namlusunu takip ediyor ama hâlâ uyuşturucunun sisiyle savaştığını söyleyebilirim. "Kaldır o silahı yoksa pişman olursun." Sert olma çabası, kelimelerin tembel ve kalın dilli bir şekilde çıkmasıyla mahvoldu.

"Yapacak mıyım?" Silahı kalçasının yanındaki keskin kas kesiğinin üzerinde sürükleyerek soruyorum. "Sana ilaç verdim, seni lanet psikopat. Seni bağladım." Kitaplığına bir bakış fırlatıyorum. "Kameralarını bile kapattım." Kaşlarını birbirine çatmış yüz ifadesine bakarak ekliyorum: "Evet, bunların hepsini biliyorum. Ve görünüşe göre, tek ben de değilim. Güvenlik *olduğunu* iddia eden biri için gerçekten boktan bir güvenliğiniz var."

Burun delikleri genişliyor ve ipleri bir kez daha çekiyor. "Hikâye," diyor, sesine biraz sertlik katmaya çalıştığı çok açık. "Eğer beni hemen çözersen, sana zarar vermeyeceğim."

Durup onu izliyorum ve sonra başımı arkaya atıp gülüyorum. "Gerçekten anlamıyorsun." Ne demek istediğimi kanıtlamak için yatağa atlayıp kalçalarının üzerine çıkıyorum. Silahı alnına, tam gözlerinin arasına doğrultuyorum. "Şu anda güç bende. Bunun senin için yeni olduğunu biliyorum, bu yüzden sana nasıl çalıştığına dair küçük bir özet geçmeme izin ver." Yutkunarak silahı kavrayışımı ayarlıyorum, bakışlarının silahtan hiç ayrılmamasının tadını çıkarıyorum. "Her dakikanı yanlış bir şey yapıp yapmadığını düşünerek geçiriyorsun. Kötü bir şey. Esnek ve uyumlu olmayı öğreniyorsun. Belki de deli olduğunu düşünmeye başlıyorsun, çünkü kendini bu insana -seni inciten bu insana- yakınlaşırken görebiliyorsun ama her denediğinde sana onun için ne olduğunu hatırlatıyor. Bir şey. Sahip olunan bir şey. Bir *oyuncak.*" Çenemi sıkarak duygu dalgasını bastırıyorum ve Killian'ın her zaman olduğu gibi pasif kalmaya çalışıyorum. "Ve bir şeyler iyi hissettirdiğinde bile, onlardan zevk alamıyorsun. Tam olarak değil. Bunun için kendinden nefret etmekle çok meşgulsün."

"Bilmiyorum," diye deniyor, sert bir yutkunmayla boğazı titriyor.

"Yapmadım-" "Evet, yaptın amına koyayım."

Bakışlarını silahın namlusundan ayırmanın onun için ne kadar zor olduğunu söyleyebilirim, ama bunu yapıyor, sonunda gözleri benimkilerle

buluşuyor. "Evet,

Ben yaptım." Şimdi hareketsiz; avcının bakışları altında donmuş bir av. "Ama elimde değil."

Tutuşum sıkılaşıyor. "Saçmalık."

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Yapamıyorum. Duramıyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri benim olduğunu biliyordum. Bırakmaya çalıştım. Seni onunla gördüğüm o gece..." Parmakları kordona doğru uzanırken görüş alanımın bir köşesinden izliyorum. "...kucağına oturup, ucuz fahişelerinden biriymişsin gibi sana dokunmasına izin verdin. Bu işi kolaylaştırmalıydı... iğrençti... kendi lanet babamı becermeye çalışıyordun..."

Kanım dondu. "*Ne*?"

Ama gevezeliğe devam ediyor. "Bırakmak istedim. Seni Tristian'a vermeyi bile denedim. Seni öyle görünce geçeceğini düşündüm ama geçmedi... Daha da kötüleştirdi."

"Onu *istediğimi* mi sanıyorsun?" Öfke tekrar yükselir. "Babanın beni taciz ettiğini gördün ve onu baştan çıkardığımı mı düşündün? *Neyin var senin*?!"

Sanırım tıslayan alaycılığım karşısında irkilmeye çalışıyor ama tek başarabildiği zayıf bir seğirme. "Bir süre merak ettim... sonra şeker bebek saçmalığı... onu istediğini biliyordum."

"Yanılmışsın!" Silahı indirip komodinin üzerine koydum, emniyetini açtım. "Senin sorunun ne biliyor musun, Killian? Hiç kimse senden bir şey almadı. Hiç onların altında kalmadın, çaresiz, korkmuş ve kafan karışmış bir halde olmadın çünkü tüm bu yeni, korkunç şeyleri hissediyorsun." Saçlarından kalın bir tutam yakalayarak başını yukarı kaldırdım ve yüzüne doğru hırladım. "Ama hissetmek üzeresin."

Altımda sadece yarısı sertleşmiş durumda, aleti merkezime doğru bastırıyor ama sertleşmeye başlaması için ona birkaç kez vurmam yetiyor. Gözleri şimdi daha ağır, odaklanamıyor, bu yüzden saçlarını bir kez daha sertçe çekiyorum.

"Bakalım birinin seni kullanması hoşuna gidecek mi?" diyorum, külotumu kalçalarımdan aşağı sıyırarak. Formayı çıkarmıyorum. Bu gece ona meme yok. "Çünkü gerçek şu, ağabey: Beni becermenden

hoşlanıyorum. Hissettiriyor

iyi, acıtsa bile. Bunun için senden nefret ettiğimde bile, içimde her zaman bunu tekrar yapmanı umut eden küçük bir kıvılcım var."

Bu itirafı ondan çok kendime yaptım. Dün gece Rath odama girdiğinde, hiç gerçekleşmemiş bir şeyi bekliyordum. Kendini göstermeden önceki o kısacık saniyeler içinde, kafamda kurgulamıştım. Killian'ın bana nasıl dokunacağını. İçimde kayarken nasıl hissedeceğini. Dudakları tenimi okşuyordu. Beni becerme şeklindeki garip hassasiyeti.

Kısa bir süreliğine de olsa *hayal kırıklığına* uğramıştım.

Şimdi, altımda sert ve hazır hissediyor, onu sikine doğru çalıştırıp kıvrımlarımın arasında kaydırırken kayganlığım onu kaplıyor. Killian bana göz kırpıyor ve bu öncekinden farklı bir bakış; sanki tüm bu olan bitenin planını unutmuş gibi.

Aletine gömülmeye başladığım anda yumuşak bir inilti çıkarıyor, başı yana kayıyor. Ağzının benimkiyle aynı anda gevşemesini izliyorum, bedenim onu bir kez olsun istediğim şekilde içine alıyor. Böyle de çok iyi hissediyor, yumuşacık ve esnek ve ben kaldırıp indirirken sikinin uzun uzun sürüklenmesi beni ürpertmeye yetiyor.

"İşte bu adaletsizlik, biliyorsun." Nefes nefese, göğsünün ortasına bir avuç içi yerleştiriyorum ve ona doğru sallanıyorum. "Hepiniz çok iyi hissediyorsunuz. Mükemmel vücutlarınız var ve benimkini nasıl kullanacağınızı biliyorsunuz. Bu hiç adil değil."

İçime doğru itmeye çalıştığını hissedebiliyorum, kalçalarının bu akılsız küçük seğirmelerini, ama derin, durgun nefesleriyle şişip kasılmaktan başka bir şey yapamıyor.

"Beni dinliyor musun, ağabey?" Çenesini kavrıyorum, tırnaklarım çenesine batıyor ve yüzünü öne doğru çeviriyorum. Dişlerimi gıcırdatarak ona bir zamanlar bana verdiği aynı sert emri veriyorum. "Ben seni becerirken bana bak."

Koyu renk gözleri benimkilere sabitleniyor ama birbirlerine bağlandıklarından emin değilim. "Tanrım, seni seviyorum." diye mırıldanana kadar.

Kalçalarım kekeliyor, parmaklarım yüzünden kayıyor. İçimde bir inançsızlık ve ardından öyle şiddetli bir öfke kabarıyor ki kendimi o silahı kullanırken mükemmel bir şekilde görebiliyorum. "Nasıl *sevileceğini* bilmiyorsun," diye tükürüyorum, şimdi ona ciddi bir şekilde biniyorum. Buraya *almaya* geldim ve yapmayı planladığım şey de tam olarak bu. İki avucumu göğsüne koyuyorum ve kalçalarımı döndürerek onu derinlerde tutuyorum. Beni yönlendiren ve kullanan biri olmadan burada neyin iyi hissettirdiğini -hareket etmenin doğru yolu, sallanmanın en iyi yolu- bulmak uzun sürmüyor.

İçimde sert ve sıcak, ama Killian'ın artık neler olduğunu anladığından bile emin değilim. Göz kapakları kalçalarımın hareketiyle yükselip alçalıyor, vücudu sarsıldıkça bakışları odaklanmıyor. Altımdaki hissinde kendimi gerçekten kaybetmek için kendi gözlerimi kapatıyorum. Bu şekilde, cazibesini neredeyse anlayabiliyorum. Burada utanç yok. Korku ya da yargılama hissi yok. Göğsümden çıkan kısık bir sesle kendimi yere bıraktığımda, birine yanlış bir mesaj vermekten endişe etmeme gerek kalmıyor.

Ne kadar sevdiğimi bilmeleri konusunda endişelenmeme gerek yok.

Sürüyorum, sallıyorum ve *alıyorum ve* yüzeye o kadar yakın bir basınç hissettiğimde, dilimin arkasında onun tadını *alabildiğime* yemin edebilirim, gözlerimi açıp ona bakmama izin veriyorum. Benim için tehditten başka bir şey olmayan bu insana. Bana zarar vermeye bu kadar niyetli olmasaydı, isteyerek ait olabileceğim bu çocuk. Benim için öldürebileceğini iddia eden bu adam.

Beni sevdiğini iddia eden bu adam.

Orgazmım beni onun üzerinde paramparça ediyor. Başımı arkaya atıp tadını çıkarıyorum, titriyorum ve çok tatlı bir şekilde boşalırken nefesim kesiliyor. Tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum ve kendimi bırakıyorum. Yeniden yüzeye çıktığımda kendimi hâlâ kendi tenimin içinde hissetmek çok tuhaf bir duygu. Sanki uzun zaman önce kaybettiğim parçalar tekrar bir araya geliyor ve Killian'ın şifonyerindeki sıralar kadar düzenli bir şekilde yerlerine oturuyorlar. Etrafında kenetlendiğimde sikinin şiştiğini hissedebiliyorum, çok iyi bildiğim o sertliği.

"Hiç sanmıyorum," diye pufluyorum, kendimi ondan kaldırırken aletinin yavaşça kaymasının keyfini çıkarıyorum. Kaygan, kızarmış ve kızgın görünümlü karnına çarpıyor.

Ama Killian'ın kendisi uyuyor.

Külotumu kalçalarıma kadar çekerken bunun geri kalmışlığını kabul ediyorum, onun görüntüsüne hayranlıkla bakıyorum. Yatağın altına uzanıp daha önce oraya koyduğum kabı buluyorum ve kapağını kaldırıyorum. Kırmızı yüzey bana dün geceyi hatırlatırcasına parlıyor. Ama bu kan değil, sadece boya. Yatağa tırmanıyorum, son bir kez ona sarılıyorum. İşaret parmağımı boyaya daldırarak göğsünün ortasına sivri görünümlü bir taç çiziyorum.

"İşte," diyorum, eleştirel bir gözle incelerken başımı eğiyorum. Ayaklarımın üzerinde kayarak boyayı kapatıyorum ve kapının yanına bırakıyorum.

Gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha kaldı.

21

TRISTIAN

Koluma bir yumruk yemeden hemen önce "Dostum," diye duyuyorum, "kalk lan ayağa."

Oturma odasının penceresinden gelen parlak ışığa gözlerimi kırpıştırarak uyanıyorum. Başım sanki biri balyozla kırıp açmış, bir kavun eziciyle dışarı çıkarmış ve sonra da gazlı bezden başka bir şeyle doldurmamış gibi hissediyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyorum ve Rath'ın tepemde dikildiğini görünce dönüp bakıyorum. "Saat kaç?"

"Kalkma vakti geçti," diyor, kaşlarını çatarak. "Sana ne oldu böyle?"

Yüzümü fırçalıyorum ve doğruluyorum. İki kez denedim, şakaklarım zonkluyordu. "Biliyorsam ne olayım. Bir dakika önce her zamanki gibi parti yapıyordum, sonra," yüzümü buruşturarak ona bakıyorum, "tepemde dikiliyorsun ve kendimi zımpara kâğıdı yalamış gibi hissediyorum."

Rath çıplak göğsünü kaşır. "Ne, bayıldın mı?"

"Belki," diye geçiştiriyorum ama bir şeyler olduğunu zaten biliyorum. Ben zil zurna sarhoş olmam. Elbette içki içerim ve ara sıra eğlence amaçlı uyuşturucu kullanırım ama

Vücudum bir tapınak. Bu bokun fazlası beni mahveder. Ayrıca? Ben kontrolümü kaybetmem. Asla. "Katil nerede? Hikaye?"

Saçlarının arkasını karıştırıyor, yüzü buruşuyor. "Bilmiyorum. Buraya yeni geldim."

Rath benim hissettiğimden daha iyi görünmüyor, ama bu sürpriz değil. O benim gibi değil. Rath zil zurna sarhoş olmakta bir sakınca görmüyor ve Killer'la ben de dün gece bunu yapmasını bekliyorduk. Hâlâ hayatta olduğuna dair tek işaret, bütün gece çalan öfke dolu müziğinin bas sesiydi.

Bayan Crane içeri girer ve kaşlarını çatarak odaya bakar. "Üçünüz benim huysuz kıçımı lanet olası bir katile çevireceksiniz."

"Sana yardım edeceğimizi biliyorsun." Rath şakağını ovuşturur. "Ve sen zaten bir katilsin."

Yine de haklı. Oturma odası tamamen harap olmuş durumda ve diğer odaların daha iyi göründüğünden şüpheliyim. Bu alışılmadık bir durum değil; sadece DJ'lik yaptığımı ve bazı çocuklarla konuştuğumu pek hatırlamıyorum. Story'nin bana bir içki verdiğini ve Rath'ı aramaya gittiğini hatırlıyorum ama hepsi bu kadar.

Bayan Crane sadece başını sallar. "Kahvaltı hazır, sizi dengesiz taşaklar."

"Killian çoktan yemek odasına girdi mi?" Yönümü bulmak için öne doğru eğilerek soruyorum. Oda biraz sallanıyor ama sonunda kendini düzeltiyor.

Masanın üzerindeki dağınıklığı kokluyor. "Eğer öyle olsaydı, ayağımı kıçına sokardım. Dün gece hiçbiriniz o vakıf fonu kemirgenlerine bakmıyor muydunuz? Bıktım usandım artık."

Rath ve ben karşılıklı bakışıyoruz. Her zaman etrafta partiye göz kulak olacak biri olmakla kalmıyor, aynı zamanda Killian her zaman ilk inen kişi oluyor. Yeni oyun öncesi ritüeliyle Story'nin dün gece onunla yatacağını düşünmüştüm ama bunun neye benzediğini ancak Tanrı bilir. Ayağa kalkmak için mücadele ettim. Zemin altımda sallanıyor ve sandalyeye tutunuyorum.

"Hey," diye homurdanıyor Rath, bana doğru uzanarak. Ona el salladım. "İyi misin?"

Yutkunuyorum, dilim şişmiş ve çok kuru hissediyorum. "Hayır, iyi falan değilim."

Rath sonunda bazı parçaları bir araya getiriyor olmalı çünkü gözleri kısılmadan önce iyice kırpışıyor. "Ne zamandan beri böyle uyanacak kadar içiyorsun?"

Cevap vermeme gerek yok. Bakışlarımız her şeyi

anlatıyor. Dün gece burada bir şeyler oldu.

Merdivenleri koşarak çıkarken Rath'a ayak uydurabilmem ne kadar endişeli olduğumun bir kanıtı. Bu kadar çok koşuşturmanın zor yanı, herhangi bir günde ne hakkında endişeleneceğimi bile bilmemem. Killer'ın kapısına vardığımızda, olası senaryoları düşünmeme bile izin vermiyorum - çok fazla olasılık var.

Kapıyı itip açtığımda, keşke açsaydım dedim. Çırılçıplak yatağa yayılmış ve yatağa bağlanmış arkadaşımın görüntüsü beni hazırlayabilirdi.

"Vay anasını," diye ağzından kaçırıyor Rath, gözleri büyüyor. "Lanet olsun."

Göğsümdeki sıcak öfke dalgasını azaltan tek şey nefes alıyor olması. Belli ki o da benim gibi bayılmış. Kahretsin, belki de Rath gibi.

"Hikâye," diyorum Rath'ı iterek koridora geçerken. Onun kapısı da Rath'ınki gibi kapalıydı ve tokmağı çevirmeden önce bir an duraksıyorum, diğer tarafta ne olduğunu görmeye hazır olduğumdan emin değilim. Zihnimden milyonlarca görüntü geçiyor, her biri diğerinden daha kötü. Öykü, Killian gibi bağlanmış, çıplak ama aynı zamanda tecavüze uğramış. Başka birinin dölleri kalçalarından aşağı damlıyor. Amı yırtılmış, yanaklarında gözyaşı izleri kurumuş. Ne kadar beklersem o kadar kötüleşiyor, bu yüzden Rath'ın beni harekete geçirmek için itmesine ihtiyacım yok. Kapıyı iterek açıyorum, ciğerlerim olasılıklardan dolayı ağrıyor.

Bulduğumuz şey beni tekrar bayıltmaya yetti.

Story yatağının ortasında kıvrılmış, üzerinde Killian'ın forması, mışıl mışıl uyuyor. Nefes alıyor. Bütün olarak. İçine tırmanmaktan başka bir şey istemiyorum.

Arkasına geçip onu kendime çekiyorum, burnumu saçlarına gömüyorum ve her şeyin yolunda olduğunu bilerek tekrar uykuya dalıyorum.

Ama öyle değil.

İç çekerek Rath'ı tekrar geçip koridora geri dönüyorum. Sarsıcı bir görüntü, arkadaşımın göğsünün ortasına boyanmış kan kırmızısı taç. Yaptığım ilk şey bileklerini çözmeye başlamak oluyor, parmaklarım ipleri çok sert çekiyor. İkinci bilek için yatağın etrafında dönmeye başladığımda Rath'ın ayak bileklerini çözmekte olduğunu fark ediyorum. Kısa bir bakışmayı paylaşıyoruz, Rath "...boktan bir şey, Tanrım," diye mırıldanıyor ve Killian bunların hiçbiri için kıpırdamıyor.

"Hey dostum, uyan," diyorum omzunu sarsarak. İnliyor ama gözlerini açmıyor. "Katil!" Onu daha sert bir şekilde sarsıyorum, göz kapakları uzun bir göz kırpışıyla kalkıp indiğinde rahatlıyorum. Yüzünü buruşturduğunda, dudakları şapırdadığında, şu anda tam olarak ne hissettiğini anlıyorum. Zımpara dili. Gazlı bezle dolu kafa.

Killian "...ne oluyor?" diye homurdanır ve biraz daha aklı başında görünmeye başlar, cam gibi gözleri aralıklarla açılır. "Neler oluyor?" Çıplak olduğunu fark ettiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum *çünkü kaskatı kesiliyor.* Anında pişman olmuş gibi görünüyor.

Oturmaya başladığında ona "Sakin ol," diyorum. Komodinin üzerinde bir şişe su var, kapağını açıp uzatıyorum ve beceriksizce dudaklarına götürmesini izliyorum. Dört sert yudumda hepsini içiyor.

"İyi misin?" Rath yatağın ayakucunda gergin bir şekilde volta atarak sorar. Killian ağır ağır başını sallar. "Ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?" diye sorduğumda başını sallıyor.

"Hatırladığım son şey çalışma odasında bira içtiğim. Merdivenlerden çıkarken." Göğsüne uzandığında bileğini tutarak boyayı bulaştırmasını engelliyorum. Killian onun yerine aletine uzanıyor ve taşaklarını yavaşça, meraklı bir şekilde kaşıyor. "Kahretsin, taşaklarım ağrıyor." Aletine göz kırpmak için duraklıyor, alnı şaşkınlıkla karışıyor. "Dün gece am bulabildim mi?"

"Bunun ne olduğunu biliyorsun," diyorum Rath'a ters ters bakarak. Sesimdeki küçümsemeyi gizleme zahmetine girmiyorum ve Rath da bunu duymamış gibi yapma zahmetine girmiyor.

"Evet," diyor koyu renk gözleriyle etrafı süzerek, "kesinlikle öyle."

Yine de heceledim. "Prenslerle uğraştın ve bu da misilleme." Sinirli bir şekilde parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Bizi kendi evimizde uyuşturdular." Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Eğer Prensler Kontlarla ve hatta muhtemelen Baronlarla birlikte çalışıyorsa, o zaman sıçtık demektir. Prens taktikleri neyse de.

Oh, kahretsin.

Gözlerimi dikmiş Rath'a bakıyorum. "Prens taktikleri."

Prensler dün gece buradaydı. Killian'ın sikinde belli ki bir orospunun amının suyu var. Story yan odada, sızmış. Tek başına.

Bu ima karşısında çenesinin gevşediğini görebiliyorum ama ben çoktan koridorun öbür ucuna koşmaya başladım bile.

Story daha önce bulunduğu pozisyonda, bu da işi kolaylaştırıyor. Yan tarafındaki yatağa bir dizimi bastırıyorum, altında ne olduğunu görmek için formasını yukarı kaldırıyorum. Beyaz pamuklu külot biraz rahatlama sağlıyor ama yeterli değil. Parmaklarımı lastiğin içine sokuyorum ve külotu kalçalarından aşağı doğru sallamaya başlıyorum.

Rath hemen arkamda, Öykü kıpırdanmaya, yavaşça uyanmaya başladığında dikkatlice arkasına yerleşiyor. Kızın üst bedenini kucağına çekti. "Şşşt," diyor, beni halsizce itmeye çalıştığında bileklerinden tutarak. "Rahatla, bebeğim."

Killian'ın arkamızdan ayaklarını sürüyerek geldiğini duyarak külotu ayak bileklerinden aşağı indiriyorum. Bir elimi sıcak kalçalarının arasına sokarak onları nazikçe ayırıyor, bana açılmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Ne?" diye soruyor, gözlerini kırpıştırarak açıyor. Dizlerini birbirine kenetliyor, gözleri alarmla parlıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Hey, hey, sakin ol," diye emrediyor Rath, saçlarını alnından geriye doğru düzelterek. "Tristian'ın sadece seni bir saniyeliğine kontrol etmesi gerekiyor. Endişelenecek bir şey yok."

"Beni kontrol et...?" Gözleri benimle Killian arasında gidip geliyor, sonra omzunun arkasından Rath'a bakıyor. Rath'ın kucağına geri dönerken topukları yatağa sürtünüyor. "Neden?"

Arkama baktığımda Killian'ın ıslak bir bezi aletinin üzerinde gezdirdiğini görüyorum. Birbirimize karanlık bir bakış atıyoruz. "Zorluk çıkarma," diye cevap veriyorum, dizlerini tutup biraz çekiştiriyorum. "Sadece bir saniye sürecek." Gerçek bu. Şu anda hiçbirimiz onu becerecek durumda değiliz. Belki de bunu hissediyordur, çünkü boğazını sallayarak isteksizce dizlerinin ayrılmasına izin veriyor, amını bana ve Killer'a gösteriyor. "İşte bizim iyi kızımız," diyorum, kalçalarını geniş ve müstehcen bir şekilde ayırmadan önce yatıştırıcı bir vuruş yapıyorum.

Onu görünce sikim anında dolmaya başlıyor, pembe, güzel ve *bize ait - sadece* emin olmalıyım. Tatlı küçük dudaklarına dokunuyorum, parmak uçlarım deliğini ortaya çıkarmak için onları açıyor. Hiçbir şey göremiyorum; ne kan, ne meni, ne de şişlik. Bir elimin parmaklarıyla onu açık tutarken, diğer elimin işaret parmağıyla kontrol ediyorum. Parmağımı içine sokup yapışkan ve ıslak bir şey olup olmadığını kontrol ettiğimde kasılıyor. Orada olmadığını fark ettiğimde omuzlarım rahatlayarak çöküyor. Başımı sallayıp önce Rath'a, sonra da Killian'a bakıyorum. "Hiçbir şey yok."

Killian çenesini sarsıyor, gözleri parmağımın içinde kaybolduğu yere sabitlenmiş. "Kıçını kontrol et," diye mırıldanıyor, sesi kısık.

Öykü geriliyor, "Ne?" diye bağırıyor ama ben çoktan parmağımı amından çıkarıp ağzımda ıslattıktan sonra o sıkı kas halkasına sokuyorum.

"Sadece bir saniyeliğine," diyor Rath kız kıpırdandığında, onu daha da yaklaştırarak. "Hadi, rahatla."

Yapmıyor, ama yine de parmağımı direncin üzerinden geçirmeyi başarıyorum ve onu etkili bir şekilde hareketsiz hale getiriyorum. Geniş, güzel gözleri şok içinde bana bakıyor. Bu

Nefesi kesilene kadar bu şokun aslında neyle ilgili olduğunu anlamıyorum.

Kaşlarımı kaldırarak parmağımı test etmekten kendimi alamıyorum,

içeri sokmak için biraz geriye kaydırdım.

Çevremden ayak parmaklarının kıvrıldığını görebiliyorum. Sersemlemiş bir şekilde, "Oh," diye nefes alıyor ve parmak eklemim amına değdiğinde, "*oh" diye* düşünen ben oluyorum, çünkü görünüşe göre Leydimiz bu sabah kendisi hakkında yeni bir şey öğreniyor.

Hoşuna gidiyor, küçük ucube.

Birdenbire onu becermeye uygun olup olmadığımı düşünmeye başladım.

Ama ben daha fazla oynayamadan Killian "*Tris*" dedi.

Doğru.

Boğazımı temizleyerek geri çekiliyorum. "O iyi. Onu almamışlar."

Rath kollarını bırakıyor ama formasını sıyırıp göğüslerini bize göstermeye başlıyor. Kusursuzlar, soluk tenlerinde çürükler ya da yapışkan kalıntılar yok. Her ne olduysa Killer maç öncesi yükünü boşaltamadan olmuş, bu kesin.

Yataktan kalkıyorum, onu görmezden gelmeye çalışıyorum, bizim için her şeyini açmış ve çıplak. "Dün gece hakkında ne hatırlıyorsun?"

Dizlerini kapatıyor, üstünü örtmek için formasını indirirken omuzları Rath'a sürtünüyor. "Bilmiyorum. Buraya hazırlanmak için geldim..." Bakışları önce Killian'a, sonra da onun açıkta duran aletine kayıyor. Yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "Hazırlanmaya geldim ve ben... ne olduğunu bilmiyorum. Sadece bir içki içtim." Başını tutuyor, yüzünü buruşturuyor.

"Hiç mantıklı değil," diyor Rath, otururken eli sırtında sabit duruyor. "Neden hepimize ilaç verip Killian'a bunu yapsınlar ki? Oyunun sonu ne?"

"Bunu yaptılar çünkü o şerefsizlerin beni alt edebilmelerinin tek yolu buydu." Bileklerindeki kırmızı izleri ovuşturuyor, kaşlarını çatıyor. "Beni uyuşturmak ve bağlamak zorundaydılar. Ve onları durdurmadığınızdan emin olmak için üçünüzü de uyuşturmak zorunda kaldılar." Yüzü kararıyor, gözleri Story'yi içine çekiyor. "Bu

Benim hakkımda. Maçtan önce benimle dalga geçmek. Süreçlerimle, ritüellerimle ve-" İfadesi değişiyor, çenesi bakışlarımla buluşmak için kalkıyor. "Batıl inançlarım."

Odadan kaçıyor.

Bunun ne anlama geldiğini merak ederek gidişini izliyorum ve uzun bir süre hiçbir şey olmuyor. Evin üzerine çöken ani sessizlikle birlikte bir toplu iğnenin düşüşünü duyabilirdim.

Ve sonra koridorun öbür ucundan acı dolu, öfkeli bir kükreme geliyor. "Orospu çocuğu!" Bağırışını ağır bir şeyin yere çarpma sesi ve ardından gelen yıkım kakofonisi izliyor. Parçalanma, vurma, çarpma.

Neler olup bittiğini görmek için koridoru geçtiğimde, oda her zamanki düzenli alanından tam bir kaosa dönüşmüştü bile. Şifonyerin çekmeceleri çıkarılmış ve yere atılmıştı. Kıyafet yığınları her yere saçılmış. Dolabı açılmış ve dizlerinin üzerine çökmüş, yerdeki bir kutuyu karıştırıyor. "Eşyalarımı almışlar," diye bağırıyor, yüzü kıpkırmızı ve sert. "Çoraplarımı. Beyzbol kartımı. Gitar telim, sakızım,-" duraklıyor, çenesi geriliyor.

Yerinden kalkıp masasına koşuyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. Ne aradığını bildiğim için cesaretle parmaklarımı şıklatıyorum. "İyi fikir." Odada yaşananların görüntüleri.

"Bir şey var mı?" Rath arkamızdan geliyor, Story omzunun üzerinden ayak ayak üstüne atarak soruyor.

Killian gözlerini kısarak etrafına bakınıyor ama omuzları çöktüğünde umutsuz olduğunu anlıyorum. "Kameralar kapalıydı." Birkaç kez daha tıklıyor ve dişleri sıkılıyor. "Daha da kötüsü, lanet olası *her şey* silinmiş. Lanet olsun!"

Rath ve ben bunun geldiğini bir mil öteden görüyoruz, ama dizüstü bilgisayar duvara çarpıp yaralı bir yığın halinde yere düştüğünde Story gözle görülür bir şekilde irkiliyor.

Uzun bir süre gergin bir sessizlik oldu.

Kıracak olan benim. "Yani kameraları biliyorlardı." Bu çok büyük bir şey. Görüntüleri kontrol ediyorlarsa, tüm eve sızmışlar demektir. İstihbaratları vardı.

Killian rafa doğru ilerliyor ve taşındığımız günden beri orada duran kaskı alıyor. Altında bir kamera var -küçük, siyah, göze batmayan. Onu raftan çekip alıyor ve dizüstü bilgisayarla birlikte fırlatıyor. "Orospu çocuğu."

"Aman Tanrım." Öykü üçümüzün arasına bakıyor, yanakları canlı bir pembeyle kızarmış. "Bütün o zaman boyunca bir kamera mı vardı? Bu, ellerinde videolarımız olduğu anlamına mı geliyor?"

Kolumu omzuna atıp onu sıkıca çekiyorum ve başına bir öpücük konduruyorum. "Merak etme tatlım. Bir şey ortaya çıkmadan önce bunu kimin yaptığını bulacağız." Killian'ı kıyafetlerini çekerken izliyorum, hareketleri sarsıntılı ve mekanik. "Güzel Nick'in güvenliği izlemesini sağlayabiliriz. Değil mi, Katil?"

"Elbette," diye tersledi, ayaklarını kot pantolonunun içine sokarak. "Güney Yakası'nın en büyük gelecek vaat eden adamını yaptığı projeden çekip seks kasetimizin sızdırılmasına göz kulak olmasını isteyeceğim. Eminim babam buna bayılacaktır." Anahtarlarını ve cüzdanını yerden alıp cebine soktu. "Ya da belki kampüste devriye gezdirir. Kimsenin *yüzünde dövmeler* olan altı beşlik bir Güneyli'den şüpheleneceğini sanmıyorum. Radarın hemen altından geçecektir!"

Gözlerimi devirip Story'nin sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum. "Bu konuda ukalalık yapmana gerek yok."

"Geçen gece kendimi tuttum," diyor Rath, kapının yanında gergin bir şekilde durarak. Gözlerindeki bakıştan şimdiden hoşlanmıyorum - o acımasız kararlılık kıvılcımından. "Bir dahaki sefere biraz kanla yetinmeyeceğim. Hiçbir şey sınır dışı değil."

Tehdidi kulağımda çınlıyor ve korku göğsümü dövüyor. Arka cebimdeki telefonumu el yordamıyla bulup uyandığımdan beri ilk kez kontrol ediyorum. I

Hemen ChattySnap hesabıma giriyorum ve bir sürü bildirim görüyorum - oyun öncesi parti için alışılmadık bir durum değil. Başka bir tehditten korkarak doğrudan mesajlara tıklıyorum ama yeni bir şey yok.

İlk mesajı kim gönderdiyse, babam New York'a iş seyahatindeyken ikizleri gözümün önünden ayırmamak için iki gün boyunca koşturdum. Araba paylaşımı, dans antrenmanı ve ikizlerin sürekli dondurma için yalvarması dışında hiçbir şey olmadı ama ilk mesaj beni germeye yetti. Dışarıda birileri benimle dalga geçmeye çalışıyor. Ve onlardan kaç tane olabilir?

Cevap iyi değil.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyerek uzaklaşıyorum.

"Şimdi mi?" Killian bir elini suç mahalline doğru savurarak şöyle der.

"Kız kardeşlerimi kontrol etmem gerek." Başparmaklarım çoktan ekrandaydı. "Bize söylemen gereken bir şey varsa, şimdi tam zamanı," diyor Killian,

Çenem gergin. "Mesela neden iki gün ortadan kayboldun ve silahını yanına aldın?"

Bakışlarını tutarak duraklıyorum. Onlara mesajdan bahsetmem gerektiğini biliyorum ama ikisinin de en son ihtiyacı olan şey benim aile dramam.

"Bak," diyorum, anlamasını dileyerek. "Bizimle kim uğraşıyor? Rath'ın müzik kariyerini çoktan mahvettiler ve belli ki senin futbol performansını da mahvetmek istiyorlar. Hayatımdaki en önemli şeylerin ikizler olduğunu herkes bilir. Biri bana ulaşmak istiyorsa, bunu bu şekilde yapacaktır."

Öykü odadan çıkarken beni takip ediyor ve "Eminim her şey yoluna girecek ağabey. Kimse o kızlara zarar vermeyecek. Buna cesaret edemezler, değil mi?"

Rath koridorda yanımızdan geçerken mırıldandı: "Gidip evin geri kalanını iki kez kontrol edeceğim. Bakalım Bayan Crane bir şey fark etmiş mi?"

Telefon çaldığında Killian'ın odasına dönüp bakıyorum. Orada hareketsiz duruyordu, bakışları yıkıma sabitlenmişti, yüzünde şaşkın bir ifade donup kalmıştı.

Yüzü. Tam sorunun ne olduğunu soracakken Izzy cevap veriyor ve dikkatim başka yöne kayıyor. Kız kardeşim coşkulu bir selam veriyor ve hemen bir gece önce okul piyesinde olanlarla ilgili bir hikayeye atlıyor. Sesindeki rahat neşe içimi rahatlatıyor. Story'ye gülümseyerek telefonu işaret ediyorum ve "O iyi" diyorum.

"Gördün mü?" diye fısıldıyor, beni dürterek. "Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim."

Killian'a bir kez daha bakıyorum ve yüzündeki şaşkınlık yerini daha ölümcül bir şeye bırakıyor. Soğuk, hesaplanmış bir öfke. Hikaye yanlış. Her şey yolunda *değil.* Biri evimize tecavüz etti. Biri Rath ve Killian'la uğraştı ve biri kız kardeşlerimi tehdit ediyor. Bunu kim yaptıysa sadece intikam almakla kalmadı, ölüm fermanını da imzaladı.

~

Evin kataloğunu çıkardıktan sonra, Killian'ın haklı olduğu ortaya çıktı. Asıl hedef o gibi görünüyor. En azından *dün gece.* Belli ki Lordlar saldırı altında ve bunu halletmekten başka seçeneğimiz yok. Prensler, Kontlar, Baronlar.

Öyle bir noktaya geliyor ki, arkasında kimin olduğunun bir önemi kalmıyor. Hızlı, soğuk bir kahvaltı yaparken hepimizin gergin olduğunu söyleyebilirim, paylaştığımız karanlık bakışlar her birimizin misilleme için kaşındığını açıkça ortaya koyuyor. Son iki seferdeki gibi olamaz, üçümüz bölünmüş ve kendi başımıza uğraşıyoruz. Üzerimizden sessiz bir anlaşma geçiyor.

Bundan sonra ne olursa olsun, bunu birlikte yapmalıyız.

Killian ve ben kamyona ilk binenleriz, Rath ve Story ise geride kalıyorlar. Hepimiz ilk derslerimize yeterince geç kalmıştık, şimdi acele etme zahmetine girmiyoruz. Killer odasındaki o sahneden beri sessizdi, yüzü okunmuyordu.

Ön camdan dışarı bakmasını izliyorum, ürkütücü bir şekilde hareketsiz. "Ne oldu? Tüm o videoların ellerinde olmasından mı endişeleniyorsun?" Doğrusu, biraz endişeliyim. Onlar büyüdükçe, gerçekte kim olduğumu kız kardeşlerimden saklamanın ne kadar zor olacağını daha iyi anlıyorum. Story'yi çivilediğim videolar da pek yardımcı olmuyor.

Bakışları yavaşça bana kayıyor, sanki düşünmekle meşgulmüş gibi. "Bu konuda endişelenmiyorum." Sorgulayan bakışım üzerine bakışları tekrar Story ve Rath'ın merdivenlerden inmekte olduğu kapıya yöneliyor. Rath'ın elinde bir kutu karnaval hazırlık malzemesi var ve Rath bundan pek memnun görünmüyor. Killian kabaca, "Ama ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," der.

"Prensler hakkında mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, gözleri Story kamyona yaklaşırken onu takip ediyor. Sesi sessiz ama keskin; tıpkı gözleri kadar ölümcül. "Leydimizin bizimle oynadığı gerçeği hakkında."

22

HIKAYE

Hakkını vermeliyim; Royals nasıl harika bir mezuniyet karnavalı düzenleyeceğini biliyor. Parlak ışıklı oyuncaklardan, havadaki tatlı mısır kokusuna ve bira kamyonuna iki katı para ödeyen uzun öğrenci kuyruğuna kadar herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor. Buna, Bianca'nın pek de nazik olmayan bir şekilde önerdiği gibi, geceyi birbirlerini görmezden gelerek geçiren Royals da dahil.

İtiraf etmeliyim ki birkaç gündür endişeliyim. Killian dün gece Mezunlar Günü maçını kaybetti ve kesinlikle *öfkeden kuduruyor*. Lordlarım gergindi, belli ki 'Prensler'den intikam almanın bir yolunu arıyorlardı. Ben de gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Burada mükemmel bir denge kurmam gerekiyor -uyuşturulmanın şoku, bundan sonra olabileceklerin korkusu, birilerinin bu üç adamın beni kalp atışı olan bir cep amcığı gibi kullandıkları videolara sahip olmalarının dehşeti. Neyse ki Prenslere o kadar odaklanmışlar ki bana ikinci bir bakış bile atmıyorlar.

Görünüşe göre bir oyuncaktan biraz daha fazlası olmak işe yarıyor.

Bugün her şey parlak ve ışıltılı, tıpkı halka atma alanındaki peluşlar ya da lunaparkta sırıtan palyaço yüzü gibi. Bu küçük bir dilim

Aksi takdirde boktan bir pastadan iyi bir şey çıkıyor ve Rath'ın enerjik DJ'liği eşliğinde kalçalarımızı sallarken Bianca ile birlikte gülerek tadını sonuna kadar çıkarıyorum.

Killian bile kaybedilen futbol maçı için öfke içinde kaynamaya ara verip çaba göstermiş gibi görünüyor. Kollarını dirseklerine kadar sıyırıp kocaman bir çekici yumruktan yumruğa geçirmesini uzaktan izliyorum. Güçlü adam oyununun etrafındaki ışıklar yanıp sönüyor ve o da ayaklarını sürüyerek pozisyonunu alıyor. Çekici başının üzerine kaldırır ve sert bir vuruşla aşağı indirerek baskı plakasına şiddetle çarpar. Bir topu tepedeki zile doğru uçurur. Zil yüksek sesle çalıyor ve bazıları Forsyth futbol forması ve minik tezahürat kıyafetleri giyen bir grup çocuk heyecanla çığlık atıyor. Izzy ve Lizzy de bu grubun arasındadır ve Tristian ara sıra telefonunu kontrol ederken onları izler.

"Tekrar!" diyor çocuklar, neşeli ve mutlu görünüyorlar.

Şaşırtıcı bir şekilde, Killian da öyle.

En azından öfkesi için bir çıkış yolu buldu.

Telefonum kalçamda titriyor ve Tristian'ı bana mesaj atarken yakalamış olabileceğimi düşünerek telefonumu çıkarıyorum. Ama onun yerine annemden bir mesaj buluyorum.

Karnavalınıza gelemediğimiz için üzgünüz! Daniel'ın bir işi çıktı. Özledim seni-XX

Suratımı asmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu ve Daniel'ı Rath'ın performansında görmek yeterince garipti. Bu akşamın ihtiyacı olan son şey ikisinin etrafta dolanması.

Hikaye: *Sorun değil. Zaten ortama karışamayacak kadar meşgulüm*.

Gözleri endişeyle etrafta dolaşan Tristian'a bakıyorum. Ona nasıl karşılık vereceğimi bulmak çok daha karmaşık. Kızları yakınına çekişini izliyorum. Daha önce de söylediği gibi, ona ulaşmanın yolu kız kardeşlerinden geçiyor. Ama onlara bulaşmamın imkanı yok. Ayrıca, onu bundan daha iyi tanıyorum. Rath ve Killian kolaydı. Belirli bir aşağılanma ve intikam anı temellerini sarsmak için yeterlidir. Tristian

daha uzun bir dolandırıcılık gerektirir. Ona aşık olduğumu düşünmesini sağlamak için. Onun olduğumu, sadece onun olduğumu. Sonra ona ihanet edeceğim, tıpkı Gen'in yaptığı gibi.

Tanrım, ironi çok yoğun ve lezzetli.

Bonus olarak, o kadar paranoyak ki birinin peşinden geleceğini düşünmek bile onu geriyor. Kendini o kadar kaptırmış, o kadar kibirli ve narsist ki benim geldiğimi bile göremeyecek.

"Hey," diyor Bianca beni dürterek. Taşıdığı mavi fermuarlı keseye bakılırsa, beni dürüst bir yalancı yapmak istiyor gibi görünüyor. "Bira kamyonunda kalmamış. Bay Payne'in adamlarını arayıp para üstü için birini göndermelerini söylemeliyiz."

Üvey babamın bu kasabada olup biten hemen her şeyde parmağı olduğunu öğreniyorum. Görünüşe göre, standları, özellikle de bira kamyonunu finanse etmek için gereken peşin parayı o sağlıyor. Yirmilikler ve daha yüksek banknotlar geldikçe para üstü azalıyor ve Daniel'in para işlerine bakan adamı 'Çirkin' Nick ile takas ediyoruz.

Genelevdeki Nick'in aynısı. Güzel Nick'le henüz tanışmadım, ama adı Çirkin Nick'inki kadar uygunsa, bir tür süper model olmalı.

Geneleve sık sık giden ve ateşli silahlar satan bir adamın neden bir şekilde üniversiteye komşu bir hayır kurumunun organizasyonuna katıldığına dair sorularım varsa, o zaman kimse bana bir cevap vermeye istekli değil. Killian sadece omuz silkti ve "Bu bir iş ve hiçbiri seni ilgilendirmez" dedi.

Ama kimin işi olduğunu biliyorum. Daniel Payne'in bir emlakçıdan daha fazlası olduğunu anlıyorum. Belki de silah tüccarları ve yüzleri dövmeli haydutlar gibi caddeye 'yeni çıkan' karanlık insanları çalıştıran bir emlakçıdan bile daha fazlası. Bu iş ne kadar derinlere gidiyor? Daha da önemlisi, bunu öğrenmek benim çıkarıma mı?

Muhtemelen hayır.

Etkinlik sırasında iletişim kurabilmemiz için her birimize birer telsiz verildi. Kulağıma götürdüm ve düğmeye bastım. "Kartal Dört, ben Lady. İhtiyacım var

benimle kapıda buluşacak biri." Düğmeyi bırakıyorum ve yanıt çatırdayarak geri geliyor.

"10-4, Lady."

Bianca bana içi para dolu fermuarlı bir çanta uzatıyor. "Seninle yürümemi ister misin?" diye soruyor, tam o sırada telsizden Autumn'un sesi geliyor.

"Pamuk şekerimiz bitmiş," diyor, sesi parazitle karışmış. "Biri depo kamyonundan bir torba karışım getirebilir mi?"

Şu ana kadar beni en çok hayal kırıklığına uğratan şey, Rath ve benim onun küçük kreşine yaptıklarımıza Autumn'dan hiçbir tepki gelmemesi oldu. En fazla biz geldikten hemen sonra Barones'le aralarında soğuk bir bakış oldu. Aralarına biraz nifak soktu ama tam olarak ne kadar olduğunu söylemek zor.

Bianca kaşlarını kaldırdı ve ben de "Git ona yardım et. Çirkin Nick'le tanışmak için Lordlardan birini yanıma almaya çalışacağım." Adını söylerken içimdeki ürpertiyi bastırıyorum.

"Dikkatli ol," diyor çantayı göstererek. "İçinde iki bin dolar falan var."

Çantayı kolumun altına itip kazağımla gömleğimin arasına saklıyorum. "Saklayacağım."

Karnaval alanından geçerken, az önce Killian'ı oyun oynarken gördüğüm yere bakıyorum ama artık orada değil. Tristian ve kız kardeşleri de gitmişlerdi. Bakmaya devam ediyorum ama ne Tristian'ın sarı saçlarını ne de Killian'ın devasa gövdesini görebiliyorum ve ikisi de kendilerini belli etmeden kapıya ulaşıyorum.

Çirkin Nick zaten beni bekliyor. Son karşılaşmamızdan çok farklı görünüyor, *gerçi* o genelevdeydi. Bugün giysileri var, saçları düzenli bir şekilde geriye taranmış ve işaret parmağı ile başparmağından sarkan bir puro olması önemli değil. Herhangi bir erkek gibi görünüyor; gömleğinin düğmeleri ilikli, pantolonunun paçaları düzgün ve ütülü. İkinci bir adam birkaç adım ötede pusuda bekliyor.

arkasında, açıkça bir koruma görevi görüyor. Eli kalçasında, pantolonunun beline sıkıştırılmış bir silah görünüyor.

Keseyi kapıdan geçirip almasını ve içindeki parayı incelemek için açmasını izliyorum. Bir an paraları karıştırıyor, gözleri hızlı hareketlerle beni incelemek için yukarı fırlıyor. Sonunda fermuarı çekip diğer adama başıyla işaret ediyor, o da ona kırmızı bir kese uzatıyor.

"Şimdi bunu tek bir yerde harcama," diyor Çirkin Nick, keseyi geri uzatırken bana o iğrenç sırıtışıyla. Ama elimi uzattığım anda onu geri alıyor. "Ah, ah. *Görgü kuralları,* genç bayan. Ne diyorsunuz?"

Gözlerimi kısarak telsize sarılıyorum. "Onu en kısa zamanda geri almalıyım."

Bana cık cık yaptı. "Sihirli kelime bu değil."

Hayal kırıklığımı bastırarak kapıya yaklaşıyorum, parmaklarım demir parmaklıkların etrafında kıvrılıyor. Ona utangaç, gergin bir gülümseme verdiğimde ifadesi bir anda değişiyor. "Aslında tüm bunların nasıl işlediğini gerçekten bilmiyorum. Belki bana birkaç ipucu verebilirsin. Ya da belki senin için bir şey yapmamı istersin?"

Yaklaşıyor, bir kolunu parmaklıklara dayıyor, duruşu gevşek ve dikkatsiz. Dudaklarını yalıyor. "Ne istersen yapabilirsin prenses."

Gözleri ağzıma sabitlenmişti, bu da bana elimi şimşek hızıyla uzatıp keseyi ondan kapmak için mükemmel bir fırsat veriyordu. "Ben lanet olası bir prenses değilim," diyorum onun sinirli ifadesine gülümseyerek. Uzaklaşırken ekliyorum, "Ben bir hanımefendiyim."

Parayı bira kamyonuna götürüyorum ve oradan sorumlu olan Baronlara bırakıyorum. Paralarını kontrol etmek için ring-toss'a doğru giderken telsizim çatırdıyor ve Tristian'ın sesi geliyor. "Hanımefendi?"

Düğmeyi el yordamıyla bulup, "Buradayım," diye güvence veriyorum.

Bir başka çatırtıdan sonra, "Lunaparkta size ihtiyaç var" diyor.

"Bir sorun mu var?" Sahneye bakıyorum ve Rath'ın şu anda DJ'lik yapmadığını fark ediyorum. Ara vermiş olmalı.

"Tristian'ın sesi "Hanımefendinin sorması dışında hiçbir sorun yok" diyor.

doğrudan emrime karşı *gelerek sorular soruyor*."

İçimi çekiyorum. *Harika*. Tristian otoriter ve büyük olasılıkla azgın ruh hallerinden birini yaşıyor. Düğmeye basarak, "Bir dakika içinde orada olacağım," diye onu temin ediyorum.

Eğlence evi bir kamyonun arkasında getirildi ve diğer oyuncaklar gibi boşaltıldı. Girişteki büyük boy kapının üzerinde beni gizliden gizliye ürperten korkak dev bir palyaço asılı. Bütün akşam uzun bir kuyruk vardı, ama şimdi aniden ıssızlaştı, basamaklara bir parça uyarı bandı yapıştırıldı. Marcus palyaçonun ağzının altında duruyor ve ben yaklaşırken bana başıyla selam veriyor.

"İçeride mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diye cevap veriyor, eliyle içeriyi işaret ederek. "Sadece yolu takip et."

İçeri adım atıp etrafa temkinli bir şekilde bakıyorum. Kapının kapanma ve arkamdan kilitlenme sesi de beni daha az ürkütmüyor. Optik illüzyonlarla dolu bir odadayım, duvarlar uzun ve dar bir koridor gibi görünmesi için eğimli. Zemin dengemi bozacak şekilde titriyor ve koridorda ilerlerken kendimi sabitlemek için ellerimi uzatıyorum. Bir sonraki odaya ulaştığımda, yer yukarı ve tavan aşağı gibi görünecek şekilde tasarlanmış, sesleniyorum, "Tristian? Burada mısın?"

"Buraya gel Cherry," diye sesleniyor ve sesinin geldiği yöne doğru ilerliyorum. Aynalarla dolu bir odaya giriyorum -daha doğrusu aynaların yanılsamasına. Bir duvarda, Tristian'ın yansıması bükülmüş bir varlığa dönüşüyor.

"Hey," diyorum, kendimi biraz dengesiz hissederek. "Neler oluyor?"

"Biraz konuşmak istedik," diye cevap veriyor ve görüntü kayboluyor.

"Ne hakkında?" Aynalardan birindeki bir hareket dikkatimi dağıtarak soruyorum. Bakıyorum

Ama orada kendi yansımamdan başka bir şey yok. "Hadi ama çocuklar. Benimle uğraşmayı bırakın."

"Bunu neden yapalım ki?" Killian'ın sesi alçak ve donuk geliyor. "Turnabout adil bir oyundur. Öyle değil mi?"

Bir başka hareketle dönüp tekrar kendi yansımamla yüzleşiyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mesajlardan bahsediyorum," diyor Tristian.

"Bize ilaç vermen hakkında," diye ekliyor Killian. "Bizi sabote etmen."

Rath'ın sesi diğerlerinden daha ölümcül geliyor. "O biyografiyi teslim etmen hakkında."

Nefesim göğsümde kesiliyor, midem bulanıyor. Dönüyorum ama ağzımın etrafındaki panik çizgilerinden başka bir şey göremiyorum. "Ne yaptığını bilmiyorum."

"Ekşi Kiraz." Tristian'ın sesi sözümü kesti. "Zekamıza hakaret etmen durumu senin için daha da kötüleştirecek. Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?"

Kollarım ve bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. Ama sonra Tristian'ın yansıması omzumun hemen üstündeki aynada beliriyor ve tek görebildiğim beni dizlerimin üstüne çöktürdüğü o gece oluyor. Tek duyabildiğim, bana Killian'a açılmamı söylediği gece. Tek tadabildiğim üvey kardeşim, dilimde tuzlu. Hissedebildiğim tek şey, Rath'ı o videoda gördüğümde yaşadığım kayıp ve ihanet acısı, onların iyiliğinden bir parça istediğim için benimle alay etmesi.

Dehşetin vahşi statikliğinin ötesinde çelik kadar sert bir şey var. Aynada iki görüntü beliriyor, onun yanında, yüzleri tamamen net. Bu sefer arkama bakmaya zahmet etmiyorum. Gerçekten orada olduklarını biliyorum. Üzerlerindeki zifiri karanlık nefreti, sıcaklıklarını hissedebildiğim kadar somut bir şekilde hissedebiliyorum.

Eğer gerçekten biliyorlarsa, yalan söylemenin
bir anlamı yok. Çenemi kaldırıp soruyorum,
"Beni ele veren ne?"

Killian tehditkâr bakışlarını yansımama dikerek, "Çok dikkatsizdin," diyor. "Ama sonuçta küçük bir şeydi - dün Tristian'a söylediğin bir şey. Koridorda konuşuyordunuz ve ona seslendin-"

"Ağabey." Dudaklarımdan dökülüşünü hatırlıyorum, yasadışı ve kutsal bir şeydi ve anında pişman olmuştum. "Yani bu kadar mı? Büyük keşfin bu mu? Öylece *hatırladın mı?*"

"Ondan sonrası kolaydı," diyor Rath, gözleri kapüşonlu ve siyah. "Biyografimi yazan sendin. Bütün içkilerimizi sen getirdin. Bir gün önce iki saat boyunca ortalıkta yoktun. Ama Tristian seni takip edecek kadar etrafta değildi, çünkü o n a seni rahat bırakmasını sağlayacak bir mesaj gönderdin, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak, "Ne mesajı?" diye sordum.

"Prensler olmadığını biliyoruz." Killian beni görmezden gelerek soruyor: "Sadece bir ev gerçekten insanları uyuşturmakla ilgileniyor. Kontlar size tam olarak ne teklif etti? Hepimiz merak ediyoruz. Yani," diye Tristian'a bakıyor, "Tanrım, sana lanet bir araba aldı. Bundan daha değerli olmalı."

Gözlerimi kısıyorum, bu fikir bile beni rahatsız ediyor. "Zekana hakaret etmeyi bırakmamı istiyorsan, belki biraz göstermeyi deneyebilirsin. Ben asla Kontlarla çalışmadım." Gülerek kollarımı açtım ve onların bakışları karşısında geri adım atmayı reddettim. "Gerçek şu ki, başından beri Lordlarla çalışıyordum. Üçünüz bana bilmem gereken her şeyi öğrettiniz." Rath'a başımı sallayarak, "Misilleme için başka bir evi suçlamak senin fikrindi. Dürüst olmak gerekirse hiç de fena değildi. Kırmızı tacın hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm."

Killian ikna olmuş görünmüyor. "O zaman uyuşturucuyu nereden buldun?"

Sırıtarak, "Senden, *ağabey.*" diyorum. Gözleri parlıyor, ama gözlerinde neyin kıvılcımlandığını tespit etmek için çok fazla duygu var. "Hatırlamıyor musun? Beni geneleve götürdüğün gün, uyuşturucu almak için mi o yola gittiğini sormuştum. Bana onları orada bulabileceğimi söylemiştin." Tristian'ın yokluğu şansımı denememin ve caddeye inmemin tek nedeniydi. Benimki gibi güzel bir arabada, müşteri arayan birinin bana yaklaşması uzun sürmedi. "Lordlardan öğrendiklerimin hepsi bu kadar değil. Mesela Killian bana herkesin önünde küçük düşürülmenin ne kadar korkunç bir his olduğunu öğretti, ben de bunu Rath üzerinde kullandım." Bakışlarımı Rath'a

çeviriyorum,

gözlerinin içine bakarak. "Bana birinin seni önemsediğini düşünerek kandırılmanın ne demek olduğunu öğrettin, ben de bunu Tristian üzerinde kullandım." Tristian'a, "Ve sen de bana birinin tüm kontrolünü elinden almasının nasıl bir his olduğunu öğrettin, bu da Killian'ınkini almama yardımcı oldu" diyorum. Sözlerimi üvey kardeşime ters ters bakarak ve parmağımı gevşek bir hareketle çevirerek bitiriyorum. "Çarkı siz kurdunuz çocuklar. Ben sadece biraz döndürdüm."

Bir el gelip saçlarımı yumruk yaptığında irkilmiyorum. Killian bakışlarımı tutuyor ve "Ne zamandır bizimle oynuyorsun, *küçük kardeşim*?" diye soruyor. "Ben mi?" diye soruyorum, sırıtışımdaki inadı görebilmesini umarak. "Üç yıl önce bana dokunmalarına izin verdiğin ilk saniyeden beri." Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ama yüz ifademi tamamen boş tutuyorum. O henüz bilmiyor ama Tristian bana bunu da öğretti. "Ya da belki babanın kendi evinde bir çocuğu taciz ettiğini gördüğünden ve bunu istediğimi düşünecek kadar şımarık ve cahil olduğundan beri, seni bok parçası." Başım geriye düştüğünde haykırıyorum, kafa derisi onun tutuşuna karşı zorlanıyor.

"Sen bir yalancısın," diye homurdanıyor, burun delikleri iyice açılmış. "Onlara bunun olacağını söyledim. Tıpkı annen gibi bir fahişeden başka bir şey olmadığını. Onlara bizimle oynayacağını söyledim. Onlara söyledim!"

"Ya yaptıysam?" Boğazım düğümlenerek bağırıyorum. "Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun? Bana yaptığın her şey için?"

"Bunu sen istedin," diyor Killian, sesi kulağımı tırmalıyor. Beni ileri doğru iterek saçlarımı bırakıyor ve ben de tökezleyerek aynaya tutunuyorum. "Leydimiz olmayı *sen* istedin!"

Sonunda göğsüm kabararak onlara döndüm. "Ben yaptım. Ve neyin berbat olduğunu biliyor musun? İstediğin her şeyi yapmaya hazırdım - istediğin her şeyi- ama bu senin için yeterli değildi, değil mi? Daha fazlasını almak zorundaydın." Omuzlarımı dikleştirerek onlara şöyle diyorum: "Oynadığınız oyunu biliyorum. Beni en çok kimin incitebileceğini görmek için tuttuğunuz puanları biliyorum. Onları nasıl kazandığınızı biliyorum. Lanet *ödülü de biliyorum*." Kelimeyi dilimde zehir gibi tükürüyorum, farkındalığın onların yüzüne vurduğunu görüyorum.

bir dalga halinde ifade eder. Killian'ın gözleri soğuk ve mesafeli, sanki daha azını beklemiyormuş gibi. Neden beklesin ki? Yıllardır birbirimizin gırtlağına sarılmış durumdayız. Küçümseyen bir sesle ekliyorum, "Hepiniz zayıf, acınası ikiyüzlülersiniz. Verirsiniz ama alamazsınız."

Rath ileri atıldı, avucu boğazımı kavramak için dışarı fırladı. Beni cama o kadar sert itiyor ki, neyin takırdadığını anlayamıyorum; aynanın mı yoksa kafatasımın mı? Alnını alnıma yapıştırıyor, sesi zehirli bir tıslamayla çıkıyor. "Sana güvenmemi sağladın. Bana yardım etmek istediğini düşündürdün. Sonra da dönüp bunu beni yok etmek için kullandın. Bütün geleceğimi!" Kükreyerek titriyor, öfkeden tir tir titriyor, bu da geri çekilmem için iyi bir işaret olurdu.

Bilmiyorum.

Tırnaklarımı bileğine geçirip kükreyerek karşılık veriyorum. "Önce sen beni mahvettin!" Parmaklarının ezilmesi beni korkutmuyor - hava kaynağımı kesecek kadar sıkı değil. *Henüz değil*. Nefesim kesilmiş bir halde boynundaki şişkin tendonlara bakıyorum. "Sen en kötüsüsün. Bunu biliyor muydun, Rath? O oyunu gerçekten kazananın sen olduğunu biliyorum ve bunu nasıl yaptığını da biliyorum. Seninle geçirdiğim her saniye bir şakaydı." Boğazımdaki yumrunun sesimi çatlatması ya da gözlerimin akmayan yaşlarla dolması önemli değil. Sonunda bunu söylemek çok iyi hissettiriyor. "Killian'ın tacizci bir pislik olmasını beklerdim. Hiçbir zaman daha iyi biriymiş gibi davranmadı. Peki ya Tristian?" Sulu bir kahkaha atıyorum. "Tristian sadist bir robotun derinliğine sahip. Çoğu zaman yaptığının yanlış olduğunu bile anlayamayacak kadar duygusal açıdan beceriksiz. Ama sen? Oh, biliyorsun," diye nefes alıyorum, bileklerini parmaklarımın arasında eziyorum. "Beni nasıl idare edeceğini biliyordun. Beni kandırarak gardımı indirmemi sağladın. Sana acımamı sağlayarak. Seninle güvende hissetmemi sağlayarak. Senin kadar boş birinin yapabileceğini düşünmemi sağlayarak-" Tırnaklarım derisine gömüldü ve şimdi titreyen benim. Şimdiye kadar kan çekmiş olmalıyım. "Tek pişmanlığım, senin beni mahvettiğin miktarın çok az bir kısmını benim de seni mahvetmiş olmam."

Parmakları sonunda boğazımın sütununu sertçe sıkıyor. "Seni öldürmeliyim amına koyayım," diye alay ediyor Rath, parmakları yumuşak ete saplanıyor. Beyaz noktalar görüşümü dolduruyor, hava almak için savaşırken bedenim sıkışıyor. Dudakları geri çekiliyor ve dişleri ortaya çıkıyor. "Bana yaptıkların için gözlerindeki hayatın solup gitmesini izlemeliyim."

"Rath," diyor Killian, sesi sessiz ve sert. Bir an sonra eli gitti ve ben nefes nefese kalarak eğildim.

"Lordların kendilerine ihanet eden Leydilere ne yaptığını biliyor musun, Öykü?" Rath elini başımın yanındaki aynaya vurarak soruyor. Beni çevreliyor, karanlık ve heybetli. "Bilmelisin. Killian bir keresinde sana bunun tadına baktırmıştı. Hatırlıyor musun? Herkesin görmesi için dizlerinin üzerine çökmüştün? Herkes nasıl gülmüştü? Bazıları o bodrumdan çıkarken çivi gibi sertti. Muhtemelen eve dönüp nasıl olması *gerektiğini* düşünerek otuz bir çekmişlerdir."

Tristian'ın sesi beklediğimden daha yakın bir şekilde araya giriyor. "Gerçek bir Lord seni onlara doğru döndürüp sunardı. O kırk adamın her birine teker teker, seni boşalmalarıyla kaplayana kadar vurdururdu."

"Bir keresinde görmüştük," diye ekliyor Killian ve Rath'ın omzunun üzerinden, belindeki bıçağı çıkardığını görebiliyorum. Bıçağa küçük bir fiske vuruyor. "Birinci sınıfta. Adını bile hatırlamıyorum ama memelerine boşalırken nasıl göründüğünü hatırlıyorum."

"Cassandra." Rath mırıldanarak tırnağıyla yanağımı çiziyor. "Sana çok benziyordu. Dışarıdan bakınca tatlı ama içini kazıyınca?" Gülümsemesi boş ve kırılgan. "Sahte. Siz sürtüklerin hepsi sahtesiniz."

"Bunu bana yapamayacaksın" diyerek başımı sallıyorum. Bunu sarsılmaz bir güvenle söylemem, bu adamlar hakkında öğrendiklerimin bir kanıtı.

Rath'ın ağzı vahşi bir sırıtışla kıvrılıyor. "Oh, Cherry. Yapmayacağımızı sana düşündüren ne?"

"Killian'ın daha önce yapmamasıyla aynı sebepten," diye cevap veriyorum, omuzlarımı cama yaslayarak. "Sana ait olanı işaretlemelerini istemezsin."

Tristian'ın alçak, kötü niyetli kahkahası çınlıyor. "Şimdi de kendine bizim diyorsun, öyle mi?"

"Yanılıyor muyum?"

Gerçekten önemli olan hiçbir şekilde onların değilim. Kendi tercihleriyle değil. Ama bunu hiçbir zaman umursamadılar ve şimdi de ne kadar az umursadıklarını gözlerinden görebiliyorum.

Tristian omuz atıp içeri girdiğinde Rath kenara çekiliyor, ikisi de beni cama yapıştırıyor.

Tristian çenemi tutarak bakışlarımı onunkilere çevirdi. Haftalar önce, gözlerindeki bakış dizlerimin bağını çözmeye yeterdi. Tıpkı eskisi gibi, tıpkı lisedeki o gece gibi. Beni şımartılacak ve ilgilenilecek biri olarak gören adam gitmişti. Geriye kalan tek şey ürpertici bir acımasızlık.

Bu sefer buna hazırım.

"Haklısın," diyor. "Sen LDZ'ye ait değilsin, Öykü." Killian elinde

bıçakla bana doğru yürüyor. "Sen sadece bize aitsin."

Rath'ın sözleri zehirli bir hava akımı gibi. "Ve bizim olanı saklayacağız."

Killian bıçağı indirdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve asla verecek kadar nazik olmayacaklarını bildiğim bir unutuş umuyorum.

23

RATH

İnsanlar Killian'ı öfke sorunları nedeniyle dengesiz ve fevri olarak nitelendiriyor, ancak aslında onları kontrol altında tutmak için daha fazla zaman harcıyor. İnsanlar bunu görmüyor. Odanın bir ucundan diğer ucuna uçan ve duvara çarpan bir bira şişesi görüyorlar ve onun serseri mayın olduğunu düşünüyorlar. Daha fazla yanılamazlardı. Sonunda kendini bıraktığında, bu bir dürtü değildir. İnce ince hesaplanmıştır. Öfke her zaman içinde, ama ne zaman bundan kurtulabileceğini ve ne zaman doğru zaman olmadığını biliyor.

Gerçi her zaman böyle değildi.

Killer'la ilk tanıştığımda, bana doğru ateş ediyordu - dişlerimi kaldırıma geçirmemle son bulacak nükleer bir patlamaya gerçekten hazırlanıyordu. Bunca yıl sonra, onu neyin tetiklediğini bile hatırlayamıyorum, lanet psikopat. O zaman bile daha büyüktü. Neredeyse sekiz yaşındaydık ve ikimiz de küçük birer pisliktik. Bu çocuğun beni çiğneyip tükürebileceğini hemen anlamıştım.

Yine de karşı koydum.

Sanırım bu yüzden ertesi gün geri geldi, annemin çalıştığı köşedeki dükkâna doğru yürüdü, gözlüğü ve her şeyiyle, bir oyun oynamak isteyip istemediğimi sordu.

evinin yanındaki sahada HORSE oyunu. Killian ve Tristian Kuzey Yakası'ndan. Killer bu konuda tartışmaktan hoşlanıyor - o herif itibarda değerli bir şey olduğunu düşünüyor - ama babasının nereden geldiği umurumda değil. İstediği kadar dövme yaptırsın ve istediği kadar sert davransın, adam özünde Kuzeyli. Hiçbir zaman yatağa aç girmedi ve bu yüzden dünyaya kızmadı.

O ve Tristian bu konuda hiç pislik yapmadılar. Killer bana ilk klavyemi almıştı, Kinley'nin evindeki dersleri bitirmemi beklemekten bıkmıştı. Tristian bana ilk düzgün kayıt ekipmanımı aldı, on ikinci doğum günü partisi için harika bir parça kaydetmemi istedi. Onlarda bir şey varsa, bende de olduğundan emin olmak istiyorlardı.

Ama ayakkabıları delik olduğu için kendilerini çöp gibi hissetmenin ne demek olduğunu bilmezler. Ceketlerini yanlarında taşımaya hiç ihtiyaç duymadılar çünkü tüm kış boyunca sahip oldukları tek ceket buydu ve tanıştığınız diğer tüm çocukların parmakları yapış yapıştı. İkisi de zor zamanlar gördü, beni yanlış anlamayın - Kuzey Yakası'nda da çok zor zamanlar yaşandı - ama *bu* türünü asla gerçekten bilemezler.

Hikaye olabilir ama.

İlk tanıştığımızda onda bunu görmüştüm. O geniş gözleriyle Killian'ın evini inceledi ve buranın onun için asla bir ev olamayacağını söyleyebilirim. Çok güzel, çok temiz. Orada rahat etmesi imkansızdı. Yine de anladım. Ona yakınlaşmak istememe neden olmalıydı - ona bizim gibi insanlar için her şeyin kötü olmadığını göstermeliydim. Killian ve Tristian'ın bu saçmalığı umursamadığını, çünkü onların bu ayrıcalığa sahip olduğunu göstermek için. Ama nedense bu ondan nefret etmeme neden oldu. Onun orada olması benim de asla tam olarak uyum sağlayamayacağımın kanıtıydı. Beni aşağılanmış hissettiriyordu. Aşağılık.

Bu sadece benim saçmalığımdı. Biraz zaman aldı ama burada durup Killer'ın gömleğini ortadan ikiye kesip yırtıp açmasını izlerken bunu şimdi anlıyorum.

Şimdi beni bilerek küçük düşürdü.

Bu farklı bir nefret türü, çünkü aslında nefret değil. Anlayabilecek, mücadele etmenin, zenginlik içinde yürüyüp kendini pislik gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten *bilebilecek* tek kişi beni sırtımdan bıçaklıyor. Haftalar önce o gece orada durduğumu ve ona eski öğretmenimden bahsettiğimi bilmek - benimle alay eden ve alay eden
-Sadece bana karşı kullansın diye. Ona küçük ve kırılgan bir şey uzattım, sadece yüzümde parçalamasını izledim.

Bu bok ihanetten daha kötü.

Killian'a musallat olan öfke sorunlarına sahip olmayabilirim, ama içimde derinlerde bir şey sanki öyleymişim gibi hissettirecek kadar yaralı. Beyaz bir öfke kanımı kaynatıyor ve eğer Killian daha önce konuşmasaydı, onu boğarak öldürmüş olabilirdim.

Son birkaç haftadır yaptığım tüm çalışmalar, nezaket, ilgi ve sabır - akıllara durgunluk veren, taşakları sızlatan sabır- boşunaydı. Benim onayımı hiç istemedi. Sadece kendi oyununu oynuyordu.

Tatlı Kiraz çok zor bir ders öğrenmek üzere. Lordlar

her zaman kazanır.

Ve bizim olanı saklayacağız.

"Düklerin Düşeslerini nasıl işaretlediğini biliyor musun?" Killian bıçağın ucunu nazikçe kızın göğüslerinin arasında gezdirerek soruyor. "Onu damgalıyorlar. Onu bağlarlar, yere yatırırlar ve kendi simgelerini onun derisine kazırlar, nerede isterse." Vücudundan bir ürperti geçtiğini görüyorum, Killian da öyle. Gözleri sertleşiyor. "Baronlar Barones'e kendi pentagramlarının dövmesini yaptırıyorlar. Bunu sevdim. Her şeye sahip; stil, kalıcılık." Bileğini tutup kaldırıyor, manşete bakıp alay ediyor. "Lordlarda sadece *bu* var. Deri ve metal. İstediğin zaman çıkarabilirsin. Bu kurallara aykırı ama aslında bunları umursamıyorsun, değil mi?" Keskin bir çekişle, bir saniye içinde bileğinden çıkardı. "Bunun bir önemi yok. Bulunduğun yeri anlayamadığın için derine üç harf kazıyacağız." Eğiliyor

Onunla burun buruna gelene kadar dudaklarını hırıltıyla geri çekti. "Ve LDZ olmayacaklar."

Öykü *gülüyor,* benim ve Tristian'ın tutuşuna karşı mücadele bile etmiyor. "Büyük cezan bu mu? Beni kesecek misin?" Öne doğru geriniyor, ağzını çarpık bir şekilde büküyor. "Sana bir sır vereyim, Koca Katil. Umurumda *değil*. Vücuduma ne yaptığınla ilgilenmeyi, takip cihazı ile çivi yatağında yatmak arasında bir yerde bıraktım."

Elini göğsünün ortasına koyarak onu geriye itiyor. "Bana ilaç verdin, beni bağladın ve sonra siktin. Buna ne dendiğini biliyorsun, değil mi?"

Bu onun gözlerinin dolmasına, gülümsemesinin keskinleşmesine neden oluyor. "Kendi ilacının tadına bak."

Bıçağı göğüs kafesine, tam göğüslerinin arasına dayıyor ve ete bastırırken dalgın dalgın bakıyor. "*Sana* bir sır vereyim, Story. İşe yaramadı." Sesini alçaltarak ona şöyle diyor: "Amın çok iyi hissettirdi, küçük kardeşim. Tüm yıl boyunca yaptığım en iyi sikişti, gerçekten. İntikam anlayışın buysa yaşam tarzını yeniden gözden geçirmelisin." Bana ve Tristian'a, "Tutun onu." dedi.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kaskatı kesiliyor, ben ve Tristian omuzlarını sıkıca tutarak onu duvara yapıştırıyoruz. Yüzündeki kansız ifadeden, çığlık atacağını düşünüyorum.

Ama yapmıyor.

Killian bıçağı göğsüne sapladığı anda, kan bıçağın metalinin etrafında fokurduyor, başını geriye atıyor ve ölmek istiyormuş gibi görünüyor. Boğazı kanla birlikte şişiyor, sanki ciğerlerinden yukarı tırmanan canlı bir şey gibi, ama serbest kalmasına izin vermiyor. Bize bu zevki tattırmayacak. Killian 'K' harfinin satırlarını yavaşça birleştiriyor, her zaman olduğu gibi düzgün ve düzenli hale getiriyor.

Sonra bıçağı Tristian'a veriyor.

Tristian bıçağı alıyor ve Killian'ın onun omzundaki yerini almasına izin veriyor. "Bir dahaki sefere böyle bir şey yaptığında," diyor ona, bıçağın ucuyla göğsünü okşayarak. "Bu bıçağı göğsüne batırdığımı hayal edebilirsin, çünkü yapacağım şey tam olarak bu. Dinliyor musun?" Kadının çenesini tutuyor ve bakışlarını kabaca kendine çeviriyor. Rıhtımda yatı yaktığı o gece Tristian'ın en kötüsünü gördüğümü sanmıştım ama yanılmışım. Daha önce hiç Story'yle burun buruna geldiği zamanki kadar korkunç bir şekilde insanlıktan çıkmış gibi görünmemişti. "Kız kardeşlerimi bir daha tehdit edersen seni öldürürüm."

Kafası karışmadan hemen önce yüzü gevşiyor. "Sen neden bahsediyorsun be? Ben asla-" Tristian 'K'nin altındaki 'T'yi oyarken çenesi kapanıyor ve sesi kesiliyor.

Bıçağı bana verdiğinde, parmaklarım acıyacak kadar sert bir şekilde bıçağı yumrukluyor. Yer değiştiriyoruz, bu da bana yaptıkları işi mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyor. Kesikler benim zevkime göre çok sığ, iki çizgi halinde kan göbeğine doğru yavaşça ilerliyor ve işaretimi taşıyacak olan deriyi görmek için silmem gerekiyor.

Kanlı parmaklarımla uzanıp yanağına dağınık bir leke sürüyorum. Yüzünü buruşturup arkasını dönmesini bekliyorum, ama beni hayal kırıklığına uğratıyor, onun yerine ona dönüşüyor. Gözlerinde görmek neredeyse büyüleyici olan çılgınca bir çılgınlık var. Beni konuşmaya iten de bu. "O gece olanlar için kendimi kötü hissetmeye başladığımı biliyor musun? Kendi kendime düşünüyordum," bıçağın ucunu tenine bastırıyorum, "belki de acele etmeseydik, daha nazik olsaydık, belki de tüm bu yaygara olmadan sana sahip olabilirdik. Sahip olabilirdik..." Vücudumdaki bir dalgalanmayla onun irkilmesini takip ederek ucunu içeri sokuyorum. "...sana *kur yaptım.* Doğrusu, bunun neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama kendimi bunu düşünürken buldum. Komik değil mi?"

Çizdiğim çizgide nefesi kesiliyor, şüphesiz diğerlerinden daha derin.

"Ama dediğin gibi, seninle nasıl başa çıkacağımı biliyorum. O gece ne kadar azgın olduğunu biliyordum, hatırladın mı? Kulağına fısıldadım. Ne kadar ıslak olduğunu hissettim. Seni okumak benim için her zaman kolay

olmuştur." Ama durakladım, elimi

Bıçak. "Hangi harfi seçmeliyim, Cherry? 'R'?" Bakışlarını takip ediyorum, gözlerini kırpıştırarak açmasını bekliyorum, "Yoksa 'D' mi?"

O çelik gibi meydan okumayı rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafına çektiğini görebiliyorum ve bu hiç değişmiyor. Dudaklarını ayırıp "Devam et." dediğinde bile. Bana vereceğin tek 'D' bu olacak."

Parmak eklemlerim bıçağın kabzası etrafında beyazlaşıyor ve bir an için bıçağı başımın üzerine kaldırıp yanağına saplamaktan başka bir şey istemiyorum. Çenemi sıkarak kanı uzaklaştırıyorum ve onun irkilerek yüzünü buruşturmasına a l d ı r m a d a n ilk hamlemi bitiriyorum.

Bittiğinde -tüm baş harflerimiz etine kazındığında- geri çekilip ona bakıyorum. Ben Killian gibi değilim, muhtemelen onu görünce boşalacak. Bunu görmek beni mutlu etmiyor. Onu benim olmaya daha yakın hissettirmiyor. Göğsümdeki bu yarığı daha iyi hale getirmiyor. Story'ye baktığımda biraz sert ve solgun olabilir ama gözleri saf çelik gibi.

Sonunda, biraz ezici oldu.

Diğerleriyle göz göze geldiğimizde, onların da aynı şekilde hissettiği açık. Bunun hakkında konuşmadık ama hepimiz bundan ne istediğimizi biliyoruz. Gözyaşı. Hıçkıra hıçkıra ağlamak. Yalvarmalar. Daha iyi olacağına dair sözler. Bu kaltağın kendini ayaklarımıza atmasını ya da en azından karşılık vermesini istedik.

Onun yerine, çenesinin meydan okuyan çıkıntısını görüyoruz ve rol yapıyor olması önemli değil.

Sıkılmış görünüyor.

Tristian, özenle oluşturduğu maskesinin tüm ince detayları çatlarken, onu dizlerinin üzerine itiyor. Sanki başından beri bunu bekliyormuş ve buna hazırlanıyormuş gibi kolayca yere yığılıyor. Kahretsin, belki de öyledir. Belki de tüm bunlar onun planının bir parçasıydı. Belki de haklıdır ve biz kırılmaz bir şey yaratmışızdır.

Bu denemeyeceğimiz anlamına gelmez.

Killian bileklerinden tutup kollarını arkaya doğru itiyor. Ellerini bağlamak için bilek kelepçesini kullanarak, "Bakalım bağlanmayı nasıl seviyorsun," diye tükürüyor.

Killian'ın pantolonunun fermuarını açtığını gördüğünde şaşırmış gibi görünmüyor. Ama Tristian da aynısını yaptığında -ve sonra ben benimkine uzandığımda- yine gülüyor. "Vay canına, bıçak cezasıyla beni neredeyse kandırıyordun, ama bu? Hadi ama." Başını sallıyor. "Çok tahmin edilebilir."

Kot pantolonumun kalçalarımdan aşağı sarkmasına izin veriyorum ve sikimi elime alıyorum. Onu sertleşmesi için kandırıyorum, diğerlerinin de aynısını yapmasını çevremden izliyorum. "Ceza bu değildi, Öykü."

Tristian avucunu sikinin başının üzerinde gezdirerek yaklaştırıyor. "Bu bir eylemdi."

Bir kaşını kaldırıyor, gözlerindeki o çelik gibi meydan okuma hâlâ parlıyor. "Tapu mu?"

"Mülkiyet tapusu." Killian sikini birkaç kez sertçe çekiştiriyor, gözlerini onunkilere dikiyor. "Ve şimdi mülkümüzün tadını çıkaracağız."

"Seni boşalmamızla kaplayacağız, Tatlı Kiraz." Saçlarının önünü tutup gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum. "Seni onu yemeye zorlayacağız. Yutman için. Al onu."

Tristian ekliyor, "Ve sonra hiçbir şey olmamış gibi başın dik bir şekilde buradan çıkıp gideceksin ve nedenini bilmek ister misin?"

Cevap veren Killian'dır. "Çünkü fahişeler böyle yapar."

24

HIKAYE

HAYVAN GIBI GÖRÜNÜRLER. Hayvan gibi ses çıkarıyorlar. Hayvan gibi *hissediyorlar.* Baş harflerini kazıdıkları yerin göğsümü acıtması gerektiğini biliyorum ama hiç kaçmayan bir çığlığın arka plandaki zonklamasının ötesinde bir şey hissedemiyorum bile. Kimse beni kurtarmaya gelmiyor, gelseler bile kurtarmalarını ister miydim? Birinin beni böyle görmesini ister miydim? Ne olduğumu bilmesini?

Hayır, bu sadece dördümüz için.

Bu ceza, yükselen gelgitler gibi yıldızlarda yazılıydı ve kim bilir? Belki de ben bir aptalım. Belki de onları alt edebileceğimi düşünecek kadar kibirliydim. Kontrolü ele geçirebileceğimi ve bir an ile diğeri arasındaki boşluktan daha uzun süre elimde tutabileceğimi düşünmek. Değiştirebileceğimi düşünmek.

Belki de artık beni incitecek güce sahip olmadıklarına inanacak kadar safım. Belki de artık umurumda değil.

Yumruklarının aletlerini soymasını izlerken utancı bir kenara itmek kolay. Onları bu konuda ne kadar farklı olduklarını anlayacak kadar iyi tanıyorum. Killian kendine kibarlığa yaklaşacak hiçbir şeye izin vermiyor. O, terimin

"kendini istismar", hem suçlu hem de silahmış gibi aletini dövmek anlamına geliyordu.

Öte yandan Tristian elinin hareketlerine neredeyse hiç dikkat etmiyor gibi görünüyor. Gözleri -o buz gibi, lazer keskinliğindeki odak noktası- benden başka bir şey görmüyor. Ona bu şekilde bakmak en zoru, kanlı yanaklarımla onun önünde diz çökmüşken, boğazımın çukurunda siyah ve boğumlu bir şeyin kıvrıldığını hissederken. Ama günün birinde onun bu yanıyla tekrar karşılaşacağımı hep biliyordum, çirkin ve acımasız, kıvrak dilim ve boş bağlılık sözlerimle onu geri püskürtemeyeceğim. Onunla yüzleşmeye hazırım.

Rath, gerçi.

Rath büyüleyici.

Kötücüllüğün vücut bulmuş hali gibi görünüyor - *gerçek bir* kraliyet mensubu - ve belki de en kötüsü bunu çok iyi taşıyor olması. Kendini yumruklarken ön kolundaki damarlar şişiyor ve o diğerleri gibi değil. Bu onun için bir amaç değil. Rath bunun tadını çıkarmak istiyor, sikinin ucunda biriken nemi topluyor ve siyah gözleri benimkileri yakarken yolu kayganlaştırmak için kullanıyor.

O zaman anladım ki bu adamlar bunun için yaratılmışlar. Onları bu hale getiren hiçbir şey yoktu; bu doğaydı, yetiştirilme değil. Evrenden, tepemde beliren kâbuslara dönüşmüş olarak çıktıklarına ikna oldum.

Bunu düşündükçe, onları başka türlü hayal edemiyorum.

Tüm bunların altında eski bir dost var. Onu o kadar uzun zamandır tanıyorum ki artık ondan kaçma zahmetine bile girmiyorum. Bu benim nefretim, sıcak ve acı bir şekilde yanıyor ve o kadar içe dönmüş ki etimi kesen harflerden daha çok acıtıyor.

Çünkü her şeye rağmen -aşağılanma, küçük düşürülme ve incinme- orada intikamcı nöbetçiler gibi duran onlara bakıyorum ve hala bir şeyler *hissediyorum.*

Killian haftalar önce koridordaki o gece haklıydı. Gerçekten

kırıldım.

Karnımın arzuyla nasıl sıkıştığını açıklamanın tek yolu bu. Kukumun böyle ağrımasının, onların kapüşonlu bakışları ve sert yarakları karşısında kayganlaşmasının tek nedeni bu. İçimde bir şeyler kusurlu. Öyle olmalı, yoksa asla öne doğru eğilip dilimle tatlarını almak istemezdim ya da patladıklarında çıkardıkları sesi arzulamazdım, bunun sebebinin ben olduğumu bilerek. Ve burada, karanlıkta, aynalar, ısı ve kaçamadığım nefeslerle çevrili bir yerde, kendime bunun sadece bana verdiği güçle ilgili olmadığını itiraf etmeme izin veriyorum.

Belki ben de onlar kadar berbat durumdayım.

Onlar etrafımı sararken kimi izleyeceğimi bilemiyorum, sikleri sert ve dik, gergin karın kasları ihtiyaçla esniyor. Rath'ın gözleri göğüslerime odaklanmışken, Killian doğrudan ağzıma bakıyor. Tristian dikkatini kendi yansımasından ayırdığı anda gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor. Gözlerinin mavisi buz gibi soğuk, ama içlerinden süzülen hazzın izleri de açıkça belli oluyor. Dünyanın sonuymuş gibi davranıyorlar ama buna bayılıyorlar. Taşaklarını silah doldurur gibi okşuyor, her çekişte göğsü kabarıyor. Killian başının yumuşak etini okşuyor, sırtını çekip itiyor. Rath sabit bir ritimle sallanıyor ve ben hepsini biliyorum. Bu gevşemiş çeneleri ve sıkışmış burunları biliyorum. Böyle olduklarında Rath'ın omuzlarının tembelce içe doğru kıvrıldığını, ama Tristian'ınkilerin kaskatı kesildiğini biliyorum.

Killian bana yaklaşıp çenemi kabaca kavradığında, patlamasına saniyeler kaldığını biliyorum.

"Aç şu lanet ağzını," diye emrediyor, başparmağını alt dudağıma sürttüğünde sesi zar zor tanınan bir gürültüye dönüşüyor.

Bunu kolaylaştırmıyorum, dudaklarımı kenetliyorum. Başparmağını dudaklarımın arasına sokup karanlık bir kahkaha atıyor. "Aç ağzını, Tatlı Kiraz, yoksa sahip olduğunu bile bilmediğin yarıklardan meni temizlemek zorunda kalacaksın." Çenemin arkasını sıkıyor ve ben de rahatlıyorum. "Bu doğru. Haddini bil." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, yanakları kıpkırmızı, zirveye ulaşırken elleri beceriksiz. Göğsünden gelen hırıltı, geldiğini, gelmekte *olduğunu* anlamamı sağlıyor,

Ama yine de dudaklarımın ve dilimin üzerinde ılık ve yoğun bir şekilde yükselen salgısının ilk patlamasında irkiliyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor Tristian, hemen yanımda durarak. "Yüce *İsa*." Killian'ın siki fışkırmaya devam ederken, Tristian patlıyor, yüzümün yan tarafını ve saçlarımı boşaldığı şeritlerle boyuyor. Killian'ınkinden daha az kalın, kulağıma yapışıyor ve omzumdan aşağı dağınık bir şekilde damlıyor.

Rath'ın değerli vaktini ayırması, gittikçe yaklaşması ama hepimizi bekletmesi şaşırtıcı değil. Sıcak, hırıltılı nefes sesleri odayı dolduruyor ve Tristian'ın sesi duyuluyor.

"Yakala onu, Rath. O güzel küçük bedeni işaretle."

"Evet, Rath," diye alay ediyorum, yüzümü ona doğru kaldırarak, "Beni işaretle."

Önümde duruyor, siki kendi yüzü kadar kırmızı ve kızgın. "Kapa o lanet çeneni," diye homurdanıyor, Killian'ın bir önceki emrine öylesine karşı çıkıyor ki, göğsümden çılgın, parçalanmış bir kahkaha kopuyor.

Küçümseyerek cevap veriyorum, "Sizi nasıl memnun ediyorsa, Lordum."

Gözlerindeki dengesiz sefilliğin parıltısı beni duraksatıyor. Hissettiklerime suçluluk demezdim, o bunu hak etmiyor. Ama yaptığım şeyin bir ağırlığı var. Etime kazınan baş harfleri kadar kalıcı bir iz. Killian'la uğraştım ve Tristian'ın kafasını karıştırdım. Ama Rath?

Bu benim en iyi eserimdi, engerekli bir acıdan ortaya çıkmıştı. İz bırakması gereken bir yara. Eğer bu yarayı alan o olmasaydı, bahse girerim bunu bir sanat eseri olduğu için takdir ederdi. Onun yerine, eli çenemin altından kabaca geçerek bakışlarımı yukarı doğru çekti.

"Üzerine geldiğimde bana bakıyorsun." diye tükürüyor, sesi paslı ve sert. "Beni o sahnede izlediğin gibi izle."

Başımı kaldırıp baktığımda kalabalığın kahkahalarını, yüzündeki aşağılanmayı, hepsine oynarken omurgasındaki sert eğimi hatırlıyorum. Bakışlarım onun siyah gözleriyle buluştuğu anda öne doğru atılıyor ve sikini aşağı yukarı sallıyor. Yüzündeki o ifadeyle beni menisiyle kapladı.

Keşke daha fazla olsaydı. Buna ihtiyacı yok, onu her yerimde hissedebiliyorum. Saçlarımda, kirpiklerime yapışmış, yanağımda ve evet. İçimde de. Yatağındaki o uykulu, güvenli sabahların kalıntıları. Saçlarının yastığa yumuşak bir şekilde kıvrılması. Kolunun ağırlığı beni sarardı. Orgazm olduktan sonra sanki o da benim gibi hissetmiş gibi ne kadar nazik ve memnun görünüyordu.

O sıcaklığı hiç hissetmemiş olsaydım, belki de soğuk bu kadar yıkıcı gelmezdi.

Bu yüzden sikinin ucunu ağzıma almak için öne düştüğümde, bunu ona zevk vermek için yapmıyorum. Bunu yaparken bakışlarını üzerimde tutuyorum, onu emme şeklimdeki isyanı görebileceğini biliyorum.

"Ne oluyor lan?" diye boğuluyor, yüzü öfkeyle kapanıyor. "Senin *derdin* ne lan?"

"Sana onun bir fahişe olduğunu söylemiştim," diyor Killian, kot pantolonunun içine gömülerek. Fırtınalı yüzü, Rath'ın beni geriye itip sırt üstü yuvarlanmama neden olmasını izliyor. "Tüm bunlardan sonra bile, muhtemelen bunun için ıslanmıştır."

"Siktir git," diye tükürdüm.

Eğer dün Tristian'a o sözleri söylemek ilk hatamsa, bu da ikincisi. Bu bir zayıflık belirtisi - bir şeyin beni rahatsız edebileceği bilgisi.

Rath'ın bunu duyduğunda yüz ifadesinin değiştiğini görebiliyorum, hâlâ bir elinde tuttuğu bıçağı ayarlıyor. Kabzayı yüzüme doğru kaldırdığında gözlerim onu takip ediyor, deri ve metal tenime karşı pürüzsüz, meni topaklarının üzerinde gezdirirken o kadar sert bastırıyor ki dişlerimde hissedebiliyorum. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin Cherry?" diye soruyor, gözleri boş ve sert. "Bence o haklı."

Tristian'la paylaştığı bakışı bir saniye geç yakalıyorum. Ne yapmayı planladıklarını anlamadan önce arkamda, beni sıkıca göğsüne bastırıyor. Yine de bacağımla tekme atıyorum ve Rath'ı bileğinden yakalıyorum.

Çenesinin gerilmesinin ötesinde, bu onu korkutmuyor. Dizlerinin üzerine çömelip dizlerimi ayırıyor ve Killian'a, "Onu açık tut," diyor.

Tristian'ın tutuşuna ve ardından Killian'ın güçlü kollarına karşı koyarak kalçalarımı genişçe açıyorum. "Çığlık atacağım!"

Rath bana soğuk bir gülümseme gönderiyor. "Söz mü?"

Sonra eteğimi kaldırıyor, külotumun apış arasını tutuyor ve bıçağı tek bir hamlede kesip atıyor. Hava, aşırı ısınmış merkezime ani bir maruz kalma patlamasıyla çarpıyor. Rath ve Killian'ın ne kadar tahrik olduğumu fark ettiklerini anlıyorum çünkü her ikisi de Tristian'a şu *bakışı* gönderiyorlar.

Ben daha tercüme edemeden Rath atılmış gömleğimi bıçağın ağzına sarıyor ve avucunun içinde çeviriyor.

Bıçağın mürekkep kaplı kabzası sert ve acımasız bir hamleyle içime giriyor.

Şoktan ve acıdan çok rahatladığım için haykırıyorum. Sonunda dokunulana kadar dokunulmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Killian'ın parmakları uyluğumun yumuşak etine gömülürken beni daha da açıyor ve Rath'a bir emir veriyor.

"Onu bununla becer."

Rath kabzayı geri kaydırırken onu izliyor, sadece tekrar içime sokmak için. Tristian'a doğru kıvrılarak kaçmaya çalışıyorum ama bu bir duvarla karşılaşmak gibi.

"Bekle," diye soluyarak tırnaklarımı Tristian'ın koluna geçiriyorum. "Bekle, dayan. Yapamam-"

Rath bıçağı bir kez daha saplarken gözlerimin içine bakıyor. "Sorun ne Cherry? Bundan ne kadar hoşlandığını hepimiz biliyoruz." Bıçağı tekrar içeri iterken omzundaki gergin kaslar zıplıyor, bıçak siperinin soğuk metali kaygan dudaklarımla buluşuyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak -istemsizce- yukarı doğru esniyor ve ağzı huysuz bir sırıtışa dönüşüyor. "Evet, amın aç, değil mi? Çünkü sen lanet bir ucubesin. Şu haline bak, kanlar içinde ve döllerimizle kaplısın ve tek istediğin boşalmak."

"Hayır!" Ama bu anlamsız bir protesto. Artık hepsi gördü. Bana nasıl dokunacaklarını, canımı nasıl yakacaklarını biliyorlar ve Rath bunun peşini bırakmayacak.

Bıçağın sapını sanki kendi sikiymiş gibi sert ve hızlı bir şekilde içime sokuyor. "Bu yüzden sürekli geri geliyorsun," diyor, sesi alçak ve zehir dolu. "Çünkü içten içe kırılmışsın. Başka biriyle bir hafta bile dayanamazsın. Seni zapt edecek ve sana sahip olacak bir adama ihtiyacın var çünkü tıpkı orospu annen gibisin. Sen *kusurlusun,* Story."

Başımı sallıyorum ama yanağımdan bir damla yaş süzülmeye başladı bile. "Ben- ben *değilim.*" Ama bu sözleri söylerken bile kalçalarım ona doğru savruluyor, karnımın derinliklerinde kıvrılan sıkı vaadi kovalıyor.

Rath soluksuz bir kahkaha atar ve sonra Tristian homurdanır, "Ona başka ne istediğini göster. Dün sabahı hatırlıyor musun?"

Neden bahsettiğini bilmiyorum. İlk başta anlamadım. Ama Killian'ın gözlerinde karanlık bir parıltı beliriyor ve Tristian aniden arkama geçiyor, diğer eli kaybolurken kolunu göğsümde düzleştiriyor. Avuç içi kıçımın üzerinde kayıyor ve yanaklarımı aralıyor. Sonra bir parmağını içeri soktu-

Şok olmuş bir şekilde içime çektim. "Tristian!"

Bir kıpırdanma ve bir itmeyle parmağı tam kıçıma giriyor ve paniğe kapılmama neden oluyor. Tristian beni daha da yaklaştırıyor, nefesi kulağımda sıcak ve hızlı.

"Sakin ol, yoksa daha çok acıyacak." Neredeyse Tristian'ın tanıdığım versiyonu gibi. Yumuşak tempo, tatlı sözler. Ama şefkatli sıcaklıktan tamamen yoksun, mekanik ve soğuk.

Rath, Tristian'ın parmağını içime sokmasını izlerken bıçağın itişi yavaşlıyor, ama göz kırpıyor ve bıçağı birkaç yavaş, sığ itiş yaparak yeniden başlıyor. Çifte zevk içimde dalgalanıyor ve bir arzu çığlığını ısırıyorum. Tristian bir parmağını daha sokarak hissi artırıyor.

"Kukun bunun için fışkırıyor." Rath bunu kesin bir dille söylüyor, bakışları benimkilere sabitlenmiş. "İşte bu kadar yanılıyorsun Cherry. Sen asla normal bir kız olamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tristian ve Killian'ın tutuşuna karşı çırpınıyorum ama içten içe onun haklı olduğunu biliyorum. Kalçalarımın ritmi takip etmeye başlaması bile uzun sürmedi, acı ve gerginlik o kadar uzağa gitti ki şimdi ateşli bina *ihtiyacından* başka bir şey kalmadı.

Konuştuğumun farkında bile değilim, sesim boğazımdan yabancı ve çaresizlikle karışık geliyor. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Lütfen ne?" Bıçağı yavaşça çıkarırken Rath'ın sesi neredeyse bedensizleşiyor. Tristian kıçımı parmaklamaya devam ediyor, yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor. Hâlâ iyi hissettiriyor ama artık neyi kaçırdığımı bildiğim için daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. "Durmamı ister misin? Duracağım, biliyorsun. Tek yapman gereken istemek." Başını eğerek bıçağın ucunu klitorisime bastırıyor ve tatlı, lezzetli bir baskı uyguluyor. Aynı hızla geri çekiyor. "Yoksa seni boşaltmamı mı istiyorsun?" diye merak ediyor.

Var olmayan bir sürtünme arayışıyla kıvranıyorum.

"Lütfen!" Gözleri kısılıyor. "Lütfen *ne*? Lanet kelimelerini kullan!"

"Bırak geleyim!" Kelimeler, boğazımı tırmalayan bir iblis gibi istenmeyen bir şekilde kaçıyor. Başımı arkaya yaslıyorum ve Tristian'ın gözleriyle buluşuyorum. "Lütfen, Tristian."

Bana istediğimi, *ihtiyacım olanı* verecek biri varsa o da bu adamdır. Benim üzerime titreyen ve bana bebeklik yapan adam. Ama o adam şu anda burada değil. Gözleri soğuk ve parmaklarını çekip götürüyor, beni acı içinde, gerilmiş ve kayıptan dolayı ağlar halde bırakıyor. Ama sonra Rath sapı tekrar amıma sokuyor, sert ve sarsıcı bir şekilde. Muhteşem bir ritim oluşturuyor ve bedenim itişlerin peşinden gidiyor.

"Gelmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Rath soruyor ve bana bakıyor olsa da diğerleriyle konuştuğunu biliyorum.

Cevap veren Killian. "Hayır."

Sesindeki sert kesinlik ikinci bir bıçak gibi, bu seferki tam da ağrıyan merkezime batmış, bıçak tarafı önce.

Rath sapı çekip çıkarıyor ve beni orada, havaya dikilmiş halde bırakıyor. "Yalvaran güzel bir amcığı ziyan etmek gibi görünüyor, ama adil olan adil," diyor, kabzadaki kayganlığı temizlemek için gömleğimi kullanıyor. Bana, kıvranışıma ve ağrıma bakıyor. O da terliyor, saçları solgun alnına yapışmış. "Yine de böyle olmanı tercih ederim."

Killian kalçalarımı bırakıyor ve ayağa kalktığında yeniden sertleştiğini, şişkinliğinin fermuarına baskı yaptığını görebiliyorum. "Bunu unutma," diyor kirli üstümü bana fırlatarak, "bir dahaki sefere kazanabileceğini düşündüğünde."

En son Tristian kayarak uzaklaşıyor, beni dikkatsizce yere bırakırken bileklerimi çözme zahmetine girmiyor, kalçalarımı birbirine sürtme şeklimi görmezden geliyor. Şu anda her şeyi feda edebileceğimi düşünüyorum.
-Haysiyetimin ve gururumun son kırıntıları da dahil olmak üzere, baskıyı hafifletmek ve nihayet o uçurumdan düşmek için.

"Biri senin için gelecek," diyor Killian ve *gidiyorlar*. Gözlerim onların odayı rahatça terk edişlerini takip ediyor ve onları geri çağırmak, *beni burada öylece, bitkin ve* kanlar içinde *bırakamayacaklarını* söylemek istiyorum. Ama yapmıyorum.

Ağzımı açtığımda, ağzımdan çıkan tek şey bir hıçkırık oluyor.

~

Ne kadar beklediğimi bilmiyorum. Belki bir saat. Belki de on dakikadır. Ama bu süreyi aynada kendime bakarak geçiriyorum, bir sürü yansıma bana geri dönüyor, kırık ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz. Böyle güzel görünmüyorum. Bir hanımefendi gibi görünmüyorum. Kimseye benzemiyorum. Bir et ve sıvı yığınına benziyorum ve bunun bir şekilde derin olduğunu düşünerek çok uzun zaman geçiriyorum.

Hepimiz öyle değil miyiz?

Geçen ay ilk kez Ted'in nerede olduğunu merak etmiyorum. En büyük kozum. Kazanma koşulum. Mükemmel, sapkın silahım.

Bir keresinde bu adamın kötünün de kötüsü olduğunu düşünmüştüm. O kadar korkunç biriydi ki burada olmaya değerdi. Ama şimdi?

Şimdi Rath'ın sözlerini hatırlayarak kendimden şüphe ediyorum.

"Bu yüzden sürekli geri geliyorsun. Çünkü içten içe kırılmışsın. Başka biriyle bir hafta bile dayanamazsın. Seni zapt edecek ve sana sahip olacak bir adama ihtiyacın var çünkü tıpkı fahişe annen gibisin. Sen kusurlusun, Story."

O zaman kötü oldu. Çünkü birden ne kadar haklı olduğunu merak etmeye başladım. Ted'in kim olduğunu ve onu zihnimde bir *nedene* sahip olmanın rahatlığından başka bir şey için bu uğursuz, yenilmez öcü adam olarak inşa edip etmediğimi merak ediyorum.

Ted onlara geri dönmek için bahanem miydi?

Düşündükçe, korkunç bir anlam kazanmaya başladı. Jack öldürüldü, ama bana karşı ne kadar iyi olsa da, o bir dolandırıcıydı. Düşmanları vardı. Oda arkadaşlarımın postalarıma erişimi vardı. Birisi mektupları, fotoğrafları görmüş ve yanlış yönlendirme uğruna onlardan faydalanmış olabilir. Bu çok zekice olurdu. Jack'in kanıyla duvara bulaşan 'fahişe'. Paniklemiş, telaşlı ve korkmuş bir şekilde oradan ayrılışım.

Şimdi, Ted'in Jack'in öldürüldüğünden bahsettiğini bile düşünemiyorum ve bu doğru gelmiyor. Bununla övünmeliydi. Beni korkutmak için kanıt göndermeliydi. Bu konuda *üzerime* gelmeliydi.

Sanki doğru bildiğim her şey -varlığımın temelleri- etrafımda tuğla tuğla yıkılmaya başlıyor. Belki de sorun Ted, Royals, babalar ya da Daniel değildir. Belki de sorun *benim*.

Tek ortak payda benim.

Girişten yaklaşan uzak ayak seslerini duyduğumda, bu belirsizlik kara deliğinden aşağı yuvarlanıyorum - yere yığılmış, sessiz, yapışkan ve kirli. Birinin içeri girip beni bu halde görmesi düşüncesi beni korkutmalı.

Artık umursamıyor gibiyim.

Bırakın etimi ve sıvımı görsünler. Eğer bir insan olamıyorsam, en azından öyle olabilirim.

Tristian'ın kapıda belirdiğini görmek beni pek rahatlatmıyor. Aklında daha fazla istismar olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum ve beynimin arkasında bir yerlerde, bunu yapsa umursayıp umursamayacağımı merak ediyorum.

Mantıklı olarak, daha kötüye gidebileceğini biliyorum. Ama şu anda bunu göremiyorum.

"Ne istiyorsun?" Sorunun yavan ve duygusuz çıkacağını bile bile soruyorum. Bırakın cömertliği, içimde zerre kadar duygu bile kalmamış.

Görünüşe göre, beni şaşırtacak şekilde, öyle. "Al," diyor, kazağını başının üzerine çekerek. Yine de bana vermiyor, onun yerine başka birini ortaya çıkarmak için kenara çekiliyor.

Başka bir bayan.

Charlene'in sarı saçları aynalara yansır, yüzünde donmuş bir acıma ifadesi vardır. Kazağı ona verir ve usulca şöyle der: "Kimsenin görmesine izin verme. Onu temizle ve eve geri götür."

Başını ciddi bir şekilde sallayarak çenesini eğiyor. "Yapacağım."

Tristian'ın gözleri tekrar üzerime düşüyor, muhtemelen beni buraya atılmış bir çöp gibi bıraktığından beri bir santim bile kıpırdamamış olmamdan memnuniyet duyuyor. "Yapma," diyor kapıya dönerek. "Bunu *sen* yaptın Cherry. Bunu sakın unutma."

Charlene o gidene kadar kıpırdamıyor, kapı koridorda tıkırdayarak kapanıyor. O zaman bile sadece uzun, derin bir iç çeker. "Ah, kızım, berbat görünüyorsun."

Oh, hayır.

Cehennem bundan bir üst seviye olurdu. Cehennemde sadece *bir* şeytan var.

"Beni çözüp gidebilirsin," diyorum ona, sırt üstü dönüp kendimi oturma pozisyonuna getiriyorum.

"Bir Lord bana bir emir verdi, bu yüzden gerçekten bir seçeneğim yok. Senin de yok." Büyük kare çantasına uzanıyor ve bir paket mendil çıkarıyor. "Ama yardım etmekten mutluluk duyarım. İnan bana Story, yaşadıklarını benden daha iyi kimse anlayamaz."

Nazik sözlerine ya da aslında herhangi bir nezakete hazırlıklı değilim. Bu kadını son gördüğümde, muhtemelen karşılaşacağım sonuçları bildiği halde bana karşılık vermemi söylüyordu. Soğuk ve anlayışsızdı. Yalnızca Lordların müttefikiydi.

Şimdi bana yavaşça yaklaşıyor, çömelerek bilek kelepçesini nazikçe çözüyor. Kelepçeyi çıkardıktan sonra uzaklaşması gerektiği halde uzaklaşmıyor. İğrenç bir haldeyim. Terliyim ve vücut sıvılarıyla kaplıyım. Kırılmışım.

Sadece üzgün görünüyor. "İşte, al bunları." Mendiller parmak uçlarımın arasında ıslak ve soğuk, ben ne işe yarayacağını merak ederek çürük beze bakarken o da beni izliyor. Silmek mi? Varlığınızın dokusuna işlemiş bir şeyi nasıl silebilirsiniz? Yüz ifademin neyi yansıttığını bilmiyorum, ama bu onun "İnsanlar soru sormadan seni buradan çıkarabilmemiz gerekiyor" diye açıklamasına neden oluyor.

Robot gibi, mendil tomarını yanağıma doğru kaldırıyorum ve deriyi ovmaya başlıyorum.

"İşte böyle," diyor, gülümsemesi daha çok yüzünü buruşturmaya benziyor. Gözleri göğsüme düştüğünde gülümsemesi tamamen kayboluyor. "Bu gerçekten acımasız bir ceza."

Bana bu şekilde yardım etmesi rahatsız edici olmalı, sanki bir çocukmuşum ya da sakatmışım gibi ama hiçbir şey hissetmiyor gibiyim. "Bunu sana Lordların mı yaptı?"

Küpelerini şıngırdatarak başını sallıyor. "Tanrım, hayır. Lordlarım beni uysal olduğum ve *gerçek bir* yüzleşmeden nefret ettiğim için seçti." Saçından bir tutam koparıyor ve bir başka mendille saçındaki meniyi temizlemeye çalışırken burnunu kırıştırıyor. "Geçen yıl Lordlarınıza boyun eğdiğimde benimkiler çok kızmıştı. Ama değildi..." İç çekerek saçlarımı omzumun üzerinden itiyor,

orada deriden başlayarak. "*Beni kaybetmekten çok* kendi aptal iç oyunlarını kaybetmeyi önemsiyorlardı. Ama aynı zamanda saygı da duyuyorlardı. Killian, Tristian ve Rath geçen yıl bana karşı çok cesur davrandılar. Artı, kabul edelim." Bana ağır bir bakış attı. "Bu üçü bu kampüse ayak bastıkları anda Royals oldular. Sanırım Lordlarım için kenara çekilmek, Güney Yakası'nın gerçek evlatlarıyla kafa bulmaktan daha kolaydı."

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim paslanmış. "Eminim öyledir."

Yüzümü ve saçlarımı, kollarımın uzunluğunu, omuzlarımın kıvrımlarını temizlemek için çok zaman harcıyoruz ama Charlene'in bakışları göğsüme düştüğünde kilitleniyor ve geri kayıyor. Ona kayıtsız bir bakış atıyorum ve yaraların üzerine bir mendil fırçalıyorum.

Sempatik bir tıslamayla emiyor. "Acımıyor mu?"

Bakışlarını karşılıyorum, sesim garip bir şekilde meraklı. "Öyle olduğunu düşünüyorsun." Sadece nüfuz etmiyor. Sanki etrafıma çektiğim o kalkan sıkışmış ve hiçbir şey geçemiyor. Ama hiçbir şey dışarı da çıkamıyor. Her şeyin içimde döndüğünü hissedebiliyorum, tam olarak doğru olmadığım ve asla olamayacağım bilgisi. Kırıldığıma dair bu kesinlik. Rath'ın kullandığı kelime neydi?

Kusurlu.

İkimiz de bir süre kanlı mendile bakıyoruz, etrafımızda gergin bir hava var. Charlene başladı, "Bak, Story..." Bakışlarımla karşılaştığı anda ne söyleyeceğini biliyorum. Buraya adım attığından beri gözlerinde parlayan sadece acıma duygusu değil. Kısa süreli bir korku parıltısı da ona katılıyor. "LDZ'ye sadık biriyim ve bunun muhtemelen haddime olmadığını biliyorum. Ama bu *doğru* değil. Sen...bilmiyorum? Birine gidemez misin? Polise?"

Gerçekten çok nazik. Bu ana kadar tekrar gülebileceğimi düşünmezdim. Güldüğümde de olması gerektiği gibi olmuyor. Karanlık, hüzünlü ve umutsuz bir şey ve onun yüzünü buruşturmasından bunun biraz fazla yakıcı olduğunu anlayabiliyorum. "Yapabilir miyim?"

Bu gerçek bir soru.

Charlene'in yüzü allak bullak oluyor ve bakışlarını kaçırma şekli soruma kelimelerden daha iyi bir cevap veriyor. "Tamam, belki de değil."

Evet, belki de *değil*.

Daniel Payne'in cebinde de muhtemelen vardır, tıpkı diğer herkes gibi.

Ama yine de bir fahişenin ahlakıyla yetiştirildim. Annem bana kötü bir numara yaptığında kime ulaşmam gerektiğini söylerdi ve liste en az on isimden oluşurdu. Polis bu listeye bile girmezdi. Çünkü o da şimdi benim bildiğim gibi, onlar gibi insanların bizim gibi insanları kurtaramayacağını biliyordu. Onlar sadece sırtımızdaki bir başka ayak. Ve temizlendikçe, Charlene sonunda ayağa kalkmama yardım ettikçe, Tristian'ın kazağını üzerime çektikçe, bunun gerçekliğini iliklerime kadar hissediyorum.

Kimse beni kurtarmayacak. Ne polis. Ne aile ne de arkadaşlar.

Ted de değil.

Koşup merhamet dilenecek kimse yok ve kahraman diye bir şey de yok. Sadece ben varım, puslu gecenin içinde yürüyorum, yanımda da daha iyi bir hanımefendi. Beni uzaklaştırmak için dirseğimi tutuyor, ama azalan karnaval müdavimlerine bakıyorum ve gördüğüm manzara karşısında donup kalıyorum. Daha önce çok parlak ve eğlenceli görünen ışıklar. Kahkaha ve müzik sesleri. Sıcak, şekerli yiyecek kokuları. Canlı hayatın kaçınılmaz varlığı.

Şimdi her şey donuk ve sahte geliyor. Her şey daha az parlak, dayanıksız görünüyor. Sadece bakarken bile yoruluyorum, içten içe solmamış biri olarak kendimi desteklemek için ihtiyacım olan tüm enerjiyi düşünüyorum, çünkü yorgunum.

Kavga etmekten çok yoruldum.

~

Geldiğimde evde olduklarını biliyorum, mekanik bir şekilde odama doğru merdivenlerden çıkıyorlar. Onları görmüyorum ya da duymuyorum ama buna ihtiyacım da yok. Onları bir farkındalık ağırlığı gibi hissedebiliyorum, omuzlarıma ağır bir şekilde yerleşmişler.

Sanki beni psişik olarak dizlerimin üstüne çökmeye zorluyorlar. O kadar hissedilir ki, sahanlığa ulaştığımda Killian'ın koridorun hemen karşısında olacağını bildiğimden dizlerim neredeyse bükülüyor.

Yatak odama sabahın erken saatlerinden beri dokunulmamış ve bunu görmek çok tuhaf bir şey. Ben böyle hissederken bana *bu* kadar yakın olan bir şey nasıl bu kadar değişmeden kalabilir?

Banyoya giriyorum çünkü benden beklenen bu ve bu yüzden ben de soyunuyorum. Kendimi temizlemek, tüm bunları saklamak ve etkilenmemiş bir gülümseme takınmak mantıklı olurdu. Yapmam gereken şey bu - onlara rahatsız olmadığımı düşündürmek. Bu onları çıldırtırdı. Ama o gücü toplayamıyorum. Kendimi içi boşalmış ve bomboş hissediyorum, organlarımın yerini soğuk ve keskin şeyler alıyor ve aynaya döndüğüm anda kendimi görünce büzülüyorum.

Her yer cam olana kadar ne yaptığımın farkında değilim. Bir an daha *fazla* ayna olmasın, lütfen, daha *fazla olmasın diye* düşünürken bir anda sert ve ağır bir şeyi cama fırlatıyorum.

Gümüş bir çağlayan halinde tezgâha ve yere saçılması için neredeyse hiç güç gerekmiyor. Sersemlemiş bir halde her şeye bakıyorum, lavabodan bir parça koparmak için uzanıyorum. Yansımamdan bir parça bana bakıyor, gözleri geniş ve ölü şeylerle dolu ve aniden her şey anlam kazanıyor.

Her şeyden kaçabilirim. Burada, beni bu dünyaya bağlayan ipleri elimde tuttuğumu bilmenin derinliğinde bir rahatlama var. Bu çok kolay olurdu. Parçayı parmaklarımın arasında merakla çevirip keskin kenarlarını inceliyorum. Işık camdan yansıyor ve cildime bir ışık huzmesi fırlatıyor, parıltılı ve parlak. Bir süre acıyacak ama sonra bir daha asla acımayacak. Tıpkı birinci sınıftaki o kadın gibi, bir başka ibretlik hikaye olacağım. Birkaç yıl sonra, gelecekteki bir Lord, Leydi'sine benden bahsedecek. Şöyle diyecek, "Hikaye Austin. Zayıf ve acınası biriydi. Banyoda bileklerini kesti çünkü başaramadı. Onu çok uzağa götürdüler. İyi bir kız ol, belki bundan zarar görmeden kurtulabilirsin."

Leydi kendi düşüncelerinde beni küçümserken bile benim için üzülecek. Aptalca, kendini daha güçlü sanacak.

"Bırak onu." Ses o kadar sessiz geliyor ki hayal gördüğümden emin oluyorum. Bileğimdeki parçanın görüntüsünden o kadar büyülenmişim ki emin olmak için başımı kaldırıp bakma zahmetine girmiyorum. Doğru yaparsam sadece birkaç saniye süreceğini düşünüyorum ve yaşlı Bayan Crane için bir an suçluluk duymama izin veriyorum, onun burada elleri ve dizleri üzerinde kanımı temizlediğini düşünüyorum. Umarım son bir karmaşaya neden olduğum için beni affedebilir.

Kan camın etrafında kabarcıklar oluşturduğunda, karanlık ve ıslak, her şey çok net görünür.

Kendimi böyle özgür bırakıyorum. İlk ve son kez.

25

KILLIAN

Duştan çıktım ve kurulandım. Uzun bir gün olmuştu, aslında koca bir hafta. Karnaval bir saat önce sona erdi, çocuklar ve ben Story'yi lunaparkta bıraktıktan sonra kendi payımıza düşen temizliği yaptık. Onun dizlerinin üzerinde, elleri bağlı ve dölle kaplı, göğsüne kazınmış baş harfimin görüntüsü, onu tehdit ettiğim damga gibi hâlâ beynime kazınmış durumda.

Yalancı fahişe bana ve diğerlerine yaptıklarının cezasını çekecekti. Onu buraya getirmenin riskli olduğunu biliyordum ama hamle yapamayacak kadar zayıf olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre, Story'nin omurgası varmış. Lordlar için mükemmel bir varlık olabilir, ama ne amaçla? Bize ihanet etsin diye mi? Sırlarımızı ve ruhlarımızı en yüksek teklifi verene satsın diye mi?

Yüce İsa.

Ona silah kullanmayı ben öğrettim.

Peki neden yatağıma uzandığımda, yastığımdaki onun kokusunun kalıntılarını içime çektiğimde, yenilmişlikten başka bir şey hissetmiyorum?

Sırt üstü yatıyorum, göğsümdeki boşluğun farkındayım ve bana yaptıklarının anılarını bir şırınga gibi beynimden çekmeye çalışıyorum. Bileklerimdeki izler fiziksel bir hatırlatıcı, diğer her şey ise

bulanık, ama sisin içinden geçmeye çalışırsam, bu küçük anı parçalarını seçebiliyorum. Saçlarının yüzümü okşaması. Vücudunun kalçalarımdaki ağırlığı. Çıkardığı bir ses, nefes nefese ve inleyerek. Kulağıma söylediği sözler, alçak sesle ve sinirli.

"Beğenmedin mi, ağabey?"

Onun sözlerini hatırlayınca, amının üzerime battığını hissedince sikim kabarıyor. Ama bu yeterli değil. Sorun seks değildi. Sorun kontrolümü kaybetmemdi, tıpkı onun dediği gibi. Ve işin boktan tarafı, geriye dönüp baktığımda tam olarak ne yaptığını ve bizimle nasıl ustaca oynadığını görebiliyorum.

Başka bir evrende olsaydım, içimde gurur duyacak bir şeyler bulabilirdim. Rath'ı *çok iyi* sikti. Tristian'ın kafasına öyle derin girdi ki. Beni çok etkili bir şekilde dizlerimin üstüne çöktürdü. Öfkelenmeliydim, ama öfkem hala oradayken

-Saldırma, yaralama ve zarar verme dürtüsünün altında da bir şeyler gizlidir.

Ben çocukken Bayan Crane her hayatın acılarımızdan ve sevinçlerimizden bir araya getirilmiş kırkyama bir yorgan olduğunu söylerdi ve bu hep aklımda kaldı - kendi saçmalık battaniyemdeki bir kare. Sanki her insanın kendi kareleri varmış, hepsi bir araya gelerek kim olacaklarının kumaşını oluşturuyormuş ve hiçbiri birbirine benzemiyormuş gibi düşünürdüm. Benimkinin çirkin, yırtık pırtık ve yıpranmış olduğunu, kendi berbat içim dışında hiçbir şeyi örtmeye uygun olmadığını biliyorum.

Bizi bu kadar ustalıkla oynaması için Story'nin ne kadarı bizim üzerimize inşa edilmişti?

Peki bunun cevabı neden kalbimi hoplatıyor?

Sonra duraklıyorum, birinin merdivenlerden çıktığını duyuyorum. Tristian bodrumda LDZ işleriyle uğraşıyor ve tam üstümde Rath'ın hoparlörlerinden hızlı ve iç karartıcı bir şeyler dinlediğini duyabiliyorum, bu yüzden onlar olmadığını biliyorum. Bayan Crane uzun zaman önce yattı.

Öykü'nün ayak sesleri hafif ama bariz, kapılarımıza olan mesafeyi aşıyor. Benimkinin önünde duraklamıyor bile, yatak odasının kapısının kapanma sesi acımasız bir sonlulukla çınlıyor. Kısa bir süre, neye benzediğini merak ediyorum. Geldiğimiz saçları kurumuş mu? Yanakları hala kan ve gözyaşlarıyla lekeli mi? Onu görmek beni tatmin eder miydi?

Artık anlık saldırganlığım tükendi, bir dinamit yığını gibi onun üzerine boşaltıldı, kendimi tükenmiş ve yorgun hissediyorum. Story'yi tutmak tam zamanlı bir iş ve kaslarımı ağrıtıyor.

Tam bir tanesini ovmak isteyip istemediğime karar vermek üzereydim ki koridorun karşısından bir ses duydum. Odayı geçerken bir çift boxer çekiyorum, kapılarımız arasındaki mesafeyi aşıyorum ve topuzunu deniyorum.

Kilitli.

Çenem sertleşiyor çünkü bu sadece bir rahatsızlık ama artık eskidi. Her şey bir mücadele. İşler kolaylaşmaya başladığında bile, bu sadece bir numaraydı. Bunu şimdi anlıyorum. Kamyonda kucağıma tırmandığı ve seviştiğimiz o gün, hızlı, sert ve o kadar çaresizdi ki bazen omuzlarımda tırnaklarının izini hâlâ hissedebiliyorum. Sahteydi. Öyle olmalıydı, çünkü çok kolaydı.

Şimdi koridorda tepiniyor ve masamın çekmecesinden anahtarı çıkarıyorum ve yorgunluk hala orada, ama o saldırganlığın bir kısmı geri geliyor, ona bir kez daha saldırma ihtimaliyle salya akıtıyor. Anahtarı kilide sokup iterek açtığımda karanlık ve boş bir oda ortaya çıkıyor. Banyodan yatağın üzerine vuran eğik bir ışık var, kapı birkaç santim aralık ve içeri dalmak için iki kere düşünmüyorum.

İçimde bulduğum şey karşısında donup kalıyorum, tüm o sıkı düşmanlık tek bir göz kırpma süresinde yok olup gidiyor.

Ayna paramparça olmuş, camlar etrafa saçılmış ve enkazın arasında çıplak ve solgun Story var.

Bileğinde bir cam parçası tutuyor.

Kemiklerim buza dönüşüyor ve uzun bir süre hareket edemiyorum. Konuşmaya çalışıyorum ama çenem açılmıyor, dilim damağıma yapışıyor. Gelenler hala saçlarında ve göğsünde kurumuş.

Korkunç ve iltihaplı, etrafındaki şişmiş, kabuk bağlamış derinin altında baş harflerimizi seçmek zor. Gözyaşlarının izleri kaybolmuş, ama onların yerine boş gözler ve ölü bir ifade var, sanki bedenini o lunaparkta bırakmış da şimdi şoförsüz dolaşıyormuş gibi. Bakışları bileğine sabitlenmiş, o kadar ince ve kusursuz ki ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yok ama benim gördüğümle aynı görüntü olamaz, çünkü öyle görünüyor ki...

Rahatladım.

Sesim düzensiz bir fısıltıyla çıkıyor. "Bırak onu."

Beni duyduğunu bile sanmıyorum, çünkü gözünü kırpmıyor. İrkilmiyor. Narin parmağını sivri cam parçasının üzerinde kaydırmak dışında hiç hareket etmiyor. Orada, damarlarının canlı mavisine bastırılmış yanlış görünüyor ve göğsüm beklemediğim bir şekilde geriliyor. Deriyi çoktan kestiğini fark edene kadar vücudum hareket etmeye başlıyor.

Banyoya doğru üç adım atıyorum, ayaklarımın altındaki camın acısını fark etmiyorum bile ve bileklerini ayırıyorum. "Bırak onu!" Öfkeyle kaldırırken parmak uçlarımı ısırdım. Küçük, yaralı bir ses çıkarıyor, alnı şaşkınlıkla kırışıyor. O bir hayalet, elinin yaptığından başka hiçbir şeyin içinde değil. Alnı şaşkınlıkla kıvrılıyor, bakışları elimi aşıp gözlerimle buluşuyor. Farkındalığının arttığını, hipnozdan çıktığını görür gibi oluyorum.

"Ne?"

Cam parçasını lavaboya fırlatıyorum ve onu kollarından tutup sarsarak sarsıyorum. "Sakın buna cüret etme," diye homurdanıyorum, gözlerindeki nemin artmasını izliyorum. "Benim olanı alamazsın!"

"Neden umursuyorsun?" diye soruyor, göğsü sıkışarak. "Beni yeterince incitmedin mi? Yeterli değil mi?" Avuçlarını kaldırıp etkisiz bir şekilde beni itiyor. "Yetmedi mi lan?!"

Vücudunu saran hıçkırık şok edici bir şey, ürpertici bir acıyla dolu. Ve bu bana rahatlamadan başka bir şey hissettirmeli, ama *lanet olsun*. Acı da bir şeydir.

Acı ölmedi.

Onu göğsümün içine çekmeye beni neyin zorladığını bilmiyorum. Gerçek şu ki, bu kızla her zaman bıçak sırtındayım. Onu ya becermek ya da öldürmek istiyorum. Onu öpmek ya da tekmelemek. Yanağını okşamak ya da saçını çekmek. Bu bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi, ama gelmek zorunda da değildi. Birkaç gün öncesine kadar hep bıçağın kolay tarafına eğilmiştim. İncitmek, vurmak, çekmek, yaralamak. Bana ilaç verdiğinden beri, kendimi onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ederken buldum- birini incitmenin ne kadar bağımlılık yaratacak kadar samimi olabileceğini. Belki sarılmak ve öpmek güzeldir. Biliyorsam ne olayım. Ama kötü bir şey söylediğimde -saçını çektiğimde, onu sertçe tuttuğumda ve ona fahişe dediğimde- gözlerindeki bakışı biliyorum ve diğer insanların ne düşündüğü umurumda değil. Bu belli bir tür yakınlık.

Tanrı biliyor ya, *bundan* çok daha az kafa karıştırıcı.

Omzuma doğru ağlıyor, küçük bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor. O da bana dokunmuyor ama geri de çekilmiyor. Teni benimkinden daha soğuk, göğüsleri çıplak göğsüme bastırıyor ve bir elimi sırtında gezdirdiğimde ne yaptığımı bilmiyorum.

Sadece birkaç saat önce derisine bir bıçak sokuyordum.

Ağzına acı bir şekilde taşaklarımı sokuyordum.

Bıçağın sapıyla Rath'ın onu acımasızca becermesine yardım ediyordum.

Onun büzülmüş göt deliğinin bunu kabul ettiğini görüyordum ve bunun için o kadar sert ve heyecanlı hissediyordum ki, bize yaptıkları için ondan nefret etmeyi neredeyse unutuyordum.

Şimdi, Ben Söylüyorum, "Şşşt," ve, "Sakin ol Aşağı." ve, "Bu olmayacak. Sana izin vermeyeceğim."

Kendimi bu duyguların bu tarafında bulmam pek sık olmuyor ama onu biraz daha incitmeyi düşünüyorum ve bir şekilde biliyorum.

Bunun bana zevk vermeyeceğini biliyorum.

Onu daha da yakınlaştırıyorum, ağlarken elim koruyucu bir şekilde başına doğru kıvrılıyor ve göğsümü sıkıştıran baskının bir kısmı hafifliyor, onu kollarımda hissedince eriyip gidiyor.

Üzgün olduğumu söyleyemem, çünkü üzgün olduğumdan emin değilim. Bizi mahvetti. Beni bağladı ve kullandı. Onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu bile bile ritüellerimi elimden aldı. Ona sahip olduğumu düşünmemi sağladı - onun bana ait olduğunu, isteyerek, *tamamen*. Bunlar cezasız kalabilecek ihanetler değildi. Bunu biliyor olmalıydı. Bu kadın geçmişe bakamadığım tek şeyi kırdı. Bizi Lord yapan tek şeyi. *Güven*.

Ancak derinlerde, kumaşımı tanımlayan yırtık pırtık karelerin altında, muhtemelen bir konuda haklı olduğu bilgisi var.

İlk biz saldırdık.

Kollarımı beline dolayarak onu duşa götürürken ayaklarına zarar vermeyecek kadar kaldırıyorum, cam kapıyı açıp onu temiz fayansların üzerine indiriyorum. Tenimizi birbirinden ayırdığımda kolayca gidiyor, çünkü bunca yıldan sonra bile Öykü yapışmıyor.

Yorganındaki o kareyi kimin yaptığını

merak ediyorum. Acaba ben miydim?

Yavaşça, "Duşu aç," diye emrediyorum, ellerinden birini yüzünden kaldırarak. "Sıcak olsun, sevdiğin gibi." İsteksizce itaat ediyor, küçük omuzları dizginlenmiş bir hıçkırıkla sarsılıyor. Spreyi test edişini, düğmeleri otomatik olarak ayarlayışını, suyu hissetmek için her uzanışında ellerinin titreyişini izliyorum. "Bu iyi mi?" Titrek başını sallayınca emrediyorum: "Suyun altına gir ve temizlen. Saçını yıka."

Ne kadar uzun süre izlersem, kelimeleri o kadar çok söylemek *istiyorum.* Hoş karşılanmayacaklar - hoş *karşılanmamalılar* - ama onları göğsümün çukurunda, bir kaya gibi sert hissediyorum ve onun gözyaşlarının suya karıştığını görmek onları görmezden gelmeyi çok zorlaştırıyor.

Özür dilerim.

Yapılması gerekiyordu.

Özür dilerim.

~

Antiseptiğin çok acıttığını bilmeme rağmen, göğsündeki kesiklere pamuk sürdüğümde hiç irkilmiyor. Bunu birkaç dakika içinde ben de öğreneceğim, çünkü ayaklarım cehennem gibi kesildi. Muhtemelen camı çıkarmak için bütün gecemi harcayacağım.

Şimdilik onu yatağa yatırdım. Bileğini tutup pamuğu açtığı kesiğin üzerinde gezdirirken bakışları omzumun üzerinden kayıtsızca sabitleniyor. Çok derin değil, dikiş gerekmeyecek. Rath'ın ilk kesiği bundan daha derindi, ama nedense buna daha çok dikkat ediyorum. Burada oturup kendi yaptığım pisliği temizlemek çok aptalca. Özür dilemeyi bile reddettiğim bir karmaşa. Hiç mantıklı değil.

Yine de ilk yardım çantasında bulduğum merheme uzanıyorum ve tüm kesikleri onunla sıvamaya başlıyorum. Parmaklarımın ucuyla kızgın ve canlı kırmızı yaralarına nazikçe sürdüğüm merhemle, parmak eklemlerime dövmeyle kazınmış ÖLDÜR harflerinin yarattığı tezat neredeyse gülünç. Ben yaraları yamamam; onları ben yaparım. Sargı bezlerini beceriksizce cildine bastırdığımda ne kadar özensiz göründükleri de bunu açıkça ortaya koyuyor.

Burnumu ovuşturarak el emeğimi inceliyorum, baş harflerin her iki yanındaki dolgun göğüsleri diri ve mükemmel. Aletimin sertleşmediğini söylersem yalan söylemiş olurum ve bunun nedeni sadece bornozunun açılıp göğüslerinin görünmesi değil. Aralarındaki harf, kabuk bağlamış ve hala şiş olan 'K' harfi. Hayatının geri kalanında bunu giyecek. Bu düşünce kanımı kaynatıyor, her zaman onun bir parçası olacağımı bildiğim için göğsümde bir şeyler gevşiyor.

Tamamen duygusuz değilim. Bunun iğrenç olduğunu biliyorum.

"Paskalya'yı hatırlıyor musun?" Çakıllı meme uçlarını ortaya çıkarmak için bornozunun kıvrımını geriye doğru süpürerek soruyorum. "Sen taşındıktan hemen sonraydı. Akşam yemeği

Berbattı. Babam annene daha iyi davranmam konusunda beni sıkıştırıyordu ve sen-" Kahretsin, beni öldüren bir elbise giyiyordu. Soluk bir pembeydi, güneşin önünde durduğunda içini görebiliyordum. Bütün gün taşaklarım ağrıyordu. O zamanlar farklıydı, garipti ama kaygısız bir naifliği vardı. Tatlı ve sevimliydi ve ben hala onun benim olduğunu düşünüyordum. "O gece saatlerce odamda oyun oynadık. O kadar sinirlenmiştin ki beni yenmene izin verdim."

Ona kontrolleri öğretirken bacaklarımın arasına oturdu ve o zaman ona sahip olmayı düşündüm. Ne kadar sert olduğumu hissetmemesine imkân yoktu. Kazanmasına her izin verdiğimde bana küçük sırıtışlar gönderiyordu ve bunu düşündükçe, o gecenin şimdiye kadar yaşadığım en mutlu gece olduğundan şüpheleniyorum.

Sonunda korkup vazgeçtim, yorganımdaki o kareyi mahvetme riskini alamayacak kadar genç, aptal ve berbat durumdaydım.

Ama onu daha sonra, yatağında uyurken gördüm. Onu gerçekten izlediğim ilk geceydi - kendime o n u n üzerinde durup yumuşak vücudunu ve ıslak ağzını görmeye izin verdiğim ilk gece.

"Hikâye," diyorum çenesine dokunarak. "Bana bak."

Tıpkı duşta yaptığı gibi itaat ediyor ve o zaman anladığım gibi şimdi de anlıyorum. Kapanmış, içine kapanmış, emirlere uymaya indirgenmiş çünkü bunu yapmamanın şu ya da bu şekilde acı çekmek anlamına geldiği öğretilmiş. Artık o kıza hiç benzemiyor. Her tarafı pürüzlü, gözlerindeki o ışık o kadar sönük ki artık onu göremiyorum bile, ama yine de yeterli. Başparmağımın onun alt dudağına bastırdığını görmek hâlâ omurgamda elektriklenme hissi uyandırıyor.

Ve ona sahip olabilirim.

Tek yapmam gereken ona arkasına yaslanmasını ve bana açılmasını söylemekti, o da kalçalarını ayıracaktı. Ben içine girdikçe, o bıçağın anısıyla hâlâ kızarmış bir halde, kayıtsızca uzanırdı. Ben onu becerirken gözlerini tavana diker, o kızdan geriye kalan kırıntılara tutunmaya çalışırdı, böylece onları yorganıma dokuyabilir ve bana sıcaklık getirdiğini hayal edebilirdim.

İç çekerek bornozunu kapatıyorum. "Hadi biraz uyuyalım."

BÜTÜN GÜN SÜRÜNÜYORUM, yorgunum ve her küçük şeye sinirleniyorum. İki saat cam temizlemek, bir saat ayaklarımdan camları çıkarmak ve beş saat daha Story'nin yanında kaskatı yatmak Neil Takac'ın saçmalıklarını kabul etmemi sağlamadı.

"Ödeme yapmak zorunda değilsin," diyorum ona, sesimi profesyonel tutma zahmetine girmeden. "Bu anlaşmayı sen yaptın, kimse seni zorlamadı."

Her ayın ilk Pazar günü, babam aidat toplamak için bizi dolaştırır. Bu sıkıcı bir iş ve çoğu zaman da sanki büyük bir sürprizmiş gibi birilerinin bu konuda gürültü çıkarması gerekiyor. Becerilerimizi ve yeteneklerimizi boşa harcıyoruz. Nick'lerden herhangi biri bu saçmalığı rahatlıkla yapıyor olabilir. Her zaman olduğu gibi, babamın bu dövmeleri yaptırdığım için beni cezalandırma yöntemi olduğundan şüpheleniyorum.

"Büyük ve kötü görünmek mi istiyorsun evlat?" der ve başını sallardı. "O zaman bunun için işe yarıyorsun."

Rath da en az benim kadar huysuz. "Eğer Bay Payne'in korumasından vazgeçmek istiyorsanız, bu bizim için sorun değil."

Tristian gülümseyerek adamın seviyesine inen tek kişidir. "Bay Takac, geçen ay ödeme yapmadınız. Eminim sizin gibi iyi bir işadamı bunun bizi nasıl zor bir duruma soktuğunu anlayabilir. Eğer sizin için bunu görmezden gelirsek, bir başkası için de görmezden gelmemiz gerekecek, sonra bir başkası için. Hizmetlerinizi veresiye vermiyorsunuz, değil mi? Biz neden verelim?"

Neil terli boynuna yağlı bir bez geçirerek kaportacı dükkanının etrafına bakıyor. "Kötü bir çeyrek geçiriyoruz beyler. Bugün param yok. Korumayı çekmeniz gerekiyorsa, anlarım."

Ama hoşuna gitmedi. South Side'da bir kaportacı mı? Burası resmen 'bir şey çalın' diye bağırıyor.

Arazinin arkasında üç tane çalıntı araba var.

Babam genellikle haklı olmadıkça insanlara şantaj yapmamızı sevmez, bu yüzden zahmet etmedim. Onun yerine, "Sigortalı mısın, Neil?" diye sordum.

Gözlerini kısarak, "Evet." diye cevap verdi.

Başımı sallayarak, "İki yüz dolar için mi? Çünkü burada güzel arabalar var."

Tristian, "Bence üç taneden fazlasına ihtiyacı var." diyor.

"Sen araba adamısın." Tristian'ı işaret ederek omuz silktim. "Üç kişilik sigortan var mı?"

On dakika sonra cebimdeki çanta birkaç bin dolar daha ağırlaşmış olarak çıkıyoruz ve omuz omuza caddeye doğru yürüyoruz. Gökyüzündeki yoğun bulutlar nihayet kırılmaya karar veriyor ve havayı ince, buğulu bir yağmurla nemlendiriyor. Omuzlarım yağmurun serinliğine karşı kıvrılmış, sonunda aklımdan geçenleri dile getiriyorum.

"Story hakkında konuşmamız gerek."

Tristian oflar. "Story hakkında konuşmaktan bıktım usandım. O ateşli, o soğuk. Bizim olmak istiyor, bizi sırtımızdan bıçaklıyor." Kaşlarını çatarak uzaklara bakıyor ve başını sallıyor. "Ona güvenilmez."

"Biliyorum," diyorum, nemli kaldırımda yürürken ayaklarım hâlâ ağrıyor. "İşte bu yüzden gitmesine izin vermeliyiz." İkisinin de durduğunu fark ettiğimde üç adım uzaklaşmıştım. Dönüp onlara bakıyorum, çenemi tutuyorum. "O bir sorumluluk," diyorum, onları ikna etmeyi umarak. "Ve şu anda, sorumluluklar tehlikelidir."

Tristian gözleri meydan okurcasına parlayarak, "Onu yakınımızda tutmak için daha da fazla neden var," diyor.

Bunun olacağını biliyordum. Tristian onun saçmalıklarından bıktığı hakkında istediği kadar konuşabilir ama günün sonunda o onun küçük oyuncağı. Ve o ben ve Rath gibi değil. Rastgele tek seferlik ilişkiler onu idare eder ama zar zor. Gerçekten pençelerini geçirebileceği birine ihtiyacı var.

"Onu tutmayacağız. Bu kadarı kesin." Başımı sallayarak beni takip etmelerini bekliyorum. "Dediğin gibi, ona asla güven olmaz."

Tristian alay ediyor. "Peki, bizi bir avuç zayıf korkak gibi göstermeden bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Bunun için çok az emsal var. Elbette, görevlerini yerine getirmeyen başka Leydiler de oldu. 1963'te Leydi bir Baronla yatarak sözleşmeyi derhal ihlal etti. Görevlerinden ve Lordlar tarafından satın alınan eşyalarından mahrum bırakıldı ve Baron'un malikanesine sütyen ve külotundan başka bir şey giymeden yürümeye zorlandı. Ondan sonra onunla başa çıkmak onlara kalmıştı.

Bir de Jacqueline Wilkins vardı, 81 sınıfının Leydisi. O kadar büyük bir kokain alışkanlığı geliştirdi ki evden değerli eşyalar çalmaya başladı. O zamanki Lordlar onu ve satıcılarını (Counts) dost canlısı polislerle karşı karşıya getirdiler. Uyuşturucu için üç yıl ceza aldı ve daha sonra içerideyken uğradığı bir saldırı nedeniyle cezasına on yıl daha eklendi.

"Sorun şu ki," diyorum, geçtiğimiz her sokağa göz atarak, "onunla ne yaparsak yapalım, bu halka açık olacak ve Krallar sorular soracak. Özellikle de *bizimkiler*."

Rath dudağındaki yüzükle oynayarak sokağı tarıyor. "Evet, bu Daniel ile yapmak istediğim bir konuşma değil."

Tristian kolumdan tutup beni durduruyor. "Öyleyse yapmayalım. Daha sert itebiliriz, kırabiliriz."

Kollarımı açtım. "Hangi kaynaklarla, Tristian? Onu kendimize zincirleyecek vaktimiz yok!" Umurunda olmadığını görebiliyorum, *bana* inatçı diyor.

-Sonunda sert bir nefes alarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Kendini öldürecek."

Rath sıkılmış görünerek bir ayağını dışarı atar. "Dramatik olma. O sadece-" "Dün gece onu bileğine bir bıçak saplanmış halde gördüm," diye çıkıştım, tatmin olmuş bir şekilde

en azından başını şaşkınlıkla geriye atmasına neden oldu. "Bu oyunculuk değildi," dedim önce.

İkisi de deneyebilir. "Gözlerinin içine baktım ve ne gördüm biliyor musun? Hiçbir şey."

Rath şüpheci bir ifadeyle beni izliyor. "Ne oldu? Ne zaman oldu bu?"

Etrafıma bakınıyorum, bu tartışmayı o kadar yer varken caddede yapmak istemiyorum. "Eve geldikten sonra. Banyosundaydı. Aynasını paramparça etti ve sonra kırıklardan birini kullanmaya çalıştı-" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bunu hatırlamanın verdiği his hoşuma gitmiyor. Tristian'a bakarak beni anlamasını istiyorum. "Onu daha fazla zorlayamayız ve dürüst olmak gerekirse ben de zorlamak istemiyorum. Bu kadar zor olmak zorunda değil. Babam ya da lanet olası LDZ, Royals ya da diğer Krallar umurumda değil. Ölmeyi tercih *edecekse* bir Leydi'ye sahip olmanın -ona sahip olmanın- ne anlamı var?" Yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek bakışlarımı kaçırıyorum. "Bugün Bayan Crane'in ona göz kulak olmasını istedim. Sanırım bu işi gidebileceği yere kadar götürdük. Hepimiz perişan haldeyiz. Ne anlamı var ki?" Sinirlenerek sert bir omuz silktim. "Ne anlamı var ki?"

Dünyanın etrafımızda hareket ettiği uzun bir an var. Arabalar geçiyor, müzik çalıyor ve insanlar biz görünmezmişiz gibi yanımızdan geçip gidiyor. Bu cadde bildiğim başka hiçbir yere benzemiyor. Ne olursa olsun, Güney Yakası makinesinin en büyük dişlisi olarak tıkır tıkır işlemeye devam ediyor ve her şeyin mükemmel bir döngü içinde işlemesini sağlıyor.

İlk konuşan Tristian'ın sesi düşünceli. "Belki de Daniel'a karşı dürüst olmak yapılacak en iyi şeydir. Belki bunu nasıl düzeltebileceğimize dair bir fikri vardır."

"Fena fikir değil," diyor Rath, yağmur daha sert yağmaya başlarken kollarını kavuşturarak. "Ayrıca, bunu ondan sakladığımızı düşünürse? Bu sadece işleri daha da kötüleştirir, Killer."

"Bunu babama götürürsek ne olacağını biliyorsun," diyorum, sesim alçak ve korku dolu. "Haklısın. Bir sürü fikri olacak ve bunlardan ilki onu bizden alıp…" Onu otururken düşünüyorum

Kucağında, eli beline dolanmış ve karnına dayanmış. Dün gece lunaparkta söylediği sözleri düşünüyorum ve aslında onlara güvenemiyorum. Hiç istemediği konusunda yalan söylüyor olabilir. Ama söylememe ihtimali de var ve eğer doğruysa?

O zaman o bıçağı hak eden benim.

Başımı sallayarak ısrar ettim, "Siktir et. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Tekrar yürümeye başladık ve onların da benim gibi düşüncelere daldıklarını, sadece bizim suçlanabileceğimiz bir soruna çözüm bulmaya çalıştıklarını söyleyebilirim. Sanki diğer evler bazen bir kız kaybetmiyor. Kahretsin, üç yıldır Prenses dördüncü ayında okuldan ayrılıyor. Kontes bazen yakalanıyor. Düşes'in ortadan kaybolma eğilimi var. Tüm evler arasında, LDZ muhtemelen bu konularda en iyi ikinci sicile sahip.

Baronları yenmek biraz zor.

Güneş batmaya başlarken son mekâna varıyoruz. Burası çoğu zaman yasadışı olarak gece kulübü olarak işletilen bir depo. Her zamanki gibi arka kapıyı çalmak için ara sokağa dalıyoruz. Sidik, içki ve bayat sigara kokuyor ve ayaklarım beni öldürüyor, dün geceki camdan kıyma gibi çiğ.

"Kahretsin," diye mırıldandı Rath, ceplerini yoklayarak. "Silahımı evde unutmuşum."

Tristian ve ben gözlerimizi deviriyoruz. Yapardı amına koyayım. Bu dünyanın sonu değil. Silahımı belime soktum ve Tristian'ın silahını aldığını söyleyebilirim.

"Şöyle yapalım ve dalalım," diyorum, ne kadar para taşıdığım konusunda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Yaşlı Neil dışında cadde bereketli görünüyordu, işletmeler aidatlarını istedikleri şekilde ödemekten memnundu. Ciddi bir vergi sıkışıklığı yaşanıyor olmalı, çünkü neredeyse herkes kağıtla ödeme yapmayı tercih ediyor. Resmen yürüyen bir hedefim.

Kapıya tekrar vuruyorum, sinirleniyorum ve sabrım hızla tükeniyor, o sırada farlar ara sokağa giriyor ve diğer uçtan bize doğru geliyor.

Tristian bir elini gömleğinin altına sokup silahının üzerine koyarken rahat görünüyor. Ama Rath ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve onun da benim hissettiklerimi hissettiğini biliyorum.

Tedirginlik enseme batıyor.

Kapıya tekrar vurup kendi silahıma uzanıyorum. Farlara o kadar odaklanmışız ki, sokağın diğer ağzından bize kimin yaklaştığını fark etmiyoruz bile -*duymuyoruz bile*-.

Tristian homurdanana kadar olmaz.

26

HIKAYE

E-postalar beşi biraz geçe geldi.

İlki kısa ve Ted'in her zamanki çiçekli tonundan yoksun.

Seni uyarmaya çalıştım.

Gözlerimi dikip bakıyorum, telaşlanacak pek bir şey bulamıyorum. Lunaparkta olanlardan beri pek bir şey hissetmiyor gibiyim. Dün gece Killian beni banyoda bileğime camı bastırmış halde bulduğunda bile. Beni nazikçe duşa soktuğunda ya da yaralarımı dikkatlice temizlediğinde bile.

Onun açtığı yaralar.

O kadar sessiz ve yumuşak bir sesle, her şeyin yolunda gittiği o göz kırpma anını hatırlayıp hatırlamadığımı sorduğunda bile. Elbette hatırlıyorum. Evlerinde kendimi yabancı hissetmeme rağmen, ilk kez her şey umut ve olasılık dolu görünüyordu - önüme serilen yeni bir gelecek. O gece yatağa girdiğimde onu öpmenin nasıl bir şey olabileceğini merak ettiğimi ve sonra da bunun uygunsuzluğundan dolayı kendimi kötü hissettiğimi hatırlıyorum. Onun benim yeni kardeşim olması gerekiyordu.

Bir süre sonra Bayan Crane odama bir tabak getirdi. İçine kıyma karıştırılmış berbat bir makarna ve peynir ve bana o 'büyük sarışın sik suratlıya' söylememem için bir uyarı bile yapmadı, bu yüzden Tristian'ın beni tamamen sildiğini varsayıyorum.

İkinci e-posta, ben aç ve umursamaz bir şekilde yemeğe bakarken geldi.

Merak ediyordum, Ted yazmış, *yavaşlatmalı mıyım? Yoksa kafalarına bir kurşun sıkıp bu işi bitirmeli miyim?*

Telefonumun ekranına bakıyorum, hafif bir hayal kırıklığından başka bir şey hissetmiyorum. Her şey konuşuluyor.

Ted sadece konuşur.

Yani buraya bir hiç uğruna geldim. Tüm bu acı, eziyet ve gereksiz kalp ağrısının hiçbir anlamı yokmuş demek. Bir aptaldan daha kötü olduğum anlamına geliyor, çünkü bir aptal daha iyisini bilmez, ama ben? Ne olduklarını çok iyi biliyordum.

On dakika sonra üçüncü e-postayı aldım. Metin yok, sadece bir ek var.

Lordların bir fotoğrafı.

Dışarıda bir yerdeler, bir caddede yürüyorlar. Rath deri ceketini giymiş, ama Killian kısa kollu bir ceket giymiş, gözleri uzakta, kadrajın dışında bir şeye sabitlenmiş, haydutça ve korkutucu görünüyor. Tristian da orada, yüzünün keskin açıları başka yöne çevrilmiş.

Tetikte görünüyorlar, sanki yanlış olduğunu bildikleri bir şey yapıyorlarmış gibi. Arkalarında binalar var, daha önce gördüğüm yerler. Cadde üzerinde, geçen gün uyuşturucu aldığım yere yakın olduklarını fark ediyorum. O bankın yanından geçtim, rehinci dükkanının büyük, parmaklıklı penceresinden içeri baktım, o trafik ışığında durdum.

Şu anda dışarıdalar; Killian, Tristian, Rath.

Ted.

Sonrasında gelen e-posta ise tam olarak konuya değiniyor.

Ya gelir ve onların ölümünü izlersin ya da ben sana gelirim, o büyük, boş eve.

Yatağımdan fırlayıp bulabildiğim ilk pantolon ve gömleği çılgınca üzerime geçirirken makarna kâsesi yere düşüyor. Koridorda uçarken merdivenlerin kenarında neredeyse sallanarak duruyorum. Ted'in kim olduğunu bilmiyorum ve neler yapabileceğinden de emin olamıyorum ama Tanrıların bana öğrettiği bir şey varsa o da budur:

Ben kendimi korumadıkça kimse beni koruyamaz.

Önce Killian'ın odasına daldım, yatağının altını aramak için dizlerimin üzerine çöktüm. İçinde sakladığı kutuyu çekip çıkardım -onu bağladığım gece de oradaydı- ama kilidini açtığımda boştu.

Sonra dolabını karıştırdım, ki bu kolaydı. Kot pantolonundan kemerine kadar her şey özenle düzenlenmiş. Çoğu insan en yakın dolabında ufak tefek şeyler bulundurur. Hatıralar. Atmaları gerektiğini bildikleri ama atmadıkları şeyler. Ekipmanlar, eski elektronik eşyalar, hemen hemen her şey.

Killian'ın dolabı tertemiz.

Kıyafetler, ayakkabılar, ceketler, beyzbol şapkaları var ama başka pek bir şey yok. Gömleklerinin üstündeki rafta beş ayakkabı kutusundan başka bir şey yok ve unutulmaz bir absürtlük sergileyerek, her birinde gerçek ayakkabılar var.

Komodini ve masası da aynı derecede yararsızdı, ben de oradan ayrılıp üçüncü kata çıkan merdivenleri hızla çıktım. Silahı olan tek kişinin Killian olmasına imkan yok. Sırada Tristian'ın odası var, neredeyse Killian'ınki kadar düzenli ama onunki kadar seyrek değil ve dolabı açar açmaz içini karıştıracak zamanım olmadığını anlıyorum. Tristian için mükemmel bir metafor. Oda aydınlık ve açık, temiz ve şık, ama içinde tasarımcı kıyafetleri ve atılmış şeylerden oluşan karmakarışık bir karmaşa saklı. Her şey gelişigüzel bir şekilde oraya yığılmış, sanki dağınıklığı bir şeyler yapacak kadar uzun süre kabul etmekten hoşlanmıyormuş gibi.

Dolabı kapattım ve yatağın altına, komodine, şifonyere baktım.

Masasının altında bir kasa var.

Elbette Tristian güvenliği, onu yatağının altındaki bir kutuya kapatan Killian'dan daha dikkatli alacaktır.

Telefonum başka bir bildirimle çalıyor ve telaşla cebimden çıkarıp e-postayı açıyorum. Şaşkınlığıma rağmen, içinde sadece bir numara vardı:

Bir.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ne anlama geldiğini çözemiyorum. Burada olduğumu, Tristian'ın kasasına baktığımı biliyor mu? Şifreyi biliyor mu? Tristian'ı artık iyi tanıyor olabilirim ama şifreyi tahmin edecek kadar değil. Izzy ve Lizzy'nin doğum gününü? Kim bilebilir ki?

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak odadan çıkıyorum.

Rath'ın odası en zor olanı ve bunun tek nedeni içeri girmenin acı vermesi değil. Düzenli ya da tertipli hiçbir yanı yok ve eşikten adımımı atar atmaz duman ve içkinin ekşi kokusu yüzüme tokat gibi çarpıyor. Yere saçılmış giysiler, plak kapakları, notalar ve koltuğuna yaslanmış bir gitar var. Rath her zaman diğerlerinden daha dağınık olmuştur ama hiç bu kadar kötü olduğunu görmemiştim. Eski bir paket servis kabının üzerinden geçiyorum ve yatağı görmezden gelerek doğrudan komodine gidiyorum. İçinde bir sürü şey var -kondomlar, kayganlaştırıcı, gitar penaları, bozuk paralar, bir tüp akrilik boya, çakmaklar ve kibritler, ufalanmış bir sigara- ama silah yok.

Sırada şifonyeri ve ardından dolabı var ve Rath diğer ikisinin toplamından daha dağınık olabilir ama en azından kıyafetlere takıntılı değil.

Onun dolabı büyük ikramiye.

Yoldan uzak ama yine de kolayca erişilebilecek bir ayakkabı kutusu buldum.

-Sanki sık sık giriyormuş gibi yıpranmış. İçinde buruşuk bir sigara paketi, bir şişe reçeteli hap ve sahte gibi görünen ve hissettiren üç kimlik var. İçindeki tek düzenli şey sıkıca sarılmış bir tomar para. Kalın ve lastik bir bantla bağlanmış ve birbirine sarılmış olsa bile, her bir banknotu düzleştirmek için ne kadar zaman harcadığı belli oluyor. Bunun sadece onun piyano fonu olduğunu varsayabilirim. Son olarak ve en önemlisi, bir silah. Dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissediyorum.

ne kadar benzeyebileceğimize dair bir gülümsemeye dönüşüyor, ama lunaparkta olanların hatırasıyla anında yok olup gidiyor.

Tam o sırada telefonumdan bir ses daha geldi.

İki.

Bunun ne olduğunu

anladığımda donup kalıyorum.

Bir geri sayım.

Yıpranmış siyah kapüşonu ayağımın altında, onu kaldırıp kollarımı içine sokuyorum. Silahı kutudan öyle beceriksizce ve aceleyle çıkarıyorum ki, Rath'ın kapüşonunun cebine tıkıştırırken ufalanmış sigara paketi de onunla birlikte geliyor.

Anlaması zor - konuları takip edemiyorum ve etmek istediğimden de emin değilim - ama o gece yerde aynalarla çevriliyken bana bir şey oldu. Ceza değildi. Tam olarak değildi. Her ne kadar bu acı verici olsa da, beni en derinden yaralayan kendimden şüphe duymamdı.

Çünkü ben her zaman bir korkak oldum.

Yapılması gerekeni yapmak için hep başkalarına güvenmişimdir. Rath'ın performansından, Killian'ın oyun öncesi partisinden ve Tristian'la olan ilişkimden önce, kaderimi belirleme konusunda büyük ölçüde elim kolum bağlıydı.

Serin yağmurun altında kapıdan aceleyle çıkarken, iyi ya da kötü, her şeyin bu gece sona ereceğinden emin olmak beni rahatlatıyor. İki düşmanımı birbirine doğrultmak, ellerimi asla kirletmemek... Bu cesaret değil. Bu hayatta kalmak değil. Bu sadece zayıflık.

Bu gece, biri bu silahın diğer tarafında olacak. Belki de bir Lord

olacak.

Belki Ted olur.

Ve eğer her şey başarısız olursa, belki ben bile olabilirim.

YAĞMURUN HIZLI TİTREŞİMİNE RAĞMEN, cadde karnavaldaki kadar parlak ve canlı, varlığı da bir o kadar sert. Annem burada çok uzun süre çalışmadı. Aslında biz birkaç ilçe öteden gelmiştik. O şehir daha küçüktü ve görünür olmak için çok daha tehlikeliydi. Güney Yakası'nda dolaşmaya karar verdiği gün bana söylediği şey buydu.

"Böyle bir yerde görünmez olmak daha kolay." Makyaj masasında oturmuş ruj sürerkenki halini çok net hatırlıyorum. Şüpheci ifadem üzerine bana küçük bir sırıtış gönderdi ve burnuma hafifçe vurdu. *"Umarım hiçbir zaman görünmez olman gerekmez, benim küçük tatlı romanım."*

Keşke bilseydi.

Kısa bir süre sonra Daniel ile tanıştı ve sanırım her zaman onun bir müşteri olduğundan şüphelendim. Şimdi biraz daha yaşlı ve bilge olduğum için, daha kötüsü olup olmadığını merak ediyorum.

Daniel gibi bir adamın seks satın almaya ihtiyacı yoktur.

Telefonum başka bir bildirimle çaldığında, kontrol etmeme gerek kalmıyor. Son sayı '*altı' idi*. Rastgele aralıklarla geliyor gibi görünüyorlar ve son sayının ne olması gerektiğinden emin değilim, çünkü aşağı inmek yerine yukarı çıkıyoruz, bu da ne kadar zamanım kaldığını hesaplamayı zorlaştırıyor...

Zaman dolduğunda olacaklardan önce.

Doğruca fotoğrafta gördüğüm o küçük şeride gidiyorum ama çoktan gitmişler. Yılmıyorum, caddede ilerlerken gözlerim uzakları tarıyor. Dükkânların, köşe başlarının, uyuşturucu aldığım adamların, mini etekli kızların, dar pantolonlu oğlanların, müşterilerin, mutlu insanların, üzgün insanların yanından geçiyorum; hepsi insanlığın kıvranan gökkuşağına dönüşüyor. Böyle yerler benim için korkutucu değil. Daniel'in evinden daha çok evim gibi.

Görünmez olmak kulağa hoş geliyor.

İki vızıltı bildirimi daha alıyorum, bu yüzden daha sıkı araştırıyorum, Tristian'ın beni bir keresinde götürdüğü depoya ve sonra Velvet Hideaway'e - Killian'ın beni götürdüğü geneleve doğru.

Yine de onları hiçbir yerde göremiyorum. Güneş hızla kayboluyor ve hangi şeritte olmak istediğine karar veremeyen eski bir Chevy'nin arkasında sıkışıp kalıyorum. Telefonum başka bir bildirimle çaldığında, başka bir fotoğraf umuduyla sonunda durup kontrol ediyorum.

Dokuz diyor.

Başka fotoğraf yok.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, avucumun topuğunu kornaya vurarak. Ön cam silecekleri nabzımın ritmine uyarak gümbürdüyor ve boynumu çevirdiğimde bir sokak ismi görüyorum.

Hayır.

Bir isim

değil. Bir

numara.

Hatalı bir U dönüşü yaparak gümüş renkli bir arabanın direksiyonu kırmasına ve kornaya basmasına neden oluyorum. Bunu görmezden gelerek 13th Avenue'ya ve ardından 12th 'a doğru hızlanıyorum. Telefonum tekrar çaldığında 11th yolunu yarılamıştım.

On.

10th Avenue, ana caddeye kıyasla pek bir şey ifade etmiyor. Burada her yer boş arsalar ve eski imalathanelerden ibaret. Geçtiğim ilk ara sokakta bir grup çadır ve derme çatma barınak var ama çok az araba var. Geçtiğim ikinci sokak karanlık ve ıssız ve düzgün bir arama yapmak için arabamın geçemeyeceği kadar dar.

Son sokağa ulaştığımda yaya olarak aramayı düşünüyorum.

Onu çevreleyen binalar uzun, ağlıyormuş gibi görünen eski tuğlalardan inşa edilmiş. Oksitlenme izleri, aşağıdaki karanlık kaldırıma uzanan çarpık parmaklar gibi çatıdan aşağıya doğru iz bırakıyor.

Daha arabamı sokağın ağzına sallamadan orada olduklarını anlıyorum.

Onları hissedebiliyorum.

Farlarım üçünün de üzerine düşüyor ve ayağımı frene basıp onları görünce donup kalıyorum, ön camımdaki yağmurun altında harelenip bozuluyorlar. Hepsi gözlerini kısarak ışığa bakıyor, Tristian'ın eli gömleğinin eteğinin altında kayboluyor. Killian tedirgin görünüyor, omuzlarının geniş çizgisi gergin. Rath yana doğru birkaç adım atıyor, sanki üçünün bir arada olmasının şu anda en iyi fikir olmayabileceğini hesaplıyor.

Onlara o kadar odaklanmışım ki, sokağın diğer tarafından yaklaşan figürü kaçırıyorum.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, sileceklerin ritminden zar zor ayırabiliyorum. Bir an hepsi gergin bir şekilde etrafta dururken, bir anda Tristian'ın kafası geriye düşüyor. Bir hareket telaşı var, Rath adama atlamak için ileri uçarken Killian'ın eli silahla birlikte dışarı fırlıyor.

Ama sonra her şey çığlık atarak durur, çünkü saldırgan Tristian'ın boğazına bir şey dolamıştır -bir ip ya da tel- ve Tristian'ın parmakları onu tırmalamaktadır, ama adamın tam önündedir ve Killian ateş edemez.

Killian'ın sırtının kaymasını, böğürmesini, seğirmesini izliyorum, onlar durdukça kalbim kaburgalarıma çılgınca çarpıyor. Bağırdığını fark ediyorum ama burada duyamıyorum, yağmurun sesini duyamıyorum.

Kapımı açtığım anda, yaparım.

"Ateş edeceğim!" Killian silahını doğrulturken kolları kaskatı kesiliyor. Eğer ben bunu boş bir tehdit olarak görebiliyorsam, büyük ihtimalle diğer adam da görebiliyordur. Tristian saldırganın karşısında sıkışmış, onu her şeyden koruyor.

"Bırak onu," diye bağırıyor ses, Tristian'ın boynunu geriye doğru çekerek, "yoksa oğlunu boğarım."

Tristian'ın nefes almak için çırpınışını izlerken nefesim kesiliyor, parmakları boynunu karıştırırken yüzü kızarıyor ve buruşuyor.

Rath, Killian'a alçak sesle ve panikle bir şeyler söylüyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

Ancak Killian'ın öfkeli "Orospu çocuğu!" sesi gayet netti. Elini indirir ve bir dizi hızlı hareketle şarjörü çıkarır, mermi yatağını boşaltır ve boş silahı uzağa fırlatır. "Parayı istiyorsan, önce onu bıraksan iyi edersin."

Saldırgan Tristian'ın etrafına uzanıp gömleğini yukarı çekerken gözlerimdeki yağmuru kırpıştırıyorum. Belindeki silahı görüyorum, gümüş rengi ve farlarımın ışığında parlıyor, saldırgan silahı çekip çıkarmadan önce sadece kısa bir an için.

Adam onu ileri ittiğinde Tristian'ın çıkardığı nefes midemi bulandırıyor. Islak, çaresiz, acı verici bir ses ve onu içine çektikten hemen sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor, sırtı kabarıyor.

Saldırganın kendisi tam bir hayal kırıklığı.

Yüzünde kar maskesi, ellerinde deri eldivenler olan bir adam. Eğer bu Ted ise, o zaman özel bir şey değil. Bir metre boyunda ya da bir metre eninde değil. Uzi taşımıyor ya da uşakları tarafından kuşatılmıyor. O sadece yalnız bir adam.

"Kişisel bir şey değil çocuklar," diyor adam, Tristian'ın yan tarafına sert bir tekme atarak. "Yapacak bir işim var." Tristian darbeye karşı kıvrılıyor ve bu kadar uzaktan bile o korkunç hırıltılı sesin hâlâ boğazından çıktığını söyleyebiliyorum.

Rath, "Hey!" der ve ona doğru hamle yapar ama adam Tristian'ın silahını o kadar hızlı çeker ki Rath geri çekilmek için acele ederken neredeyse devrilecektir.

"O parayı şimdi alacağım."

Killian hiç sorgulamadan pantolonundan bir kese çıkarır ve adama doğru fırlatarak göğsüne isabet ettirir. "Al bunu ve git kendini becer," diye tükürüyor ve kendini dizlerinin üzerine iten Tristian'a yaklaşıyor.

Silahını Killian'a doğrultarak keseyi beline sokar. "İş para değil, Küçük Katil." Silahın horozunu kaldırarak, "Bu ödeme." diye açıklar.

Silah sesini duyunca şok içinde irkildim. Eğer içlerinden biri duyduysa, ardından gelen panik dolu hareket telaşından bunu anlamanın imkânı yok. Rath adama doğru uçuyor, kolunu kavrıyor ve sertçe büküyor. Tristian ıslak zeminde debelenerek, sanki yerde bir şey arıyormuş gibi eğilmiş olan Killian'a doğru ilerliyor.

Dizlerinin üzerine çökene kadar aslında neden öyle katlandığını anlamıyorum.

Rath saldırganla boğuşuyor ama benim tek görebildiğim cebimdeki sigara paketi kadar buruşmuş, yumrukları karnına saplanmış üvey kardeşim.

O zaman deli olmadığımı anladım.

Kafamın içindeki girdap rahatlama, umutsuzluk ve kafa karışıklığından oluşan kaotik bir girdap. Bu anı o kadar uzun zamandır hayal etmiştim ki, gerçekleşmesini izlemek gerçeküstü geliyor. Silahı elinden almaya çalışan Rath'ın gözlerindeki o çaresiz dehşeti görmek. Tristian'ın hırıltılı nefeslerinin her çılgınca soluk alışta göğsünü çökerttiğini bilmek. Islak sokakta kanlar içinde ve yapayalnız kıvrılan Killian'ın omuzlarındaki eğikliği izlemek.

Çünkü öyle olacaklar. Acı
çeken ve umutsuz.

Yardım edecek kimse yok.

Nasıl bir his olduğunu sormama gerek yok. O harfleri içime işlediklerini düşünüyorum. Üzerime boşalırken, o bıçakla beni becerirken ve beni yerde kanlar içinde ağlarken bırakırkenki vahşi yüz ifadelerini düşünüyorum. Bodrum katını, Killian'ın sert bakışlarını ve derneğin alaycı tavırlarını düşünüyorum. Kütüphaneyi, Tristian'ın parmaklarını içime sokuşunu düşünüyorum. Videoyu ve Rath'ın entrikacı sırıtışını düşünüyorum. Derimin altına itilen takip cihazının acısı. Tristian'ın kulağımdaki sesi, kardeşime açılmam için beni ikna edişi.

Gece Killian'ın elleri üzerimdeydi, alıyor ve kullanıyordu. En çok da çamaşır odasındaki o geceyi düşünüyorum. Olduğumuz şeyin temeliydi ve şimdi hepsi günahlarından oluşan eğri büğrü bir kuleye yığıldı ve sonunda devriliyor.

Başımı arkaya atıp yağmura gülmeliyim, çünkü bu mükemmel.

Burası ölmeleri için mükemmel bir yer.

Ama gerçek o kadar basit değil çünkü evet, çamaşır odası, bodrum ve aynalar vardı. Ama bir de dün gece vardı, Killian yıllar önceki o Paskalya'dan bahsederken gözleri boş ama yumuşaktı. Tristian'ın ona kızgın olmamdan hoşlanmadığını söylerken bana bakışı vardı. O küvette Rath vardı, bana nasıl planlar yaptığını anlatıyordu - onun için değil, benim için.

Rath'ın saldırganın kolundaki tutuşunu kaybetmesini izlemek benim için çok açık olmalı. Tristian'ın Killian'ı korumasını ve bir eliyle karnına bastırmasını izlerken kendimi iyi hissetmeliydim. Şu anda kendimi özgür ve canlı hissetmeliyim. Ama saldırgan silahını Rath'a doğrulttuğunda tek hissettiğim keder oluyor, çünkü yüzündeki farkındalığı görebiliyorum - ölmek üzere olduğunu kabullenmenin donuk, soluk parıltısını- ve tek düşünebildiğim o yumuşak sabahlar oluyor.

Bu konuda hiçbir şey basit ya da kolay değildir.

Ne yaptığımı düşünmeye fırsat bulamadan silahı cebimden çıkarıyorum. Killian'ın sesinin bana ansızın gelmesinden yağmuru sorumlu tutuyorum.

"Silah güvenliğinin ilk kuralı. Öldürmek istemediğin bir şeye asla silah doğrultma."

Silahımı adama doğrultmak tüm bunların ilk kolay yanı. Emniyeti kapatmak ikinci. Nişan almak ise üçüncüsü.

Ama tetiği çekmek? Bu

en kolayı.

27

HIKAYE

KULAKLARIM ACIYLA ÇINLIYOR. Uzun bir an boyunca duyabildiğim tek şey, kendi nabzımın atışıyla karışan bu ses. Rath'ın gergin, korkunç ifadesi hâlâ gözlerimin arkasında donup kalıyor ve aldığım ilk nefes o kadar uzun sürüyor ki göğsüm sanki bensiz uçup gidecekmiş gibi hissediyorum.

Adamın yere yığılması sonradan aklıma gelen bir şey, ancak sağır edici patlamaların durduğunu fark ettiğimde fark ettiğim bir şey. Tetiği hala sıkıyorum ama tek yaptığı etkisiz bir 'tıklama'.

Parmağımı denemekten vazgeçiremiyorum.

Rath'ın bana bakan siyah gözlerine, Tristian'ın sersemlemiş yüzüne, omzunun üzerinden bakan Killian'ın sert profiline, boğazımdan kopan hıçkırıklarla dolu nefes, beni kendime getiren tek şey oluyor.

İlk harekete geçen Rath oluyor ve kaygan kaldırıma düşen silaha doğru atılıyor. İzlerken nefesimi tutuyorum, yarı yarıya saldırganın geri sıçramasını bekliyorum. Korku filmlerinde de böyle olmuyor mu?

Rath üzerime doğru geldiğinde geri çekiliyorum, midemdeki dehşet giderek artıyor. Buna rağmen silahımı indiremiyorum.

tam nişan aldığım yerden. Bittiğini biliyorum - adamın içine yarım düzine mermi gömülmüş olmalı - ama parmağım tetiğe tekrar tekrar basmaya devam ediyor.

Ürktüğümde duraksıyor ama uzun sürmüyor. Parmakları bileğimi tutmak için yavaşça uzandığında buz gibi ve ıslak. Nazik dokunuş, tetiğin her işe yaramaz çekişinde zıplayan gergin tendonda bir şok etkisi yaratıyor.

"Hikâye," diyor nefes nefese ve diğer eli silahı yavaşça kapatırken ikna ederek. "Hadi bebeğim. Bırak gitsin."

"Yapamam." Adrenalin beni pençesine aldı ve titriyor muyum yoksa dünya etrafımda titriyor mu emin değilim, ama sanırım arkamdaki arabayı kaldırmakta parmaklarımı bu silahtan kurtarmaktan daha şanslı olurdum.

Rath parmak uçlarını avucumun altına sıkıştırıp onu zorla uzaklaştırıyor ve uzun bir an boyunca yağmurun siyah saçlarının perçeminden damlamasını, iri damlaların ceketinin derisine sıçramasını izliyorum.

Uzaktan gelen siren sesleri arasında, "Öldü mü?" diye soruyorum ve en az Tristian kadar zor nefes alıyorum. "Onu ben mi öldürdüm?"

Rath silahı elimden alıp ceketinin içine sokuyor, elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalkıyor. "İyi bir şey yaptın," diyor, sesinin aceleci yoğunluğu bakışlarımı yerdeki buruşuk siyah kütleden ayırıyor. "Arabaya binmeni istiyorum. Hemen şimdi, Story."

İtaat etmeme fırsat vermiyor, Tristian ve Killian'a doğru koşuyor ve ıslak kaldırımın üzerine çömeliyor. Killian'ın kolunu boynuna dolayarak, "Buradan on dakika önce çıkmamız gerekiyor," diyor. Uzaktan siren sesleri yaklaşıyor, alacakaranlığı delip geçiyor.

Ama kendimi cesede doğru yürürken buluyorum, ayaklarım ağırlaşıyor ve yanlarından geçerken sıçrıyor, ona yaklaşıyorum -çünkü artık o, bir ceset- gereksiz bir dikkatle. Göğüs hareket etmiyor. Parmaklar hareketsiz. Kaldırımdan akan su kanıyla kararmış.

Sadece bilmek zorundayım.

Ted'in neye benzediğini bilmek zorundayım.

Sonunda maskeyi parmaklarımın arasına sıkıştırıp yukarı çekmeden önce üç kez duraklıyorum. Bunu yaptığımda avucumun içine bir çığlık gömüyorum çünkü atışlarımdan biri tam yanağıma isabet ediyor. Korkunç, ölümcül ve çok çirkin.

Çirkin Nick.

"Aman Tanrım," diye soluyarak kendimi uzağa fırlattım.

Beynim tam olarak çalışmıyor, çünkü aklıma ilk gelen Ted'in Çirkin Nick olduğu oluyor, her ne kadar mantıklı gelmese de. Sonra onlara daha önce söylediği şeyi hatırladım, bunun bir iş olduğunu.

Ted'i ben öldürmedim.

Az önce lanet *uşağını* öldürdüm.

"Hikaye!" Rath tıslıyor ve beni üzerimdeki kazağın kapüşonundan tutup geri çekiyor. "Gitmemiz gerek!"

"Ama bu-!"

"Biliyorum!" diye bağırarak beni ondan uzaklaştırdı. "Polisler geliyor, kaçmalıyız!"

Koş.

Sanki o tek kelimeyle her şey yerine oturuyor ve birden sirenlerin ne kadar yakın olduğunu duyuyorum ve olay yerinden zamanında ayrılamayacağımızı biliyorum. Dönüp arabaya doğru sert bir koşu yapıyorum ve Rath da hemen peşimden geliyor, ayaklarımız kaldırımı dövüyor. Arabaya yaklaştığımızda Tristian'ın benden iki adım önde olduğunu fark ediyorum, Killian'ı bıraktığı yere, arkaya dalmadan önce geçici plakamı arkadan söküyor. Rath sürücü koltuğuna oturmak için hamle yapıyor ama ben onun önüne geçiyorum.

"Gir içeri!" Kapımı kapattığımda itirazını görmezden gelerek talep ediyorum.

Kıçını yolcu koltuğuna koyduğu anda gaza basıyorum, tam mavi ve kırmızı ışıklar diğer ucunda belirirken sokaktan geri geri çıkıyorum.

"Hadi, hadi, hadi!" Rath bağırıyor ama buna gerek yok. Çoktan yola çıktım, 10th Avenue'dan aşağı uçuyorum ve ana caddeden uzaklaşıyorum. Arka koltuğa bakıyor, Killian'a bakmak için dönüyor. "Durum ne kadar kötü?" Tristian'ın arkada ne yaptığına dikkat edemeyecek kadar dikiz aynasına bakmakla ve mavi ışıkların girdabında paniklemekle meşgulüm, ama Rath'ın gördüğü her neyse, içinden acınası bir ses çıkıyor. "Ne yapacağız? Katil, ne yapacağız?!"

"Sür." Killian'ın sesi güçlü -ölmek üzere olan birinin sesi değil- bu yüzden tam olarak istediği şeyi yapıyorum.

Eşit olarak, "Bir şeylere tutun." diye tavsiye ediyorum.

Kimse beni dinlemiyor. Bunu anlayabiliyorum, çünkü e-freni çekip direksiyonu kırarak arabayı başka bir sokağa doğru kırbaçladığım anda Killian *kıkırdıyor*. Herhangi birinden gelse korkunç bir ses olurdu ama ondan gelince daha da ürkütücü oluyor.

"Lanet olsun!" Tristian kısık sesle bağırıyor, sesi hem şok olmuş hem de acı çekmiş gibi çıkıyor.

"Dayanın," diye bağırıyorum ve bu sefer hepsi dayanıyor. Direksiyonu tekrar kırıyorum, 14th Avenue'ya doğru kayıyorum ve park halindeki bir traktör römorkunu kıl payı atlatıyorum. Vites elimde sağlam duruyor ve pek iyi olduğum söylenemez -matematik ve tarih derslerinde her zaman berbat olmuşumdur- ama *bu,* uzun zamandır giymediğim ve mucizevi bir şekilde hâlâ üzerime oturan rahat bir kot pantolona geri dönmek gibi. Bir an için Jack ve ablasını arka koltukta, endişeli ama yine de kocaman, dişlek sırıtışlar içinde hissedebiliyorum. Arabanın bir rüya gibi yol tutması, kırmızı ışıkta geçerken arabaların arasından geçmeme yardımcı oluyor.

Rath keskin bir nefes çekti, avuç içi arabanın tavanına dayanmak için yukarı kalktı. "Bizi öldürteceksin!"

Kabaca, vites değiştiriyorum. "Kapa çeneni." Ve ters ters baktığını bildiğim için ekliyorum, "Bunu şirretlik olsun diye söylemiyorum, sadece gerçekten odaklanmam gerekiyor." Bunu iki arabanın arasından hızla geçerek noktalıyorum, mavi ışıklar hala arkamda uzakta. Boşuna olduğunu hissettirecek kadar yakın değiller ama yeterince de uzak değiller.

herhangi bir rahatlık için. İleride tıkanıklık var, bu yüzden keskin bir şekilde sola, karşıdan gelen trafiğe doğru çekiyorum.

"Dikkat et!" Rath elini ön panele doğru uzatarak bağırıyor ama ben çoktan bize doğru hızla gelen arabanın etrafından dolanmaya başlamıştım. Bir diğeri gıcırdayarak aniden durdu, birkaç metre savruldu ve bizi kıl payı atlattı. "Ne oluyor *lan*!"

Hiç umursamadan bizi refüjden geçirip sağ şeride geçiyorum. Birkaç kez daha sola, sağa sapıyorum ve önümde bomboş bir yol var.

Rath zor nefes alıyor, vücudu sımsıkı sarılmış. "Şansımı polislerle denemeliydim. Tanrı aşkına, Story. Böyle araba kullanmayı nereden öğrendin?"

Elimi sallayarak vites değiştiriyorum ve gaz pedalına basıyorum. "Jack öğretti," diye cevap veriyorum ve eğer üvey kardeşim arka koltuğumda kanlar içinde yatarken polislerden kaçmıyor olsaydık, bu anıyı hatırlayıp sırıtabilirdim bile.

"Jack," diye papağan gibi tekrarlıyor Rath, gözleri beni delip geçiyor. "Kim o? Düzüştüğün bir şeker baba mı?"

"Ne? Hayır." Otoyol trafiğine karışmadan önce ona karanlık bir bakış fırlattım. "Jack Colorado'da oda arkadaşlarımdan biriydi. Çok yetenekli bir hırsızdı ve aynı zamanda inanılmaz derecede *eşcinseldi.*"

"Bir hırsızın böyle araba kullanmakla ne ilgisi var?" Rath torpido gözümü karıştırarak soruyor.

"Bir ekibi vardı," diye geveledim endişeyle, kız kardeşini ve bizimle yaşayan diğer iki adamı düşünerek. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama hepsi çok zararsız insanlardı - etrafta olması kolay. Soru sormama konusunda çok iyiydiler. "Farklı yerleri araştırırlardı. Aklınıza gelebilecek hiçbir şey yoktu. Oto tamirhaneleri, küçük restoranlar, anne ve pop mağazaları. Boktan güvenliği olan ve çekmecede para bırakılan yerler."

"Kaçış şoförü sen miydin?" Killian tahmin ediyor ve ben onun sesini duyunca ürperiyorum.

Başımı salladım. "İlk seferinde yanlışlıkla oldu. Ne yaptıklarını bile bilmiyordum ama koşarak geldiler, gitmem için bağırdılar... ve ben de gittim." Adrenalin hala tüm gücüyle devam ediyor ve gevezelik etmeme neden oluyor. "O kadar hızlı sürdüm ki neredeyse arabayı mahvediyordum. Tekrar yapmamı istediklerinde kabul ettim, çünkü... Bilmiyorum. Paraydı, bu işte iyiydim ve hoş bir şeydi." Karanlık bir şekilde ekliyorum, "Erkeklerin benden bacaklarımı açmamı içermeyen bir şey istemesine alışık değilim." Bunu takip eden gergin ve çok sivri sessizlik uzun sürmüyor.

Tristian'ın sesi arka koltuktan panik içinde ve sert bir şekilde geliyor. "Daniel'ı aramalıyız."

"Hayır!" Rath ve ben kusursuz bir uyum içinde bağırıyoruz. Paylaştığımız hızlı, iptal edilmiş bakış gergin bir enerjiyle doluydu. "Daniel'ı arayamayız."

"Neden olmasın ki?!" Tristian'ın sözleri kavgacı bir panik içinde ve ne kadar kötü olduğunu merak ediyorum.

"Çünkü az önce Çirkin Nick'i öldürdük," diye cevap veriyor Rath, gözleri sert. "Ve nedenini öğrenene kadar bir daha Güney Yakası'na adımımı atmayacağım."

"Burada lanet bir kurşun yarası var, Rath!"

Etrafında dönerek, "Ve eğer oraya geri dönersek daha fazlasına sahip olabiliriz!" diye bağırıyor.

"Lanet olsun." O kadar alçak sesle homurdanıyor ki öksürüğe dönüşüyor. Tristian'ın o çakıllı ses tonuyla konuştuğunu duymak bile acı veriyor. "Peki ne yapacağız?"

Cevap veren Killian. "Bir dakikalığına sığınacak bir yer bul.
Ray'i ara. Bize biraz zaman kazandır."

"Ne için zaman?" Tristian sorar. Kimse cevap vermeyince, büyük, grenli bir nefes veriyor ve kendini ön koltukların arasına itiyor. "Tamam," diyor ön camı göstererek. Eli kanlı. "Buradan çık ve batıya git. Ne kadar hızlı, o kadar iyi."

Nereye gittiğimizi sormuyorum. Her neresiyse, Ted'le ilgili her şeyi itiraf edeceğim yer orası olacak.

Her şey hakkında.

KABİN zifiri karanlık ormanda, sadece Charger'ın farlarıyla aydınlatılan bir yere sıkışmıştır. Rath ve Tristian arka koltuktan fırlayarak Killian'ın arabadan çıkmasına yardım etmek için acele ederler.

Tristian kulübeyi işaret ederek, "Yedi altı iki beş," diye bağırır. Killian ayakta durabiliyor ama yardıma ihtiyacı var ve devasa gövdesi arkadaşına ağır geliyor. "Kapıdaki kilit kutusu. Kod bu."

Koşup numaraları giriyorum ve ilk denemede kırmızı ışık yanıyor. Ellerim titriyor ve üzerlerindeki sülfür kokusunu alabiliyorum çünkü bir adamı vurdum. Onu öldürdüm.

Ben bir katilim.

İkinci denemede şifreyi doğru giriyorum ve kilit açılıyor, böylece masif ahşap kapıyı açıp adamların Killian'ı içeri almasına yetecek kadar geniş açabiliyorum. Hemen odanın ortasındaki uzun tahta masayı görüyorum ve "Onu masaya yatırın" diye emrediyorum. Tristian'a bakıyorum. "İlk yardım çantası falan var mı? Malzeme var mı?"

"Koridordaki dolap. Alet çantası yerde," diye homurdanıyor, Rath'la birlikte Killian'ın devasa ağırlığını masanın kenarına kaldırırken çenesini sıkıyor.

Kulübenin ne kadar küçük olduğuna dikkat ederek koridora çıkıyorum. Mercer ailesi ülkenin dört bir yanında evleri olan zengin bir aile. Tristian'ın sosyal medyasında kristal mavisi suya bakan, neredeyse tamamen camdan yapılmış bir sahil evinin ve tek ailelik bir konuttan çok bir kulübeye benzeyen bir dağ evinin fotoğraflarını gördüm. New York'ta bir çatı katı, Roma'da bir malikane olduğunu duydum ama bu...

Küf kokan ve mobilyaları yarım asırlık olan küçük, rustik bir kulübe.

Kesin olan bir şey var; kimse buranın bir Mercer'a ait olduğundan şüphelenmeyecek. Bir cinayetten kaçtığımızı gören kimse bizi bulamaz. Dezavantajı mı? Ayrıca Killian ciddi şekilde yaralanırsa ona yardım edecek kimse yok.

Ve ciddi bir şekilde yaralanmış gibi *görünmüyor*. İki ton daha solgun ve titriyor, hepimiz hala yağmurdan sırılsıklamız.

Tristian odanın içinde dolaşıp lambaları yakıyor. "Babamın sığınak kulübesine hoş geldiniz." Dikkati dağınık bir şekilde odanın etrafını işaret ediyor. "Mutfak, iki yatak odası, koridorda küçük bir banyo. Pencereler güçlendirilmiş, dışlarında parmaklıklar var, az önce girdiğimizden başka çıkış yok."

"Kaçmak mı?" Rath, kurşun yarasını ortaya çıkarmak için Killian'ın gömleğini kaldırarak soruyor. Beklediğim gibi değil. Kan püskürten devasa bir yara değil. Sadece küçük bir delik, kan yavaşça akıyor. Bağırsak yaraları hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu yaranın tam yanında olması iyiye işaret olmalı.

Değil mi?

"Evet, burası yüz yılı aşkın bir süredir Mercer erkeklerine ait. Burayı kimse bilmiyor, eşleri bile." Ateşin yanına eğilip kütükleri doldurmaya başlıyor ve ilk kez *hepimizin* titrediğini fark ediyorum, ama Killian şokta olabilir. "Burası kesinlikle bir sığınak. Vergi kayıtlarında yok. Tamamen yiyecek, içki, mühimmatla dolu," elimdeki alet kutusuna başıyla işaret ediyor, "ve her ihtimale karşı tıbbi malzeme."

"Baban kimden saklanıyor?" Kutuyu masaya taşıyıp kapağını açarak soruyorum. İçinde ilaçlar, tıbbi aletler, gazlı bez ve bandajlar var. Üstüne küçük bir broşür bantlanmış. Onu yırtıyorum.

"Eşler. Mafya. IRS. Zombiler." Rulo haline getirilmiş gazeteleri kütüklerin altına itiyor. "Kim bilir. Sorma, söyleme. Mercer felsefesi budur." Tristian bir kibrit çakıyor ve gazeteyi ateşe vermeden önce bir süre titreyen aleve bakıyor. Birkaç küçük çubuk sokuyor

ve ellerini kalçalarına sürerek tozunu alıyor. "Çabuk ısınır. Hadi bir göz atalım."

Hepimiz üvey kardeşimin başında durup yarasına bakıyoruz ve Tristian'a azimli ve sakin olduğu için saygı duyuyorum ama hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyoruz.

Killian kaşlarını kaldırır. "Şimdi Ray'i aramak için iyi bir zaman olabilir!"

Önce Rath harekete geçer ve cebinden telefonunu çıkarır. Tristian'a bakarak duraksıyor. "Mercer paranoyasının kullan-at telefon kullanma ihtimali nedir?"

Tristian sırıtıyor.

Birkaç dakika sonra Rath, Ray'i telefona çağırdı. Adam hakkında bildiğim tek şey o lanet takip cihazını derimin altına yerleştirmiş olması. Bu beni ona hiç sevdirmiyor ama yine de Rath'ın Killian'ın yanında oturup Ray'e başını eğerek her şeyi anlatırkenki düşünceli ifadesi beni rahatlatıyor. Ray ona bir talimatlar listesi veriyor olmalı çünkü sonunda Rath sessizleşiyor ve sonra ayağa kalkıp yarayı inceliyor.

"Hâlâ kanıyor ama değil. Doğru." Tristian'a başını sallayarak Killian'ı işaret eder. "Sırtına bakmamız gerek."

Killian gözlerini devirerek, "Ben buradayım," diye mırıldanır ve Rath'a görüş açısı sağlamak için döner.

Rath'ın gözleri gördüğü şey karşısında büyür. "Oh, lanet olsun! Evet, evet, haklısın, tam içinden geçti." Bana doğru parmaklarını şıklattı. "Gazlı bez, gazlı bez, tonlarca gazlı bez!"

Hemen yanına koşup çıkış yarasına iyice bakıyorum ve bir tomar gazlı bezi yaranın içine iterken nabzım hızla atıyor. Bezden bir avuç daha alıp aynı işlemi ön tarafa da yapıyorum, her iki tarafa da baskı uyguluyorum ve işte o zaman Killian bakışlarımla karşılaşıyor.

"Teşekkürler," diyor, sesi alçak ve yüzleşmeye cesaret edemediğim bir şeyle dolu.

Daha sonra bana teşekkür etmeyecek.

Sonraki otuz dakikayı onu ısıtmaya ve kanamayı durdurmaya çalışarak geçiriyoruz, Rath hayati bir şeyin isabet alıp almadığını belirlemeye çalışırken Killian yüzünü buruşturuyor. Ray'le konuştukça ve onu dinledikçe daha az paniklemiş ve umutsuz görünüyor. Sonunda telefonu kapattığında ifadesi taş gibi bir kararlılığa dönüşür.

Rath ceketini silkerek, "Onu bu ıslak giysilerden kesip çıkarmamız, baskı uygulamaya devam etmemiz ve sonra..." diye açıkladı. Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Kanın pıhtılaşmasını beklememiz ve sadece kas tutmasını ummamız gerekiyor." Bana, "O şeyin içinde antibiyotik var mı?" diye sordu. Etrafta dolaşıp çeşitli etiketleri okuyorum. "Var!" Bir şişeyi çıngırdatıyorum, Rath'a atıyor, o da ustalıkla yakalıyor. "Ağrı kesici de mi var?"

Killian başını yana çeviriyor, bakışları Tristian'ı ararken titriyor. "Daha önce içki hakkında bir şey söylediğini mi duydum?" Tristian'ın başını sallaması üzerine Killian, "Bana içki doldur" demeye karar verir.

Biz bunu yapmadan önce Tristian evin içinde koşturuyor, bir şilteyi ana odaya sürüklüyor ve yere yerleştiriyor. Killian'ı dikkatlice sürüklediklerı şöminenin hemen önüne temiz yatak takımları yerleştiriyor.

Tristian gömleğini kesmek için bıçağını çıkardığında o kadar sert irkiliyorum ki lambayı deviriyorum ve yakalamak için çırpınırken nefes nefese kalıyorum. Sadece bir an duraksıyor, mavi gözleri tıpkı o kurşunun Killian'ı delip geçtiği gibi benimkileri de delip geçiyor.

Rath gömleği yırtıp atarken o başka tarafa bakarak gömleği keser.

Sonunda Killian çıplak bir halde ateşin önünde ısınıyor ve Tristian'ın dondurucuda bulduğu votkadan uzun bir yudum almak için başını kaldırıyor. "Nick konusunda ne yapacağımıza karar vermeliyiz," diyor sonunda.

Rath parmaklarını saçlarının arasına sokup gergin bir şekilde çekiştiriyor. "Bizi soymaya çalıştığına inanamıyorum."

"Bu onun yapacağı bir şey değil," diye onaylıyor Tristian, gözleri vahşi ama dalgın. "Daniel anlayacaktır, değil mi? Sadece kendimizi savunduğumuzu anlayacaktır.

O da bu işin içinde değil. Katil onun öz oğlu, Tanrı aşkına."

Rath gömleğini başının üzerine kaldırır ve volta atmaya başlar. "Bunu tek başına yaptığından emin olmalıyız. Daniel'ın bunu planlamamış olması başka birinin yapmadığı anlamına gelmez. Çirkin Nick sana hiç kendi başına hareket eden bir tip gibi geldi mi?"

"Değildi." Sesim küçük ama kesin bir şekilde yükseliyor ve bakışlarının benimkine yönelmesinin ağırlığı karşısında büzülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Yalnız çalışmıyordu."

Killian'ın gözleri çoktan buğulanmıştı ama daraldıklarında hâlâ keskin ve tetikte görünüyorlardı. "Orada ne işin var, Story?"

Yutkunarak, az önce Killian'ı kaldırdıkları masanın üzerine tünedim ve ıslak giysilerimin soğuğuna karşı ortama sarıldım. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Rath'ın gözleri alev alev yanıyor ve ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi kaskatı kesilmiş, yumrukları kıvrılmış bir şekilde duruyor. "Eğer bize bu işle bir ilgin olduğunu söyleyeceksen, o lanet kapıdan çıkıp canını kurtarmak için kaçsan iyi edersin."

Sesim boğazımda bir yerde düğümleniyor, çünkü onlara bu işe karışmadığımı söylemek istiyorum - kasıtlı olarak değil - ama bunun doğru olacağından emin değilim.

Tristian'ın sesi geliyor, sessiz ve düşünceli. "Hayır," diyor, başı titreyerek. "Bizi mahvetti. Bizi sırtımızdan bıçakladı. Ama bu onun tarzı değil. Değil mi?" Son kısmı bana söylüyor ve ben neredeyse gülmek zorunda kalıyorum.

Keşke bunun ne kadar benim tarzım *olduğunu* bilseydi.

Kaçmak. Başkalarına benim için kirli işlerimi yaptırmak. Nihayetinde takip edememek. Her şeyi berbat ettiğimi fark etmek.

Story Austin'in imzası.

Omuzlarımı kendime doğru kıvırarak başlıyorum.

"Yatılı okuldan kaçtım çünkü biri beni takip ediyordu." Hepsinin gözlerinin içine bakıyorum, kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. "Kendisine

Ted."

ON DAKİKA SONRA, Killian'ın aklı yarı yarıya başındadır ama Rath ve Tristian tamamen, dehşet verici bir şekilde uyanık görünmektedir.

"Gerçekten de bu yüzden gittin," diye tahmin ediyor Tristian, votka şişesinden bir yudum almak için gözlerini kaçırarak. "Bizimle ilgili değildi."

"Seninle ilgiliydi," diye savunuyorum. Ama bir anlık sessizlikten sonra kabul etmek zorunda kalıyorum: "Sadece seninle ilgili değildi. Ted'le de ilgili değildi." Alnımı ovuşturuyorum, bu konuya girmeye gerek var mı diye düşünüyorum.

Siktir et.

Olabilir.

"Şeker bebek oldum *çünkü* kaçmak istiyordum. Paraya ihtiyacım vardı ve bu..." Ağır bir omuz silkme hareketi yapıyorum, utanmaya bile tahammül edemiyorum. "Bildiğim şey buydu. Annemin paraya ihtiyacı olduğunda yaptığı şey buydu. Genç ve aptaldım ve tüm bu yaşlı sapıklar sırf birazcık tenimi gösterdiğim için bana para atmak için can atıyorlardı. Hızlı ve kolaydı ve Daniel'dan uzaklaşmama yardımcı olacaktı."

Rath'ın kafası şaşkınlıkla geri döner. "Neden Daniel'dan kaçmaya çalışıyordun? Bu kasabada ondan daha yüklü olan tek kişi Tristian'ın babası."

"Bu umurumda değildi!" Israr ediyorum ve bu doğru. "Annem hep güzel bir hayat isterdi. Lüks bir hayat. Güzel evleri, süslü arabaları ve şık partileri olan bir hayat. Ben sadece *güvende* olmak istedim. Peki ya Daniel?" Başımı iki yana sallayarak kesin bir dille söylüyorum. "O güvenli değildi. Benim için değildi."

Killian dönüp bana bakıyor ve ağrı kesicilere ve içkiye rağmen gözleri hâlâ küstah ve öfkeli. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun!" Ayağa fırladım. "Kendi gözlerinle gördün, Killian! Daniel... çakırkeyif olur ve

Beni ofisine götürür, ne kadar saf ve seksi olduğumu anlatıp dururdu. Bana *dokunurdu*-" Sonraki kelimeleri dudak bükerek çiğniyorum, "Bana *dokunurdu.* Beni kucağına oturtur, sonra da ellerini gömleğimin içine sokardı. Bana kendimi iffetli tutmam gerektiğini söyler, sonra da ne kadar iyi geliştiğimden bahsederdi. İğrençti!" Uzun bir nefes alarak ekliyorum: "O evde kaldığım her günün, onun bunu yapmasına bir gün daha yaklaşmak olduğunu biliyordum. Ve bunu yapmayı reddettim. Öyle *olmayı* reddettim." Kahkaha havlamam karanlık, kırılgan bir şey. "Annemin ve Johns'un etrafında yıllar geçirdim ama hiç kimse bana böyle bir şey yapmadı. Ta ki annem onunla evlenene kadar. Bu yüzden kimse yapmadan önce kaçmak istedim..." Tristian'ın gözlerimin içine baktığından emin olduktan sonra, "Ama bir de sen vardın. Tüm o umutların üzerinden buldozerle geçtin, değil mi?"

Çenesini sıkıp başka tarafa bakıyor. "Sana bunu zaten söyledim." "Özür diledin," diye onaylıyorum, Rath'ın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek

Aramızda. "Ama bu onu benden almadı, Tristian. O gece olanlar... beni değiştirdi. Bu yüzden tüm şeker bebek hesaplarımı kapattım ve Daniel'a paranın gitmesi için yalvardım. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Elleri senin üzerinde olan bir adama -bir çocuğa- paranın gitmesi için yalvarmak?"

Killian'ın gözleri üzerimde, kırpmadan. "Sana ne yaptırdı?" Bu soru tüylerimi diken diken ediyor, çünkü sesindeki tiksinti ve öfkeyi duyabiliyorum ve bu kez -İsa Mesih, *bu* kez- *beni* savunuyor.

"Yok bir şey," diye teminat veriyorum, soğuğa karşı burnumu çekerek. "Annem hep oradaydı. Sanırım bir teklifte bulunmaya cesaret edemedi." Garip bir şekilde, yatılı okul ihtimalini kabul etmiş görünüyordu. Onu ikna etmek için fazla bir şey gerekmemişti.

"Şu Ted denen herife geri dönebilir miyiz?" Rath kollarını açarak soruyor. "Ne yani, seni ülke çapında takip etti, görünüşe göre eşcinsel oda arkadaşını öldürdü ve sen *de* karar verdin...'*hey, şu üçünü görmeye gidebilirim*

Bana yanlış yapan adamları öldürmesini mi umayım?" Bir parmak ucunu şakağına bastırıyor. "Delirdin mi lan sen?!"

"Öyle olmadı," diyorum ama bu sadece yarısı doğru. Suçlayıcı bakışları altında rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Çünkü üçünüzün de onu yenme şansı vardı. Ve ben düşündüm ki... Bilmiyorum..."

Benim yerime bitiren Killian. "En azından birinin indirileceğini düşünmüştün."

Sanırım bu şekilde söylendiğinde kulağa oldukça kötü geliyor. "Seninle kendimi daha güvende hissettim," diye cevap veriyorum ve bu en azından yalan değil. "Beni incittiniz ama üçünüzle başa çık*abileceğimi biliyordum.* Senin leydin olabileceğimi ve beni koruyacağını düşündüm."

Rath'ın dili dışarı fırlıyor ve dalgınca piercinglerini yokluyor. "Düşündün mü?"

Başımı ağır ağır sallayarak itiraf ediyorum: "Öyle bir noktaya geldim ki... hepinize çok kızgındım. Bana yaptıklarınızdan çok yorulmuştum. Sabırsızdım ve o resmi göndererek düşüncesizce davrandım-"

"Sen öyle san!" Rath elini Killian'ın karnındaki yaraya doğru uzatır. "Lanet olsun, Story! Hiçbir şey söylemeden bu adamı üzerimize saldın. Varlığından bile haberdar olmadığımız bir şeyden seni nasıl koruyabilirdik ki?!"

"Dur," diyor Killian saçlarındaki nemi silerek. "O bunu yapamazdı. Sen yapabilir miydin?" Gergin bir şekilde dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. O da başını sallıyor. "Bizi ölü görmek istemezsin."

Bunu itiraf etmek bana acı veriyor. Belki Daniel, Colorado ya da Ted'le ilgili olanlardan bile daha fazla. "Bana gerçekten çok korkunç şeyler yaptın. Beni incittin, manipüle ettin, kontrol ettin, defalarca dizlerimin üzerine çöktürdün. Ama sanırım..." Ağır ağır masaya çöküyorum, gözlerim akmayan yaşlarla doluyor. "Hepinizin içindeki kötülüğü görüyorum ve bu çok çirkin. Ama iyi yanlarınız da olabilir. Bilmiyorum, *olabilir,* değil mi? Bunun söndüğünü görmek istiyor muyum?" Bir damla gözyaşı düştüğünde, onu siliyorum,

Ayakkabılarımızın yerde bıraktığı çamurlu izlere bakarak. "Hayır. Seni ölü görmek istemiyorum. Seni *üzgün görmek* istiyorum. Senin o iyi yanlarını görmek ve geri gelmemin sebebinin onlar olduğunu bilmek istiyorum. Kırılmadığımı bilmek istiyorum - burada olmamın sebebi..." Sulanmış gözlerimi yuvarlayarak aceleyle, "Paskalyalar, rahat sabahlar, araba yolculukları ve öğle yemekleri. Bunu bilmem gerek, çünkü aksi takdirde?" Başımı sallayarak, "Aksi takdirde ben bir hiçim." diyorum.

Bunun farkında değiller, ama bu herkes için olduğu kadar benim için de bir vahiy. Gerçek şu ki, acıdan yoruldum. Hissetmekten ve acı çektirmekten yoruldum. Sadece *nefes almak istiyorum*. İyi bir insan olmak istiyorum - *bütün bir insan* - geceleri uyanık kalıp diğer insanlara nasıl acı çektireceğini düşünmeyen bir insan.

O insanlar bunu hak etseler bile.

Bence bu onlardan daha iyi olmakla başlıyor. Karşılık verebildiğim için değil, ilerlemeyi seçtiğim için daha güçlü olmak. Birinin sırtına bastığım için değil, başıma geleni kabul edip kendim hallettiğim için hayatta kalan olmak.

Ve bence bu, şunu söylemekle başlıyor:

"Özür dilerim." Bunu hak etmiyorlar - ne kendi intikamım için, ne de bunun için. Ama bu onlarla ilgili değil. Gerçekten değil. Colorado'yu geride bıraktığımdan beri hissettiklerimle ilgili. Ruhuma bulaşan kara, çalkantılı hastalıkla ve beni bir konakçıya yapışmış parazit gibi oradan oraya sürüklemesiyle ilgili. "Sana Ted'den bahsetmediğim için özür dilerim. Ondan intikam almak için seni kullandığım için. Senden intikam almak için onu kullandığım için. Ben sadece... Üzgünüm."

Bu özgürlükle ilgili.

"Yapma." Killian parmaklarını gözlerine sürmek için uzanıyor, bu hareket yavaş ve tembelce ama yine de bir şekilde acı dolu. "Ben olsaydım bunların hiçbiri olmazdı-" Eli düşüyor ve başka tarafa bakıyor, göründüğü kadar acı veren bir yutkunmayla çenesi bükülüyor. "Tam bir aptaldım.

Onu istediğini düşünerek. Sadece sahip olabileceğini düşündüğü her şeyi almadığını. Düşündüğüm için yaptığım tüm o lanet şeyler..." Söylemesine gerek yok. Hepimizin arasında havada asılı duruyor. Yaptığı her şey, açtığı her yara benim hakkımda en kötüsünü düşündüğü içindi. Elini yarasının üzerine koydu, gözleri kısılmıştı. "Yarın babama ne söyleyeceğimize karar vereceğiz. Nick'i anlatacağız, Ted denen orospu çocuğunun ipliğini pazara çıkarmaya çalışacağız ve bize saldırmanın ne demek olduğunu ona göstereceğiz. Story bize bu adam hakkında bildiği her şeyi anlatacak. Belgeler, e-postalar, telefon görüşmeleri, mesajlar, hepsini." Ağır gözlerini benimkilere kaydırarak sözlerini şöyle bitiriyor: "Ve sonra gideceksin." Nazikçe söylenmemişti ama yine de uzun, çelik gibi bir nefes çekmeme neden oldu.

"Anlıyorum."

"Hayır, gülümsemiyorsun." Killian pek sık gülümsemez ve dudaklarının hüzünlü kıvrımını top sahasının herhangi bir yerinde düşünmek zor olsa da, olan budur

-Anemik, acı görünümlü bir şey. "İhtiyacın olursa Tristian ve ben sana para vereceğiz. Yeni bir hayata başlamanın senin için nasıl bir şey olacağını bilmiyorum. İstersen başka bir okula git. Colorado'ya hırsız çetene geri dön. Fransız Yabancı Lejyonu'na katıl. Umurumda değil. Ama ne yaparsan yap, bunu yaparken bize ait olmayacaksın."

Rath kollarını kavuşturup başını eğerek ayaklarını izliyor. "Bunu daha önce konuşmuştuk. Siz bizi bulmadan önce, bunu nasıl yapacağımızı bulmaya çalışıyorduk."

Tristian, mavi gözlerini gözlerime dikerek, "Seni nasıl bırakacağımı" anlatıyor.

Uzun bir süre nutkum tutuldu, söylediklerini sindiremedim. "Neden?" Sonunda boğuk bir sesle söyledim.

Cevap veren Killian, yüzündeki çizgiler yıpranmış ve yorgun. "Bizi istemiyorsun, Öykü. Hiç istemedin. Buraya geldin çünkü sapık bir sürüngenle aranda birinin durmasını istedin. O zamanlar bunu bilmiyor olabilirdim ama... hissedebiliyordum."

Rath önce bana, sonra da Tristian'a bakarak, "Ben de," diyor.

Tristian çıtırdayan ateşe bakıp avuçlarını sıcaklığa doğru kaldırırken başı boynunun üzerinde ağırlaşıyor. "Bir şeyi önemsiyorsan, onu bırakmalısın derler." Uzun bir sessizlik oldu ve sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Bilgin olsun, bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Eğer bir şeyi gerçekten önemsiyor olsaydın, onu kilit altına alır ve gözünün önünden ayırmazdın. Ben kalman için oy verdim." Votkadan uzun bir yudum alıyor, yutkunurken boğazı zıplıyor. "Ama hiçbirimiz cesedini banyonun zemininden kazımak istemiyoruz, o yüzden sanırım Killer haklı. Birinin seninle birlikte olmak istemesini sağlayamazsın. Denemediğimi söyleyemem." Acı bir şekilde, "Bir ya da iki kez."

Kimsenin ekleyecek bir şeyi yok gibi görünüyor ve ben de gereksiz gözyaşlarımla mücadele etmekten onlara teşekkür etmeye fırsat bulamıyorum.

Rath zor bir nefes alır. "Buranın kuru giysileri var mı, yok mu?"

Tristian şişeyi yere bırakıp ayağa kalktı. "Beni takip edin." Odadan çıkarken bana bakmıyor ve beni bırakmak istemediğine dair ısrarının altında çok önemli bir beyan olduğunu hissediyorum.

Kendime bunu görmem için izin vermiyorum.

Bunun yerine, Killian'ın etrafından dolanıp ateşe yaklaşıyorum, çömelmiş, titrerken ve adrenalinin etkisinden kurtulmaya çalışırken bir lokma sıcaklık için çaresizim. İtiraflar söz konusu olduğunda, daha kötüsü de olabilirdi. Ama şimdi burada ateşin önünde titreyerek oturuyorum ve birini öldürdüğümü hatırlıyorum. Paradan başka bir şey için diğer insanları öldürmeye niyetli kötü bir adam olması önemli değil. Bu dünyadan bir can aldım. Bir zamanlar bu düşünce beni güçlendirebilirdi.

Onun yerine, sadece üşüyorum.

Bir şey kalçamı gıdıklıyor ve neredeyse sıçrayacağım, ancak bir bakışta bunun sadece Killian'ın parmak eklemi olduğu anlaşılıyor, kolu bana ulaşmak için yan tarafına yayılmış. Baktığımda

Omzumun üzerinden ateşe bakıyor, göz kapakları ağırlaşmış. "Sana sandviç yaptığım zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor.
bir ileri bir geri.

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. Ama Killian böyle çalışır. Boktan bir anının en iyi kısmını alır ve onu anı tanımlamak için kullanır. *Paskalya*. Onun odasında geçirdiğimiz geceye rağmen gerçekten berbat bir gündü. *Sandviç*. Uykunun ortasında acımasız bir sevişmeden sonra beni beslediği zaman.

"Evet," diye cevap veriyorum, fıstık ezmesi ve jöleyi hatırlıyorum. Bir bardak süt. Yatağında bilgisayarını karıştırırken yemesini. Sonrasında ona nasıl davrandığımı, kendimi nasıl yumuşak, sevimli ve minnettar hissettiğimi.

Başka bir şey söylemediği uzun bir süre var ve ben dikkatimin alevlere döndüğünü fark ediyorum, her ne kadar parmak eklemini bir damga gibi üzerimde hissetsem de.

"Bunu tekrar yapabiliriz" derken sesi ağır ve bulanık.

Ateşe üç kez hızlıca göz kırpıyorum, çünkü seksten bahsediyor olamaz. Ciddi bir acı çekiyormuş gibi görünmeden zar zor doğrulabiliyor. Büyük ihtimalle bana sandviç yapmak da istemiyordur. Kalçalarımdan aşağıya akıp da yıkayabileceği bir şey olmadığına göre, başka bir şeyden bahsettiğini varsayabilirim.

"Yani...?" Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve dudağını dişlerinin arasında nasıl sıktığını fark ediyorum. "Şimdi mi?"

Parmak eklemi bakışlarıyla birlikte kayıyor. "Bu bir emir değil."

Çünkü artık bunları bana vermiyorlar. Beni veriyorlar, gitmeme izin veriyorlar. Ve bu gece Killian Payne'in beni bir daha uyurken izleyeceği son gece. Yasak olmasına rağmen, birkaç gece önce söylediği sözleri düşünüyorum, beni sevdiğini söylediğini fark edemeyecek kadar uyuşturulmuştu. Ona böyle bir şeyin imkânsız olduğunu nasıl söylediğimi düşünüyorum. Killian'ın herhangi bir şeyi nasıl seveceğini bilmesi mümkün değil.

Ama öyle olduğuna inanıyor.

Ne yapacağımı biliyorum ama yine de cesaretimi toplamam için ateşin önünde uzun süre beklemem gerekiyor. Sonunda, gülünecek kadar kolay oluyor. Önce ayakkabılarımı çıkarıyorum, kurumaya yakın bir yere koyuyorum. Sonra ıslak çoraplarımı çıkarıyorum. Rath'ın dolabından çaldığım kapüşonlu tişörtü omuz silkerek çıkardım ve nemli gömleğimi başımın üzerine geçirdim. Ayağa kalkıp pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyırıyorum, külotum üzerimde kalıyor ama başka bir şey yok. Şimdi bu adamların önünde soyunmak çok garip bir duygu. Bir zamanlar bu düşünce beni ürpertir ve kendi içime kıvrılmama neden olurdu. Ama vücudumdaki hiçbir şey onlar tarafından görülmedi, test edilmedi ya da keşfedilmedi. Utanmadan üvey kardeşime dönüyorum ve onun bana bakışı -yumuşak ve şaşkın- içimde görünmez bir yumruğun sıkılmasına neden oluyor.

Gözleri göğsümdeki bandajlara takıldığında, tüm o yumuşaklık kayboluyor.

Vücudumu yanına bastırdığımda sıcacık oluyor, yanağımı dikkatlice omzuna kazınmış cesur, canlı Griffon'un üzerine koyuyorum.

"Grifonlar hazineleri korurlar... ve ömür boyu çiftleşirler."

Bana yer açıyor, kolunu genişçe sallıyor ve yavaşça omuzlarımın etrafından dolanıp çıplak tarafıma dokunduğunda, kendime bir anlık affedilmez bir hoşgörü izni veriyorum. Sevgili olduğumuzu hayal ediyorum, böyle şeyler yapan türden. Soğuğa karşı birbirimize sarıldığımızı. Parmak uçları tenimin üzerinde geziniyor. Sıcak nefesi saçlarıma üflüyor. Söylediği o sözlerin doğru olduğunu hayal ediyorum. Beni sevdiğini. Benim için adam öldürebileceğini.

Rol yapmama izin veriyorum.

Görünüşe göre Killian da aynısını yapmak istiyor. "O gece ne yapardın?" diye soruyor, geniş avuçlarını sırtımda gezdirerek. "Seni öpmüş olsaydım."

Yıllar önce odasındaki o geceden bahsettiğini sormadan biliyorum ama o kızın anısını canlandırmak zor. "Bilmiyorum," d i y e dürüstçe cevap veriyorum, hayal bile edemiyorum. O kadar tatlı ve

Şimdi olduğu gibi nazik mi? Yoksa açgözlü ve sabırsız bir şekilde ağzıma zorla mı girecekti?

"Babamla... gibi mi olurdu?" Sesi kulağımın dibinde donuk bir gümbürtüye dönüşüyor. "Kaçmak ister miydin?"

En azından buna kesin olarak cevap verebilirim. "Hayır."

Derin bir nefes vererek göğsünü indiriyor ve eli tenimi terk ettiğinde Tristian'ın getirdiği battaniyenin kenarıyla geri dönerek tembelce üzerimi örtüyor. "Sanırım artık bir önemi yok."

Ciğerlerinin çıkardığı sesleri dinliyorum - çarpık kalbinin atışını- ve bu gece pek çok şey konuşulmadı ama hiçbiri bu kadar değildi.

Geri dönüşü yok.

Bazı yaralar asla onarılamaz.

Uykuya daldığımı bile fark edemeden uyandım. Ateş hala yanıyor ve ne ben ne de Killian bir santim bile kıpırdamadık, eli hala omzumda ağır. Kulağımın dibindeki hafif horultudan, nefeslerinin derin ve eşit ritminden onun da uykuya daldığını hissedebiliyorum.

Tristian onun yanında uyuyor.

Tristian'ı daha önce hiç bu kadar dağınık ve keyifsiz görmemiştim. En fazla basketbol maçlarında ve sevişirken görürdüm ve o zaman bile saçları doğaüstü bir şekilde bakımlı olurdu. Şimdi düz ve gevşek, yağmurdan sadece yarısı kurumuş ve gömleksiz bir göğse ve bir beden küçük görünen bir çift boxer'a eşlik ediyor. Kolunu gözlerinin üzerine atmış, ölçülü nefes alıp verirken ağzını aralamış ve belli ki Mercers'in sahip olduğu tüm battaniyeleri getirip buraya, üstümüze yığmış.

Bir saniyemi ayırıp yüzerek onlardan kurtuluyorum ve doğrulup odanın etrafına bakıyorum. Rath'ı uzakta, mutfakta buluyorum. Masanın üzerinde oturuyordu.

ayaklarını tekmeliyor, parmakları iki sıkı yumruk halinde saçlarını kavrıyor. Uzun bir süre onu izliyorum, garip ve kararsız.

Omuzlarıma bir battaniye sararken onu itip kakmamaya dikkat ederek yanından ayrıldığımda Killian zar zor kıpırdıyor. Rath düşüncelere dalmış olmalı, çünkü yaklaştığımda şaşkınlıkla sarsıldı.

"Kahretsin," diye nefes alıyor.

"Biraz uyumalıyız." Yarın yapılacak çok şey olduğunu söylemeye gerek yok. Yapılacak aramalar. Sorulacak sorular. Görünüşe göre gerçek bir tıp uzmanıyla randevu - en azından bir röntgen uzmanıyla.

Rath uyumaktan o kadar uzak görünüyor ki tezgâhtan atlarken neredeyse titriyor. "O zaman sarılıp yattığın yere geri dön," diye alay ederek bir çekmeceyi açıyor. "Lanet olası bir sigara bulma görevindeyim ve bulamazsam arabanı çalıp en yakın markete gideceğim."

Sanırım Killian kadar bağışlayıcı hissetmiyor.

İç çekerek dönüyorum ve yatağa doğru yürüyorum. Büyük bir yatak ama kocaman değil. Belki bir kraliçe. Atılmış kıyafetlerime ulaşmak için etrafından dolandığımda Tristian'ın parmakları seğiriyor. Ama elimi kapüşonun cebine soktuğumda, yanlışlıkla çalınmış, buruşturulmuş sigara paketinin hâlâ orada olduğunu görünce minnettar oluyorum.

Onlarla birlikte döndüğümde Rath'ın yüzündeki ifade muhtemelen beni affetmeye en yakın ifadeydi. "Bu nasıl olur?"

Omuz silkerek kolumu battaniyenin içine geri çektim. "Silahını çaldığımda onları da aldım."

Bunun üzerine duraksıyor, sigara kutusunu açarken kaşları çatılıyor. Sonra homurdanıyor. "Bunlar sigara değil," diyor paketten bir tane çekerek. "Bunlar blunt."

"Oh." Nedenini bilmesem de yüzüm düştü. Açıklanamaz bir şekilde, gerçekten günü kurtarmak istiyordum. "Özür dilerim."

Bana şaşkın ama dalgın bir bakış atıyor ve çekmeceden bir kutu kibrit çıkarıyor. "Ne için? Bunlar bir kibritten beş kat daha iyi.

Sigara." Sigaranın ucunu ağzına götürüp kibriti çakıyor ve yakıyor. Derin bir nefes çekip ciğerlerinde tutarken kor kızgın bir şekilde parlıyor. "Siktir git," diye nefes veriyor, duman ağzından çıkarken omuzları düşüyor. Künt sigaraya uzun uzun bakıyor. "Bir adamı öldürdüğün için burada olduğumuz gerçeğini görmezden gelirsek, sen lanet olası bir meleksin, Tatlı Kiraz."

Kelimeler göğsüme saplanan bir bıçak

gibi. Ve bilmeliyim.

"O..." Sesim çatlıyor ve merakla boğazımı temizliyorum. "Bir ailesi var mıydı?"

Rath tezgâhın üzerine geri kayıyor ve esrarı üflüyor. "Çirkin Nick mi? Hiç sanmıyorum." Benim rahatlamış tepkimi görünce duraklıyor, aramızdaki mesafeyi aşmadan önce yavaşça bir fırt çekiyor. Biraz davetkâr bir şekilde sallıyor ve ben de tereddütle alıyorum. "Bu saçmalık için kendini üzme. Bir Nick'in eksilmesi hiçbir şeyi incitmez. Zaten kafa karıştırıcı olmaya başlamıştı."

Ot aynı anda hem yumuşak hem de sert ve öksürdüğümde yanaklarım kızarıyor. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor," diyorum, ağzım mutsuzca eğik.

Rath esrarı geri alıyor ve Tristian gibi değil. Rath yarı boğulmuş fare görünümünü çok iyi takınıyor, saçları benimkileri tutarken koyu renk gözlerine düşüyor. "Tamam, şuna ne dersin? Şuradaki adamları görüyor musun?" Yatağı işaret etmek için körüğü kullanıyor. "Senin için adam öldürürler. Hem de hiç soru sormadan. Nokta." Rath başını sallıyor, o manik enerjinin bir kısmı sırt çizgisinden kayboluyor. "Bizim hakkımızda ne istersen düşün, Story. Sapkın, zalim, kalpsiz, kontrolcü ve *boş olduğumuzu düşün*. Belki de haklısın. Ama bu gerçek bir saçmalık. Kaç kişi birisinin kendisi için adam öldürebileceğini söyleyebilir?" Külleri tembelce lavaboya savuruyor. "Belki de bir adamı öldürmekten çok üç kişiyi kurtarmışsındır."

Başımı sallıyorum, çenemi battaniyeye gömüyorum. "Belki."

Başını dolaba yaslayıp burnunun ucuyla bana bakıyor. "İstediğini aldın mı Vişne? Bize tuzak kurup intikamını aldın mı?"

Bana sunduğu numara için çok yorgun olduğumdan, battaniyeyi açıp "Yaptın mı?" diye soruyorum.

Sigarayı dudaklarına götürürken yarı yolda duruyor ve sonra eli yavaşça yere düşüyor. Tezgâhtan kayarak bana doğru yaklaştığında, o siyah gözleri göğsüme kilitlendiğinde bir adım geri atmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Bandajı çıkarmak için uzandığında, ona izin verdim.

Baş harflerini görünce yüzünde karanlık ve kapalı bir ifade beliriyor. Onlara henüz bakmadım ve şimdi de bakmaya zahmet etmiyorum. Gözlerimi lavabonun üstündeki pencereye çevirip onlarla kaç saatim kaldığını merak ediyorum.

Parmak uçları tenimi okşarken nazik davranıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum," diyor, sözcükler bir soluktan başka bir şey değil. "Oyunu öğrendin ve sahte olduğunu anladın. Ve haklısın." Bunun doğru olduğunu bilmek bile bu kolay itiraf karşısında kalbimin sıkışmasını engelleyemiyor. Çeneme dokunup bakışlarımı onunkine çevirmeye zorladığında, sallanmasını engellemek için çenemi düzeltmek zorunda kalıyorum. "*Kısmen,*" diye düzeltiyor beni şeytani gözlerinin altına hapsederek. "Özel dersler, oral seksler... Doğru, sahteydiler. Sadece biraz eğleniyordum. Orada olman, seninle oynamak, odana gidip kendine dokunacağını bilmek hoşuma gidiyordu." Gözlerini ağzıma kaydırıyor, özür dilemeyen ama garip bir şekilde üzgün görünüyor. "Ama gerçek olan bazı şeyler vardı. Birlikte olduğumuz o sabahları hiç kullanmadım. Bana inanmıyorsan hesap çizelgesini kendin kontrol edebilirsin."

Bunu karşılayabileceğimden emin değilim.

O nazik dokunuşların ve tatlı öpücüklerin gerçek olup olmadığını merak etmeden bu adamlardan ayrılmanın yeterince zor olacağını şimdi anlıyorum. Tutunacağım şeyleri anlayacak kadar kendimi iyi tanıyorum.

"Yakalandığım için pişmanım," diyor gözlerini kırpmadan. "Oyunu hiç öğrenmemiş olsaydın belki bana güvenebilirdin. Ve Tanrı biliyor ya, seni kızdırdığım için pişmanım, çünkü entrikacı bir sürtük olmakta gerçekten iyisin." Ağzının çarpık çizgisi kelimeleri yumuşatıyor, bir sonraki söylediği şey ciddiyeti bozsa bile. "Ama bu?" Gözleri göğüslerimin arasındaki tene kayıyor, elleri battaniyeyi tutmak için yukarı kalkıyor. Onu incelerken uzun bir iç çekiyor. "Senin bir parçan olmaya en çok yaklaşabileceğim şey bu. Senin içinde olmaya. Pişman olduğumu söylemek istiyorum ama yalan söylemiş olurum."

Bu konuda mutlu görünmüyor. Muzaffer ya da kindar değil. Kaşlarının inişinde zaferden eser yok, sanki kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış gibi. Zayıflığını kabul ettiği için mi? Zayıflığı olduğu için mi?

Ayak parmaklarımın üzerinde doğrulup ağzımızı birleştirmeye çalıştığımda kıpırdamadan duruyor. Bunu bir şey başlatmak için yapmadım. Sadece göğsümün içindeki kazıma huzursuzluğu son bir tat için çaresiz.

Kolay sabahların son bir tadı.

Aldığım şey votka ve ot, Rath'ın dili dudağımın kıvrımına giriyor. Elleri battaniyeyi omzumdan itiyor. Çıplak yanlarımı kavrıyor ve kalçalarıma iniyor. Bedenimi onunkine doğru sürüklüyor, sırtını kıvırıp içime giriyor.

Beni tezgâha doğru kaldırdığında, onu kalçalarımın arasında hissetmek kanımı kaynatıyor. Giderek sertleştiğini hissedebiliyorum, sadece pantolonundaki şişkinlikten değil, beni öpme şeklinden de. Ağzımın içine uzun uzun dalıyor, sonra geri çekilip ıslak dudaklarını benimkilere değdiriyor. Bu bir alay ama aynı zamanda bir test.

"Yapabilirsin," diye nefes alıyorum, topuğumu kalçasının arkasına bastırıyorum. "Beni becerebilirsin." Ben yalvardığımda her zaman çok heyecanlanır. "Lütfen mi?"

Sonra çenemi kavrıyor ve öpücük yakıcı bir hal alıyor. Bacaklarımı onun için açıyorum, onu içeri davet ediyorum, yumruklarımı giydiği kazağın içine sokuyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Bir an için işler sertleşti - parmakları parmaklarıma dolanıyor

saçlarını okşuyor, kalçamın yumuşak etini kazıyor ama sonra bana karşı titriyor ve uzaklaşıyor.

Bileğini ağzına götürüp gözlerini kaçırıyor. "Neyi kaçırdığımı bilmeden de yeterince zor olacak."

Battaniyeyi bana uzattığında alıyorum, tezgahtan kayarak tekrar omuzlarıma sarıyorum. Göğsümdeki huzursuzluk reddedilince daha da artıyor ve onun yüzüne yansıyana kadar yüz ifademde ne kadarının göründüğünü bilmiyorum.

Omuzları çöktü. "Lanet olsun, kızım." Beni sertçe göğsüne doğru çekiyor ve uzun kollarının arasına alıyor. Bunun bir sarılma olduğunu anlamam çok uzun sürdü. Kollarımı beline dolamak için. Onu battaniyenin kozasına sokmak için; sıcaklıktan, sabahlardan ve asla kullanamayacağı planlardan başka bir şey yok.

Başımın arkasını geniş bir avuç içine alıyor, sessizce konuşurken saçlarımı okşuyor. "Sana acı bir gerçeği söylemek üzereyim, Öykü. Bizim bir parçamız olmak istemiyor olabilirsin ama derinlerde bir yerde sen tam olarak busun. Biri için öldürme içgüdüsü nereden geliyor? Bu kurtulabileceğin bir şey değil. Eğer öyle olsaydı, Killer bunu yıllar önce yapardı." Kulağımın dibinde yutkunduğunu duyabiliyorum, sesi bir fısıltıya düşüyor, bir sır gibi yumuşak. "Ve şu anda yapıyor olurdum."

Herhangi birinin bana verebileceği en iyi şey bu - burada acı ve sefalet olabileceğinin ama şefkatin de var olduğunun kanıtı. İyi bir şey var. İstemeye değer bir şey, ona tutunmak çok acı verici olsa bile.

"Bizimle yatmak mı?" Söylemeyi reddettiğim şeylerle dolu bir sesle soruyorum. Özürler, sözler ve evet. Pişmanlıklar.

Saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Sarılmak

yok." "Asla."

Yatağa geri dönüyorum ve Killian'ın yanındaki yerimi dikkatlice geri alıyorum. Ben ayrıldığımdan beri hareket etmedi ve şimdi de hareket etmiyor, Rath'ın sesleri

Ateşin çıtırtısına karışan soyunma sesleri. Killian'ın omzu hala yanağımın altında sıcak ve beklerken kalbinin sabit atışını dinliyorum, bunu duyduğum için duyduğum minnettarlık konusunda çelişkiye düşmeyi reddediyorum - hayatta olduğunu bilmek için.

Rath battaniyenin altına girdiğinde yatak alçalıyor ve ben ne olacağını zaten biliyorum. Sırtıma yaslandığında hiçbir şey söylemiyorum, bir kolunu bana doladığında tüm o çıplak ten benimkiyle buluşuyor.

Bundan başka bir şey yok. "İyi geceler, Dimitri."

28

TRISTIAN

ESKI ALIŞKANLIKLAR ZOR ÖLÜR.

Cinayet, kurşun yaraları, hızlı bir kaçış, ev yapımı triyaj ve yüklü itiraflarla dolu bir gece bile sabah beşten sonra uyumam için yeterli değilmiş meğer. Güneş doğmadan uyanıyorum, önümüzde yanan ateş yavaş yavaş sönüyor. Killian hâlâ sırt üstü yatıyor, alnı uykusunda bile kaşlarını çatmış. Öykü onun omzuna yaslanmış, eli gevşek ve göğsünün ortasında kıvrılmış. Rath onun sırtına yaslanmış, kolunu beline dolamış.

Lanet olası aptallar, ona gitmesini söylüyorlar. Yeni bir hayata başlamasını. Üçümüzün olmadığı bir hayat.

Onlar için bir fincan kahve, kendim için de çay hazırlıyorum ve kanepenin üzerinde şınav çekiyorum. Sabahları her zaman günün en sevdiğim zamanıdır. Rutinin içinde kaybolmak, kafamın içinde planlar yapmak, gün boyunca önüme serilen her türlü saçmalığa hazırlanmak.

Öykü kıpırdanmaya başladığında üç yüzüncü şınavımı çekmeye çalışıyorum. İzliyorum, kolları beni yukarı itiyor ve aşağı indiriyor, o dönerken

Rath'a sokuluyor, uykulu bir şekilde başını çenesinin altına sokuyor. Her şeyin ona geri geldiğini anlayabiliyorum, çünkü uzun bir iç çekiş yapıyor ve kendini onlardan kurtarmak için zorlu bir sürece başlıyor.

Doğrulup kolunu hafifçe salladıktan sonra -uyuyakalmış olmalı- dönüp bana bakıyor. Yatağın benim yattığım kısmının boş olduğunu görünce kaşları çatılıyor, bakışları odanın içinde geziniyor.

Gözleri benimkilere takıldığında omuzlarında bir şeyler gevşiyor. "Günaydın," diye homurdanıyorum, işim bitmek üzere. "Kahve mutfakta."

Genelde onu içmekten vazgeçirmeye çalışırdım ama artık bunun benim görevim olup olmadığından emin değilim. Hâlâ onun efendisi miyiz? Eğer öyleysek, daha ne kadar sürecek?

Bir kez daha, tüm bu 'gitmesine izin verme' planının saçmalık olduğunu hatırladım.

Yataktan dikkatlice kalkıyor ve yanında bir battaniye getiriyor. Demlenen kahvenin kokusunu takip ederek mutfağa doğru yürürken battaniye yerde sürükleniyor. Killian'ı bir yere götürmek için daha fazla bekleyemeyiz ama henüz onları uyandıracak gücüm yok.

İki doksan sekiz.

İki doksan

dokuz. Üç yüz.

Zıplıyorum, sıcak ve huzursuz hissediyorum, sanki tenim çok sıkıymış gibi. Bu kulübe en iyi zamanlarda bile en sevdiğim yer olmaktan çok uzak. Sıcak bir duş ve yiyecek organik bir şeyler istiyorum.

Öykü iki elinde birer fincanla ana odaya geri dönüyor, yüzü buruşmuş ve çekilmiş görünüyor. "Çayınızı getirdim," diyor ve masaya koymaya gidiyor. Üzerinde ne olduğunu hatırlayınca donup kalıyor. Devasa kan lekesi muhtemelen ona hatırlatmaya yardımcı oluyor. "Uh, ben sadece..."

Kanepenin kenarına tüneyip elinden alıyorum. "Teşekkürler."

Ağzı sıkı bir şekilde başını sallayıp yerine oturuyor. "Nabzı iyi ve sıcak, ama çok sıcak değil." Bunu söylerken gözleri Killian'a sabitlenmiş, kahveden yavaşça bir yudum almak için kupasını kaldırıyor. "Sence ne kadar sürer?"

"Daniel'ı arayana kadar mı?" Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, hem mantıklı hem de mantıksız bir yorgunlukla mücadele ediyorum. "Bilmiyorum. Belki birkaç saat."

Mırıldanıyor ve battaniyesi biraz kayıyor. Bir kabuğun kenarını yakalayabileceğim kadar.

Kanı umursamadan kupamı masanın üzerine koyuyorum. Parmaklarımı birbirine geçirip eklemlerime bakıyorum ve nazikçe "Bir bakayım" diyorum.

Bir an sessizlik oldu ve sonra "Neyi gördün?" dedi. Ona

karanlık bir bakış attım. "Ne olduğunu biliyorsun."

Gözleri kapalı ve boş, ama omuzlarını silkerek battaniyenin düşmesine izin veriyor ve çıplak göğsünü bana gösteriyor. İlk başta ona sadece görüş alanımın bir köşesinden bakabiliyorum, aşama aşama ona yaşatılmasına yardım ettiğim bu çirkin şeyle yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Tam anlamıyla, midemi bulandırıyor.

Kenarları kabuk bağlamış ve kızarmış, tahriş olmuş. Ama biri bakmış. Deri biraz yağlı, sanki bir noktada merhem sürülmüş gibi. Nefesimi tutarak başka tarafa bakıyorum, gözlerim ayaklarımın dibindeki ilk yardım çantasına takılıyor.

Eğildim ve kapıyı açtım. "Buraya gel."

Kitin içinde merhem var. Sargı bezi. Antiseptik. Steril bir mendille başlıyorum, kağıt kaplı folyoyu yırtıp koparıyorum. Tekrar yüzleşmem biraz zaman alıyor, sonunda yüzleştiğimde ağzım ekşiyor.

Story vücudunu bana doğru çevirdi, bacaklarından biri altında kıvrılmıştı. Ama bakışlarımla buluşmuyor.

Harfleri incelerken biraz daha yaklaşıyorum.

K

T

R

Mendil tenine değdiğinde irkiliyor, bu da benim de irkilmeme neden oluyor.

"Acıyor mu?" Bunun aptalca bir soru olduğuna eminim. Bu şekilde sakatlanmanın hiçbir yanı acısız değildir. Ama o sadece başını sallıyor ve ben pamuğu nazikçe yaralı derinin üzerinde gezdirirken hareketsiz kalıyor.

"Bu..." Çenesini çalıştırıyor, gözleri yere sabitlenmiş. "Kötü... görünüyor mu?"

İyi görünmediği kesin.

Cevap vermeden önce soruyu düşünüyorum, neden kendisinin bakamadığını merak ediyorum. Sonra aklıma geldi. "Henüz görmedin." Başını sallıyor ve içimdeki bir şey acı içinde göğüs kafesime çarparak çırpınıyor. Sanırım bu, bir ruhun yerine geçen üzgün bir bahane olabilir. Boğazımı temizleyip 'T' harfinin etrafını sildim. "İyice kabuk bağladı ama biraz tahriş olmuş. Muhtemelen birlikte uyumaktan-" Sözlerim kesildi, çünkü yapamıyorum.

Sorun yokmuş gibi

davranamam. "Hikaye."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, benden başka her yere bakıyor. "Biliyorum. Pişmanlıklara ya da affetmeye inanmıyorsun. Kötü bir durumdaydın. Seni çok zorladım. Üzgünsün." Sonunda bana baktı ve her ne kadar buna hakkı olsa da, "Hatırlıyorum" derken acı çekmiş gibi bile görünmüyordu.

Lanet olsun.

Neden karnıma da bir kurşun sıkmıyorsun?

Bir süreliğine, buna söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını düşündüm. Bu, yıllar önce o ilk gece için ondan dilediğim özrün tam bir özeti. Bunların hepsini söylemiştim. Ona çiçekler almıştım. Giysiler. Fırınlanmış ürünler. Takip cihazı için üzüldüğünde, ona bir araba almıştım.

Birinin etine baş harflerinizi kazıdıktan, yanağına otuz bir çektikten ve sonra onu bir bıçağın kabzasıyla becerdikten ve onu yerde, kan ve kendi gözyaşlarından oluşan bir su birikintisi içinde bıraktıktan sonra ona ne alırsınız?

Hallmark bunun için lanet bir kart yapmıyor.

Zaten göğsüme bir bıçak saplamış gibi hissettirdiğinden, bir de güzel bir bükülme verebilirim. "İkizlerle ilgili o mesajları sen göndermedin, değil mi?"

Tam da beklediğim gibi, kaşları birbirine çarpıyor, başı titriyor. "Ne dediler?"

Dün gece Ted denen heriften bahsettikten hemen sonra aklıma geldi. Story kız kardeşlerimi bu pisliğe bulaştırmazdı. Sadece tüm videolar kayboldu ve kız kardeşlerimin benim hakkımdaki gerçeği bilmesini ne kadar istemediğimi biliyor. Bu mükemmel bir intikam olurdu.

Ama o bunun için fazla iyi.

Bize zarar verecek çünkü bunu hak ediyoruz ama asla iki masum çocuğun üzerine bizim etimizi koymaz. Bunu daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bir şey yok." Kesiklerin etrafını temizledim ve "Muhtemelen bir internet trolüydü" diye yalan söyledim.

Belli ki Ted'di.

Ve eğer Story bu adamı üzerime salarak onları tehlikeye attığını bilseydi, kendini asla affetmezdi.

"Ama bu, bunu bir hiç uğruna yaptığım anlamına geliyor," diye ekliyorum, çenemin gerildiğini hissederek. O zaman kendime bir söz veriyorum, bu adam her kimse, bu suçun bir kısmı ona ait ve bunun bedelini ödeyecek. "Yani evet, sana bir özür borçluyum."

İfadesiz bir şekilde başka tarafa bakıyor. "Neye bulaştığımı biliyordum. Eğer sen-"

"Hayır." Sesim sert ve kararlı, çenesini öne doğru çekip gözlerini gözlerime dikmeye zorladığımda anladığından emin oluyorum. "Sana bakacağıma söz verdim ve ilk şüphe belirtisinde hiçbir soru sormadan kaçtım." Merheme uzanarak ekliyorum, "Killer ve Rath bu konuda ne hissediyor bilmiyorum ama bu beni hasta ediyor."

Yalan değil. Sahipliğimin kanıtı olarak derisine baş harflerimin kazındığı düşüncesi, onu kucağıma alıp biraz esnetmek için o yatağa geri götürmek istememe neden oluyor. Ama bunun öfkeyle, lanet olası bir *ceza* olarak acı vermek için yapıldığı gerçeği beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Yanılıyorsun," diyorum merhemi nazikçe sürerken. "Pişmanım
o."

Çalışırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, keşke bu deriyi onarabilsem ve
Yeniden başlamak. Ama yapamam. Her zamanki gibi
olan oldu. "Sen iyi bir kardeşsin," diyor.

"Evet." Sessizce alay ediyorum. "Sadece başka bir şey olmakta iyi değilim." "Olabilirsin." Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı.
ifade. "Yani, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen bu çok açık. Ama bence olabilirsin. Bir şeyi önemsediğinizde..." Sözleri üzerinde düşünürken dişleri dudağını çekiştiriyor. "Bir şeyi önemsemenize *izin* verdiğinizde - gerçekten önemsediğinizde - o zaman harika olabileceğinize bahse girerim." Bu hüzün küçük, kasvetli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece bunun benimle olabileceğini sanmıyorum."

"Bunu bilmiyorsun," diye karşı çıkıyorum, haklı olduğunu bilsem de. Ona yaptığım şeyin geri dönüşü yok.

Sanki tabuta çivi çakmak istercesine çelik gibi bir nefes alıyor ve gözlerini indirerek kendi kanıyla kabuk bağlamış harfleri inceliyor. Parmak uçlarını üzerlerinde gezdirmek için uzanıyor, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor.

"R," diye nefes alıyor ve Rath'ın baş harfine dokunuyor.

Seçimden dolayı kafası karışmış göründüğü için, "Rath olmalıydı. Nedenini biliyorsun, değil mi?" Bana sadece meraklı bir bakış attığında,

açıklıyorum,

"Çünkü Dimitri bunu sana asla yapmazdı."

Bu konuda hiç konuşmuyor ama konuşmasına da gerek yok. Göğsündeki 'D' harfini görmeye dayanamıyordu; öyle derin ve kızgın bir şekilde kazınmamıştı.

Sessizliği üzerine devam ediyorum: "Eskiden böyle değildi. Kendini iki versiyona ayırırdı. Sen ona Dimitri demeye başladığın anda...." Ona bir bakış attım. "Ya da belki daha doğrusu, sen onu geri aldığın anda kendini öyle görmeye başladı."

"Oh," diye nefes alıyor ve söz konusu adama bakıyor.

Bunu ona söylemedim ama ben de denedim. Ne yazık ki bende işe yaramıyor. Diğer ikisi gibi kendime yalan söylemekte hiç iyi olamadım. Bunu yapmamışım gibi davranamam. Sadece kötü bir yerdeymişim ve umursamayı unutmuşum gibi davranamam.

Belki de o kadar iyi bir insan değilimdir.

İç çekerek battaniyeyi tekrar omuzlarına kadar çekiyorum. "Ted hakkında konuşmamız gerek."

Kahvesini eline alıyor. "Söyleyecek ne var ki?"

"Her şey," diye bastırıyorum, ilk yardım çantasını kaydırarak. "Onun hakkında bildiğin her şey."

Dumanları tüten kupasına bakarak başını salladı ve "Başta iyiydi" diye söze başladı.

Sonraki birkaç dakika boyunca her şeyi anlatır. Ona nasıl güzel bir gülümsemesi olduğunu söylediğini. Bakire olup olmadığını nasıl sorduğunu, orada burada buluşmak için ona kurnazca baskı yaptığını ama reddettiğinde asla sinirlenmemiş gibi göründüğünü. Sonra, yatılı okuldaki mektuplar. Tırmanış. Colorado'da ona gönderdiği fotoğraflar - gözlerinin üzeri çizilmiş, arkasına 'fahişe' yazılmış erkekler. Bana Jack'ten ve onun nazik mizacından bahsetti. Onu son gördüğünde nasıl göründüğünü, cansız ve ölü gözlerini.

Sonra bana Killian onu ilk kez becerdikten sonra gönderdiği fotoğrafı anlattı.

"Bunun onu kızdıracağını biliyordum." Bunu özür dilemeden ya da utanmadan söylüyor ve ben de onu suçlamıyorum. "Başkasının bana sahip olmasını hiç istemedi."

Tüm bunları düşünürken uzun bir süre sessiz kaldık ve bu e-posta hesabının sahibinin peşine düşmek için planlar yaptım. Daniel'ın kaynakları var ve bunu başaramazsa bir Mercer için çok az seçenek var.

Çayımdan bir yudum alarak, "Bu biraz tuhaf," diye düşünüyorum. "Önce Daniel, sonra Ted, sonra da Killer."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bütün bu adamlar senin bekaretine kafayı takmış. Yani," diyerek yatağı işaret ediyorum. "Killer için bu mantıklı. Yetişme tarzı -çevresinde büyüdüğü *kadınlar- bunun* onun için büyük bir özellik olduğunu anlıyorum. Ama diğerleri?" Başımı sallayarak, "Sadece bu kadar çok insan için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim" diye şaka yapıyorum.

"Evet," diyor yavaşça, gözleri Killian'da geziniyor. "Daniel ve Ted. Tuhaf."

Ondan sonra garip bir şekilde sessizleşti, artık kahvesiyle uğraşmıyordu. Hâlâ söylemem gereken çok şey var ama bunu hak ettiğimi hissetmiyorum. Ona kalmasını söylemek istiyorum. Leydimiz olmaya devam etmesini. Bu sefer onu güvende tutacağımız konusunda bize güvenmesini.

Ted'den.

Kendimizden.

Onun yerine koltuktan kalkıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Gidip temizleneceğim ve Killer'ın babasını aramaya hazır olup olmadığına bakacağım."

Başını sallıyor, ben banyoya doğru yürürken gözleri

beni takip ediyor. On dakika sonra çıktığımda gitmişti.

Araba da öyle.

29

HIKAYE

Güney Yakası'na tepeden bakan ofis binasına vardığımda güneş ufku aşmıştı. Şehir henüz canlanmadığı için yeterince erken, ama hava yeni bir günün vaadiyle uğulduyor, güneşin taze ışınlarıyla birlikte nemli soğuk da azalıyor. Payne Holding A.Ş.'nin ön merdivenlerinden dün gecenin hiç yaşanmamış olduğunu hayal etmek çok kolay. Karanlık, ıslak bir sokakta hiç adam öldürmedim. Üvey kardeşim arabamın arkasına kanlar içinde yığılırken polisten kaçmadım. Onlara kendimi hiç açmadım, Lordlarıma son haftalarda nasıl bir Leydi ile yaşadıklarını hiç göstermedim. Sanki evlerine döndüğümde onları yemek masasında günün siparişlerini verirken bulacakmışım gibi.

Onun yerine, ben buradayım.

Derin bir nefes alarak kapı koluna uzanıyorum ve çekiyorum. Kilitli değildi. Kapılardan geçip boş güvenlik masasının ve sandalyelerin yanından geçerek asansörün düğmesine basıyorum. Dimitri'yle son kez buraya geldiğimde, en üst katın düğmesine bastığını çok iyi hatırlıyorum. Şimdi ben de öyle yapıyorum ve bu şaşırtıcı.

Zerre kadar gergin değilim.

Asansör çaldığında, tertemiz lobisine çıkıyorum. Daha önce tanıştığım resepsiyonist Vivenne lobide değildi. Üvey babamın ofisine giderken onun düzenli masasının önünden geçiyorum ve parfümünün kokusunu alıyorum. Burnumu kaşındıran yağlı, kalıcı bir koku. Acaba eve geldiğinde annem onun üzerinde kokluyor mudur? Takım elbisesinde. Teninde.

Bana yaptığı gibi görmezden mi geliyor?

Daniel'ın kapısı aralık, dışarıda duraklıyorum ve telefonda konuşurken sesinin taştığını duyuyorum.

"Dağınık olduğunu biliyorum. Cesetler genelde bir tane bırakır. Sana böyle durumlarla başa çıkman için para ödüyorum." Sesi sinirlilikten gerilmişti ve sesindeki gelgitlerden volta attığı anlaşılıyordu. "Şef, böyle bir şeyle nasıl başa çıkacağınızı söylemek benim işim değil. Eğer kurşunu ve diğer kanıtları 'kaybederseniz', eminim herkes anlayışla karşılayacaktır. Sadece," sesi gerginleşiyor, "düzeltin."

Tam telefonu ahizeye koyduğu sırada kapıyı iterek açıyorum. Omuzları geriliyor ve gözleri yukarı fırlıyor, ama şefe karşı duyduğu rahatsızlık Payne'e özgü kayıtsızlığın içinde kaybolup gidiyor.

"Öykü," diyor, adım ağzından onu hayal kırıklığına uğratmış bir şey gibi dökülüyor. "Şu anda işler biraz yoğun. Belki geri gelebilirsin-"

Sözünü kestim ve uzun zamandır içimde tuttuğum sözleri söyledim. "Kim olduğunu biliyorum."

Masanın arkasındaki koltuğa oturana kadar kaşlarını kaldırıp kurnazca "Ben tam olarak kimim?" diye sormadı.

Bana bunu söyletecek. Bunu yaptığında, her şey ortaya çıktığında, perde kalktığında oyun biter. Bunu isteyeceğinden şüpheliyim. Şahsen, oyun oynamaktan bıktım.

"Sen Ted'sin."

Bir dirseğini sandalyenin koluna dayayarak yavaşça sağa sola dönüyor ve beni sert bakışları altında kıstırıyor. "Ve sen de benim Tatlı Kiraz'ımsın." Onun ağzından çıkan bu ismi duyunca tüylerim diken diken oluyor ve bunun tek sebebi tüm korkularımın ve şüphelerimin sıradan bir şekilde doğrulanması. Erkekler dışında biri bana böyle seslenmeyeli yıllar olmuştu.

Tanrım.

Tüm bu zaman boyunca, öz üvey babam beni takip ediyordu.

"Şey," diye ekliyor, iki parmağını ağzına götürerek, "*öyleydin*. Şimdi sadece..." Gözleri beni küçümseyerek süzüyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Kullanılmış çöp. Tıpkı diğer kadınlar gibi. Seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

Sesi sıkılmış ve iğrenmiş geliyor ve boğazımın arkasında tattığım safra, cevap vermemi engelleyen tek şey.

Koltuğunda geriye yaslanarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sorar. Bir elini kaldırır. "Hayır, dur tahmin edeyim. Daha fazla para istemek için buradasın. Ya da belki Forsyth'ten taşınmak için yardımımı istiyorsun. Belki de oğlum ve arkadaşlarından uzaklaşmak istiyorsun, ki bu beni şaşırtmaz." Ağzı acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Onlarla uzun süre kalacağını sanmıyordum. İyi çocuklar, ama biraz sert tarafları var. İncelik yok, sanırım sen de kabul edersin."

Onlardan bahsettiğini duyamayınca dişlerimi sıkıyorum. "Onları rahat bırakmanı istiyorum."

"Onları rahat bırakın," diye tekrarlıyor kayıtsızca.

"Belli ki," diyorum sert bir sesle, "dün gece onların peşinden Çirkin Nick'i göndermişsin. Killian'ı vurdu, neredeyse öldürüyordu." Safra tekrar ortaya çıkıyor ama bu farklı bir tür. Elimdeki silahın anısı, kükürt kokusu, Nick'in yerdeki gevşek bedeni, yanağındaki yara... hepsi kusmak istememe neden oluyor. "Ve bunu yaptığını biliyorum çünkü... çünkü seni kışkırttım, ama-"

"Killian'la ne alakası var?" Sandalyesinden sıçradı, yüzü kül rengine dönmüştü. "Ne demek vuruldu?"

"Sanki Çirkin Nick'in ne yaptığını bilmiyorsun!" Şak diye söyledim.

"Açıkçası, *bilmiyorum*!" diye bağırır ve akıllı telefonunu masadan alıp karıştırır. "Nick neden Killian'ı vursun ki?" Bunu benden çok telefonuna soruyor gibi görünüyor ve bir an aklımı kaçırdığımı hissediyorum.

"Çünkü onu sen gönderdin," diye cevap veriyorum, sesimden küçümseme damlıyor.

Gözleri parlayarak benimkilere dikildi. "Bu çok saçma. Kendi oğlumu öldürmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"I-" Ama cevap veremiyorum, çünkü bilmiyorum. Belki Daniel çok iyi bir aktör ama Killian'ın telefonuna cevap vermesini beklerkenki telaşlı hali hiç de sahte görünmüyor.

"Nerede o?" diye sorar ve Killian'ın telefonunu tekrar aramaya çalışır. "Durum ne kadar ciddi?"

Tepkisiyle dengem bozuldu ve kekeleyerek, "O yaşıyor.
Durum... ciddi, ama onu kısa sürede birine ulaştırabilirlerse muhtemelen ölümcül değildir." "Nerede o?" Daniel tekrarlamak zorunda olduğu için mutlu görünmeyerek sorar
Kendisi.

Başımı sallıyorum, karanlık bir kahkaha atıyorum. "Sana nerede olduklarını söylemeyeceğim. Bana yerlerini e-posta ile gönderdiğinde gerçekten bu işle bir ilgin olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hangi konum?" diye soruyor, telefonunu kapatarak. "Son iki yılda sana e-posta gönderdiğim tek zaman bana o iğrenç fotoğrafı göndermenden hemen sonraydı."

Ona suçlayıcı bir parmak salladım. "Ve ne dediğini hatırlıyorum! '*Tazminatlarımı etten alıyorum'."*

Odaya ürkütücü bir sessizlik çöküyor, tek ses Daniel'ın masanın etrafında yavaşça dönüp önümde dururken deri ayakkabılarının çıkardığı gıcırtı. Daniel'ın derisinin altında daha önce hiç tanık olmadığım karanlık bir şey kaynıyor. Üvey babamın huzurunda olmadığımı fark ettiğimde omurgamdan bir ürperti geçiyor. Kral'ın önünde duruyorum.

"Çirkin Nick'i oğluma zarar vermesi için göndermedim. Sana tazminatımı et olarak alacağımı söylediğimde, ondan bahsetmedim." Başını eğdi, o tehditkâr gözleri beni kesiyordu. "O çocukların benim için ne kadar değerli olduğunun farkında mısın? Girişimim için? Mirasım için? Killian ve benim farklılıklarımız olabilir ama o benim en değerli *varlığım, varisim*. Ve *sen.*" Alay ediyor, "O küçük dallı bacaklarını oğlum için açmadan önce de çok değerliydin. Senin için ne tür teklifler aldığım hakkında bir fikrin var mı? Fırsatlar!"

Kükremesi karşısında irkildim, neredeyse tökezliyordum. "Teklifler?"

"Oh, evet." Üzerime abanarak beni tekrar duvara yapıştırdı. "On altı yaşında küçük, tatlı bir bakireden neler alabileceğinizi bilseniz şaşarsınız - tabii ailesini aradan çıkarıp onu... sağlam tutabilirseniz."

Dehşet içinde ona baktım. "*Beni satmak mı* istedin?"

Elini ileri geri hareket ettiriyor. "Ben bunu daha çok bir varlık takası olarak düşünmeyi seviyorum." Homurdanıyor, oğluna o kadar çok benziyor ki bu beni şaşırtıyor. "Killian seni onun için aldığımı sanıyordu, biliyorsun. Oğlumu severim ama önemini abartmaya meyillidir. Sen döndüğünde, aslında ikinci bir şansım olduğuna inandım. Yaşlandın ama yirmi yaşında bir bakire hâlâ biraz yeni. Artık önemli olduğundan değil." Üzerimdeki yıpranmış kapüşonluya göz atarak, "Artık benim için değersizsin. Sana bakarak, seni eğiterek, seni takip etmek için eyaletlerde ve ilçelerde peşine düşerek geçirdiğim dört yıl boşa gitti." Başını sallıyor ve sert bir kahkaha atıyor. "Colorado'da kalmalıydın ve herkesi zahmetten kurtarmalıydın."

"O zaman neden?" Ona bakakaldım, tamamen kaybolmuştum. "Jack'i neden öldürdün? Neden beni ve Çirkin Nick'i tehdit eden tüm o mektupları gönderdin-"

Bana uzun, dar gözlerle bakıyor. "Jack'in kim olduğunu bilmiyorum ama ben kimseyi öldürmedim; ne senin yüzünden, ne de kendi kanımdan ve canımdan birini. Eğer kendi öneminin ölçüsü buysa, oğlum seni etkilemiş gibi görünüyor." Bakışlarımı tutarak kurnazca ekliyor: "Birden fazla şekilde."

"Anlamıyorum," diye atıldım. "*Sen* Ted*'sin."*

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Ted, yatırımımın kirli yaşlı adamların kalçalarının arasına girmesine izin vermediğinden emin olmak için üç ay boyunca kullandığım sahte bir isimdi. Ted diye biri yok! Hesabı çoktan kapandı." "Birkaç hafta önceki kaba e-postanızdan önce, adresin hâlâ aktif olduğunu bile bilmiyordum" diye sinirli bir şekilde düşünerek pencereye doğru yürüdü.

Zihnim dönüyor. Eğer Çirkin Nick'i o göndermediyse, kim gönderdi? Bana o mesajları kim gönderdi? Bir kez daha, sanki bulmacanın eksik parçaları varmış gibi kendimi dengesiz hissediyorum. Daniel'a tekrar baktığımda, bu onun endişelerinden biri gibi görünmüyor.

"Ee," diye başlıyor, tavrı her zamanki gibi işine dönüyor. "Nick'i asi oğullarımdan hangisi öldürdü? Rath mıydı? Piyanoda bu kadar hassas olan birinin tetik parmağının daha az titreyeceğini düşünürsünüz ama yanılırsınız."

Sanki bir can alınmamış gibi bu konuda bu kadar rahat konuşabilmesi beni hayrete düşürüyor. Sanki hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ettiği gizemli bir varlığın saldırısı altında değilmişiz gibi.

"O bendim." İtiraf içimden cansız bir şekilde döküldü, sessiz ve yasaksız.

"Sen." Yüzü boş, bakışları aşağıdaki sokaklarda. "Peki Ray'i nereye göndereceğim? Sanırım Killian'la ilgilenilmesi gerekiyor."

"Söyleyemem." Daniel saldırının arkasında olmadığı konusunda doğruyu söylese bile, Tristian'ın bunu affetmeyeceğini hissediyorum. "Yakında iletişime geçecek. Bugün."

"O zaman bunu şimdilik kendi aramızda halletmemiz gerekecek," diyor kollarını kavuşturup bana dönerek. Oğlununkilere benzeyen gözleri kararlılıkla parıldıyor. "Elimde morgda her yerinde mecazi parmak izlerimizin olduğu bir ceset, ödenmesi gereken rüşvetler, delillerin yok edilmesi ve Güney Yakası'nın tecrübeli bir askerinin kaybı var. Tabii ki bunlara yatılı okul, Forsyth harçları ve yatırımın önemli ölçüde değer kaybetmesi de ekleniyor.

telafi edilmeleri gerekiyordu." Başını sallıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Çalıştırdığım pek çok insan var ve daha da fazlası bana borçlu. Ama ilginç olan ne biliyor musun? Hiç kimse bana senin kadar pahalıya mal olmadı."

Sonra söyleyeceğim şey midemi bulandırıyor ama aklıma başka bir yol gelmiyor. "Belki Tristian yapabilir-"

"Sana zaten söyledim." Omuzları da sesi gibi gerginleşti. "Tazminatımı *etten* alıyorum."

Sönük ve korku dolu bir halde, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"The Velvet Hideaway'e gittiniz." Bu bir soru değil "Biz modern bir tesisiz, caddede bulabileceğinizden daha lüks hizmetler sunuyoruz." Bir adım öne çıkıyor ve parmağını yanağımda gezdiriyor. Bir anda yeniden on dört yaşıma girdim ve beni kucağına aldı. "Kamera önünde rahat olduğunu zaten biliyorum ve Tristian'ı becerdiğine göre, bir grubun önünde performans sergileme konusunda *biraz* deneyimin olduğunu varsayıyorum." Topuklarının üzerinde dönerek masaya doğru ilerliyor. "Benim için gösteri yapmana karar verdim. Sanırım canlı seyirci için beş yüz, sanal için de iki elli dolar alacağım."

Benden yapmamı istediği şeyi yapmaya çalışıyorum. Belki son kırk sekiz saatin verdiği gerginlikten, belki uykusuzluktan, belki de her şeyden, ama yapamıyorum. Gösteri mi? Yüz yüze mi? Sanal olarak mı? "Sen neden bahsediyorsun?"

"Borçlarını ödeme zamanın geldi." Çenesini kaldırıyor, gözleri delici. "Bana kaybettirdiklerini gerçekten telafi edecek kadar kazanman mümkün değil ama harçlara ve Nick'in bu durumunun ortadan kalkması için ne gerekiyorsa yapmaya razıyım." Ağzı düşünceli bir şekilde alaycı bir ifadeye büründü. "Seni bakire olarak fatura edemem ama sorun değil. Sana açık saçık ve genç bir şeyler giydiririz. Belki bir okul eteği. Diz altı ve at kuyruğu. Seni en iyi adamımla ayarlarız ve sende var olan o nemli saf kız şeyini gerçekten oynarız." Çenemi tutarak beni bakmaya zorluyor.

ona. "Merak etmeyin. Aklımdaki adam bir profesyonel. İlk kez yapıyormuşsun gibi acıtacak."

"Benden biriyle seks yapmamı istiyorsun," diye fark ettim, hasta olabilirmişim gibi hissediyordum, "diğer insanların önünde mi?!"

"Bunu bir rica olarak görmeyin," diye cevap veriyor, gözleri sert ve soğuk. "Bunu haraç olarak düşün. Çünkü bunu yapmazsan, Çirkin Nick'in tüyler ürpertici cinayetini soruşturanlara ödeme yapmakta başarısız olabilirim."

Ağzım, beynim tiksintiyle yüzerken bir dizi iptal edilmiş yanıtın etrafında çalışıyor. "Nefsi müdafaaydı."

Alay ediyor. "Elbette, bu konuda şansınızı deneyebilirsiniz. Geçmişinde yalan söylemek, fahişelik yapmak, kaçmak ve giderek daha dengesiz davranışlar sergilemek olan biri çok saygın görünecektir."

Elinden kurtulup arkamdaki duvara çarpıyorum. "Anneme söyleyeceğim."

"Pekâlâ." Omuz silkiyor ve masasına yaslanmak için geri çekiliyor. "Ama sanırım ikimiz de burada olsaydı ne diyeceğini biliyoruz. Sana bunun kadınların bazen yapması gereken bir şey olduğunu söylerdi. Bunun önemli olduğunu söylerdi.

-Artı, sadece bir kez. İkimizin de sayamayacağı kadar çok kez sana destek olmak için kendini sırtında bulan tatlı annene, bu iyiliğin karşılığını vermeyi reddettiğini çünkü bunun *üstünde* olduğunu mu söyleyeceksin gerçekten?" Yüzüm öfkeyle buruştuğunda bir elini kaldırıyor. "Karar vermeden önce, oğlumu korumak için her şeyi göze alacağımı bilmelisin. Killian iyi olacak. Peki ya Tristian? O bir Mercer ve bu yüzden dokunulmaz. Ama Rath, şey... onun da kendine ait borçları var, görüyorsunuz." Başını sallayarak çene çalıyor. "Uzun bir sabıka kaydı olan sorunlu bir çocuk. Kendimi... gereksiz yere *mağdur durumda* bulursam onu bu işin dışında tutmak zor olabilir."

Kendimi ne kadar aptal olduğumu kabul ettiğim askıya alınmış bir anın içinde kaybolmuş buluyorum. Buraya gelip ona Çirkin Nick'i öldürenin ben olduğumu söylemek. Daniel'a onları yalnız bırakmasını söylemek, ona elime bakma fırsatı vermekti.

-Önemsediğim şeylerde.

Lord olduğuna dair bir şüphe varsa, o da yok oldu.

Aşağı doğru kayarken duvar sağlam ve serin, dizlerim beni dik tutamayacak kadar yorgun. Bir zamanlar böyle bir şey yapma düşüncesi tarif edilemezdi. İçler acısı. İmkânsızlığın zirvesi.

Yutkunurken boğazım tıkanıyor, "Bir kez mi?"

diye soruyorum. "Evet."

"Ve bizi yalnız mı bırakacaksın?" Sesim titreyerek soruyorum. "Bundan sonra gitmeme izin vereceksin. Beni takip etmeyeceksin ya da Dimitri'nin yakalanmasına izin vermeyeceksin. Ve..." Keskin bir nefesle göğsüm sıkışıyor. "Onlara söyleyemezsin." Böyle biri olduğumu düşünmelerine dayanamıyorum. Belki de hep böyleydim. Daha önce söylediğim her şeyin yalan olduğunu.

Cevabı son derece cana yakın. "Tabii ki."

Eğer biraz daha kalsaydı, sanırım gözlerim yaşarırdı. Hal böyleyken, bakışlarımı onunkilere dikip donuk ve cansız cevabımı veriyorum.

"Ne zaman olduğunu söyle."

30

RATH

"UYAN!"

Üçümüz aynı odada sızalı epey olmuştu, o yüzden beni uyandıranın ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Tristian'ın çılgın sesi.

Gözlerim ağır ağır açılıyor, karanlık şömineyi ve battaniye yığınını görüyorum. Sonunda kulübede olduğumuz aklıma geliyor, hepimiz yerdeki bir şiltenin üzerine yığılmışız. Dün gece o kadar berbat bir rüya gibiydi ki neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Uyku sisi içinde mücadele ederek gerçekleri kavrıyorum. Yerdeydik çünkü ıslanmış ve üşümüştük ve Katil vurulmuştu. Katil vuruldu çünkü Çirkin Nick bizi soymaya çalıştı. Onu sadece Story öldürdü.

Burada çok fazla 'öldürme'

oluyor. Bana katlan, beyin.

Silah sesi, ardından Story'nin itirafı ve sonra da onu bırakıp bu gizemli Ted piçinin icabına kendi başımıza bakacağımıza dair bir anlaşma vardı. Bir esrar ve bir öpücük vardı.

Öykü'nün elleri kazağıma dolandı ve sonra yine bu yatak vardı.

"İyi geceler, Dimitri."

Sarsılarak doğruluyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Döndüğümde gördüğüm ilk şey, yan tarafındaki acıya karşı yüzünü buruşturan Killer oluyor. Nemli ve sefil görünüyor ve bu gösteriyi yola koymamız gerekiyor çünkü ben Ray değilim.

Tristian tepemizde beliriyor ve ayağını kalçama saplıyor. "Uyan! Hikaye kaldı."

"Gitti mi?" Boynumu büküp odaya bakarak soruyorum. Bu kulağa doğru gelmiyor. Henüz işimiz bitmedi. "Hikaye?" Yavaşça ayağa kalkarak sesleniyorum.

Tristian gözlerini devirir. "Bunu denemediğimi mi sanıyorsun? Araba da gitti."

Gittiğini zaten biliyorum -yanımdaki noktanın soğukluğunda bunu hissedebiliyorum- ama yine de evi üstünkörü kontrol ediyorum. Yatak odası ve banyonun ikisi de boş ve pencereye doğru yürüdüğümde, parlak güneşe karşı irkiliyorum, midem düşüyor.

Gerçekten gitti.

"Siktir." İşte o zaman gördüm. Mutfak masasının üzerinde bir not. Killian'ın kan lekeleri tahtaya sızmış ve kâğıt tam ortasında, bir hedef tahtası gibi duruyor.

Bileğindeki kelepçe onun üstünde duruyor.

"Ne yazıyor?" Killian izlemek için boynunu bükerek soruyor.

"Uhhh." Notu çok hızlı okumaya başlıyorum, kelimeler birbirine karışıyor. "Lanet olsun," diye homurdanıyorum, tıpkı Story'nin bana öğrettiği gibi derin bir nefes alıp kelimeleri yavaşça seslendiriyorum. *"Bunu düzelteceğim. Lütfen benim için gelme. Umarım yeni bir Leydi bulursun."* Altta bir şeyler karalanmış, sonra da *"Bayan Crane'e her şey için teşekkür ettiğimi söyle."*

"Hepsi bu kadar mı?" Tristian omzumun üzerinden okumak için yaklaşarak soruyor. "Düzeltecek bir şey yok. Bir plan yaptık. Story şehri terk ediyor ve

Ted denen adamın icabına bakacağız!"

Killian homurdanarak kendini oturur pozisyona getirmeye çalışır, eliyle yan tarafını tutar. "Story'nin iki özelliği var. Ya kaçıyor ya da işleri daha da kötüleştiriyor. En azından bu sefer bir not bırakmış." Tristian'a gelip yerden kalkmasına yardım etmesini işaret etti ve Jesus ağlamaya başladı. Yüzü asırlık bir surat ifadesine bürünüyor ve dirseklerinin üzerinde zar zor durmasına rağmen nefes nefese kalıyor. "O kadar uzun süre önce gitmiş olamaz. Onu takip edebiliriz. Onu bulun ve aptalca bir şey yapmadan önce durdurun."

"Önce senin aptalca bir şey yapmanı engelleyelim," diyor Tristian, Killian'ı tekrar aşağı indirirken başını sallayarak. "Seni bir doktora götürmeliyiz. Garajda bir cip var," diye açıklıyor Killian'ın başında durarak. "Ayakkabılarımı giymeme izin ver, sonra hep birlikte gidip bulabiliriz-"

"Hayır, sen burada kalıyorsun," diyorum ona, kot pantolonumu kapıp giyerken. "İkiniz de."

"Ne?" Kendi gömleğine uzanıyor. "Yalnız gitmiyorsun." "Beni izle amına koyayım," diye çıkışıyorum, kollarımı kazağımın içine sokarak. "Killian'a suikast düzenleyen kişinin hâlâ onu ya da ikimizi arayıp aramadığını bilmiyoruz. Killian'ın dinlenmeye ihtiyacı var ve senin de hareket sinyali için hazır olman gerekiyor."

"O zaman sen burada kalmalısın. Ben giderim," diye itiraz ediyor, daha hızlı hareket ederek. Şimdi de sanki oraya ilk varanın hakkı varmış gibi saçma sapan bir rekabet içindeyiz.

Botlarımı giyiyorum ve silahını alıp pantolonumun arkasına sokuyorum. "Bu benim için daha mantıklı-"

Omzumu itiyor, yüzü sertleşiyor ve fırtınalı bir hal alıyor. "İz sürücüyü isteyen bendim!"

"Bana Dimitri dedi!" Sözlerim Tristian'ı kısa kesiyor, gözlerindeki ateş sönüyor.

"Ne zaman?"

Bağcıklarımı sertçe çekerek, "Dün gece" diye cevap verdim.

Bir avucunu kabaca yüzünde gezdiriyor ve "Siktir" diye mırıldanıyor.

Ne beklediğim üçümüz arasında bir sır değil. Aslında anlamadıklarını biliyorum. Bu onlar için sadece bir isim. Ama hiç değilse ikisi de bunun Öykü ile benim aramda bir şey ifade ettiğini anlıyorlar - büyük bir şey.

Omuzları çöktüğünde, parmakları sinirli bir hareketle saçlarını geriye doğru çektiğinde kazandığımı anlıyorum. Tristian mutfağa doğru yürüyor ve bir çekmeceyi açarak bir dizi anahtar çıkarıyor. Bana fırlattığında onları yakalıyorum. "Kızımızı bul ve onu bize geri getir."

Tristian dün gece yalan söylemiyordu. Her zaman bir şeyleri oluruna bırakma konusunda sorunları olmuştur. Killian ve benim için bu hiçbir zaman kötü bir şey olmadı. Gerçek sadakati bulmak zordur, özellikle de kendimizi içinde bulduğumuz bu tür durumlarda. İkimizin de Tristian'ın Story'nin gitmesine izin vermesini beklediğini sanmıyorum, kendi isteğiyle değil. Muhtemelen bir takipçiyi başka bir takipçiyle takas ediyor ve bu takipçinin elinde kafesinin anahtarları var. Yine de.

Onun için denerdi.

Henüz farkında değil ama bu yapabileceği en büyük jest.

Sanırım ben de bunu ilk kez fark ediyorum, ceketimi kaptığım gibi kapıdan çıkarken yanından geçiyorum. Çünkü Tristian kız kardeşleri dışında hiç kimseyi kendinden daha fazla önemsememişti. Genevieve'i değil. Belki Killian ve beni bile.

Acı gerçek şu ki Tristian muhtemelen onu seviyor. Daha zor gerçek ise belki de hepimiz seviyoruzdur.

Takip cihazının Story'nin yerini göstermesi uzun sürmez.

Kasabaya girer girmez telefona bakıyorum ve onun Güney Yakası'nda olduğunu anlıyorum. Beynimde bir düzine endişe kartı dolaşıyor. O

Çirkin Nick'in cinayeti için teslim oldu. İpucu aramak için olay yerine geri döndü. Ted denen adamın peşine düşmüş ve pazarlık yapıyor.

Gerçeklik neredeyse can sıkıcı.

Daniel'in ofisi.

Cipi caddeye doğru sallıyorum, geçen her arabada paranoya hissediyorum. Üçümüzün düşmanları olmasına alışkınız ama genellikle kim olduklarını biliyoruz. Yakınen. Bu Ted denen adam tamamen bilinmeyen bir faktör. Eğer Story'yi eyalet sınırları boyunca takip edebiliyor, ev arkadaşını öldürebiliyor ve pis işlerini yapması için doğma büyüme Güney Yakalı bir ayak takımı kiralayabiliyorsa, o zaman bu adamın ciddi kaynaklara erişimi olma ihtimali var demektir.

Elimde bir telefon, bir silah ve kapatmam gereken bir

hesaptan başka bir şey yok. Beni deneyebilir.

Sinir bozucu bir şekilde, Güney Yakası'na girdiğimde, Story'nin noktasının hareket halinde olduğunu, ara sokaklarda hızla ilerlediğini fark ediyorum. Hedefimi takip ederek caddeden uzaklaşıyorum. Benden on dakika önde, ama noktanın sabit bir hedef haline gelmesi uzun sürmüyor.

Beni nereye götürdüğünü biliyorum ve bunun kesinliği midemin çukurunda ağır bir şekilde oturuyor, ancak kendimi Velvet Hideaway'in önünde park etmiş bulana kadar beynimin içinde yüzen soruyu sormama izin vermiyorum.

"Ne oluyor lan?"

Story'nin Daniel'ın genelevinde ne işi var?

Cipten iner inmez kaslarım geriliyor. Büyük açılıştan beri buraya sadece birkaç kez geldim. Birinde Killian'la birlikte kabadayı bir müşterinin gözünü korkutmak için, diğerinde de gece hasılatını toplamak için. Daniel her zaman üçümüzün de kredisi olduğunu ve istediğimiz kişiye saldırmakta özgür olduğumuzu açıkça belirtmişti, ama ilk günlerden beri hiçbirimiz bununla uğraşmadık. Daniel ve kredi karıştırmak istemeyeceğiniz iki şeydir.

Kapıdan girer girmez bir şeyler olduğunu anlıyorum. Velvet kızları caddenin en iyi fahişelerinden oluşuyor ve Daniel'den başkası tarafından özenle seçilmiyor. Köklerini göz önüne alırsak, sınıf için gerçekten zor bir şey. Ben de hiç anlamadım. Ama havada bir enerji var, birkaç kız yanımdan aceleyle geçiyor, öyle ki kimse bana bakmaya bile tenezzül etmiyor. Genellikle içimizden biri buraya girdiğinde, Daniel'in şımartılmış küçük gösteri köpeklerinden herhangi birini memnun etmeye hevesli birileri üzerimize çullanır.

Şimdi, Augustine'i aramak için birinci katta dolaşmak zorundayım. Onu malikânenin arka tarafındaki bir salonda, bir dolaptan kutular çıkarırken buluyorum.

"Auggy," diye selamlıyorum, yüzündeki telaşlı ifadeye bakarak.

"Oh, Rath!" Ellerinin tozunu alıyor ve meşgul olmasına rağmen beni görünce gözleri parlıyor. Yanağımı öpme ve bana sürtünme hareketleri yapıyor. "Seni buraya getiren nedir?" Augustine birkaç yaş daha büyük ama ona bakınca bunu anlayamazsınız. Daniel kızlarının genç ve taze görünmesini seviyor ve bu işi Augustine'in de onun hedeflediği markayı örneklediği için aldığından şüpheleniyorum. Killer ve Tristian onun bana karşı büyük bir aşk beslediğinden eminler ama onlar gerçek Güney Yakalı değiller. Daha iyisini bilmiyorlar. Gerçek şu ki, onun bu tazeliği sonsuza dek sürmeyecek. Auggy güvenlik arayışında bir fahişe. Bunu elde etmenin en iyi yolu, yakınlaşacak önemli birini bulmak.

Ona donuk bir bakış attım. "Ben arıyorum-"

"Daniel," diye tahmin ediyor, numara yapmayı bırakarak. Gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısını kaçırmıyorum. "Dışarıda, çukurun içinde."

Şaşkınlığımı yüzümden saklamak için elimden geleni yapıyorum. Buraya patronumuzu aramaya gelmediğimi bilmesine gerek yok. "Gösteri falan mı var?"

Çukur, Daniel'in en yeni evcil hayvan projesi - 'evcil hayvan' vurgusu. Arka taraftaki on iki arabalık garajı amfitiyatro tarzı bir mekâna dönüştürmek için haftalar harcadı. Canlı seks şovları artık eskisi gibi değil.

yol. Bugünlerde insanlar porno için internete giriyor. Ama bu onun için bir engel değil, artık değil.

Daniel'ın mülklere karşı bir ilgisi var, ama aynı zamanda seks işçiliğine de takıntısı var. Onu tanıdığımdan beri hep vardı. Killer'ın bir kıza sahip olma takıntısını nereden aldığı bir sır değil. Yeni bir üvey kız kardeşi olan çoğu erkek, onun kendisine erkekliğe hoş geldin hediyesi olarak verildiğini düşünmez. Ama Killian'da bu çok mantıklıydı. Payne'lerin evinden tam da böyle bir hava beklerdim. Tristian ve beni ilk aradığında, gözümüzü bile kırpmadık. Sadece tebrik ettik ve göğüslerini sorduk.

Büyük binaya çıktığımda, bir şeylerin çoktan yerine yerleştirildiğini hissedebiliyorum. Birisi elinde bir merdiven ve uzatma kablolarıyla yanımdan geçiyor. Bir kız elinde bir giysi paketiyle koşarak yanımdan geçiyor. İçeri adım attığımda, Daniel'ın hemen 'çukur'a indiğini ve Pretty Nick'ten başkasıyla konuşmadığını görüyorum.

Gerçi, sanırım artık sadece 'Nick'.

Hüküm süren Nick uzun boylu ve sert görünümlü, Killer'a çok benziyor, ancak hiçbir yeteneği yok. Dövmeleri iyi planlanmış ve iyi finanse edilmiş türden değil. Birçoğu kaba saba, muhtemelen birinin mutfağında kırk ons ve bir esrarla yapılmış. Pretty Nick, Daniel'ın yeni evcil hayvan projelerinden bir diğeri.

Tekrar.

"Evcil hayvan" vurgusu.

Onlara yaklaştığımda Daniel'ın yüzündeki ifadeyi okumak zor ama burada olmamdan kesinlikle memnun görünmüyor. İlk sorusu "Killian nerede?" oldu.

Tedirgin bir şekilde yer değiştirip binanın etrafına bakıyorum. Çukurun görünür olması gerekiyor ve bu tam da şu anda olmak istemediğim bir şey. Ayrıca ortasına kurulmuş devasa demir yatağı da gözden kaçıramam. *İğrenç*. "Bir dakikasını alıyor. Story'yi gördün mü?"

"Bir dakika sürer mi?" Daniel kaşlarını hiç iyi olmayan bir şekilde çatarak sorar. Nick'e döner. "Nicholas, git gösteri için temizlen. Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Güzel Nick onaylarcasına çenesini sallar ve gider. Adam neredeyse hiç konuşmuyor. Beni çok korkutuyor. Daniel bana bir bakış atarak tısladı: "Ne olduğunu ve oğlumun nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ve bana saçma sapan şeyler anlatma, Rathbone. Çirkin Nick'in öldüğünü ve Killian'ın bu süreçte yaralandığını zaten biliyorum."

Onun her şeyi bilmesinden dolayı hissettiklerim, sadece bir kişinin ona söyleyebileceğinden emin olmamın yanında ikinci planda kalıyor. "Nerede o?"

Daniel telefonunu cebine sokar ve kollarını kavuşturur. "Kız seni ilgilendirmez."

"O benim Leydim," diye karşı çıkıyorum, kendimi kırılgan ve yıpranmış hissederek. "O her zaman beni ilgilendirir!"

"O zaman *leydiniz* hakkında şunu düşünün," diye alay ediyor, yoldan geçen personelin duymaması için sesini alçaltıyor. "Bana borcu var ve bu gece borcunu ödeyecek. Oğlumun hangi cehennemde olduğunu bana söyleyeceksin-" Topuğumun üzerinde dönüp uzaklaşıyorum, öfkeli sesi beni çağırıyor. "Rath! Buraya gel!"

Onu görmezden geliyorum, kanım kalın, siyah bir kezzapla dolup taşarken binaya doğru fırlıyorum ve gördüğüm ilk kapıyı açıyorum. "Hikaye!" diye bağırıyorum ama oda boş, sadece bir depo. Kapıyı çarpıyorum ve bir sonrakine, sonra bir sonrakine gidiyorum ama o burada değil.

Binalar arasındaki mesafeyi geçip malikaneye dalarken kimse beni durdurmuyor. Yüzümün ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok ama merdivenleri tırmanıp odaları aramaya başladığımda kızlar beni bir kenara atıyor. Açtığım ilk kapı, kırklı yaşlarının sonlarında bir iş adamının bu sıska, küçük kızıl saçlıyla kesinlikle alay ettiğini gösteriyor. Umursamadan kapıyı çarpıyorum ve diğerine geçiyorum.

Augustine koridorun yarısında bana yetişiyor. "Rath!" diye fısıldıyor çılgınca, uzun adımlarıma ayak uydurmaya çalışarak. "Buraya öylece gelip ortalığı dağıtamazsın-"

Arkama uzanıp belimdeki silahı çıkarıyorum ve namluyu boğazına dayamak için ona doğru dönüyorum. "Bana nerede olduğunu söyle," diye hırlıyorum.

Sözleri bir haykırışla kesildi, elleri savunmaya geçti. "Kim?!
Kimi arıyorsunuz?"

"Hikaye!" Kükrüyorum. "Bu geceki şovu yapan kız!"

"Üst kata!" Auggy'nin korkmaktan çok sinirlenmiş görünmesi bu sektördeki deneyiminin bir kanıtı.

Silahı indiriyorum. "Bağırdığım
için özür dilerim." Gördün mü?
Kibar olabiliyorum.

Hoşnut görünmüyor, ben dönüp merdivenlere doğru ilerlerken gözlerini kısıyor. Üçüncü kat tamamen terk edilmişti. İlk turdan kızların yaşam alanı olduğunu biliyorum, yatak odaları aynı anda üç ya da dördünü barındırmak için tasarlanmış, onları küçük kızgınlık kasırgaları ve tasarımcı parfümleri halinde kalabalıklaştırıyor.

Kontrol ettiğim üçüncü odada Story'yi buldum.

İçeri daldığımda başını telaşla kaldırdı, o geyik gözleri irileşip yuvarlaklaştıktan sonra yeni bir şoka dönüştü. "Dimitri! Sen ne-" Hışımla içeri giriyorum ve kolundan tutarak onu koltuktan çekip çıkarıyorum. "Gidiyoruz" dediğimde sesimin çok sert çıktığını biliyorum ama onu koltukta görmek
ekose etek ve diz altı çorap dişlerimi gıcırdatıyor.

Kapıya varana kadar karşı koymuyor, kısa kesiyor ve bileğini geri çekiyor. "Bekle! Yapamam!"

"İstediğin bu mu?" Onu duvara doğru itmek için döndüm. "Annen gibi bir fahişe mi olmak istiyorsun?"

Silahın kurulma sesi sessizliğin içinde yüksek sesle duyuluyor ama kafamın arkasına bastıran namlunun verdiği his kadar sarsıcı değil.
Story'nin yüzü

Ama ben gözlerimi devirerek ona "Bu sadece karmanın beni ısırmak için geri dönmesi" diye güvence veriyorum.

Ayrıca özensiz.

Bir eğilme ve bükülme hareketiyle Güzel Nick'i kapıya dayadım, kendi silahımın namlusu çenesinin altındaki boşluğa saplandı. "Zaten birini öldürdük Nick," diye ısırıyorum, bana attığı sırıtıştan rahatsız olarak. "Sence bu komik mi? Bir ya da iki kez tetik parmağımın seğirdiği söylendi. Kendine dikkat etmek isteyebilirsin, *Nicholas.*"

"Ben sadece patron ne derse onu yapıyorum," diyor ve omuzlarını gevşek bir şekilde silkiyor. "Kıza göz kulak ol. Temiz, pürüzsüz bir amı olduğundan emin olmak için kontrol et. Onu biraz korkut ki gösteri sırasında dirençli olsun."

Tetik parmağım gerçekten seğiriyor, bu orospu çocuğunun Story'nin eteğinin altından baktığını hayal ederken çenem sıkılıyor. Onu çukura götürüyor. Onu tutuyor ve beceriyor. Onu *direnmeye zorluyor*.

"Dimitri," diyor Öykü, sesi titreyerek. "Yapma. Lütfen?"

Haklı olduğunu biliyorum. Üçümüzün de ihtiyacı olan son şey bu lanet karmaşada bir ceset daha olması. Yine de, elini omzumda hissedinceye kadar Pretty Nick'ten uzaklaşıp tükürüyorum, "Defol git buradan. Daniel'a başka bir amcık bulabileceğini söylediğimi söyle."

Nick elindeki silahı oynatır. "Bundan hoşlanmayacak."

"Umurumda olduğunu sanmıyorum!" Kapıyı açıp ona gösteriyorum, çıkarken bana attığı bakıştan rahatsız olmuyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Göğsümü tırmalayan öfkeli, yaralı şeyi bastırmaya çalışarak ona soruyorum. "O mağara adamını herkesin önünde becermek mi istiyorsun?!"

Bakışları sertleşiyor. "Tabii ki bilmiyorum!" "O zaman neden buradasın?"

"Bizim için!" diye bağırıyor ve gözlerinin parlaması, bir şeylerin tetiğini çekmek istememe neden oluyor. *Herhangi bir şey*. "Eğer borçlarımı silmezsem, Çirkin Nick'le olanları örtbas etmeyeceğini söyledi. Dedi ki..." Onun

Göğsü sıkışıyor ve gözleri akmayan yaşlarla dolup taşarak başka tarafa bakıyor. "Benimle birlikte düşmene izin vereceğini söyledi."

Bu bilgileri peyderpey alıyorum ama hepsi aynı yere çıkıyor. "Hikâye." Silahımı pantolonumun içine sokup yüzünü çerçevelediğimde, gözlerini aramak için eğildiğimde bile bakışlarımla buluşmuyor. "Bebeğim, blöf yapıyor."

"Bunu bilemezsin," diye cevap veriyor, sesi gergin. "Onu tanımıyorsun, benim tanıdığım gibi değil. Bu parayla ilgili değil, Dimitri." Sonunda bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. "Tristian'ın yapabileceğini düşünmüştüm, çünkü parası var ve o..." Ama o başını sallar. "Daniel sadece beni küçük düşürmek istiyor. Beni mahvetmek istiyor."

Onu nazikçe salladım. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Omuzlarını dikleştirerek burnunu çekiyor. "Yapmak zorundasın." Ben itiraz edemeden gözlerimin içine baktı. "Bunların hepsi birbiriyle bağlantılı, görmüyor musun? Ted, Daniel, Killian, *hepsi*. Eğer bunu yaparsam, gitmeme izin verecek. Bizi yalnız bırakacak. Bu sadece bir kez olacak ve bu-"

"Yapma," diye homurdanıyorum, onun bu mantıklı açıklamasını duymak istemiyorum. Bir sonraki sözlerimdeki gerçeği görmesini isteyerek bakışlarını tutuyorum. "Eğer o adamın seni becermesini izlemek zorunda kalırsam, o zaman kendimi durduramam. Onu öldüreceğim."

Sözlerim karşısında nefesi göğsünde kesiliyor ama cevap veremeden kapı açılıyor.

Daniel'ın ağzı etkilenmemiş bir çizgiye bastırılır. "Sabrımı zorluyorsun evlat."

Babamı hiç tanımadım. Güya annemin sevdiği biriydi ama ben onu hatırlayacak yaşa gelmeden çekip gitmiş. Daniel, sahip olduğum en yakın şeydi. Küçükken bize böyle seslenirdi. *Oğulları*. Sanki üçümüz kardeşmişiz gibi. Aile. Annem bundan hiç hoşlanmazdı çünkü Daniel'ın ne tür pisliklere bulaştığını biliyordu. Ama ben? Ben o pisliği kaşıkla yerdim.

Ellerimi Story'nin yüzünden indirip ona döndüm. "Gerçekten de kendi üvey kızına fahişelik yapacaksın."

Bunu akla gelebilecek en açık terimlerle ifade etmenin bir parça bile utanç uyandıracağını düşündüysem, hayal kırıklığına uğradım. Daniel gözünü bile kırpmadı. "Story evime taşındığından beri kendini satıyor. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Son bir aydır o evde seninle ne yaptığını sanıyorsun?"

Soru kafama dank etti ve cevabı hızlı bir geri dönüş kadar kolay değil. Story geri döndüğünden beri bizi değiştirdi. İçimizdeki en kötüyü ortaya çıkardı, ama aynı zamanda içimizdeki en iyiyi de ortaya çıkarmayı başardı.

"O bizim," diyorum ona. "Ona sahip olmaya hakkınız yok."

Ve *gülüyor*. "Sana hiçbir şey öğretmedim mi, Rath?" Kaşlarını kaldırarak odaya bakar. "Sahip olmak kanunun onda dokuzudur. Dördünüzün bu anlaşmanızla eğlenmenize izin vermiş olmam, onun *benim* mal varlığım olduğu gerçeğini değiştirmez. Her zaman öyleydi."

Yumruklarımı sıkarak, "Paramız var" diye kısa bir cevap verdim.

"Bu Mercer parasıyla ödenebilecek bir borç değil," diye tersleyerek Story'nin sözlerini doğruladı. "Bu gece çukurda birinin sikini yalıyor olacak. Bunu nasıl istersen öyle kabul et. Görüyorum ki bir tür," dudağı kıvrıldı, "bağlılık oluşturmuşsun. Bu benim sorunum değil. Bu bir iş. Benimle birlikte bu lanet kapıdan çıkacaksın ve kendi işine bakacaksın." Story'ye parmağını uzattı, sesi tehdit doluydu. "Bu gece o amcıkta tek bir kıl görürsem, ikinci bir deliğe ikinci bir sik sokarsın."

Sırtıma yaslanıp titrediğini hissediyorum, parmakları deri ceketimin içine kıvrılmış.

Bu tiratta gözüme çarpan kelimeyi bulmak için kızgın bir öfke okyanusunun içinden geçmem gerekiyor. Önemli bir şey.

İşe yarar bir şey.

Kafamda bir fikir oluşuyor ve tamamen *saçmalık*. Başka türlü süslenemez. Story'nin bir parçasını daha vermek zorunda kalmadan önce onu buradan götürmeyi içermiyor. Daniel buna izin vermez, bunu şimdi anlıyorum. Saçmalıyor. Bu işle ilgili değil. Bu kişisel bir şey ve Daniel'ı bunun ne anlama geldiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Onun o çukura girmesine engel olamayacağım.

Telefonumu Story'nin eline tutuşturup sesimi fısıltıya dönüştürüyorum. "Bir şey olursa diğerlerinden birini ara, anladın mı?"

Telefona baykuş gibi bakıyor, gözlerinde karanlık ve perili bir şey yüzüyor. "Yapamam-"

"Evet, yapabilirsin," diye onu temin ediyorum, çenesinden tutup bakışlarını kendime çeviriyorum. "Sana gerçekten boktan şeyler yaptırdık Cherry ve sen bunların üstesinden geldin. Sen değersiz bir cadde fahişesi değilsin. Sen bir *hanımefendisin*. Bunu sakın unutma."

Tartışmasına fırsat vermedim. Daniel'ın hemen arkamda olduğunu bilerek odadan çıkıyorum. Kapıyı kapattığını duyar duymaz çenemi tutup ona dönüyorum - baba olarak gördüğüm bu adama.

Bir akıl

hocası.

Bir kral.

"Bir anlaşma yapmak istiyorum."

31

HIKAYE

Daniel'in haydutlarının ve yanımda dolaşan Augustine'in varlığı, amfi tiyatroya akın eden insanları görünce neden kapıya doğru koşmadığımın tek açıklaması. Yüzlerce insan. Neredeyse hepsi erkek. Bazıları sarhoş görünüyor. Şişman. Yaşlı. Adi. Gürültü yapıyorlar, ama kulaklarımdaki kan çarpıntısından onları zar zor duyuyorum ve attığım her adım midemdekileri yatıştırmaya odaklanıyor.

Eminim ki kusarsam Daniel bunu bir snuff filmine dönüştürmenin bir yolunu bulabilir.

Hâlâ gölgelerin arasına sıkışmış, görüntü ve ses ekibinden gelecek sinyali bekliyorum ve yatmam gereken adamı aramayı reddediyorum ama yakınlarda olduğunu biliyorum. İri yarı ve kaba görünüşlü, Killian'a çok benziyor ama hiç cilası yok. Güzel Nick tam da kendimi altında bulmak istemediğim türden bir Güney Yakası erkeği. Onu da seks bebeği gibi giydirmişler mi? Şüpheli. Bu tuhaf şovda o kahraman olacak, ben ise ödülden başka bir şey değilim. Onu düşünmek bile beni hasta ediyor. Ben üç adama aitim. Soğuk ve zalim olabilirler, ama yaşadığımız onca şeyden sonra bile, bu

hâlâ ihanet gibi geliyor. Lordlara bir söz verdim, hem mürekkeple hem de kanla yazılmış.

Augustine bütün gün bana soğuk geldi. Neredeyse bütün gün. Dimitri gelene kadar çok iyi görünüyordu. Şimdi de bana hızlı ve ekşi bakışlar atıp duruyor. Şimdi de bana bunlardan birini fırlatıyor, beni aşağı yukarı süzerken ağzını büzüyor.

"Para atışı yapman gerekecek. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yüzümdeki şaşkın ifadeden sonra iç geçirdi. "Bu, sana kremalı pasta yapamayacağı anlamına geliyor. Çekip gitmeli ve," diye kaba bir hareket yaptı, yumruk sallayarak, "yüzüne patlamalı. Ağzına. Göğüslerine. Ne hissediyorsa artık."

Yüzümün solduğunu hissederek başka tarafa bakıyorum. "Ah."

Augustine bir elini salladı, bileklerindeki tüm bilezikler şıngırdıyordu. "Sadece gözlerini kapalı tut. Penisler hassas aletler değildir."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Doğru." Bu konuda zaten bir ya da üç şey biliyorum.

Uzaktaki bir şey dikkatini çekiyor ve boynunu büküyor, yüzü öfkeli bir inançsızlığa dönüşüyor. "Yok artık," diyor nefesinin altında. "O ne halt etti-" Sözleri kesiliyor ve çenesini tutarak nefes alıyor. "Ne yaptığını bilmiyorum ama büyük bir şey olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Ya Daniel'a karşı bir şeyler biliyor ya da o çocuk ruhunu sattı." Gözlerini kalabalığa doğru deviriyor. Neyi kastettiğini bilmiyorum ama bundan etkilenmemiş gibi görünmek için çok çaba sarf ediyor gibi görünüyor. "Her halükarda, ortaya çıktı. Bu şimdiye kadar kimsenin benim için yapmadığı bir şey. Ya da buradaki diğer kızların yarısının."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Vakit geldi," diyor Augustine, ekipten birinden bir işaret alarak. "Size kameralar yokmuş gibi davranmanızı söylerdim ama bu çok kötü bir tavsiye olurdu. Bir gösteri yapıyorsunuz. Daniel'a istediğini verin, yoksa ödemesi bundan daha kötü olacak."

Beni sert bir itişle itiyor ve perdeye doğru tökezliyorum. Kalabalığın enerjisi hemen değişiyor, beklentiden yırtıcılığa dönüşüyor. Augustine haklıydı. Sadece Daniel'ın değil, bu odadaki her erkeğin olacaklar hakkında beklentileri var.

Daniel'in 'çukur' olarak adlandırdığı yere doğru duraksayarak ilerliyorum.

Bu da tam olarak öyle.

Sadece büyük bir yatak, tripodlara monte edilmiş üç kamera ve malzemelerle dolu bir masanın bulunduğu çukur alana girmek için üç basamak inmem gerekiyor. Prezervatifler, kayganlaştırıcılar, bezler, *oyuncaklar*. Nafile, eteğimi aşağı çekmeye çalışıyorum.

Adamlardan biri bağırıyor, "Evet! Bize memelerini göster bebeğim!" diye bağırdı ve ben kilitlendim, hasta olabilirmişim gibi hissettim.

Birden kulaklarım yüksek sesli, melodik rock müzik sesleriyle doluyor. Göz ucuyla platformda bir figürün bana katıldığını görüyorum ve fiziksel olarak geri çekiliyorum. Boğazım, savaş ya da kaç dürtüsü devreye giriyor. Bunu yapamam. Kendimi bu kurt sürüsünün önünde çıplak bırakamam. Kendimden geriye bir şey kalmayana kadar beni parça parça edecekler. Kaçmak, saklanmak, çığlık atmak istiyorum.

Ama sonunda kafamı kaldırıp baktığımda bir kurt görmüyorum. Dimitri'yi görüyorum.

Artık sadece bir kalkan olduğunu bildiğim o vurdumduymaz ifadesiyle yatağın yanında duruyor. On iki saat önce buradan ayrıldı ama geri geldi. Dönmüş olmalı, çünkü gözlerinin bana doğru alev alev yandığını hissediyorum ve ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve şok içinde donakalmış bir halde. Üstünü değiştirmiş, artık üzerinde bir önceki geceden kalma kirli, kanlı kıyafetler değil, yeni bir siyah tişört, deri ceketi ve koyu renk kot pantolon var. Tek bir kalp atışı için, beni kurtarmak için burada olduğunu düşünüyorum. Beni kurtarmak için. Beni buradan götürüp özgür bırakmak için.

Ama hiçbir şey bu kadar kolay olmamıştı, değil mi?

Kasları gergin ve gergin ve Augustine'in az önce söylediği sözler kulaklarımda yankılanıyor.

Ortaya çıktı. Ruhunu sattı.

Burada durmak ona neye mal oldu?

Yatağın ayak ucuna farklı yönlerden yaklaşıyoruz. Başka hiçbir şeye bakmamaya çalışıyorum. Beyaz çarşaflara, iki yastığa. Daniel'ın daha önce annem hakkında söylediği sözleri düşünmekten nefret ediyorum. Yapmış olması gereken şeyler, beni desteklemek için içine girmesine izin vermiş olması gereken erkekler. Muhtemelen böyle bir şey hakkında çok az düşünürdü. Belki de sevişen tek bir erkek olduğu ve bu erkeğin tanıdığım ve hoşlandığım bir erkek olduğu için minnettar olmam gerektiğini söylerdi. Birkaç saat önce bunu isteyerek yaptığım bir adam.

Bunun Daniel'ın hastalıklı bir manipülasyon taktiği olduğunu biliyorum ama *Tanrım*. Çok etkili.

Bir kol boyu sıcak ve havasız havadan başka bir şeyle ayrılmayan yatağa ulaştığımızda Dimitri deri ceketini çıkarıp yastıkların yanına atıyor. Omuzları gergin bir şekilde yatağa bakmasını ve gözle görülür bir şekilde kendini toplamasını izliyorum. Tıpkı benim yaptığım gibi. Dimitri'nin alaycı bir kalabalığın önünde sahne almakla ilgili kendi sorunları olduğunu fark ediyorum.

Daha önce istismar ettiğim konular.

Kalabalıktan biri "Patlat şu kirazı!" diye bağırıyor ve tüm cesaretim kırılmakla tehdit ediyor. İşte o zaman Dimitri bana doğru dönüyor ve yanaklarımı avuçluyor. Burada ne işi olduğuna ve bunun nasıl gerçekleştiğine dair tüm sorularım, kulağıma soktuğu soğuk plastiğin tuhaflığıyla dilime ulaşamadan kaybolup gidiyor. Kablosuz kulaklıklar, fark ediyorum. Müziğin sesi kafamı dolduruyor, kalabalığı, kameraların izinsiz girişini ve kendi panik düşüncelerimi engelliyor. Anında daha güvenli bir yere geri dönüyorum. *İyi* bir yere.

"Bütün bu planlarım vardı..." "Planlar."

"Evet. Bir çalma listem vardı. Leydimin bekaretini boktan bir müzikle kaybetmesine izin veremezdim, değil mi?"

Bekaretimi geleneksel anlamda kaybetmiyorum. Bu benim bir erkekle ilk deneyimim değil. Ama Dimitri'yle ilk kez birlikte oluyorum ve Daniel'in beni bakire olarak faturalandıramayacağına dair yorumuna rağmen, yine de denemiş gibi görünüyor. Duyduğum birkaç sataşmadan anladığım kadarıyla, bu kaba saba adamlar bunun için para ödemişler. Gelin ve Kuzey Yakası'nın küçük tatlı bakiresinin Güney Yakası'nın haydutları tarafından kirletilmesini izleyin.

Elleri kayıp giderken gözlerimin içine bakıyor ve etrafımızda olan biten her şeye rağmen ona küçük ve belli belirsiz acı dolu bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Teşekkür ederim.

Derin bir nefes alarak gömleğinin eteğini çekiştirmek için uzanıyorum - bir soru. Kolayca geliyor, ağzımı test eden bir öpücükle almak için öne doğru kıvrılıyor. Onun için nasıl bilmiyorum ama benim için gözlerimi kapattığımda onun yatak odasına dönmüş gibi oluyorum. Müzik Dimitri'nin özünü yansıtıyor; hüzünlü, öfkeli ve çılgınca. Daha sonra ona bu şarkıları neden seçtiğini sormak istediğimi düşünüyorum.

Sonra bir daha olmayacağını hatırladım.

Bundan sonra, South Side'dan

ayrılıyorum.

Forsyth'ten

ayrılıyorum.

Lordlardan

ayrılıyorum.

O zaman çevredeki kalabalığın farkındalığına kapılmak daha kolay oluyor. Dimitri bana karşı katı ve sıcak, beni öperken omurgası eğik, dudak halkaları onunkine karıştığında dilime karşı pürüzsüz.

Eli kalçamın arkasına doğru ilerlediğinde hâlâ irkiliyorum.

Dimitri nefes almak için duraklıyor ama ben itiraz etmeyince devam ediyor. Avucunu yukarı kaydırıp kıçımı kavradığında, eteğimin de onunla birlikte gittiğini hissedebiliyorum. Diğer adamların gördüğünü

hissedebiliyorum.

Beni yatağa doğru çevirmek için oradaki tutuşunu kullanıyor ve kenarına oturmam için bana rehberlik ediyor. Geri çekildiğinde, üretmeme yardım ettiği anın güvenliğinde kalmak için çaresizce ağzını kovalıyorum. Gözlerimi açtığımda dizlerinin üzerine çöküyor, iki eliyle kalçalarımı okşuyor. Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor, dili dudağındaki halkayla oynaşmak için dışarı fırlıyor ve bana bakışı çok şey söylüyor.

Benden iyi olmamı istiyor.

Bana zamanın geldiğini

söylüyor.

Hazır olup olmadığımı merak ediyor.

Nefes alarak avuçlarımın üzerine yaslanıyorum ve kalçalarımı

birbirinden ayırıyorum. Ağzının köşesi yukarı doğru çekiliyor.

Eteğimi yukarı iterken hâlâ gözlerimi kapatıyorum, çünkü burada saklanmak yok - fiziksel olarak değil. Elleri kalçalarımı ayırıyor ve tüm odanın külotumun kasıklarını tam ve engelsiz bir şekilde gördüğünü biliyorum.

Merkezimde önce sıcaklık, sonra basınç, sonra da nemlilik hissettiğimde kalçalarım seğiriyor. Ağzının orada olduğunu bilmek için gözlerimi açmama gerek yok, dili klitorisime doğru bastırıyor.

Bu çok garip bir şey.

Burada, bu gürültücü, küstah, iğrenç adamların arasında herhangi bir uyarılma hissedebileceğimi düşünmezdim. Ama bana dokunur dokunmaz, omuriliğimin dibinde elektriğin yavaşça yükseldiğini hissedebiliyorum. Elleriyle kalçalarıma masaj yaparak onu çağırıyor. Sivri bir dil tükürükle nemlendirilmiş pamuğun arasından beni dürtüyor. Parmak uçları külotumun lastiğiyle alay ediyor. Başparmağı pamukla arama giriyor ve kıvrımlarıma yavaşça sürtünüyor.

O zaman onu izlemek için gözlerimi açıyorum, beni külotumun içinden emerken kirpiklerinin saçaklarının arasından siyah şeytan bakışlarını yakalıyorum. Onun beni izlediğini görmek karnıma doğru bir şimşek çaktırıyor. Ağzına doğru eğilmem saf, hayvani bir içgüdüydü. Gözleri düşüyor

Duyamadığım ama keskin bir şekilde hissedebildiğim bir iniltiyle kapandı. Klitorisimin etrafında gürleyerek göğsümden bir ses çıkarıyor.

Ağzını geniş bir avuçla değiştirmek için geri çekiliyor ve tüm amıma uzun, kapsamlı bir sürtünme veriyor. Etrafımdaki hareketleri, Dimitri'nin başının üzerinden uzakta bana bakan adamları tamamen görmezden gelemiyorum. Ama *tanrım,* deniyorum.

Elleri eteğimin belini çekiştirmeye başladığında, iyi davranmak için mücadele ediyorum. Kumaşı kalçalarımdan aşağıya ve dizlerimin üzerine sürüklemesine izin vermek için. Orada külotumla uzanmak ve üzerimizdeki bakışlardan bütün ve dokunulmamış hissetmek için.

Ağzıma geri döndüğünde, kumaş tadı aldığında ve vücudum ona tepki verdiğinde her şey çok daha kolaylaşıyor. Eli bacaklarımın arasında, bedenlerimizin arasına sıkışmış bir şekilde çalışırken öpücükleri derin ve morartıcı. Elini külotumun içine sokup parmaklarını onun için kayganlaşan yerlerimde gezdirmesi çok doğal görünüyor.

Parmağını içime soktuğunda duraksıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Bu bir alay olabilir -Dimitri bu şekilde öpüşmeyi seviyor, geliyor mu gidiyor mu anlamak zor- ama ben bunu sormak istediği soru olarak görüyorum.

Ellerimi gömleğinin altına sokup avuç içlerimi pürüzsüz, tonlu sırtında gezdirerek cevap veriyorum. Dudaklarımı yeniden yakalamadan önce başının üzerinde sürüklememe izin veriyor.

Adamların ne dediğini duyamıyorum ama sanırım öpüşme gerginleştiğinde onun tepkilerini hissedebiliyorum. Parmağı içimde seğirdiğinde. Sırtındaki kaslar gerildiğinde.

Çekiliyor, yatağın ucunda kalçalarımın arasında duruyor ve gözlerindeki bakışı çözemiyorum. Kapalı, boş ve deşifre edilmesi imkânsız. Hiçbir uyarıda bulunmadan gömleğimin kenarlarından tutuyor ve yırtarak açıyor.

İçgüdüsel olarak, kollarım göğsümün üzerinde uçuşuyor, panik o kadar hızlı yükseliyor ki, onu bastırmak, uzaklaştırmak, bunun kaçınılmaz olduğu gerçeğini işlemek için zamanım yok. Bu adamlar beni çıplak görecekler, istesem de istemesem de.

Dimitri karanlık bakışlarıyla beni çiviliyor ve sonra ellerini nazikçe bileklerime dolayarak onları uzaklaştırıyor. Bu bana son derece zalimce geliyor ve bir an için bunun kim olduğunu merak ediyorum. Dimitri mi? Yoksa Rath mı?

Ona direnmiyorum ama gözlerimi kapatıp tekrar müziğin içinde kaybolmak istiyorum.

Dudaklarını hissetmeden önce dilini hissediyorum, sivri, ıslak ucu sivri meme ucumun etrafında sürünen bir halka yapıyor. Eli kaburgalarımdan yukarı kayıyor, beni emerken göğsümü avucunun içine alıyor. Sırtımı ona yaslamam uzun sürmüyor, ağzım giderek sığlaşan nefeslerimle aralanıyor. Ağzı göğüslerime saldırırken gömleğimi çekip çıkarıyor, birinden diğerine geçiyor, kumaşı kollarımdan çekip başka bir yere atıyor.

Elleriyle göğüslerimi kavrayıp birbirine bastırıyor ve aralarındaki teni ağzına alana kadar gözlerimi açıp izliyorum.

Gözlerinin benimkilere kaymasını izlemek için.

Oraya kazıdığı 'R' harfinin üzerine yumuşak bir öpücük kondurmasını izlemek için. Karşımdakinin Rath olmadığını söylemesini izlemek için.

"Çünkü Dimitri bunu sana asla yapmazdı."

En zoru da külotumu kalçalarımın üzerinden geçirip kalçalarımdan aşağı kaydırması. Kendi içime kıvrılmak istiyorum ama o beni açmaya zorluyor, beni teşhir ediyor. Bunu neden yaptığını anlıyorum ama yine de acısını hissediyorum.

Yaptığı en nazik şey bedenimden aşağı inip yüzünü kalçalarımın arasına gömmek oldu. Ellerimi yatak çarşafının içinde yumruk yaptım. Dimitri
-Bu konuda her zaman istisnai olmuştur, dili kıvrımlarımı ve yarıklarımı keşfeder, ağzı klitorisimin etrafında kapanır ve onu fiskeler.

İnsanların bir gösteri istediğini biliyorum, ama tek yapabildiğim nefes almak ve beni çalıştırırken çarşafları bükmek, ellerim uyluklarımı daha geniş ve daha geniş itiyor, tendonlarımda bir yanma olana kadar ve başını kaldırdığı anda, balonumuzun ötesindeki yaratıklara saklı hiçbir parçamın kalmayacağını biliyorum.

Yaptığında, orada öylece yatıyorum, bir bilim deneyi gibi yayılıyorum.

Görsünler.

Kot pantolonunun düğmesine uzanıp fermuarını çekiştirerek açtığında ayak parmaklarımın nasıl kıvrıldığını görsünler. Onları aşağı itip sert, kızarmış sikini çıkardığında dişlerimin alt dudağıma nasıl battığını görsünler. Onu görünce nasıl ayağa kalktığımı, ağzıma almak için nasıl öne doğru kıvrıldığımı görsünler. Hepsini görsünler. Aletinin dibinden tutup ağzımdan çekerken parmakları saçlarıma dolanıyor, sadece bana geri yedirmek için. Beni belli bir mesafede tutması, beni zorlaması, sadece derinlere itmesi ve dilimin arkasında onun tadını bırakması.

Beni sikmeye hazır olduğunda nasıl göründüğünü görsünler.

Beni geri itiyor, çenesinin arkasındaki düğüm geriliyor ve elindeki aletle üzerimde sürünürken tıkırdıyor. Başını kıvrımlarımın arasından geçirirken bakışlarımın bilinçsizce dolaştığını fark ediyorum. Ön sıradaki bir adamla göz göze geliyorum. Muhtemelen otuzlu yaşlarında, sırtına beyzbol şapkası takmış, bir eli pantolonunda beni izliyor, ağzı mide bulandırıcı bir sırıtışa dönüşüyor. Başka bir yere bakmaya çalışıyorum ama onun yerine başka bir adamın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Daniel.

Kollarından biri kavuşturulmuş, diğer eli çenesine dokunurken keskin, delici gözlerle beni ve Dimitri'yi izliyor.

Dimitri kasıldığımı hissetmiş olmalı, çünkü aniden çenemi yana doğru çekerek ona bakmamı sağlıyor. Dudakları kıpırdıyor ama çenesi onları okuyamayacak kadar gergin. Aslında bunun bir önemi yok. Gözlerindeki sahiplenici öfke parıltısından tam olarak ne söylediğini anlayabiliyorum.

Gözlerini benden ayırma, Cherry.

İçime girdiğinde tam olarak bunu yapıyorum, ama yavaşça içimi doldururken başka bir yere bakmam imkansız, içime battığı her santimde yüzüm sertleşiyor. Ağzım bir karış açık kalıyor, topuklarım

onunla buluşmak için ayağa kalktığımda. Parmak uçlarımın altında sırtı geriliyor ve ilk kez ne duyduğunu merak ediyorum. Çılgına mı dönüyorlar? Beni daha sert sikmesini mi istiyorlar? Acıtmasını mı?

Eğer öyleyse, dinlemez.

Dibe vuruyor ve bir süre orada duruyor, bizi tek bir et yığınında birleştiriyor ve sonra geri çekilip içeri giriyor.

Bu odada, bu terli sapıkların gözleri üzerimizdeyken bu kadar iyi hissetmeye hakkım yok ama var. İçgüdüsel bir teklifle kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum ve Dimitri bunu alıyor, yumruklarını şilteye yerleştirip kısa, delici vuruşlarla içime giriyor.

Ama memnun görünmüyor.

Bacaklarımı ona dolayana kadar olmaz.

Bilim gibi o zaman. Kimya gibi. Kalçaları uyluklarımın beşiğine doğru itilirken ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Ve belki de hiç var olmamış o yatak odasının rahatlatıcı güvenliği olmayabilir, ama burada hala rahatlık var. Hâlâ güvenlik var.

Çok geçmeden ağzı boynuma iniyor, kasları çekilip kayarken izini derime emiyor ve onu giderek daha cezalandırıcı bir hızla içime sokuyor. Sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor, tenimiz terden kayganlaşıyor ama zamanın geçmesi burada hiçbir şey ifade etmiyor.

Dimitri biraz daha sertleşmeye başlıyor, parmakları etime batıyor, dişleri derimi ısırıyor, kemikler kemikleri gıcırdatıyor. Kendini mi kaybediyor yoksa odanın enerjisine mi tepki veriyor anlayamıyorum ama omzuna doğru nefes nefese kalıyorum ve vücudunun kasıtlı olarak hareket edişini izliyorum.

Çabuk olmaya çalışıyor, farkındayım.

Onu yatıştırmak için parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ama bu onu daha da içime çekiyor. Sert bir öpücükle ağzımı almak için başını kaldırdığında, bir kulaklığı yerinden çıkıyor.

Odadan gelen sesler beni şok ediyor. Bağrışmalar, kahkahalar, inlemeler ve o kadar ağır nefes alıp vermeler var ki

havayı paylaşıyorum.

Ama bir de Dimitri var, sesi parçalanmış ve derin, ağzımın içine itiyor. Homurdanıyor, "Hadi bebeğim. Benim için gel."

Beni becerdiğinden değil, pelvisinin klitorisime sürtünme ritmine bile güvenebileceğimi sanmıyorum. Tırmanışımı başlatan, sesindeki çıplak çaresizlik -benim zevkimi kendi zevkinden daha çok istediğini bilmesi-. Merkezimde keskin, tatlı ve vaat dolu bir şey kabarıyor ve ben de onu kovalıyorum, onunla birlikte hareket ediyorum, topuklarım sert kıçının kıvrımlarına gömülüyor.

En az onun kadar çaresiz hissederek sırtını yırtıyorum ve bu acıtıyor olmalı. Tırnaklarımı omuzlarında gezdirdiğim için *yanıyor* olmalı. Ama aldığım tek tepki, onu çılgınca yaklaştırmaya, içime katlamaya ve *almaya* çalışırken uzun, düzensiz bir inilti.

Orgazm karnımı kavrıyor ve dışarıya doğru patlıyor, milyonlarca parlak ışık noktasıyla tutuşuyor. Başımı arkaya atıyorum ve boğazıma bastırılan ağzın altında parçalanarak titriyorum.

"Dimitri..."

Gergin bir "Siktir," ile cevap veriyor ve bana çarpıyor, beni ateşli bir bakışla sabitlemek için yükseliyor. "Nerede?" diye soruyor, dişlerini sıkarak. "Nereye istiyorsun, bebeğim?"

Herhangi bir yere.

Her yerde.

Kendimi cevap vermeye zorlayamıyorum. Bunun yerine yüzümü ona doğru eğiyorum, dilimi alt dudağımda gezdiriyorum ve o da hemen ipucunu alıyor.

Aletinin tabanını kavrıyor ve sıkı bir yumrukla pompalayarak ayağa kalkıyor. Ben onu almak için yukarı itemeden, göğsümün üzerine diz çöküyor ve sertliğini vahşi bir ifadeyle sıyırıyor. Elleri saçlarıma dolanıp başımı kaldırdığında -gelişi için beni konumlandırmak için- çenemin açılmasına izin veriyorum ve dilimi hoş geldin diye uzatıyorum, ilk sperm ipi uçtan patladığında zar zor irkiliyorum.

Dudaklarıma başka bir boşalma dalgası inerken yıpranmış, gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve sonra başını kullanarak onu içeri itiyor, dilime sürtüyor.

Ön kolundaki gergin, kordonlu kaslar gevşediğinde bittiğini anlıyorum. Onu hâlâ emerek temizliyorum ve gerçek şu ki, bunun nedeni seslerin gürültüsü ya da Daniel'ın tehditkâr bakışları değil. Bunu biraz daha uzatmak için yapıyorum çünkü az önce aramızda bir şey geçti. Ve sadece ikimiz arasında.

Bu yatakta yalnız değilim ve yanımdaki terli adam beni güvende-bütün tutmak için kendini feda etti. Beni kurtaramadı ama başka kimse kurtaramazken o kurtardı.

Ben Daniel'a, seyircilerdeki erkeklere ya da evdeki sapıklara ait değilim.

Ben Lordlara aidim.

32

KILLIAN

Tristian'ı dokuz yaşımdan beri tanıyorum, bu yüzden ondan en fazla on dakika önde olduğumu söylediğimde, bu bok kesin. Ray'deki o odaya girdiğinde ve benim batırdığımı öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli hayal edebiliyorum. Adam muhtemelen bana bir kurşun daha sıkacak.

Ne olursa olsun, antibiyotik ve Ray'in diğer serum torbalarında ne varsa onlarla dolu olarak geneleve doğru hızla ilerliyorum. Ağrı yönetimiyle bir ilgisi varsa bile, bir fareyi bile yerinden oynatacak kadar güçlü değil. Yan tarafım, her eğilme ve çarpmada patlayan, hassas, zonklayan bir acı karmaşası. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve daha hızlı gidiyorum, çünkü artık biliyorum ki acıyı atlatmanın tek yolu acıyı *atlatmaktır.*

Velvet Hideaway günün son nefeslerini veriyor. Kapının önünde tozlu bir şekilde patinaj yaparak durduğumda, gösteri için burada olan kalabalığın çoktan gitmiş olduğu açıktı. Rath kulübeye döneli on dört saat olmuş, Tristian'la birlikte beni cipe bindirirken hiçbir şey söylememişti. Ray'in yeraltı kliniğine üzücü bir giriş yaptıktan sonra beni tekerlekli sandalyede yakalamasının üzerinden on iki saat geçti. O zamandan beri

Röntgenler, testler ve tüm bu acı ve ıstırabın beni öldürmeyeceğine, sadece sezon boyunca kariyerimi bitireceğine karar verdiğimden beri on yıl geçti.

Rath'ın babamın ne yaptığını bana bildirmesinin üzerinden dört saat geçti.

Bunun çoğunu Tristian'dan uzaklaşmaya çalışarak geçirdim.

-Muhtemelen o dört saati benden nasıl kaçacağını düşünerek geçirdi.

Eğer hesaplamalarım doğruysa, gösteri iki saat önce gerçekleşmiş demektir ki bu da beni çok geç, çok yorgun ve öfkeyle genelevin kapısına doğru yürürken muhtemelen yürüyen bir ceset gibi görünmemi umursamayacak kadar sinirli yapar. İçeri girer girmez, hâlâ etrafta dolaşan müdavimleri tanıyorum. Velvet Hideaway asla kapalı değildir, ama gecenin sessiz, telaşsız saatleri vardır, tıpkı bunun gibi, erkekler bir odaya götürecekleri bir kadın bulduklarında ve aya sığınırlar. Bir keresinde, birinci sınıfta, ince bir esmer için bir kredi kullanmıştım. Caddedeki eski yerdeydi, yani böyle bir şey değildi. Dönüştürülmüş motel değersiz ve biraz fazla açıktı, ama arka ofis benim için rahat ve tanıdıktı, çok uzun yıllar içinde tepinerek geçirdim, hiper küçük kıçımı oturtmam söylendi ve lanet çenemi beş dakikalığına kapalı tutacağım.

Auggy önüme çıktığında gözlerim odanın içinde geziniyor ve kendimi nereye yönlendireceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Killian?" diye soruyor, beni yavaş ve endişeli bir ifadeyle süzerek. "Tatlım, yaralandığını duydum."

"Ben iyiyim." Ağrı çok şiddetli ve Ray ameliyata ihtiyacım olmayacağını düşünse de hâlâ yüzde yüz emin değil. "Nerede o?"

Kimden bahsettiğimi biliyor. Gözlerini kapatışından belli oluyor. "Sen de kız için buradasın, değil mi?"

Çenemi sıkarak tekrar ediyorum, "Nerede o?"

"Para saymak." Evin arka tarafındaki ofisini kastediyor. Onu iterek geçiyorum, ama dirseğimi yakalıyor, ani sarsıntı acıya neden oluyor

benim tarafımda. "Katil, pişman olacağın bir şey yapma. O buna değmez. O sadece bir kim-"

Son sinirimi de kullanarak dönüp onu boğazından yakalıyorum. "Devam et ve ona fahişe de," diye alay ediyorum, "Sana meydan okuyorum."

Boğazı avucumun altında sallanıyor, gözleri kocaman ve korkmuş. "Ama dürüst olamazsın Killian, o senin üvey kardeşin."

"O benim Leydim!" Sesim kesiliyor, çünkü görünüşe göre yan tarafımdaki bu delikle çığlık atmak yapabileceğim bir şey değil. "O *bizim Leydimiz,*" diye vurguluyorum ve onu bir itişle serbest bırakıyorum.

Auggy korkmuş ve incinmiş görünüyor ama umurumda değil. Buraya gelmemin bir sebebi vardı. Acıyı bastırmak için yanımı tutarak arkadaki ofise doğru yürüyorum. Güzel Nick'in kapıda nöbet tuttuğunu görünce şaşırmıyorum ama Rath'ı burada görünce şaşırıyorum. Yakınımdaki duvara yaslanmış oturuyor, başı arkaya eğik, gözleri kapalı, çenesi bir parça sakızın etrafında sıkıca çalışıyor. Saçları dağınık, gözlerinin içine düşüyor ve eli, tuttuğu silahın etrafında hareketsiz, gevşek ve rahat bir şekilde dizine dayanıyor.

Güzel Nick beni görür görmez doğruldu ve dövmeli iki elini havaya kaldırdı. "Ona elimi bile sürmedim."

"Şanslısın ki," diyorum Rath'ın başını kaldırıp bakışlarımı karşılamasını izleyerek, "oğlum bunu bana zaten söyledi."

Eğer olmasaydı, çoktan ölmüş olurdu.

"Bak, Killer, senin tuhaf aile dramanla ilgilenmiyorum," diye beni temin ediyor ve kapıdan uzaklaşırken gözlerini deviriyor. "Bu saçmalık için yeterince para almıyorum." Yalan söylüyor - kesinlikle bu iş için yeterince para alıyor - ama bu işe karışmak istemiyor.

Akıllı çocuk.

Güzel Nick uzaklaşır uzaklaşmaz Rath ayağa fırlar. Üzerinde bir tişört ve kot pantolondan başka bir şey yoktur ve omuzlarındaki gerginliğe rağmen, tam olarak kendinden geçmiş bir adam gibi görünmektedir.

Ona başımı salladım. "İyi misin?"

Başını sallıyor. "Tanrım, Katil. Senin yatağa falan bağlı olman gerekmiyor muydu? Düşmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Değilim," diyorum ve nasıl göründüğümü bilmiyorum ama böyle hissediyorum. "Nerede o?"

Gözleri yanındaki kapıya kayıyor, çenesi sakız parçasını sıkarken, "Yeterince kazandığımızdan emin olana kadar burada kalmasını istediğini söyledi." Bu konuda ne düşündüğü açık, gözlerindeki kin parıltısı burayı yerle bir etmeye yetecek kadar sıcak.

Sırada beklemesi gerekecek.

Beyaz bir öfke dalgası midemi bulandırıyor ama görmezden geliyorum ve kapıdan içeri dalarken silahı Rath'ın elinden kapıyorum.

İçeride, Story duvara dayalı bir sandalyeye tünemiş, kollarını göğsüne bastırdığı dizlerine sıkıca sarmış, yüzü kollarına gömülmüş. Üzerinde Rath'a ait olduğunu hemen anladığım büyük boy bir deri ceket var. Nedense, onun ceketine sarılmış olduğunu bilmek göğsümdeki gerginliği biraz olsun hafifletiyor. Bir zamanlar onun Tristian'la birlikte olduğu düşüncesinin içimde vahşi ve bencilce bir şeyler uyandırdığını biliyorum ama bunu zar zor hatırlayabiliyorum. Şimdi, bu bana keskin bir rahatlama getiriyor. Ben on mil ötede bir sedyede yatarken bile, tanıdığım en iyi ve en yetenekli iki adam tarafından bakılıyor, korunuyor. Bunun nesi kötü olabilir ki?

Babam masanın arkasında, kapı gürültüyle duvara çarptığında kafasını kaldırıyor. Omzunun üzerinden Story'nin irkildiğini, oturduğu yerden fırladığını görüyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Sen gerçekten hasta bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Topallayarak odaya girdim, kolum yanımda kıvrılmıştı. "Gerçekten bunu yanına bırakacağımı mı sandın?"

"Oğlum." Beni gördüğüne aptalca sevinmiş görünüyor, para destesini masaya vurarak güzel ve düzenli bir hale getiriyor. "Ben de tam seni görmeye geliyordum. Ray bir süre iş göremez durumda olacağını söyledi."

Gözleri çökmüş duruşumu, titreyen başımı alıyor. "Sanki bu seni daha önce durdurmuş gibi. Çirkin Nick'in sana böyle atlaması için ne kadar dikkatsiz olduğunu sormak bile istemiyorum."

"Buraya Nick'ler hakkında konuşmaya gelmedim." Silahımı masanın üzerindeki paraya doğru salladım, kendimi sert ve kavgacı hissediyordum. "Daha acil meselelerim var."

Koltuğunda arkasına yaslanıyor ve arkasında Öykü gözlerini kocaman açmış beni izliyor. "Bazı hatalar yaptığımı görebiliyorum."

"Haklısın, yaptın!" Göğsüm kabararak sonunda kendimi Story'ye bakmaya bıraktım. "Rath'a git."

O yapamadan babam ayağa kalkıp yolunu kesti. Bana öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Hata bu gece olanlar değildi," diye açıklıyor, sesi alçak ama ölümcül. "Hata, onun sana ait olduğunu düşünmene izin vermemdi. Bu fikre nereden kapıldın bilmiyorum-"

"O bana ait," diye karşı çıkıyorum, onu bu şekilde alıkoyduğu için patlayacak gibi hissediyorum. "Annesiyle evlenebilirsin, onu taciz edebilirsin, takip edebilirsin, tehdit edebilirsin, umurumda değil. Bunların hiçbiri onu senin yapmaz."

"Oh?" Yüzündeki ifade alışık olduğum bir ifade. Çocuğuyla dalga geçen sinirli bir ebeveynin bakışı. "Peki onu senin yapan ne, Killian? Bir kontrat mı? Birkaç gece senin çatın altında yaşamak mı?" Alay ediyor ve iki avucunu da masanın üzerine koyarak bana ters ters bakıyor. "Çok açık olmak istiyorum. Story ve Bayan Crane'i barındırarak mal varlığımı elinde tutuyor olabilirsin ama onlar her zaman bana aitti ve öyle *kalacak.*"

Rath konuşana kadar arkamdan girdiğini fark etmiyorum, sesi alçak ve tehdit dolu. "Bayan Crane kimseye ait değil. Artık değil." Rath'ın buna gerçekten inanıp inanmadığından emin değilim, ama herif bunu kesinlikle satıyor. Olması gereken de bu zaten. Bayan Crane başka bir tutsağa verilmek için babasını bıçaklayarak öldürmedi.

Öyle olsa bile.

Babamın gözleri omzumun üzerinden geçip eğlenerek parlıyor. "Yaşlı cadı böyle mi düşünmeni istiyor?" Bir kahkaha atıyor. "Oh, çocuklar. Delores

İkiniz de babalarınızın taşaklarında protein olmadan önce Crane caddede kızlarla çalışıyordu. Onunla bu şehirdeki tüm seğiren ünlüler, politikacılar ve kocalar arasında duran tek şey *benim.*" Rath'a bir kaşını kaldırıyor. "Sence özgür olmak istiyor mu? Nasıl özgür olunacağını bilse bile -ki bilmiyor- burada bir gün bile dayanamaz. Bu kasabayı yöneten insanlar hakkında çok fazla pisliği var."

"Bizi yargılayabilirler," diye tükürdüm. "Bayan Crane bizim, Story de öyle." "Saçmalıyorsun." İç çekerek paraya bir kez daha vurdu. "Ama burada biraz suçu paylaşıyorum. Siz çocuklar o gece onu çamaşırhanede köşeye sıkıştırmadan önce bu konuda tavrımı koymalıydım."

Öykü dikkat kesilerek ona şaşkın ve iğrenmiş bir bakış attı. "Sen bunu biliyor muydun?"

Ona bakmak için dönmüyor. "Kendi evimde olup bitenlerden haberim var mıydı? Tabii ki biliyordum. Ona söylemeli miyim, Killian?" Bana o sinir bozucu, tepeden bakan bakışını atıyor. "Bundan önceki bütün geceleri ona anlatmalı mıyım? Onun odasına nasıl gizlice girdiğini ve-"

"Kapa çeneni!" Benim için fark etmez. Story şimdiye kadar o uyurken ona yaptığım şeyleri biliyor olmalıydı. Sadece bildiğini anladığında yüzünde beliren solgun ve mahcup ifadeye dayanamıyorum. Ama artık bunun için çok geç. Başını eğiyor, yüzünü avuçlarının içine gömüyor.

"Bunun sadece ergenlik hormonlarından kaynaklandığını umuyordum," diye devam ediyor hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "özellikle de ilgilenen müşteriler için bekaretinin bozulmamış olmasına ihtiyacım olduğunu düşünürsek. Doğrusunu söylemek gerekirse, kızın ağzına kendini sürtmek için her saat kaçıyor olman umurumda değildi. Aksine, istismarlarına dair anlattığın küçük hikâyeler ilgiyi daha da artırdı."

"Aman Tanrım." Story'nin çatlak fısıltısı elleri tarafından boğuldu.

"Ama itiraf etmeliyim ki daha sağlıklı bağlar kurduğunu görmeyi umuyordum." Bakışları kısa bir süre düşünceli bir şekilde başka yöne kayıyor. "Özellikle de annenden sonra. Bunun nasıl sonuçlandığını gördün, değil mi?"

"Kapa çeneni," diyorum tekrar, ama sesim bu sefer daha zayıf, tıslamaya yakın. "Onun hakkında konuşamazsın."

"*Sağlıklı* bağlar," diye vurguluyor, "Mercer'ın oğluyla kurduğunuz gibi. Bu yapmaya değer bir ittifak." Arkamdan bakışını kaçırmadım. "Alınma ama Rath. Muazzam bir varlıktın ve seni her zaman çok sevmişimdir ama sokak zekân ve gözdağı vermenin dışında bu örgüte pek bir şey katmıyorsun." "Açıkçası, tüm bu sorunlu dernekleri toplamaya devam edersen geleceğin için endişeleniyorum."

"Açıkçası, bir torba sik yiyebilirsin." Yanımdaki silahı kavrayışımı düzeltiyorum, dudaklarım kıvrılıyor. "Story ve Bayan Crane'i rahat bırakacaksın."

"Öyle miyim?" diye sorar, etkilenmemiş görünerek. "Belki de beni duymuyorsun-"

"Seni gayet iyi duydum," diye itiraz ediyorum.

Gözleri sertleşerek bana baktığı bir duraklama oldu. Sonra çekmeceyi kaydırarak açıyor ve kendi silahını çıkarıyor, şarjörü kaydırarak çıkarıyor ve sert bir 'tık' sesiyle geri sokuyor.

"Sana öğretmeye çalıştım evlat. Hayat karar vermektir. *Zor* kararlar. Annene olanlardan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Annemden bahsederken gözlerinde hep bir bakış oluyor ve ben buna dayanamıyorum. Soğuk ve içi boş ve yuttuğu kederin parıltısını kaçırmak imkansız. Bunun en kötü yanı, muhtemelen onu sevmiş olduğunu bilmek. "Çünkü sevmiyordum. Bunu biliyor olmalısın. Ama bir karar vermek zorundaydım, Killian. *Zor* bir karar." Gözlerimin içine bakarak, silahı kaldırıp Story'nin kafasına doğrultacak kadar büküldü. "Ve şimdi, öyle-"

Silahı kaldırdım ve onu omzundan vurdum.

Tepkim o kadar hızlı ve vurdumduymaz ki, hiçbiri geldiğini görmüyor. Havada şimşek gibi çakıyor ve Story kan donduran bir çığlık atıyor. Bir anda Rath masanın üzerine çıktı, onu yere yatırdı ve vücuduyla siper aldı.

Düşünüldüğünde çok fazla yaygara var.

Babam sandalyesine geri düşüyor ve ağlamıyor. Hayır. Payne'ler ağlamaz. Dişlerimizi gıcırdatırız ve saldırganımıza sanki bize kişisel olarak hakaret etmiş gibi bakarız.

Oradaydım, bunu yaptım.

"Ne yapıyorsun sen?!" Hırıltısı göğsünün derinliklerinden kopuyor, omzunu tutarken düzensiz ve titrek.

"Bir karar veriyorum," diye cevap veriyorum, masanın üzerine düşürdüğü silahı almak için ona yaklaşırken hareketlerim gevşek ve rahat.

"Özür dilerim. Sözünü kestim, değil mi? Bana seçim yapmamı söyleyecektin, değil mi? O mu sen mi?" Acı dalgasına karşı yutkunarak silahını pantolonumun beline sokuyorum. Köşede Rath, Story'nin başını çenesinin altına sıkıştırmış ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyor -her şey yolunda- ama benim tek yapabildiğim babama omuz silkmek oluyor.

"Yine de çok komik bir şey. O kadar da zor değildi." O sırada odaya biri giriyor ve iyi ki saate dikkat ediyorum, aksi takdirde bir kaç dikiş attırmak zorunda kalacaktım.

dönüp silahını onlara doğrulttu.

On dakika. Saat

gibi.

"Kahretsin," diyor Tristian, manzarayı incelerken nefes nefese kalmış gibi bir sesle. Elimdeki silah. Havadaki sülfür kokusu. Babam yaralı omzunu tutarken acı içinde kıvranıyor. "Babanı sen mi vurdun?" diye soruyor, sesi şaşkın bir heyecanla dolu.

Ona omzumun üzerinden bir bakış attım. "Evet."

Başını sallıyor, gözleri babamın kolundan akan kana sabitlenmiş.

"Güzel." "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye homurdanıyor babam,

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?

ayaklarını.

Küçümseyerek cevap veriyorum, "Ben Forsyth Üniversitesi'nin Lorduyum. Bu lanet tahtın varisiyim."

Parmaklarından kan fışkırırken babamın çenesi geriliyor. "Kimse sizden bir darbe kabul etmez. İki eliyle bir pusulayla bile kıçını bulamayan üç şımarık küçük pislik."

"Bu bir darbe değil," diye onu temin ediyorum, silahın namlusunu alnına bastırmak için öne atılıyorum. "Bu bir mesaj; sana, Güney Yakası'na, diğer Kraliyet mensuplarına ve bunu duymak isteyen herkese. Eğer Lordlar ya da Hanımları bir daha tehdit edilirse, tehdidin kimden geldiği önemli değil. Görüldükleri yerde vurulacaklar." Bir an duraksayarak, "Eğer *çok* şanslılarsa, tabii. Ve eğer değillerse," başımı arkamda duran adama doğru salladım, "Tristian'ın onları ateşe vermesine izin vereceğim."

Sıkı, acılı, mizahsız bir kahkaha atıyor. "Sence bu tahtın ihtiyacı olan şey bu mu? Üç psikopata mı?"

Gömleğini avuçlamak için uzandım, elim kanla ıslanmış kumaşın içinde ezildi. "Biz tam olarak senin bizi şekillendirdiğin gibiyiz baba. Bunu asla unutma." Onu geriye doğru fırlatıyorum ve acı içinde homurdanarak sandalyeye doğru sallanıyor.

Nefes nefese, "Nick'i seni öldürmesi için kim gönderdiyse daha iyi bir iş çıkarmış olmalı."

"Nick'i beni öldürmesi için kim gönderdiyse Forsyth'ten defolup gitse iyi olur, çünkü uğraşmak zorunda kalacakları tek kişi ben değilim." Alnımı siliyorum ve avucumun arkasına kan bulaşıyor. "Hepimizle uğraşmak zorunda kalacaklar; üç psikopat Lord ve ciddi anlamda işbirlikçi bir Leydi."

Tristian tüm bu sahneyi suskun bir şekilde izleyen Story'ye elini uzatıyor. Artık titremiyor ama hâlâ şok geçirmiş, renksiz ve dengesiz görünüyor. Buna rağmen hiç tereddüt etmeden Tristian'ın eline uzanıyor ve onun kendisini bir kan birikintisinin üzerinden dikkatle geçirmesine izin veriyor.

Tristian onu otomatik olarak yanına çekerken dudaklarını kıvırarak, "Borcunu ödemiş say," diyor. "Yoksa babama Mercer parası hakkında ne düşündüğünü söylerim."

"Ve Bayan Crane'in sizinle işi bitti," diye ekliyor Rath, babamın gözlerinin içine bakarak. "Bizim psikopat olduğumuzu mu düşünüyorsun? Orospu çocuğu, sen bir bok görmemişsin."

Tristian ona soğuk bir sırıtışla bakar. "Bu doğru. Teflon tavalarda metal kaplar kullanıyor. Kırk yıl içinde hepimiz kanser olacağız. Düpedüz şeytani."

Ama babam onları pek dinlemiyor, gözlerini bana dikmiş. "Killian, eğer o kapıdan çıkarsan-"

Bitirmesine fırsat vermedim. "L'yi al, baba." Topallayarak odadan çıkarken ekliyorum, "Auggy'ye yaran için Ray'i aramasını söyleyeceğim. Bunu bizden göreceğin son merhamet olarak kabul et."

Kadife Sığınak'tan gergin bir izleyici kalabalığının ortasında çıkıyoruz, ben ağır adımlarla fuayeye doğru ilerlerken Rath beni destekliyor, Tristian ve Story el ele. Fahişeler ve John'lar biz geçerken kenara çekiliyor, bakışları arkamızdaki koridorda gezinirken yüzleri asılıyor ve endişeleniyorlar. Muhtemelen bir grup beceriksiz gibi görünüyoruz, birimiz fırfırlı ve becerdin, diğeri kıvrılmış ve topallıyor, diğeri o kadar kusursuz bir şekilde temiz ve stil sahibi ki, sadece derin bir nevrozun sonucu olabilir. Ve bir de Hikaye var - Hanımefendimiz, her zaman tasarlandığı cehennemden çıkış yolunda yürürken yorgun ve boş görünüyor.

Sanırım bunu şimdi anlıyorum.

Babam için mesele asla bir aile sahibi olmak, bana bir hediye vermek ya da kendi küçük sapkınlık dilimine sahip olmak değildi. Annesiyle evlenmekle ilgili olup olmadığını bile merak ediyorum şimdi. Belki de Story onun için hep bununla ilgiliydi. Çok az şeyin saf ve lekesiz olduğu bir dünyada, sırf bundan kâr elde edebilmek için saf ve lekesiz bir şeye sahip olmak.

Soğuk gece havasında dışarı çıktığımızda, kapının yanında sıralanmış dört arabamızı görüyoruz. Benim Range Rover'ım, Story'nin Charger'ı, Tristian'ın Porsche'si ve Rath'ın kulübeden buraya getirdiği Jeep. Bir an için o kadar gülünç görünüyor ki, acı dolu bir kahkaha atıyor

göğsümden. Bunu, hepimizin bir birimden başka bir şey olarak çalışamayacak kadar birbirimize bağlı, kaynaşmış olduğumuzun bir işareti olarak okumalıyım.

Bunun yerine, sadece göğsümde siyah ve çirkin bir şeyin bükülmesine neden oluyor.

Arabalarımızın arkasında uzun bir süre öylece durduk, hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk.

Sessizliği bozan, boğazını temizleyen Story oldu. "Bayan Crane. O..."

"Güney Yakası'nın en kötü şöhretli madamı," diye cevaplıyor Rath, bir sigara yakarken duruşu bir şekilde hem gevşek hem de kapalı, alev kısa bir parıltıyla yüzünü aydınlatıyor. Konağa doğru başını sallayarak nefes veriyor. "En azından eskiden öyleydi. Şimdi sadece," yüzü geriliyor, "Daniel gibi insanların pislik için pompalamak istediği biri. Çünkü sahip olduğu şey bu. Bu şehirdeki her yaşlı puştun pisliği."

"Bu mantıklı." Story bana hızlıca bakıyor ve onu buraya ilk getirdiğimde Auggy ile yaptığım tartışmayı hatırladığını biliyorum. Bayan Crane'in bütün kızların sorup durduğu kadın olduğunu fark ediyor. Onu kullanmak istedikleri için değil. Çünkü onu seviyorlardı. "Ona dediğimi söyle..." Öykü duraksıyor, sanki söyleyecek uygun duygusal bir şey seçmek için çok uğraşıyormuş gibi. Sonunda bir kahkaha atıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ona huysuz yaşlı bir kaltak olduğunu ve onu tanıdığıma memnun olduğumu söyle."

Evet.

Sanırım artık yollarımız ayrılıyor.

Diğerleri de şaşırmış görünmüyor, Rath sadece başıyla onaylıyor. "Ona haber veririm." Sesi bu konuda mutlu değil ama bunun bir bütün olduğunu görebiliyorum.

Onun gittiğini kabul ettiğimiz bir şey.

Gitmesine izin verdiğimizi söylediğimiz yer.

Story deri ceketini omuz silkerek çıkarmaya başladığında, alay ederek ceketi kapatmak için uzanıyor. "Colorado'nun soğuk olduğunu duydum. Sende kalsın."

Omuzları yavaşça iniyor ve başını eğerek ceketini sıkıca üzerine çekiyor. "Teşekkür ederim." Rath sigarasından bir nefes çeker ve sanki bu hiçbir şey değilmiş gibi uzaklara bakar.

Daha sonra Tristian'a dönerek, "Araba hakkında-" diye söze başladı.

"Hayır." Mavi gözleri ona dikilmiş, açıkça söylemek istediği şeyi söylemesi için ona meydan okuyor. "Al bunu. Parası ödendi ve bundan senin kadar faydalanacak başka birini tanımıyorum."

Dudağını çiğnerken, arabaya imrenen bir bakış atmak için dönerken çelişkili ve karmakarışık görünüyor. "Bu çok fazla."

Tristian uzanıp çenesinin altındaki parmak eklemini okşuyor ve ona hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sanırım ikimiz de bunun yeterli olmaya yakın bile olmadığını biliyoruz." Aralarında bir şey geçiyor; ileri geri ve iyileşemeyecek kadar derin bir acıyla dolu uzun bir bakış.

Ona, "Ona iyi davranacağım." diyor.

Ona Tristian Mercer'dan miras aldığı adam kadar sahte olduğunu bildiğim o muzaffer gülümsemesini uzatıyor. "Yapacağını biliyorum."

Bana döndüğünde, bakışlarımı bir gün benim olacak olan şehrin uzak ışıklarına dikiyorum. "Bana bakma. Sana hiçbir şey vermedim."

Henüz değil.

Ted'i bulana kadar olmaz.

Önüme geçiyor ve ona bakamıyorum çünkü içimdeki canavarın ne yapacağını bilmiyorum. Onu kamyonetimin arkasına atıp, mosmor ve kanlı bir şekilde öpmekle, onu göğsüme bastırıp burada kalması için *yalvarmak* arasında gidip geliyorum. Benim kalması için. *Bizim* kalması için.

Hiçbiri kabul edilebilir değil, bu yüzden gözlerimi uzaktaki parıltıya dikip içimdeki canavara çenesini kapamasını ve bunun olmasına izin vermesini söylüyorum. Çeneme bir öpücük kondurmak için gerildiğinde daha da zorlanıyor, acı verici bir şekilde hareketsiz kalmaya çabalarken gövdemden acı fışkırıyor.

Sesi yumuşak, kaba kirli sakalına karşı bir fısıltı. "Evet, yaptın."

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyana kadar uzaktaki o noktadan başka bir yere bakmıyorum. Bir araba kapısının açılma sesi. Yastıklı, mekanik kapanma sesi.

Tristian, Rath ve ben çoğu kişiden daha uzun süredir arkadaşız ama üçümüz de aynı anda hareket etmeye başladığımızda, sanki biri iplerimizi kesmiş gibi, asla o anki kadar yakın olamayacağımızı biliyorum.

Çünkü aynı canavarla güreşiyorlardı.

Hepimiz teker teker arabalarımıza bindik ve motorlarımızı çalıştırdık. Bir yön Forsyth'in kalbinin ışıltısına, diğer yön ise başka bir yere çıkıyor.

Otoyola doğru süzülmeye başladığımızda, üçümüz sola, Öykü de sağa gidiyor.

İlk defa kimse onu kovalamıyor.

33

TRISTIAN

Vardığımızda taş ev sessiz ve karanlıktı ve Killian'ın kamyonetinden kendini dışarı attığında yüzündeki ifadeden arabayı kullanmasına izin vermememiz gerektiğini anladım. Lanet olsun, berbat durumdayız.

Rath ve ben onu kapıdan geçiriyoruz, oflaya puflaya ve çoktan bitkin düşmüş bir halde, merdivenlere bir göz atıyorum ve onu yukarı taşıma düşüncesiyle soluyorum.

Killian sert bir sesle, "Siktir et, kıçımı kanepeye koy." dedi.

Rath'a bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Bize uyar."

Belirli bir değer karşılığında onu yerleştirdik ve bundan sonra ne olacağını merak ederek çalışma odasının etrafında uzun bir süre durduk. Kız kardeşlerimi bir gecede üçüncü kez kontrol ettim bile. Killian yüzünü buruşturmuş bir şekilde yatıyor ama hayatta. Rath haftalardır olmadığı kadar sessiz, bu yüzden beyninden neler geçtiğini bilemiyorum. Ve Hikaye-

Düşüncelerim kısa kesiliyor, çünkü Story artık kontrol etmem gereken kişiler listesinde bir faktör değil. Bu alışkanlığı bırakmam gerekecek.

Dudaklarımı büzüp cebimden telefonumu çıkarıyorum. Belki yarın bu alışkanlığımı bırakabilirim.

Rath göz ucuyla bana bakıyor ve "Nerede o?" diye sorması beni ne kadar iyi tanıdığının bir kanıtı.

Uygulamayı açıp küçük noktasını kontrol ediyorum, nerede olduğunu fark ettiğimde mideme ağır bir şey yerleşiyor. "Eyalet sınırını yeni geçti, eyaletler arası yolda batıya doğru gidiyor."

Rath başını sallıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Muhtemelen o da benimle aynı şeyi düşünüyor; Colorado'nun ezik ve gerçekten çok uzak olduğunu. "Sarhoş olmak ister misin?"

Başımı arkaya atıp uzun ve sert bir iç çekiyorum. "Tanrım, evet."

On dakika sonra, çiçekli bir bornoz ve tüylü mavi terlikler giymiş Bayan Crane bize bir tepsi bira getirirken kendimizi viski shot'larını yudumlarken buluyoruz.

Paytak paytak yürüyüp masanın üzerine dikkatlice koyarken manidar bir şekilde sırıtıyor. "Tekrar anlat."

Bu yaşlı yarasayı daha önce hiç bu kadar *memnun*
gördüğümü sanmıyorum. Bu çok şaşırtıcı.

Rath tişörtünü çıkarıp yere atıyor ve biralardan birine uzandığında sırtından aşağı inen bir dizi çizik görebiliyorum. Sevişme görüntülerine bakarsam ne kadar aşağılık biri olacağımı merak ediyorum.

Muhtemelen oldukça büyük bir tane.

Rath masanın kenarını kullanarak elindeki bira şişesinin kapağına vurur. "Tam omzundan vurdum. Tek atış. Muhtemelen kemiğe de isabet etmiştir." Bunu söylerken sırıtmıyor, şişeyi geri deviriyor ve yarısını birkaç hızlı yudumda içiyor. Killer'ın babasını vurmasını izlemekten memnun değil gibi, çünkü aramızda memnun *olmayan* kimse yok.

Sadece gerçek bir heves toplamak zor.

Bayan Crane bunu hissetmiş olmalı, çünkü Killer'a düşünceli bir bakış atıyor. "Bunu ö y l e c e kabullenmeyecektir. Senin ihtiyar genelde

silahın diğer tarafında olmak."

Killian burnunun kenarını ovuşturuyor, gözleri kapalı, çenesi keskin ve gergin. "Umurumda değil."

"Yapacaksın," diyor, Rath'ın gömleğini yerden alırken başı titriyor. "Ben olsaydım, onu bulur ve bu işi çabucak bitirirdim. O pisliğin kafasına bir kurşun sıkar ve bu işi bitirirdim."

"Hepimiz senin kadar dengesiz olamayız." Sözlerim her zamanki sıcaklığından yoksun ve Bayan Crane'in ifadesinden bunu anladığını düşünüyorum.

"Ben mi dengesizim?" diye alay ediyor. "Titreyerek gelen baloncukların üçünüzden daha kararlı olduğunu gördüm." Rath'ın bacaklarını tokatlıyor. "Lanet olası ayaklarını masadan çek, seni soysuz. Bir sikiş şovunda üç dakika geçir ve kendini özel bir şey san."

Rath soğuk şişeyi alnına bastırıyor, bacakları ağır ve gevşek bir şekilde yere düşüyor. "Üç dakikadan fazla sürdü."

"Peki nerede o?" Bayan Crane şişe kapaklarımızı toplayarak soruyor. "Yakalandı mı? Daniel'in paralı çocuklarının nasıl olduğunu bilirim." Bilirdi. Kızlarına yaptıkları pislikleri temizlemek için yıllarını harcadı. Muhtemelen Çirkin Nick'in bir yerlerde yatıyor olmasına, Daniel'in kendi çocuğu tarafından kapaklanmasına sevindiği kadar seviniyordur.

Killian kısık bir sesle, "O öldü Dolores ve bu konuda konuşmak istemiyoruz," dedi.

Bayan Crane duraksıyor, aramıza bakıyor. Ne zaman kafasına dank ettiğini anlıyorum. "Gitmesine izin mi verdin?"

Bir kadeh viski daha yuttum ve itiraf ettim, "Yapmak istediği buydu."

Yüzü allak bullak oldu. "Ne zamandan beri bunun bir

önemi var?" "Şu andan beri," diyor Rath.

"Hm." Bayan Crane üçümüzün arasına baktı, yüz hatlarını bastıran bir şey parladı. "Peki şimdi ne olacak? Yeni bir Leydi mi alıyorsunuz?"

Bayan Crane'in bizim çıkarlarımızla ilgili bir çıkarı var. Güvenli olduğu için bizimle kalıyor ama şu anda durum hiç de öyle görünmüyor.

Killian, Leydi hakkındaki soruyu duymazdan gelerek, "Beni kimin öldürttüğüne dair hiçbir fikrimiz yok," diyor, "ya da bunca yıldır Story'yi gerçekten kimin takip ettiğine dair. Babam pisliğin teki ama yalancı değil. Bana karşı değil. Eğer o olsaydı, bunu kabul ederdi. Bütün bu sinsice dolaşmalar ve sahte isimlerle insanları tehdit etmeler... Bu onun tarzı değil." Killian bakışlarını ona kaydırdı. "Bizimle yaşamak tehlikeli Bayan Crane. Başka bir yer bulmayı tercih ederseniz-"

Konuşması kesildi çünkü hepimizin telefonları çalmaya başladı. İlk içgüdüm Story olduğu yönünde. Belki fikrini değiştirmiştir. Ya da daha kötüsü, belki de başı beladadır. Ama ekrana baktığımda, sadece Pretty Nick'ten bir arama görüyorum.

Rath inliyor. "Bu pislik ne-"

Hepimiz mesajı açtığımızda oda sessiz bir gerilim bulutunun içine düşüyor.

Bir fotoğraf.

İlk gördüğüm şey memeler ve aralarındaki vadiye oyulmuş üç harf.

K

T

R

Gördüğüm ikinci şey ise tüm kan, korkunun omurgamda saf buz gibi yuvarlanması.

Rath aceleyle, "Bu o değil," diye bağırır ve koltuğunda öne doğru sendeler. "Bu o değil. Saçları sarı. O kadar kanın arasında görmek çok zor. Bu..." Yutkunuyor. "Sanırım Viv."

Fotoğrafla birlikte gelen mesajda şöyle yazıyor:

Bossman'ın bu konuda öfkeli olduğunu bilmek istersin diye düşündüm. Senin kızda da aynı izleri gördüğünü söylüyor. Yerinde olsam saklanmaya başlardım. İşler kızışmak üzere.

Bir kez daha bakıyorum ve haklı olduğunu onaylıyorum. Tüm kanın altında onu görüyorum: güzel, hoş, itaatkâr Vivienne. Vücudu yere serilmiş, başı beton bir duvara yaslanmış, kolları gevşek, avuç içleri dışarıda. 'Orospu' kelimesi kanla, özensiz bir şekilde yazılmış.

Üçümüz birbirimize acımasızca bakıyoruz.

"Baronlar mı?" Rath merak ediyor, gözleri sıkıntılı ve yorgun.

Başımı salladım. "Güney Yakası'ndaki tartışmalar umurlarında değil."

Killian telefonunun ekranına bakarak, "Hayır. Bu lanet olası bir komplo," diyor. "Bunu kimin yaptığını biliyoruz."

"Kim?" Bayan Crane telefonuma bakarken alnını buruşturarak soruyor.

"Ted." Killian cevap vermeden önce birasından uzun bir yudum alıyor. "Cidden pişman olacak biri."

34

HIKAYE

Açık yolda olmak gibisi yok, camlar kırık, saçlar rüzgarda savruluyor. Bazen, tıpkı ara sokaktan kaçtığımız o gece olduğu gibi, Jack'in kahkahalarını hala duyabiliyorum, her zaman bir kaçış yapmak için çok heyecanlıydı. Yemin ederim şimdi de duyabiliyorum, ben Forsyth'ten hızla uzaklaşırken Jack kahkahalarla gülüyor, bana '*gerçekten kötü bir sürtüksün kızım*' diyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca araba kullanıyorum, herhangi bir varış noktası vaadinin göğsümü kavrayan ağırlığı kaldırmasına izin veriyorum. Daha önce de böyle hissetmiştim. Dört yıldan fazla bir süre önce olmalı, annem kasvetli dairemize geldiğinde tanıştığı adam hakkında övgüler yağdırıyordu. Bu adam hoş, sofistike ve varlıklı biriydi, benimle aynı yaşlarda bir oğlu vardı ve *bizi kurtaracaktı*. Bize güzel bir ev ve mutlu bir aile verecekti ve hayatımda ilk kez, uzun zaman önce vazgeçtiğim bir şeyin ulaşılabilir olduğunu hissettim. Çok safça iyimserdim, onun coşkusundan etkilenmiştim. Soru sormamıştım. O restorana hafif bir kalp ve utangaç bir gülümsemeyle girdim.

Yaptığım her şeyi bilerek geriye dönüp bakmak zor.

Onun yerine ileriye bakıyorum.

LDZ kafatası dikiz aynamdan sallanıyor, Dimitri'nin ceketi beni yeterince sıcak tutuyor, sıcaklık kontrolleriyle uğraşmama gerek kalmıyor. Bazı açılardan, hak etmediğimi düşünsem de onların bu parçalarını -aydınlık ve karanlık- yanımda götürmek iyi hissettiriyor. Diğer açılardan ise ayağımı gaz pedalında tutmamı inanılmaz derecede zorlaştırıyor.

Ama ben biliyorum.

Dimitri'nin o gece kulübede bana söylediği, onların Leydisi olmanın bir unvandan daha fazlası olduğuna dair sözlerini düşünüyorum. Bu benim dönüştüğüm bir şey, kurtulamayacağım bir şey. Ateşin önünde uzanırken Killian'ın sözlerini düşünüyorum, sadece bir an için onunla birlikte rol yapmamı sessizce istemesini. Ertesi sabah Tristian'ın yüzünü düşünüyorum, benimle ilgileneceğine dair verdiği sözden bahsederken -bu sözü bozmaktan bahsederken- yüzünün ne kadar maskesiz olduğunu.

Lordlarımı ve son birkaç aydır beni nasıl yörüngeye oturttuklarını düşünüyorum ve kendi kendime, *ben lanet olası bir Leydi'yim diyorum*.

Her şeyi yapabilirim.

Bu yüzden bir vites yükseltip daha hızlı gidiyorum, Daniel gibi adamların asla yerine getirmeyi planlamadığı tüm vaatlerle dolu bir şeye doğru hızlanıyorum.

Sonunda eve gitmeye hazırım.

Gece ile şafak arasındaki o bir yudumluk zamanda varış noktama ulaşıyorum, dünya etrafımda uyanma tehdidini zar zor savuruyor. Arabadan indiğimde hava beklediğimden daha soğuk, her şey puslu ve soğuk. Uzun bir süre, uzun zamandır paylaştığım eve bakıyorum. Ensemde bir karıncalanma oluyor, sanki omzumun üzerinden bakıp Jack'i arka koltukta görebilecekmişim gibi.

Gerçek şu ki, ayrıldığımdan beri çok şey olmuş olsa da, hatırladığım kadarıyla aynı.

Basamakları çıkıp kapı koluna dokunduğumda, bir an için kapının benim için açılıp açılmayacağını merak ediyorum. Belki burada değillerdir. Belki de ben geri dönerken onlar yollarına devam etmekle meşguldür. Çok uzun süre şüphe etmeme izin vermiyorum. Bu bir hanımefendiye yakışmaz.

Kapı kilitli değil, itip açmama ve içeri girmeme izin veriyor.

Parlak ışıklar ve sesler dışında ben de böyle hatırlıyorum. Burası ölü şeylerle dolu ölü bir ev değil. Saat sabahın dördünü geçiyor ve burası tamamen canlı.

Onları bulmam uzun sürmüyor, kanepelere yayılmış ve tembelleşmişler, etraflarına bira ve içki şişeleri dizilmiş. Neden bilmiyorum ama sanırım her zaman burada, uyanık ve beni bekliyor olacaklarını biliyordum. Bir süre onları izliyorum, sessiz kalmak fiziksel olarak imkansız hale gelene kadar kendimi göstermiyorum.

"Nerede uyuyacağımı ben seçerim." Sesimi duyan üç kafa dönüyor, yüzlerinde farklı derecelerde şaşkınlık ifadeleri beliriyor. "Kimi becereceğimi, ne zaman becereceğimi ya da becermek isteyip istemediğimi ben seçerim." Ceketimden sıyrılıp, bir ara gerçekten yakmak istediğim liseli kız eteğim ve üstümle orada duruyorum.

Belki Tristian'dan bana yardım etmesini isterim.

"Ne yiyeceğimi, ne giyeceğimi ve nereye gideceğimi ben seçerim."

Ben elimi kaldırıp onu sakinleştirene kadar Tristian koltuğundan kalkmak üzereydi.

"Karşılığında, başka erkeklerle konuşmayacağım. Yine de beni takip edebilirsin. Royals olmanın hatırına görünüşü koruyabiliriz." Dimitri'ye bakıyorum, ben geldiğimde Killian'ın her zamanki deri koltuğunda arkasına yaslanmıştı ama şimdi öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Üstü çıplak, bakışları neredeyse bağlantı kurulamayacak kadar yoğun. Bu gece geldiği için ona minnettar olsam da, başımıza gelenleri daha az travmatik hale getirmiyor. "Artık kamera yok. Akıl oyunları yok. Artık cezalandırma yok." Kanepede yatan Killian'ı izliyorum, belli ki hâlâ acı çekiyor ama viskiyle boğuyor. O da gömleksiz, griffonu, aslanı ve yamalı kurşun yarası tam teşhirde. Her şeye rağmen, o dikkatli ve hesaplı bakışlarıyla beni izliyor.

Gözler. "Ted için her ne planlıyorsan," diye bakıştılar ve ben homurdandım, "ve sakın planın yokmuş gibi davranma, ben de katılmak istiyorum. Bunun bir parçası olmak istiyorum. Eşit olarak."

Tristian kendini yavaşça koltuğuna bırakıyor ve gözlerindeki yorgun parıltıdan -gömleğinin kırışmış ve buruşmuş halinden- rüzgâra karşı üç yaprak olduğunu anlayabiliyorum.

Ama müzakereleri atlayacak kadar sarhoş değil. "*Kimi* becereceğini sen mi seçiyorsun?" diye soruyor ve sözlerinin içinde sormadığı bir soru var.

Onları kendim anlayacak kadar iyi tanıyorum. "Üçünüzün arasında," diye açıklıyorum, sesim alçak ve dikkatli çıkıyor. "Başka kimse yok."

Dimitri'nin dili dudak piercingiyle oynaşmak için dışarı fırlıyor, itiraf etmeyi reddettiğim bir şekilde beni çıldırtıyor, kesinlikle öyle olsa bile. "Başka bir şey var mı?"

"Şey..." Dudağımı ısırıyorum, rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Ben yine de... senden de aynısını beklerdim."

Dimitri başparmağını piercinglerinin arasında gezdirerek, "Tamam," diye onaylıyor.

"Ve bir şey daha var." Killian bana bakarken donup kalıyor ve gözleri ağırlaşmış olsa da bir kez bile kırptığını görmüyorum. Bunu diğerlerinden çok ona söylüyorum ve bunun iyi bir nedeni var. "Daniel artık okul harcımı ödemeyecek."

Beklediğim gibi, Tristian ilk gelen oldu. "Yapabilirim-"

"Hayır," diyor Killian, sözünü keserek. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve bunun için minnettarım çünkü tam da istemediğim şeyi görüyor. Tristian parasını istediği her şeyi satın alabilecekmiş gibi savuruyor -arabalar, nüfuz, bağışlanma, şefkat. Dayanabileceğim kadarını aldım. "Bir yolunu buluruz," diyor Killian.

"Bunu kendim yapacağım. Yapmam gerek." Başımı eğiyorum, ancak kıyafeti tekrar görebiliyorum. Yüzümü buruşturup merdiveni işaret ediyorum. "Gidip temizleneceğim, bugün derse yetişmek istersem diye biraz uyumaya çalışacağım."

Hepsi bana yavaşça başını sallıyor, sanki hala konuşmanın konusunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorlarmış gibi. Bunu daha sonra, ayık olduklarında ve daha az garip bir şekilde kabul edilebilir olduklarında tekrar yapmam gerekebilir. İstediğim şey mantıklı, insancıl ve uygun.

Kolay olmayacak.

Yine de bir an oyalanıyorum, bu şekilde bırakıp gitme fikrine sıcak bakmıyorum. Tristian'a doğru yöneldiğimde diğerlerine bir bakış fırlatıyor ve ellerini ceplerine sokarak ayağa kalkıyor. İçlerinden biri elinde siyah bilek kelepçesiyle çıkıyor ve onu elinde evirip çevirerek bakıyor. Bana hızlı ve isteksiz bir bakış atana kadar, artık onu takmak isteyip istemediğimden emin olmadığını anlıyorum. Onların işareti. Onların markası.

Sözsüzce bileğimi uzatıyorum.

Bir nefes veriyor, omuzları rahatlamaya benzer bir şeyle çöküyor ve elini çevirip kapatıyor. Tristian ağzını açıyor, muhtemelen bir şey söylemek niyetinde.

O anı mahvetmeden önce onu öptüm.

Ağzımın içine doğru gürlüyor, kolları belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Tristian'la ilgili iyi olan şey, onun yanında asla gerçekten acımaması. Dimitri ısırır ve Killian morartır ama Tristian sadece kontrol etmek ve bunu yaparken görülmek ister. Bunu şimdi, vücudunun baskısı ve saçlarımın arkasına dolanmış elinin gücüyle yapıyor. Öpücüğü kendi öpücüğüymüş gibi derinleştiriyor ve ben *de kendimi* geri ittiğimde homurdanarak beni daha da sıkıştırıyor. Tristian'ın tadı bira ve saf, karanlık bir heyecan, yasadışı dokunuşların ve yakıcı alevlerin vaadi gibi.

Sadece o izin verdiği için itiyorum, ben Dimitri'ye dönerken donuk gözleri ağzıma sabitleniyor.

Dimitri beni karşılamak için ayağa kalkmıyor. Koltuğunda arkasına yaslanıyor, bacaklarını açıyor, siyah gözleri hınzır bir meydan okumayla parlıyor. Kabul edip akıcı bir şekilde kucağına tırmandığımda ağzı şaşkınlıkla aralanıyor. Bunu hemen gizliyor, bir elini boynuma dolayarak beni öpmek için aşağı çekmeyi tercih ediyor.

Dimitri'nin iyi yanı, ben onu çok isteyene kadar benimle dalga geçmesi, onu elde etme düşüncesi bile beni uçurmaya yetiyor. Şimdi deniyor, alt dudağımı ısırıyor, boynumdaki eli ben onu tatmak için yalayana kadar beni uzakta tutuyor. Tadı viski ve bir bıçağın keskin kenarı gibi, tembel sabahlar ve zifiri karanlık geceler vaat ediyor.

"Bunu duymak istediğinden şüpheliyim," diyor ağzıma karşı, dudaklarımı dudaklarıyla dürtüyor, "ama dün gece çok iyiydin."

Yanılıyor, çünkü bunu duymak onun içimde hareket ettiği anıyı geri getiriyor, daha fazlasını değil. Başka bir şeyin onu istila etmesine izin vermeyeceğim. "Sen de öyleydin," diyorum, sırıtışımı hissetmesine izin vererek.

Kucağından kalktığımda siyah gözleri bir lazer gibi beni takip ediyor, parmak uçları çıplak kalçalarımda geziniyor.

Killian beni bekliyor ve ben daha onun yanındaki kanepeye tünemeden, eli gömleğimin kumaşına dolanmış, her zamanki gibi talepkâr bir şekilde beni kendine çekiyor. Gömleğimi sertçe çekiyor ve yarasını acıtacak bir şekilde ağzımı ağzına bastırıyor, boynu öpücüğün kontrolünü ele almak için geriliyor. Killian'la her zaman olduğu gibi acıtıyor. Yoğun ve sivri ve bazen dehşet verici, ama diğer zamanlarda -bunun gibi zamanlarda- heyecan verici ve içinde kaybolmak o kadar kolay ki, çıkardığı acı dolu sesle kendimden geçiyorum.

Yaralı tarafına bastırdığımı fark ediyorum ve irkilerek geri çekiliyorum. "Özür dilerim," diye nefes alıyorum ve bandajda herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Siktir et," diyor, beni geri çekmeye çalışıyor. Ama elini elime alıyorum, bu öpücüğü sığ ve yavaş tutuyorum ve umarım ona *her zaman* acıtmak zorunda olmadığını gösteriyorumdur. Altında baygın yatarken bana gösterdiği şefkatin burada da bir yeri olduğunu -eğer vermek isterse-. Killian'ın tadı votka ve ay ışığı gibi, geceler o kadar sessiz ki bir nefesten fazlası onu paramparça edebilir.

Uzaklaştığımda elimi bırakmıyor, beni bir zincirin iki halkası gibi ona bağlıyor. "Bekle," diyor, ama ben ona dönene kadar

"Sana verdiğim neydi?" diye sorduğu eller aramızdaki mesafenin üzerinde asılı kaldı.

Bu kolay bir cevap değil. Killian Payne evini benimle paylaştı - birden fazla kez. Bana değer verdiğim insanlar için ve hatta bazen değer verdiğim insanlara *karşı* acımasız olmanın ne demek olduğunu öğretti. Birinin benim için öldürebileceğini bilmenin nasıl bir his olduğunu öğretti. Beni önemsemenin. Hatta belki de beni sevdiğini. Bazı açılardan bana Dimitri ve Tristian'ı da verdi.

Ama sonuçta Killian'ın bana verdiği en iyi şey, onun doğasına aykırı bir şeydi. Geri çekilirken ona cevabımı söylüyorum, parmaklarım bağlantı kopana kadar onunkilere sürtünüyor.

"Bir seçim, ağabey."

LORDS OF MERCY, Lords'un üçüncü kitabı: Forsyth U'nun Kraliyetleri, şu anda ön siparişte ve 2021 Sonbaharında satışa sunulacak. Kopyanızı BURADAN alabilirsiniz!

Bu seriyi beğendiyseniz, bağımsız bir düşman-aşık-romantizmi olan Preston Prep' in Çocukları'nın birinci kitabı Devil May Care'e göz atın.
Kaydırma

bir önizleme için aşağı!

Devil May Care
tarafından
Angel Lawson & Samantha Rue

ZORUNLULUK insana aptalca şeyler yaptırır.

Benden nefret eden düzinelerce insanın olduğu bir partiye gitmek gibi.

Kendimi bira birikintileri ve sigara dumanları arasında yürümeye alçaltmak, dilleri birbirlerinin boğazına sokulan çocukların arasından geçmek ve en kötüsü de kendimi şeytanla konuşmaya zorlamak gibi.

Ya da Şeytanlardan biri. Bu evde -her zamanki Şeytan evlerinden daha küçük ve daha az gösterişli- sadece birkaç dakikadır bulunuyorum ve omuriliğimin dibindeki tanıdık gerilimi şimdiden hissedebiliyorum. Adımlarımı dalgalı, mekanik, bir amaca yönelik ve çok az başka bir şeyle yönlendiriyor.

Önce Xavier'i buluyorum, kabarık saçları ve sevimli ama sinir bozucu derecede kendini beğenmiş ifadesiyle. Kırmızı ve siyah harfli ceketi, bir dizi üniversite harfi iğnesiyle parlıyor. Sol tarafında birbirine kenetlenmiş bir PP olan bir yama var, Preston Prep, ikinci P'nin alt kısmı bir şeytan yabası şeklinde uzatılmış; canavarların işareti. Kimlikleri. Xavier Skylar'ın nerede olduğunu biliyor olmalı. Onu getiren oydu.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Bak, Morticia burada. Geceleri ucubelerin dışarı çıkmasına izin verdiklerini bilmiyordum."

Addams Ailesi şakası. Vay be. Ne kadar orijinal. Mükemmel bir ilkokul şakası. Xavier'in olgunluğunun bittiği yer. Sky'ın onda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Nerede o?"

"Kim nerede?" Birasından bir yudum alır, köpük üst kısmında kalır. dudak.

"Seninle geldiğini biliyorum Xavier." Kalabalık odaya göz gezdiriyorum. Koridorda bir sıra insan var. Sanırım tuvalete gidiyorlar. "Ondan *hoşlandığını* düşünüyor."

Yanındaki adam, başka bir Şeytan, Ansel Davenport, ona dirsek atıyor ve öpücükler atıyor. O da aynı ceketi giyiyor. Xavier'in yanakları kızarıyor; Sky'la, benimle birlikte anılmaktan utanıyor.

"İşe yaramazın tekisin," diye alay ederek topuklarımın üzerinde dönüyorum. Fazla uzaklaşamadan bir el üst kolumu kavrıyor ve beni durduruyor. Döndüm. Xavier beni takip etmişti.

Dilini şaklatıyor, gözlerini deviriyor. "Ortadan kayboldu, tamam mı? Beni ekti. Burada bir grup Northridge çocuğu olduğunu görünce onlarla içmeye başladı ve çekip gitti."

"Sky seni Northridge'li bir çocuk için terk etmez," diye cevap verdim. Bu randevu için çok heyecanlıydı. Yeni kıyafet. Parlak sarı saçları üzerinde saatler. Makyajına yardım etmem için beni bile ikna etmişti. Ortak banyomuzda saatlerce oturduk, ben onu bundan vazgeçirmeye çalışıyordum, Sky ise "Kendimi prenses gibi hissediyorum!" diye övünüyordu.

İmkânı yok.

Yüzü donuklaşıyor. "Evet, yaptı ve onunla işim bitti," diyor ve uzaklaşıyor.

Sanki onu hiç istemiş gibi. İlk günden beri şüpheleniyordum. Bu adamlar varoş değil. Yapmak zorunda değiller. Ve Adams'ın kızlarından biriyle çıkmak da böyle düşünülebilirdi.

"Parti bitmiş olmalı çocuklar, biri çöpleri içeri almış."

Bu ses tüylerimi diken diken ediyor. Daha önce yanlış tanıtmıştım. Xavier, Ansel, Emory, Heston... Onlar gerçek Şeytan değil, sadece onun köleleri. Hamilton Bates, şu anda önümde duran pislik, gerçek Şeytan o. Sürünün lideri. Onu nerede görseniz tanırsınız. Bir meleğin yüzü, bir Yunan tanrısının vücudu, bir kök kanalının kişiliği.

"Tabii ki," diye zengin bir güneyli ağzıyla devam ediyor, konuşurken genç bir kızın kulak memesini emdiği gerçeğini görmezden geliyor, "birileri

çöpleri çoktan içeri aldılar. Bu bir salgın. Bu Northridge çocukları partilerine herkesin gelmesine izin veriyor. Dürüst olmak gerekirse sıfır standart."

"Buraya parti yapmaya gelmedim."

Çelik grisi gözleri üzerimde geziniyor. "Bu kıyafetle yerleri fırçalamaktan başka bir şey yapmaya uygun değilsin."

Büyük boy hırkamın, yırtık kot pantolonumun ve yıpranmış botlarımın Preston standartlarına uygun olmadığının farkındayım. Elbette, benimle ilgili hiçbir şey öyle olmadı. Gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum. Bu gece buraya gelirse irtibatı koparmayacağına söz veren küçük kız kardeşim Skylar'a ulaşmaya çalıştığımda lenslerimi çoktan çıkarmıştım. Altı mesaj. Cevap yok. Evet, aynaya bakmadan arabaya atlamıştım.

"Gerçi," diyor bana yan gözle bakarak, "seksi sekreter olayı seksi olabilir - bilirsiniz, doğru türde bir kızda."

Doğru tür = soyağacı.

Sanırım ailem ne kadar varlıklı, eğitimli ve başarılı olursa olsun ben asla olamayacağım, çünkü bu tek bir şeyle ilgili. Kan. Benimki doğru tonda değil.

Gözlerimi deviriyorum, uzun zaman önce bunun beni etkilemesine izin vermemeye alışmıştım. "Anlıyorum.

Benim itici olduğumu düşünüyorsun. O hangi

cehennemde?" Fincanından içiyor. "Kim?"

"Kız kardeşim."

Ağzı hınzırca bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ailenin seni birlikte büyüttüğü reddedilmişlerden birini mi kastediyorsun?"

"Hamilton, yemin ederim."

Gözleri omzumun üzerinden Xavier ve Ansel'in durduğu yere doğru kayıyor. "Onu daha önce gördüm ama bir süredir görmedim. Sanırım Northridge'li bir çocukla gitti."

"Xavier'den ne kadar hoşlandığını biliyorsun," diye karşı çıkıyorum dişlerimi sıkarak. "Başka biriyle gitmiş olması mümkün değil."

İnsanlar Sky'a baktıklarında güzel birini görüyorlar. Eğlenceli. Her kalabalığa uyum sağlayabilen bir bukalemun. Amigo kızlar, tiyatrocular, dans ekibi, hazırlıklar. Kabarcıklı ve nazik bir kız görüyorlar.

Ama ben? Beş yaşındayken tabağını temizlemesi istenen ve on dakika sonra bütün bir porsiyon taze fasulyeyi kusan küçük kızı görüyorum. Altı yaşındayken yüzmeyi çok hızlı öğrendiğim için övgü aldığıma şahit olan ve aynısını yapmaya çalışırken neredeyse boğulan kızı görüyorum. Sekiz yaşındayken yanlışlıkla banyo fayansına keçeli kalem lekesi bulaştıran ve tırnak dipleri kanayana kadar beş saat boyunca ovalayan kızı görüyorum. Ait olmak, takdir edilmek, kabul edilmek, övülmek, *istenmek* için her şeyi yapabilecek kızı görüyorum.

Bu odadaki hiç kimse onu gerçekten istemiyor ve bu beni çılgınca, soyut bir şekilde endişelendiriyor, sanki bir şeyler çok yanlışmış ama henüz olmamış gibi.

"Bu okulun prensi olabilirim," diyor Hamilton, ironiden eser yok, "ama sen ve kız kardeşin beni ilgilendirmiyorsunuz. Sen bizden biri değilsin. Asla da olmayacaksınız. Xavier onu bu partiye çağırmamalıydı bile. Tamamen çizgiyi aştı. Doğal olarak onu ekti." Başparmağını koridordaki çocuklara doğru salladı. "Onu son gördüğümde şu taraftaydı."

Eğer Xavier onu reddederse, Sky buna çok kızacaktı. *Gerçekten sert*. Öfkemi yutuyorum. "Eğer ona bir şey olursa, ben-"

"Ne yapacağım, Gwendolyn?"

İsmim yüzünü buruşturuyor, sanki söylemesi bile dilinde acı bir tat bırakıyor. Tavırları değişiyor, bir anda tembelden korkutucu birine dönüşüyor. Üzerimde yükseliyor, yüzücü omuzları bir gölge oluşturacak kadar geniş. Bakışları buz gibi soğuk, merhamet ya da empatiden yoksun. Uzun zaman önce tanıdığım çocuktan bir iz bulabilmek için boşu boşuna arıyorum onları, ama iki hayali korsanın pitoresk bir denizde paylaştığı o kaygısız çocukluk kahkahaları çoktan gitmiş.

Oyun alanı. Şimdi sadece bu var: Hamilton'ın sert yüzü ve benim sıkılı yumruklarım. Onunla konuşarak neden zaman harcadığımı bile bilmiyorum.

Eliyle işaret ettiği yöne doğru gidiyorum, çocukluk arkadaşlığımdan çok Sky için endişeleniyorum. Tuvalet kuyruğu hâlâ uzun, yılankavi bir şey ve yaklaştıkça erkeklerin de dikkat çektiğini fark ediyorum. Bir başka Şeytan'ı, Emory Hall'u, üçüncü sınıf öğrencisini, kız arkadaşı Cehennem Kraliçesi Campbell Clarke'ı kapalı bir kapının hemen dışında sıkıştırırken görüyorum. Northridge tişörtü giymiş bir adam aniden odadan çıkıyor, ama aynı hızla başka bir adam giriyor, kapı arkasından yankılanan bir 'çıt' sesiyle kapanıyor. Emory, Campbell'dan dönüp Northridge'den çıkan çocuğa sırıtıyor, avuç içleri tebrik edici bir beşlikte buluşuyor.

Üzerime ürkütücü bir ürperti çöküyor.

İşlediğin için çak bir beşlik alamazsın.

Sırada bekleyen Northridge çocuklarından birinin yanında durdum. "Bu tuvalet için mi?"

"Hayır," diyor çocuk, arkadaşına endişeyle bakarak. Ellerinde kırklı yaşlar var ve biri elektronik sigarasından bir nefes çekiyor.

Tam arkamı dönmek üzereydim ki sigara içen adam ekledi: "İçeride sik y a l a y a n bir hatun var. Birbiri ardına."

Midem bulanıyor, çünkü biliyorum.

Keşke bilmeseydim. Cehalet ve kabullenme arasındaki o bir an için, her şeyin tam burada, şu anda bitmesini dilerdim, çünkü bilmekten daha iyi olurdu. Ama biliyorum.

Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum.

Yanlarından geçip gidiyorum, hepsinin devlet okulundan tanıdık yüzler olduğunu belli belirsiz fark ediyorum. Ama o kırmızı şeytan ceketi sadece birkaç adım ötede. Emory beni görünce ayağa fırlıyor, Campbell'ın elinden tutup diğer tarafa kaçıyor. Koridora dönüp baktığımda, prensleri de dahil olmak üzere tüm Preston Şeytanları aniden ortadan kayboluyor.

Kapı koluna uzanıyorum ama bir figür beni engelliyor.

"Kesik yok, sürtük," diyor bir çocuk. Northridge futbol tişörtü giyiyor. Ortasında 29 numara yazıyor. İhtiyacım olursa diye dosyaladım.

"Çekil." Kelime titrek, tıslayarak, zorlukla dizginlenen bir sözlü yumruk olarak çıkıyor.

"O sik yalıyor, am yalamıyor," diyor kapı görevlisi. "Ama sırada beklersen, belki denemek isteyebilir. Çünkü direkt olarak? O kadar seçici olduğunu sanmıyorum."

Gömleğini iki elimle yumruklayıp onu kabaca kenara iterken uzun, ölçülü nefesim bir homurtuyla serbest kalıyor. Arkasındaki adama çarpıyor, şaşkınlıktan ayağı kayıyor. Birbiri ardına çarpışan adamların yarattığı dalgalanma küfürlere ve şikayetlere yol açıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyor çocuk, kendini sağa yatırarak. "Bir saattir sıradayım!"

Bir saat mi?

"Çekil yolumdan," diye tükürdüm, kapıya doğru hamle yaptım ve kapıyı kırarak açtım.

İçerideki manzaraya bakıyorum. Yatağın üzerinde bir adam oturuyor, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş. Kız kardeşim önünde eğilmiş, sarı at kuyruğu ritmik bir şekilde sallanıyor. Çenesi yumuşak, ağzı açık. Gözleri kapıdan girdiğimi zar zor fark ediyor.

Bir şeyler söylemeliyim. Söylemeliyim ama adamın sonunda kız kardeşimi ittiği ve sikini pantolonuna sokmak için uğraştığı dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Sky şaşkın gözlerle bana bakıyor ve ben de onu görüyorum. Her zaman gördüğüm kızı. Çok tatlı ve kararlı ve derin, kemirici bir sızı gibi çaresiz. Bir an için *nasıl olduğunu* merak ediyorum. Diğer insanlar bunu nasıl göremiyor?

Ve sonra merak ediyorum... belki de

yanılıyorumdur. Belki de yanılıyorlar.

Ağzını siliyor ve "Gwen?" diye mırıldanıyor ve gözlerim çocuğa kayıyor. Çirkin, domuz suratlı, terli çocuk.

Onu boğmak istiyorum. Hepsini boğmak istiyorum. Büyük ve ağır bir şey bulup sopayla evin içine dalmak istiyorum. Onun yerine, "Defol git buradan!" diye bağırarak ona doğru hamle yapıyorum.

Odadan koşarak çıkarken acınası bir gıcırtı çıkarıyor, parmakları kot pantolonunun düğmelerini karıştırıyor.

Koridora bakmak için onu takip ediyorum ama adamların sırası yok. Birkaç metre ötede, ellerini kırmızı-siyah ceketinin içine sokmuş tek bir kişi duruyor; Hamilton Bates.

O derin sopalama dürtüsü baş döndürücü bir hızla geri dönüyor ve neredeyse bunu yaptığımı hayal edebiliyorum, çünkü *asla*. Bunca yıldır bana, ailem hakkında acımasızca şeyler söylediği, günbegün acımasızca iğnelediği, bitmek bilmeyen küçümsemeleri arasında Hamilton Bates'in böylesine canavarca bir şey yapabileceğini *hiç* düşünmemiştim.

En kötüsü de şu anda hissettiğim garip kayıp duygusu. Derinlerde bir yerde şok olmuş bir acı. Sanki benim için zaten kayıp değilmiş gibi, sanki yıllar boyunca söylediği ve yaptığı tüm iğrenç şeyler belki bir gün silinebilirmiş gibi. Şu ana kadar buna tutunduğumun farkında bile değildim. Ama şimdi sonunda bana gitti. Tamamen. Sonunda o kadar affedilemez bir şey yaptı ki, bana attığı nefret dolu soğuk bakışın aynısını ona da atmak nefes almak kadar kolay.

"Bugün olmayabilir," diyorum, gözlerimdeki yaşlara ve boğazımdaki yumruya rağmen sesim ürkütücü derecede sakin. "Yarın bile olmayabilir. Ama yemin ederim Hamilton, bunun bedelini ödeyeceksin."

Ona esprili bir karşılık verme şansı tanımıyorum, çünkü o anda kendimden korkuyorum. Gerçekten ne yapabileceğimden. Bunun yerine odaya geri dönüp kapıyı arkamdan kapattım ve kendini prenses gibi hisseden bir kızla ilgilenmeye başladım.

DEVIL MAY CARE Amazon'dan temin edilebilir.

TEŞEKKÜRLER

Okuyucular!

Öykü'ye ve bize ne kadar travma ve acı yaşatırlarsa yaşatsınlar Lordlar'a devam ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Hem zorlayıcı bir hikâye hem de bir nevi sikik bir romantizm olduğunu umduğumuz bu hikâyeyi anlatmak için derinlere inmek zorunda kaldık.

Harika betalarımız Lisa Maher (ve Dawson!) ve Crystal Partin (araba kraliçesi!), asistanımız Anna Hub ve elimizden gelen en iyi kitabı yazmamız için bizi zorlayan milyonlarca okuyucunun yardımı olmadan bu kitabı bitiremezdik. Lords of Pain'in başarısı beklentilerimizin çok ötesine geçti ve bu baskı GERÇEK! Bizi desteklediğiniz, güzel düzenlemeler yaptığınız ve Angel's Antics, Instagram ve TikTok'ta paylaştığınız için hepinize teşekkür ederiz.

Umarız Lords of Wrath ile hedefe ulaşırız ve siz de bu sonbaharda Lords of Mercy'ye göz atarsınız. O zamana kadar, yayınları, tanıtımları, haberleri ve güncellemeleri takip etmek için Facebook Grubumuz Angel's Antics'te bize katıldığınızdan emin olun!

Angel & Sam